

Giới thiệu Nỗi Nào Úp Vung Nấy

Truyện Nỗi Nào Úp Vung Nấy khi họ gặp nhau, cùng nhau lớn lên, cùng nhau trưởng thành. Và từ khi nào, họ đã là của nhau

Trích dẫn 1:

“Mẹ ơi, anh Kiệt ăn hết kem của con rồi... hu... hu... ..Anh Kiệt đáng ghét, em không thèm chơi với anh nữa! Hu... hu... ..Mẹ ơi, anh Kiệt không thương con, con không cần anh trai nữa... hu... hu...”

“Nào, nào em gái, mau nín đi nào! Con gái mà khóc là xấu lắm”

“Hu... hu... anh còn chê em xấu, em không cần anh trai nữa... hu... hu... Mẹ ơi...”

“Áy áy, anh có chê mày xấu đâu!... ..Em gái yêu quý ơi, anh sai rồi được chưa? Dù thế nào thì anh vẫn là anh trai mày, mày sao có thể không cần anh nữa? Anh đền cho mày cây kem khác có được không?”

“Em không cần, hu... hu... Anh có thương em đâu...”

“Anh không thương mày thì thương ai? Nào ngoan, nín đi nào! Anh dẫn mày đi mua kem nhé?”

“Em muốn ăn ba cây?”

“Được! Ba cây thì ba cây.”

Thuộc truyện ngôn tình hay nhất với nội dung có chiều sâu và cảm xúc dâng trào, tựa truyện sẽ khiến bạn đọc phải bất ngờ khi tình tiết được xây dựng đúng với tiêu đề.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Phút Ban Đầu

“Mẹ...” Tiếng hét như còi tàu vang vọng khắp nơi trong ngôi nhà số X, ngõ X, phố X. Một cô bé chừng mười một, mười hai tuổi ngồi bệt trên sàn nhà trong phòng khách, tay cầm cây kem đã bị cắn hơn phân nửa, khuôn mặt nhỏ méo máo ngửa lên trời, không lâu sau tiếng hét vừa rồi, cất giọng non nớt đáng thương:

“Mẹ ơi, anh Kiệt ăn hết kem của con rồi... hu... hu...” Anh trai đã nói là mua cho cô ăn, cô rất tốt bụng cho anh ăn cùng. Thế mà cô mới chỉ cắn một miếng nhỏ, anh trai cô một miếng liền gấp bốn lần cô ăn, đem cây kem vốn đã không lớn lắm kia tiêu diệt gần hết. Anh trai đáng ghét, cây kem bé nhỏ đáng thương của cô...

Còn người anh nào đó vẫn ngồi ngay trước mặt em gái mình, thấy cô bé nước mắt ngấn nước mắt dài, không những không dỗ dành mà còn ôm bụng cười lăn lộn. Ai kêu em gái anh đáng yêu như thế làm gì! Bây giờ, chuyện mà anh cảm thấy hứng thú cũng chỉ có trêu chọc em gái nhà mình mà thôi. Ôi, cái mặt tròn tròn, trắng mịn của cô bé, vì khóc mà đỏ hồng lên, nhìn thế nào cũng thấy giống bánh bao hình quả đào mẹ hay làm cho anh em anh ăn mỗi cuối tuần. Thế là anh liền vươn tay ra, vẻo một cái, ha ha... trò này đúng là vui thật!

“Anh Kiệt đáng ghét, em không thèm chơi với anh nữa! Hu... hu...” Cô bé ném cây kem bị gió thổi đang tan dần vào người anh trai, ôm má vừa bị anh vẻo, nằm vật ra đất, càng khóc càng lớn:

“Mẹ ơi, anh Kiệt không thương con, con không cần anh trai nữa... hu... hu...”

Ở trong bếp, bà mẹ của cặp anh em bất bình thường trên đang rán trứng, khê lắc đầu thờ dài bất lực. Bà sao lại sinh ra hai đứa con dở hơi như này cơ chứ? Rõ ràng chúng rất yêu quý nhau! Cả khu phố này, sợ rằng không tìm đâu được anh trai nào thương yêu chiều chuộng em gái như con trai bà; cũng không tìm nổi em gái nào quán anh trai như con gái bà. Vậy mà một ngày ba bữa chúng không chí chóe, âm ỉ với nhau là không chịu được. Nếu nói đến ngoại lệ, có chăng ngày đó một trong hai đứa bị ốm. Mặc kệ anh em chúng, bà thà ở trong này làm cho xong bữa trưa, miễn ra ngoài đó để bị chúng quay vòng vòng còn hơn, một lát nữa chúng sẽ tự làm lành thôi.

Quả thật như dự đoán của bà mẹ. Ngoài phòng khách, người anh trai bị em gái nhất quyết vắt bỏ kia sau khi né được cây kem bay tới, nhanh chóng dọn dẹp chiến trường rồi chạy đến dỗ dành em gái. Anh mà không có em gái thì lấy gì mà giải sầu đây, cuộc sống của anh sau này sẽ buồn chết mất!

“Nào nào em gái, mau nín đi nào! Con gái mà khóc là xấu lắm”

Nghe anh trai nói vậy, cô em gái của chúng ta càng gào to hơn, khuôn mặt ướt nhẹp úp dưới cánh tay, nước mắt đua nhau tuôn rơi, chẳng khác nào vỡ òa:

“Hu... hu... anh còn chê em xấu, em không cần anh trai nữa... hu... hu... Mẹ ơi...”

“Ấy ấy, anh có chê mày xấu đâu!” Anh trai cô bé dờ khóc dờ cười, luống cuống tay chân kéo cánh tay đang che mặt của em gái ra, vội giải thích:

“Em gái yêu quý ơi, anh sai rồi được chưa? Dù thế nào thì anh vẫn là anh trai mày, mày sao có thể không cần anh nữa? Anh đền cho mày cây kem khác có được không?” Anh vừa nói vừa dùng khăn lau mặt cho em.

“Em không cần, hu... hu... Anh có thương em đâu...” Cô bé hất tay anh trai ra, lại úp tay vào khóc to lên.

“Anh không thương mày thì thương ai? Nào ngoan, nín đi nào! Anh dẫn mày đi mua kem nhé?”

“Em muốn ăn ba cây?” Cô bé lúc này mới hơi ngừng khóc, ngược đôi mắt ngập nước long lanh nhìn anh trai, nắc nhen nhìn rất đáng thương.

“Được! Ba cây thì ba cây.” Và như thế, người anh trai bị vất bỏ kia cuối cùng cũng đỡ được em gái, cùng với đó, tiền tiêu vặt mấy ngày của anh cứ như thể bay vào miệng em gái anh. Đúng là cái gì cũng có giá của nó! Thôi thôi bỏ đi, dù sao thì không mua kem cho em, anh cũng dùng để ngồi quán net, em gái lại nhận anh là tốt rồi.

Đây là chuyện như cơm bữa vẫn thường xảy ra trong ngôi nhà số X, ngõ X, phố X.

Đó là một ngôi nhà được sơn vàng, mái ngói đỏ, chân tường rêu xanh như bao ngôi nhà khác. Trước cổng nhà có giàn hoa giấy rất lớn, uốn thành một vòng cung, cong cong che lấy không gian bên trên tường rào. Bên dưới là những nhánh mồng tơi xanh mơn mẫm đang cuốn lấy giàn leo được tạo nên từ những cành cây khô. Trồng trên cùng một mảnh đất có diện tích khiêm tốn trước nhà với hàng chục loại cây rau khác. Sân phía trong khá rộng, được phủ kín bởi giàn gác đang kết quả lớn nhỏ đủ kích cỡ, có quả đã hơi ngả sang màu cam đỏ. Góc cây to gần bằng bắp tay người lớn cho thấy tuổi đời của nó không hề nhỏ. Quanh sân đặt thêm khá nhiều cây xanh nhỏ trong chậu, ở góc sân còn có một cây khế lớn, quả từng chùm từng chùm sai trĩu.

Sống trong ngôi nhà là gia đình nhỏ của vợ chồng Lý Thành Đạt và Bùi Thị Hiền, cùng con trai lớn Lý Liên Kiệt và con gái út kém anh trai năm tuổi, Lý Thảo Ngân. Cùng sống trong ngõ X còn năm hộ gia đình nữa. Tổng cộng là sáu hộ, trong đó có một cặp vợ chồng già, còn lại đều là những đôi vợ chồng trên dưới ba, bốn mươi tuổi. Có nhà một con, cũng có nhà hai con như gia đình Thảo Ngân, nhưng không biết do nguyên nhân gì, chỉ có mình cô bé là con gái. Có lẽ vì thế, Thảo Ngân so với đám con gái đồng trang lứa có chút khác biệt.

Đã vào cuối hạ, đầu thu, thời tiết không còn nắng nóng đến mức thiêu da đốt thịt như những ngày này của vài tháng trước nữa. Một buổi sáng đẹp trời, trong không khí mát mẻ trong lành còn vương mùi lá phượng hai bên đường, trên chiếc xe đạp kiểu dáng cao cổ khung cao bon bon chạy trên đường, Liên Kiệt ra sức đạp thật nhanh, phía sau đeo em gái, thẳng hướng trường cô bé lao đến.

Ngày qua ngày, mỗi sáng anh em Liên Kiệt ăn sáng cùng bố mẹ xong sẽ đến trường cùng nhau. Nhưng vì em gái anh luôn luôn giữ tốc độ ăn chậm như rùa, ngày nào họ cũng trong tình trạng chạy đua với thời gian, sát nút giờ vào học mới đến nơi.

Thả em gái xuống trước cổng trường cô bé, Liên Kiệt lại cong mông đạp qua trường mình. Kì thực, trường anh cũng ở ngay cạnh trường em gái thôi, hai bên chỉ cách nhau một bức tường.

“Anh Kiệt học tốt nha!” Nghe tiếng em gái từ phía sau truyền đến, Liên Kiệt mặc dù đạp xe thờ hồng học, khoe miệng vẫn không quên nhoẻn cười.

Thảo Ngân nhìn anh trai ngoặt xe vào cổng trường của anh mới xoay người chạy nhanh về lớp. Lớp của cô nằm ở tầng hai, là phòng học thứ ba từ cầu thang tính sang. Trong lớp vì là sĩ số lẻ, ba mươi lăm người, nên có một bàn học ở cuối lớp chỉ có một học sinh, mà người học sinh may mắn có vinh hạnh chiếm được cứ địa rộng lớn một thân tung hoành ấy lại vừa trùng hợp là Thảo Ngân của chúng ta. Nguyên nhân cũng không có gì sâu xa, chẳng qua là sau khi sắp xếp xong hai dãy học sinh nam, giáo viên xếp đến nữ, cô bé lại vừa vặn là học sinh nữ bị lẻ ra trong lớp.

Nhưng nói tới cũng phải nói lui, tuy cô có chỗ ngồi rộng rãi, nhưng lại không có người nói chuyện, giúp đỡ nhau học tập. Nhất là vào những giờ thảo luận trao đổi, mọi người đều có đôi, còn cô một là tự mình đóng hai vai, hai là bắt cặp cùng giáo viên.

Lại kể đến bố mẹ cô bé, bởi vì bận rộn công việc, không có thời gian đưa đón con gái đi học nên để tiện đôi đường liền đăng kí cho con gái học gần với trường anh trai của nó, chứ không học trường liên kết với cấp I trước đây nữa. Điều này cũng có nghĩa lớp học hiện tại, không có lấy một người trước đó học chung cấp I với cô. Mà Thảo Ngân tuy không thuộc dạng nhút nhát lắm nhưng đối với những người xa lạ chưa quen biết lại luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định, và thường thì người ta bắt chuyện với cô trước thì cô mới đáp lại. Vì thế lại càng khó hòa nhập với các thành viên khác trong lớp hơn.

Cũng đã bắt đầu năm học mới mấy tuần rồi, cô vẫn chưa có lấy một người bạn học cạ để trò chuyện.

Thảo Ngân ngồi vào chỗ, vừa tháo cặp sách đặt xuống thì tiếng trống trường vang lên. Đây có thể coi là kỉ tích sáng giá nhất trong tháng này của cô. Vào lớp trước tiếng trống đánh mà không phải thực mạng vừa nghe trống đánh vừa vọt lên cầu thang, quả thật là lần đầu tiên trong tháng đấy.

Vừa điều tiết hơi thở vừa đem cặp sách lục tung lên, cô nhanh chóng lấy sách vở cùng hộp bút, ngay thời điểm giáo viên đi vào liền đặt lên bàn.

Tiết học đầu tiên hôm nay là của giáo viên chủ nhiệm lớp.

Cô thấy cô giáo nhà mình vào thời điểm này đặc biệt hiền dịu, nữ tính, khác hẳn với phong cách ăn to nói lớn thường ngày. Đi cùng cô giáo có một học sinh mới. Theo như lời giới thiệu của cô giáo trước lớp, người bạn này là nam, tên Nguyễn Hoàng Bách, lớn hơn cả lớp ba tuổi. Bởi vì phải chữa bệnh nên cậu ta đã nghỉ học một thời gian, bây giờ đi học lại. Cô giáo còn dặn dò học sinh của mình phải chiều cố bạn mới thật nhiều.

Bởi vì chỉ còn chỗ trống duy nhất cạnh Thảo Ngân, nên người bạn mới này đương nhiên sẽ ngồi ở đó. Cô mở to mắt nhìn người theo chỉ dẫn của giáo viên đang tiến về phía mình, quên luôn cả phép tắc thông thường, há cả miệng ra, trong lòng thầm nghĩ. Về ngoài của bạn học lớn tuổi này thật là có chút... khó hiểu.

Cậu ta mặc đồng phục, sơ vin, thắt khăn quàng cẩn thận theo quy định của nhà trường, dưới chân đi một đôi giày thể thao màu trắng, mang theo cặp sách màu đen. Có lẽ sẽ rất đẹp mắt nếu như tóc của cậu ta không... dài chấm vai. Cô có thể khẳng định rằng: anh chàng này chắc chắn thần kinh có vấn đề. Cái mái tóc kia so với tóc mẹ cô để gần hai mươi năm về trước trong hình cưới quả thật giống nhau lắm.

Bạn học lớn tuổi dưới sự theo sát của mấy chục đôi mắt, chậm rãi kéo ghế ra ngồi xuống, trên mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Mấy chục đôi mắt kia vẫn nhìn chòng chọc sinh vật khác người này, cho đến khi giáo viên nhắc nhở mới thôi.

Trong tiếng loạt soạt mở sách vở của mọi người, Thảo Ngân vẫn nhìn chằm chằm bạn cùng bàn mới của mình, trong lòng tò mò nổi lên như thủy triều dậy sóng. Sao lại người này lại như vậy nhỉ? Hay đây là phong cách thời trang mới mà cô chưa biết? Nhưng cô mới nghiên cứu chưa được bao lâu, mái tóc dài kia theo gió bay bay chuyển động, kễ đó một đôi mắt không rõ ý tứ chiếu thẳng vào cô, làm cô giật bắn mình, chột dạ vội vàng quay đầu ngồi ngay ngắn giả bộ ghi ghi chép chép.

Hoàng Bách nhìn cô bé đang cầm cúi ra sức ghi ghi chép chép bên cạnh, lại nhìn lên bảng đen trên bục giảng mới chỉ có tựa đề của bài học hôm nay, cảm thấy rất muốn cười. Nhưng cậu không sao cười nổi. Hình như, lần cuối cùng cậu cười cách đây đã rất lâu rồi, cậu không còn nhớ cách cười như thế nào nữa.

Đã ba năm kể từ ngày cậu bị tai nạn. Lần đó là do cậu bất cẩn, sang đường không để ý xe cộ, bị một chiếc xe máy đâm vào, gãy xương đùi chân trái. Khoảng thời gian trị liệu và phục hồi chức năng không tính là quá dài, chỉ gần một năm, nhưng trong thời gian đó, cậu lại mắc phải chứng trầm cảm, đến mấy tháng gần đây tình hình mới có chút khả quan. Bác sĩ khuyên nên để cậu tiếp xúc với mọi người nhiều hơn, nên mẹ cậu đã đăng kí cho cậu đi học lại.

Trong trí nhớ của Hoàng Bách, trường học là một nơi nhàm chán không có gì thú vị. Trước đây, cậu học trường trọng điểm của thành phố, vào đó hầu hết đều là con cháu gia đình khá giả, không có chức quyền thì cũng có địa vị. Học sinh ngày ngày đều cầm đầu chạy theo đồng kiến thức mà giáo viên đưa ra, đua tranh nhau để có được thứ hạng trong lớp trong trường, không hề vui chơi phù hợp với lứa tuổi của mình.

Cậu không thích trường học như thế!

Ngày còn ở đó, cậu luôn là học sinh đứng nhất, nhì trong bảng xếp hạng kết quả học tập của lớp... từ dưới lên. Điều đó không có nghĩa là cậu kém thông minh. Thực chất, cậu là một cậu bé rất có tư chất, vừa học đã hiểu ngay, nhưng vì chán ghét môi trường học tập đó, cậu đâm ra lười, lười lâu ngày thành một thói quen, không muốn để tâm đến bất cứ chuyện gì ở trường lớp nữa. Rồi bị tai nạn, cậu nghỉ học, lần này bố cậu vốn vẫn muốn để cậu theo học tiếp ở ngôi trường đó, nhưng mẹ cậu thấy nơi đó không phù hợp với việc điều trị chứng trầm cảm của cậu, cuối cùng mới chọn trường học này.

So với trường trước đây, nơi này đúng là không tệ! Tuy cơ sở vật chất không thể sánh bằng, nhưng không khí thì rất náo nhiệt, ở đâu cũng có thể bắt gặp tiếng cười nói của mọi người. Giáo viên lúc giảng bài cũng sẽ tùy ý đan xen vào những mẩu chuyện nhỏ thú vị, học sinh ở bên dưới lúc thì chăm chú nghe, lúc lại hăng hái giơ tay phát biểu loạn xạ ngẫu, có đôi khi cũng sẽ lên tám chuyện mấy câu, không tệ nhát giống trước kia.

Cô bé ngồi cùng bàn với cậu cũng rất hay, tròn tròn, nhỏ nhắn, tóc ngắn ngang gáy, mái ngó chấm mày, vài chỗ còn bị cắt nham nhở trông lại càng ngộ. Cô bé hành động hơi ngốc một chút, hình như cũng nhút nhát nữa, từ lúc bắt đầu tiết đến giờ có nhiều lần giáo viên hỏi, cô bé đều nhiệt tình lật dở sách tìm hiểu, miệng còn lầm nhảm đọc đáp án, nhưng lại không dám giơ tay lên. Thế nhưng cô bé này lại rất tò mò và hiếu kỳ. Cậu thấy cô bé cứ chốc chốc lại len lén dùng khóe mắt liếc về phía cậu, vì thế mà mất tập trung đến bài giảng của giáo viên, không chép kịp bài, cứ nhòm tới nhòm lui nhìn vở của người ngồi trên, cuối cùng e dè quay sang phía cậu, vươn cổ nhìn qua, hai mắt mở to, môi bặm lại, điệu bộ vừa buồn bực vừa ầm ức.

Không hiểu sao Hoàng Bách lại không đành lòng nhìn cô bé như thế. Cậu hơi đẩy vở ghi sang, nhìn giống như chỉnh lại vị trí để dễ viết hơn, kì thực là cố ý để cô bé nào đó không rướn cổ đến mức dài ra như cổ hươu.

Thảo Ngân thấy vở của người ta bỗng hơi nghiêng theo mắt mình, không tự chủ môi cong lên, cười vui vẻ vung tay chép lầy chép để, chỉ sợ không nhanh thì người ta lại xoay vở đi hướng khác mất. Cô chép rất nhanh, vèo cái đã theo kịp tiến độ của bài giảng, không cần nhìn vở người ta nữa.

Thờ phù một hồi, cô lại liếc người bên cạnh một cái nữa. Không ngờ cậu ta là con trai mà chữ lại đẹp thế, ngay ngắn thẳng hàng, đường nét cứng rắn, tuy không thể sánh với rồng bay phượng múa nhưng rất có tính thẩm mỹ. Chẳng bù cho cô, luyện mãi mới ở mức miễn cưỡng không bị coi là xấu, nhìn được, đọc được, đây là chưa nói đến trước đây, cô đã bị mẹ đánh vào tay không biết bao nhiêu lần vì cái tội chữ xấu đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Này* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 1.2

Kì này lớp Thảo Ngân phải học đá cầu. Chưa nói đến phần kĩ thuật cao siêu, chỉ riêng việc có thể tăng cầu liên tiếp năm mươi lần cũng là rất khó khăn đối với các bạn nữ bình thường ít vận động rồi. Còn cô, được tôi luyện từ nhỏ nên không hề hấn gì, vượt chỉ tiêu cũng không lạ. Chuyện này kể ra thì phải cảm ơn các anh em trong ngõ nhà cô rất nhiều!

Khi còn nhỏ, cô thường theo chân các anh em trong ngõ vui chơi, đập phá đầu trời, cuối đất, trò gì có thể chơi thì nhất định không bỏ qua. Còn nhớ một lần, cả đám đi hái trộm thanh long ở một nhà phố trên, bị con chó già nhà đó lừa chạy té khỏi. Cô bám sau anh trai, ôm thanh long chạy về nhà trước, chờ mọi người về đủ mới đánh chén chiến lợi phẩm. Nhưng chờ một lúc lâu vẫn thấy thiếu một người, đi tìm mới hay anh chàng xấu số nọ đã bị “trọng thương” ở mông. Điều này cho thấy chân tay Thảo Ngân rất linh hoạt, nói gì thì nói vẫn chạy nhanh hơn người ta cơ mà. Cũng bởi nguyên do này, cô gái nhỏ của chúng ta tuy tay ngắn chân ngắn, lại có chút thừa thịt, thế nhưng học thể dục thì tốt vô cùng.

Cô rất được thầy giáo dạy thể dục yêu quý, thường được dùng làm tấm gương cho các bạn nữ trong lớp học hỏi. Có lẽ vì lí do này, mà họ không thích chơi với cô. Thảo Ngân vô cùng buồn bực! Bản thân chẳng làm nên tội gì, cũng không gây thù chuốc oán làm điều xấu xa, vậy mà vẫn bị người ta cô lập.

Nhường quả cầu lại cho các bạn khác, Cô cúi đầu, buồn rầu đi đến bên thềm ngồi xuống. Vẫn luôn là như thế, đến thời gian tự tập, cô lại sẽ bị đẩy khỏi trò chơi.

Lúc này, trên sân thể dục còn có vài lớp khác cùng học, tiếng nói cười, hò hét vang vọng trong không trung rất náo nhiệt. Cô ngồi một bên, nhìn các bạn học của mình đang chuyền chân đá cầu, cười cười nói nói, bỗng thấy mình lạc lõng, bị ngăn cách với mọi người bởi một tấm màn chắn vô hình mà cô không sao phá vỡ được.

Thờ dài một hồi, cô nghiêng đầu, thỉnh thoảng phát hiện ra rằng, không chỉ mình cô đơn độc. Phía xa xa, chéo với vị trí cô đang ngồi khoảng vài chục mét, bạn cùng bàn của cô cũng đang ngồi đó một mình, lẳng lặng quan sát thế giới xung quanh. Chẳng hiểu vì lí do gì, cô rất tò mò về người này, rất muốn biết một chút thông tin về cậu ta. Từ lúc cậu ta vào lớp đến giờ, cô chưa thấy cậu ta hé miệng một lần, cũng không hề nghe thấy âm thanh nào từ cậu ta, giống như cậu ta thật sự không thể nói. Ý nghĩ này làm cô thoáng buồn, nếu như vậy thật thì hi vọng có người cùng trò chuyện của cô biết đi đâu về đâu?

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo cảm giác mát mẻ dễ chịu, cùng với mùi cây cỏ. Thảo Ngân vẫn nghiêng đầu, chăm chú nhìn bạn cùng bàn. Mái tóc dài của cậu ta bị gió thổi nhẹ nhàng bay bay, nâng lên hạ xuống rồi lại cuốn tung ra phía sau. Cô tròn tròn mắt, hai con ngươi như muốn lồi ra, dán vào khuôn mặt phía xa xa.

Định nghĩa về cái đẹp của Thảo Ngân có chút không giống người thường, mà thực ra thì với cô không hề có một khái niệm chính xác nào cả. Cô chỉ biết thứ đó đối với cô là đẹp, khiến cô muốn nhìn mãi mà thôi. Cũng giống như lúc này, khuôn mặt anh tuấn sáng ngời bị giấu sau mái tóc xõa dài của ai kia, làm cô không sao rời mắt ra được. Quả thật là rất đẹp! Có lẽ khoảnh khắc ấy quá ngắn, dường như chỉ là thoáng qua trong tích tắc nên không có người phát hiện ra. Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, cô ngàn vạn lần cũng không thể tin rằng đó là bạn cùng bàn của mình. Trong lòng cô lại càng tò mò hơn nữa, vì sao bạn cùng bàn của cô lại che đi vẻ đẹp của bản thân như thế?

Hoàng Bách đang mải mê chìm đắm trong thế giới của mình, không hề hay biết có người vẫn nhìn chằm chằm mình này giờ, cho đến khi cảm nhận thấy một luồng khí lạnh lẽo đánh tới. Cậu đưa mắt tìm kiếm, rất nhanh liền thấy từ bên kia tường rào, xuyên qua những song sắt sơn xanh, một người thiếu niên mặc đồng phục của học sinh trung học phổ thông, dáng người cao gầy, để quả đầu đỉnh ngắn ba phần, đôi mắt đang mở trừng trừng, cau lại nhìn mình, sâu trong đáy mắt ấy như lấp thêm nồng sùng, phóng về phía cậu những tia lửa điện thù hận. Trong lòng cậu khẽ rục rịch, không hẳn là sợ hãi, mà phần nhiều là giật mình.

Đối mặt với ánh mắt bắn tới, vẻ mặt Hoàng Bách vẫn như cũ không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt là hơi nheo lại. Cậu có thể chắc chắn trước đây chưa bao giờ gặp người đang nhìn mình lúc này, chẳng thể nào lí giải nổi vì sao anh ta lại nhìn cậu giống như cậu có thù ba đời với anh ta vậy.

Qua vài giây, cậu dời mắt qua hướng khác, bắt gặp ánh mắt khác, mang theo sự ngây ngô trong veo, còn cộng thêm vài phần si mê cũng đang nhìn mình, trong lòng thầm đưa ra phỏng đoán. Lẽ nào người bên kia tường rào và cô bé này có liên hệ?

Cậu chậm rãi quan sát cô bé đang nhìn mình đến mức sắp phát ngốc kia, cho đến khi cô bé giật mình tỉnh lại, ngượng ngùng nghiêng đầu nhìn ra hướng khác mới quay lại nhìn người bên kia tường rào. Quả nhiên ánh mắt của anh ta đã khác, so với trước càng tăng thêm thuốc sùng.

Vừa khéo tiết học thể dục của lớp kết thúc, cậu đứng lên, liếc qua cô bé cùng bàn nọ, rồi chớp mắt nhìn anh chàng bên kia tường rào một cái, liền xoay người trở về phòng học.

Trái ngược với sự bình thản của Hoàng Bách, bên kia tường rào, thiếu niên nào đó tay nắm thành sắt thật chặt, siết lấy thanh sắt, chỉ hận không thể lao ngay qua tường dân cho thẳng nhóc đáng ghét kia một trận. Cả đời Lý Liên Kiệt anh, đây chính là lần đầu tiên thực sự muốn đánh một người. Cái thằng nhóc đó có gì hay, tại sao em gái anh lại dùng loại ánh mắt si mê chỉ có thể dùng trên người anh nhìn nó như thế? Tuy biết rằng em gái chỉ cần thấy thứ gì nó cho là đẹp thì liền bày ra bộ dạng ngốc nghếch đó, nhưng từ trước tới giờ anh vẫn luôn là người chiếm giữ độc quyền vinh hạnh này, nay đột nhiên phải san sẻ với người khác, lại còn là một thằng nhóc đáng ghét như thế, thằng nhóc đó dám đối mặt với anh, anh sao có thể nuốt trôi mối thù này đây? Cái cảm giác mất mát này, so với chuyện em gái nói không cần anh nữa còn tồi tệ hơn gấp nhiều lần.

“Em gái...” Liên Kiệt thu lại vẻ mặt giận dữ, lập tức vui vẻ hét lớn về phía em gái đang bước đi, vẫy tay gọi cô bé đến gần.

Thảo Ngân thoát khỏi trạng thái buồn bực cúi đầu đi trước đó, nhanh nhẹn hướng về phía tường rào mà chạy tới, nhìn anh trai cười tươi tắn, lộ ra hàm răng bé xinh hết sức đáng yêu:

“Anh, nay em rất ngoan!”

“Biết rồi, biết rồi! Em gái anh rất ngoan!” Vừa nói, Liên Kiệt vừa đem mấy cái bánh trong túi ra, đưa cho em gái:

“Ăn tạm mấy cái này, lát về rồi ăn cơm.”

“Em xin! Đúng là anh Kiệt thương em nhất!” Thảo Ngân cầm bánh trong tay cười hí hí hạnh phúc.

“Được rồi, mau vào lớp đi! Lát đợi anh ở cổng trường!”

“Dạ, em biết rồi.” Chào anh trai, Thảo Ngân nâng niu mấy cái bánh trong tay, ánh mắt sáng long lanh nhìn chúng, vui vẻ đi về lớp, hoàn toàn quên sạch sẽ những vấn đề khiến cô phiền muộn trước đó, bao gồm cả việc bị Hoàng Bách phát hiện cô nhìn lén cậu.

Cho đến thời điểm hiện tại, cuộc sống hạnh phúc nhất đối với Thảo Ngân chính là được ăn ngon, ngủ kĩ và chơi đùa. Bố cô vẫn thường kêu ca rằng cô làm khổ bố từ lúc còn trong bụng mẹ. Nghe nói ngày mang thai cô mẹ cô ăn rất khỏe, đêm hôm lại thường thêm ăn những thứ trời ơi đất hỡi mà người ta chỉ bán ban ngày làm bố cô khổ cực vô cùng, một thân tài năng bếp núc đều phải đem ra phục vụ mẹ cô triệt để. Dẫn đến kết quả là sau khi sinh cô ra, mẹ con cô thì béo tròn, còn bố cô lại gầy đi mất hai cân. Có lẽ vì thế mà từ bé cô đã rất ham ăn. Đồ ăn đã vào tay cô thì đừng hòng thoát ra, vô cùng xứng với danh xưng “Tay sắt đồ ăn”.

Có lần cô vừa chơi đuổi bắt về, mồ hôi nhễ nhại, vừa mệt vừa đói, gặp ngay ông bà ngoại từ quê lên chơi, mang theo mấy chục cái bánh gai. Thế là cô ăn liền một mạch mất tám cái, bụng no căng nằm bẹp dí trên ghế, thở cũng không ra hơi, nhưng đến đêm vẫn có thể triệt hạ thêm bốn cái nữa. Tính ra số bánh đó, ông bà, bố mẹ và anh trai cô mỗi người ăn một cái, còn lại tất cả đều chui vào bụng cô hết chỉ trong hai ngày ngắn ngủi.

Lúc này, Thảo Ngân cầm bánh trên tay, cẩn thận bóc đi lớp vỏ bọc bên ngoài, sau đó há miệng một tiếng liền cắn lấy nửa cái, phùng má vừa nhai vừa cười thỏa mãn rung chân ngồi trên ghế. Mọi vật xung quanh giương như đều biến thành vô hình mất rồi.

Lần này đến phiên Hoàng Bách chủ động nhìn Thảo Ngân trước. Vốn dĩ cậu chỉ cho rằng cô bé này có chút hay hay, cũng không để tâm nhiều lắm. Thế nhưng sau sự việc trong giờ thể dục vừa rồi, cộng thêm bộ dạng tham ăn hiện tại của cô bé, bất chí bất giác cậu lại tò mò về cô bé nhiều hơn một chút. Trong tất cả những người cậu từng gặp, cô bé này đúng là thú vị nhất.

Nhìn cái miệng nhỏ đang phúng phính nhai bánh, cậu cũng theo đó dâng lên cảm giác thèm ăn, làm cậu nhớ đến mấy món bánh mẹ cậu hay làm. Đồ ăn mẹ cậu làm đều rất ngon miệng, nhất là bánh ngọt và mấy loại bánh làm từ bột gạo, chỉ cần nhìn thôi cũng đã khiến người ta ứa nước miếng ra rồi.

“Oc... Oc...” Vài tiếng reo thành linh vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Hoàng Bách, cậu vội vàng ngồi ngay ngắn lại, đầu cố định hướng về bảng đen phía trước, trong lòng thầm kêu may mắn. Nếu cô bé kia không mãi ăn như thế, đoán chừng đã nghe thấy tiếng bụng cậu reo rồi, lúc đó thật đúng là mất mặt. Giờ ăn đến gần thật là nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 2: Chúng Ta Làm Bạn Nhé?

“Con gái! Gọi thằng Quân sang ăn cơm đi con!”

Thảo Ngân đang ngồi xem hoạt hình, nghe bố gọi, uể oải “Dạ...” một tiếng, rất không có tinh thần đứng lên, vừa đi vừa ngoái cổ tiếc nhìn về phía TV đang chiếu bộ phim hoạt hình “Tít và Mít” mà cô yêu thích. Sao lại đúng lúc đến đoạn hay thế này? Cô còn muốn biết Tít và Mít có trả thù thành công hay không mà.

Nhưng không để ý nghĩ đó chiếm lĩnh lâu, cô bước dài hơn so với bình thường, tốc độ cũng nhanh hơn, đi đến trước cửa sắt nhà hàng xóm ở đối diện, đập mạnh hai cái rồi gào to:

“Quân! Quân ơi, sang ăn cơm...” Rồi lại nhanh chóng phóng về nhà xem hoạt hình của mình tiếp.

Vài phút sau, khi Thảo Ngân đang rung đùi cười khanh khách vì nhân vật yêu thích vừa thực hiện thành công kế hoạch, bên ngoài một cậu bé cũng sần tuổi cô chạy vào, cất tiếng chào lễ phép:

“Bác Đạt, bác Hiền, cháu sang rồi.”

Ông Đạt bung bát canh từ trong bếp đi ra, đơn giản gật đầu cười với cậu bé một cái, cẩn thận đặt canh nóng đang bốc khói nghi ngút lên bàn, rồi lại nhìn con gái vừa sắp bát đĩa vừa nghiêng ngả cười mà lắc đầu than thở. Con gái nhà người ta đáng đi duyên dáng, yếu chuyển, cười cũng nhẹ nhàng giữ kẽ, con gái ông thì có tướng đi nghênh ngang, lại thường thích cho tay vào túi quần như con trai. Con gái nhà người ta dậy thì, trở mã như hoa, còn con gái ông lại chỉ được một mầu, tròn tròn như bánh bao. Không biết có phải nó thường theo sau đám anh em của nó trong ngõ đánh chó trọc mèo nên mới thế hay không nữa? Bây giờ ngay cả con trai nhà người ta cũng ngoan ngoãn hiền lành hơn con gái ông, tại sao đứa con này của ông một chút dịu dàng nữ tính cũng không có?

“Vào đây con! Mau rửa tay rồi còn ăn com cho nóng. Nay bác làm nhiều món lắm đấy.” Bà Hiền cũng cầm theo đĩa cá rán đi ra, thấy cháu trai hàng xóm thì vội đặt đồ trên tay xuống bàn, kéo cậu bé ra sau bếp.

Vốn đã quen với việc mẹ mình quan tâm con người khác như vậy, Liên Kiệt chỉ liếc thẳng nhóc hàng xóm một cái, cậu bé chào cũng không đáp lại, xách nôi com đi ra ngoài.

Thảo Ngân đang cười quặn cả ruột, thấy sắc mặt anh trai không được tốt liền ngay cả hứng thú xem hoạt hình yêu thích cũng không còn, đứng lên vòng qua bàn rồi ngồi xuống cạnh anh trai, huých nhẹ vào tay anh thì thầm, vẻ mặt hết sức nghiêm túc:

“Anh Kiệt, đừng có như thế, không là mẹ mắng đó.”

Liên Kiệt xới com vào bát cho từng người, mắt cũng không buồn đưa lên, chỉ nghe tiếng anh “Hừ...” nhẹ. Kì thực anh không thích thẳng nhóc Quân hàng xóm này không phải vì chuyện mẹ anh quan tâm nó như con cháu trong nhà. Bởi nó là bộ đội đi công tác liên miên, mẹ nó thì hay làm thêm giờ, gửi nó qua bên này ăn com anh không có ý kiến. Thế nhưng, vì có gì cứ mỗi lần có đồ chơi mới thẳng nhóc này lại rủ em gái anh chơi cùng? Hai em gái anh chơi vui quên cả lối về, ngay cả người anh trai cùng chung dòng máu là anh đây cũng không được ngó ngang tới. Điều này khiến anh rất không vui!

Người ta nói: “Cha mẹ sinh con, trời sinh tính!”. Bố mẹ anh đều là người hào phóng, dễ gần, tính tình hiền lành, thế nhưng sinh anh ra lại có tính chiếm hữu rất cao, phẩm vật gì là của anh thì người khác không được phép động tới, huống hồ đây lại là em gái bảo bối nhà anh. Ấy vậy mà từ nhỏ đến lớn, cái thẳng nhóc đáng ghét này lại cứ quẩn lấy em gái anh, tranh giành em gái với anh. Mà thủ đoạn của nó thì rất cao siêu, luôn luôn làm về mặt vô tội, ngay thơ, hoàn toàn không để người khác phát hiện ra chút sơ hở nào. Nếu không phải anh là người tinh tường, có lẽ cũng đã bị nó che mắt rồi. Hừ, anh mà lại không biết đây!

Thế nhưng, càng bực hơn em gái nhà anh, chỉ cần người ta cho chơi cùng là tí cả mắt lại không còn thấy gì nữa. Con gái con lừa thích cái gì không thích, lại cứ thích mấy trò chơi của con trai. Bố mẹ anh thì muốn hướng nó theo lối dịu dàng nữ tính, mua cho nó nào là búp bê, gấu bông, đồ chơi nấu ăn, bác sĩ... nó không chơi, lại thích bắn súng, robot, mô hình... toàn những thứ thẳng nhóc Quân có. Nay lại thêm thẳng nhóc cùng lớp khiến em gái anh mê muội kia... Cứ cái đà này thì không ổn chút nào! Anh phải củng cố lại vị trí của mình trong lòng em gái thôi, không thể để mấy mầm họa này lung lay nó được.

“Em gái, cuối tuần có muốn đi sở thú chơi không?” Vừa đưa bát com đã xới đầy cho em gái, Liên Kiệt vừa hỏi.

Thảo Ngân đón lấy bát com, chuyển đến vị trí cho mọi người, nghe anh trai hỏi thì ngược lên thắc mắc:

“Hôm trước chẳng phải anh hẹn anh Đức cuối tuần sang nhà anh ấy chơi game sao? Anh không đi nữa ă?”

“Ừ, không đi nữa. Anh đưa mày đi chơi. Thế nào?” Liên Kiệt tiếp tục xới com rồi đưa cho em gái.

“Được ă!” Thảo Ngân vốn ham chơi, nào có chuyện không đồng ý.

Ông Đạt ngồi bên, nhìn hai đứa con thì thầm to nhỏ, chẳng biết nên nói gì cho hợp. Ông có hai đứa con, đứa nhỏ hành động không bình thường, còn đứa lớn thì suy nghĩ không bình thường, ông là bố chúng mà nhiều lúc cũng chẳng thể hiểu nổi chúng nữa.

Vì thế cuối tuần đó, Thảo Ngân theo anh trai hòa vào đám đông, chạy vòng vòng quanh sở thú như trẻ bị tăng động.

Đây không phải lần đầu Thảo Ngân được đến sở thú, nhưng cứ nhìn thấy mấy con vật ở đây là cô lại muốn đến gần chơi với chúng. Cô luôn cho rằng động vật cũng giống với con người, cũng có tình cảm, suy nghĩ của riêng mình, luôn mong muốn được tự do sống trong thế giới mà chúng thuộc về. Bị nhốt trong không gian hạn chế ở nơi này, chắc chúng buồn và cô đơn lắm!

Đứng trước chuồng khỉ, cô đem mấy quả chuối mang từ nhà đi, qua lỗ hồng đưa vào cho mấy chú khỉ bên trong. Người trông coi sở thú có dặn không được cho mấy con thú ăn đồ linh tinh, nhưng cô đã hỏi rồi, mấy loại trái cây thế này thì có thể cho khỉ ăn được. Cô vươn ngón tay ra, vuốt vuốt đầu một chú khỉ nhỏ:

“Khỉ con ngoan, ăn đi nhé! Lần sau tao lại mang đến cho mày.”

Chú khỉ này được sinh ra ngay trong sở thú này, đến nay chú ta đã được gần một tuổi rồi. Ngay từ lúc nó còn nhỏ xíu cô đã biết nó, cũng coi như nhìn thấy nó lớn lên theo thời gian nên cô đặc biệt quý mến nó. Lần nào đi sở thú cô cũng đến thăm nó một chút.

Khỉ con giống như rất quen thuộc với Thảo Ngân, ngồi trên cành cây ngay sát rào sắt cạnh cô, nhanh nhẹn bóc vỏ chuối rồi ăn ngon lành trong lúc mấy chú khỉ lớn khác cũng đang ăn ở phía sau. Dĩ nhiên không có chuyện tranh giành ở đây, vì cô đã đem theo số chuối bằng số khỉ trong chuồng mà.

“Anh, anh, em muốn ăn kem!” Trên đường về, Thảo Ngân lôi kéo tay anh trai đến quầy kem bên đường. Kem ở đây rất ngon, cũng đã lâu cô không được ăn rồi.

“Không ăn nữa, về về nhà ăn com.” Liên Kiệt thẳng thừng dập tắt hi vọng của em gái. Vừa rồi trong sở thú, em gái anh đã ăn mấy cây kẹo bông gòn rồi, nếu cho nó ăn nữa lát nó lại không chịu ăn com, rồi tốt lại biến thành mèo ăn vụng cho xem.

“Anh ơi...” Không được đồng ý, Thảo Ngân liền dờ chiêu mè nheo, nín tay anh trai, mặt nhăn mày nhíu giả bộ buồn thiu buồn thiu.

Mặc cho em gái nài nỉ, ông anh nào đó vẫn nhất mực từ chối, kéo thẳng em gái đến chỗ gửi xe rồi về nhà, nhưng trong lòng lại âm thầm tính toán, lo sợ vì chuyện này mà em gái sẽ ghét bỏ anh vài phần. Biết làm gì được, sức khỏe của em gái mới là quan trọng nhất!

“Thôi chết...” Thảo Ngân vừa bay hoay lục lọi vừa lo lắng lắm lắm trong miệng. Cô nhớ rất rõ tối qua đã soạn đầy đủ sách vở, không hiểu tại sao bây giờ lại không thấy sách giáo khoa toán đâu. Không có sách thì cô làm sao học được? Thầy giáo sẽ mắng cô mất. Làm sao đây?

“Cả lớp, đứng!” Theo tiếng hô của lớp trưởng, Thảo Ngân bắt đầu đi theo mọi người đứng lên, thờ dài buồn bã nghĩ thầm. Có lẽ là lúc anh trai gọi ra ăn trái cây, cô vội quá đã bỏ sót sách rồi. Mẹ kêu cô nhanh áu đoảng đúng là không sai mà. Từ hôm nay, cô nhất định phải kiểm tra đồ dùng học tập trước khi đi ngủ mới được!

Thầy giáo đặt cặp xuống, nhìn học sinh một lượt rồi gật đầu mời cả lớp ngồi. Như mọi lần, bắt đầu giờ học là kiểm tra miệng. Thầy giáo này tuổi vẫn còn trẻ, chưa đầy ba mươi tuổi, tính tình có đôi phần quy củ, cứng nhắc nhưng bao nhiêu mảnh khảnh của học sinh đều biết hết. Vì tránh tình trạng học sinh chờ đến gần lượt mình mới học, nên kiểm tra miệng trước giờ đều không theo thứ tự.

Thảo Ngân dĩ nhiên biết điều đó. Cô tuy đã học bài cũ rồi, nhưng đối với mấy môn tự nhiên, quả thực cô không được tự tin cho lắm. Mấy công thức, định lý lằng nhằng gì đó, về nhà cô đều phải nhờ anh trai giảng lại mới miễn cưỡng hiểu được, nhớ được. Cho nên hiện tại, cô lại bắt đầu căng thẳng rồi. Cô nhìn ngón tay thầy giáo chỉ vào sổ tên, từ trên cùng rồi bắt đầu đi xuống dưới, càng gần đến tên mình, tim cô lại càng đập nhanh. Ông bà phù hộ, đừng vào tên con, ông bà phù hộ...

“Lý – Thảo – Ngân...” Sét đánh trúng đầu!

Thảo Ngân vừa nghe đến tên mình, chân tay liền bủn rủn, chậm rì rì đứng lên. Cô đi lên bục giảng, đứng cạnh bàn giáo viên mà chân run không ngừng. Ông bà nhà cô thật không thương đứa cháu này rồi! Số cô sao mà đen thế?

Nhìn cái dáng vẻ căng thẳng, bộ dạng sẵn sàng chờ chết đó, ai cũng nghĩ lần này cô chết chắc rồi.

“Nguyễn Hoàng Bách, em lên làm bài 2 trang 48.”

Đang trong trạng thái chờ chết, vừa nghe tên bạn cùng bàn được xướng lên, Thảo Ngân vội ngẩng đầu. Cô nhìn Hoàng Bách đang tiến về phía mình, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt anh tuấn sáng ngời ẩn sau mái tóc dài bay trong gió. Chẳng hiểu vì sao, cô có cảm giác mỗi bước chân của người trước mặt như đang truyền cho cô thêm một phần sức mạnh nho nhỏ, giúp cô bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tiếng phấn viết bảng ken két vang lên. Cô như được khai sáng đầu óc, thầy giáo hỏi vấn đề nào cũng đều trả lời được, cho đến câu lấy điểm cao cuối cùng mới dừng bước. Thời điểm cô được về chỗ, cũng là lúc Hoàng Bách làm bài xong. Cô đi phía sau, cúi đầu nhìn chăm chăm theo bước chân của cậu rồi bất giác bước theo.

“Ai ui...” Thảo Ngân ôm trán, cúi đầu len vào chỗ ngồi, chỉ hận không thể chui luôn xuống gầm bàn cho xong. Xấu hổ chết mất! Sao cô lại có thể bắt cả đám sầm vào người ta như vậy cơ chứ? Thật giống với hành động háo sắc của bố cô mỗi lần dỗ dành mẹ. Cô đúng là gặp quỷ rồi! Ôi, mặt mũi cô biết để đi đâu?

Hoàng Bách vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa không quên quan sát cô bạn nhỏ. Cô bé này mỗi lần làm cái gì đó đều khiến cậu thấy rất thú vị. Mới vừa rồi cậu xoay người, chưa kịp ngồi vào chỗ liền bị cô bé lao vào lòng. Cậu chưa hề lên tiếng mà cô bé đã đỏ bừng mặt, co người nép sang một bên hổ hởi rồi. Cũng may họ ngồi ở cuối lớp, nếu có thêm người khác nhìn thấy, sợ rằng cô bé này có thể chui luôn vào khe hở ở góc tường mất. Nhưng dù sao thì cô bé ngượng ngập thế này vẫn tốt hơn bộ dạng cá chết trôi lúc nghe thấy tên mình bị gọi. Cậu còn sợ rằng cô bé không trả lời được, thật không ngờ lại ngoài dự đoán của cậu. Cô bé này đúng là khiến người ta không đoán được mà!

Lại nữa rồi! Cậu mới không để ý vài giây thôi, đã thấy Thảo Ngân hai mắt sáng rực nhìn vào bài làm của cậu trên bảng một cách sùng bái. Nhìn cô bé giống như chỉ hận không thể chạy lên gạt thầy giáo đang đứng đó kiểm tra bài làm của cậu sang một bên mà ôm tấm bảng kia vậy. Cậu lại nhìn bài làm của mình, lòng đầy khó hiểu. Mấy thứ này trong thời gian nghỉ học cậu cũng nghiên cứu qua, lúc này cũng chỉ là tiện tay giải thôi mà. Thật không hiểu cô bé này nghĩ cái gì!

Liên Kiệt luôn là một học sinh xuất sắc. Điều này cũng lý giải một phần lý do Thảo Ngân từ khi sinh ra đã coi anh trai mình là thần tượng vĩ đại không thể đập đổ. Thế nhưng ông trời lại chẳng hề công bằng. Không cho cô được xinh đẹp như mẹ cũng thôi đi, ngay cả đầu óc cũng không bằng một nửa của anh trai. Vì vậy, cô học rất yếu các môn tự nhiên, và cũng bởi thế, cô rất ngưỡng mộ những người giỏi những môn này. Trong đó người đầu tiên được kể đến không ai khác ngoài anh trai cô, và hiện tại, người thứ hai là bạn cùng bàn của cô.

Dưới con mắt của cô, bài giải của Hoàng Bách không những đúng mà trình bày cũng rất khoa học, rõ ràng. Ngay cả người mù mờ như cô đây khi đọc cũng hiểu được đám ba phần. Điều này có thể chứng minh, bạn cùng bàn của cô rất giỏi. Ước gì cô được bằng một nửa cậu ấy nhỉ?

Cho đến tận khi tiết học đã trôi qua được một phần ba, Hoàng Bách vẫn thấy cô gái nào đó thả hồn đâu đâu. Có mấy lần thầy giáo nhìn về hướng này, cậu đều phải cố nhào người lên giả bộ nhìn bảng chán tàm mắt của thầy lại để cô bé không bị phát hiện.

Lần này, thầy giáo đang đi xuống dưới. Cậu không còn cách nào khác đành kín đáo khua chân một cái, khiến cô bé đang bay trên trời kia giật nảy mình “A...” lên thật to.

“Chuyện gì thế?” Thầy giáo đưa mắt về phía vừa phát ra tiếng hét, đôi mắt điều hâu nhìn chăm chăm cô học sinh nhỏ đang luống cuống nọ.

“Đạ, em... em thấy con giận thôi ạ.” Thảo Ngân lúng túng trả lời. Mẹ cô mà biết cô lơ đãng trong giờ học thế này, nhất định sẽ cầm chổi quét nhà lừa cô từ đầu ngõ đến cuối ngõ đấy.

“Cho thầy biết chúng ta đang học đến đâu rồi?” Thầy giáo liếc mắt qua vị trí Thảo Ngân thêm một lần, rồi vừa nói, vừa quay người đi về chỗ ngồi.

Thảo Ngân nghe vậy, hai tay xoắn chặt vào nhau, mím môi, cúi đầu chuẩn bị giả chết. Ngay cả sách giáo khoa cô cũng không có thì làm sao trả lời câu hỏi của thầy chứ.

Bỗng trước mắt xuất hiện sách giáo khoa của ai đó, cùng với ngón tay chỉ vào vị trí nội dung. Cô rất nhanh liền hiểu ý, cầm sách nhắc lại phần nội dung đó, may mắn thoát chết lần nữa.

Được thầy giáo cho phép, cô ngồi xuống, lập tức dùng ánh mắt đầy cảm kích nhìn người bên cạnh, nhưng thấy người ta đang chăm chú học bài nên những lời muốn nói đều bị cô nuốt lại.

Cô vô cùng thấu hiểu lòng người và biết điều, đem sách giáo khoa của bạn đặt vào giữa bàn để cả hai đều xem được, sau đó cũng chăm chú nghe giảng, trong lòng lại vui vẻ không thôi. Anh bạn này thật là tốt với cô! Được rồi, cô đã quyết định. Cô sẽ phá lệ chủ động kết bạn với người này!

Ra về, thay vì chạy ngay ra cổng trường chờ anh trai, Thảo Ngân vừa quan sát người bên cạnh, vừa chậm chạp thu dọn đồ dùng học tập. Sờ dĩ cô cố ý như thế bởi vì anh bạn này hôm nào cũng về muộn nhất lớp, mà cô thì muốn nói chuyện riêng với người ta.

Mất thấy người ta khoác cặp chuẩn bị rời đi, cô bỏ nốt hộp bút vào cặp, khoác vội lên vai rồi chạy theo.

“Xin lỗi...” Mặc dù vừa rồi đã ra quyết định, cũng dồn hết dũng khí bản thân có lên rồi, nhưng giây phút đứng trước mặt Hoàng Bách, cô vẫn không giữ nổi bình tĩnh mà lúng túng:

“Tớ, tớ là Thảo Ngân. Hôm nay rất cảm ơn cậu! Vậy, chúng ta làm bạn nhé?”

Tay phải chìa ra thật lâu, lâu tới mức cô vẫn đang cúi đầu cho rằng mình bị người trước mặt từ chối rồi. Nhưng khi cô tiu nghỉu định rút tay về, thì một bàn tay khác đưa đến, nhẹ nhàng lồng vào tay cô nắm chặt rồi vội buông.

Cô vô cùng bất ngờ ngược đôi mắt mở to nhìn lên. Cậu ấy, cậu ấy như vậy là đồng ý làm bạn với cô rồi sao? Cậu ấy thực sự đồng ý rồi?

Khi Thảo Ngân tỉnh lại, người trước mặt không biết đã đi đâu rồi. Cô đưa tay gãi đầu nghĩ nghĩ một lúc rồi toét miệng cười vui vẻ. Dù thế nào thì người ta cũng đồng ý rồi, cô còn nghĩ ngợi chuyện gì chứ. Ha ha, cuối cùng thì cô cũng có được người bạn đầu tiên! Vui quá!

“Lí – Thảo – Ngân” Tiếng gọi trầm thấp, không lớn nhưng đủ làm cho linh hồn Thảo Ngân đang bay nhảy ở nơi nào đó trở về. Cô đương nhiên ý thức được chuyện gì đang xảy ra, chậm chạp xoay người, giờ tay với người đang ngồi trên xe đạp dừng bên bồn hoa trước hiên, nhe răng cười nịnh nọt:

“Anh Kiệt, hi hi... Anh chờ em có lâu không?”

“Hừ, còn đứng đó mà cười. Mày không nhanh lên anh cho đi bộ về bây giờ.” Liên Kiệt liếc em gái một lượt, thấy bộ dạng vui vẻ của cô bé, sắc mặt liền sa sầm nói. Vừa rồi ở đằng xa anh đã thấy em gái gốc nhà anh và thằng nhóc đáng ghét cùng lóp đứng nói chuyện, bây giờ nhìn em gái anh vui vẻ như vậy, trong lòng anh không chỉ khó chịu mà còn lo lắng không thôi. Thằng nhóc kia đã làm gì mà khiến em gái anh vui vẻ như thế? Thật là đáng ghét!

“Áy, chờ em với!” Thấy anh trai kéo bàn đạp như chuẩn bị xuất phát, Thảo Ngân quỳnh lên, vội co giò chạy đến leo lên sau xe ngồi.

Cả buổi chiều hôm đó, Thảo Ngân ngồi học bài mà cứ tùm tùm suốt. Sờ dĩ cô vui mừng như thế bởi cô là cô gái nhỏ duy nhất trong ngõ. Trước đây còn nhỏ thì không nói, nhưng càng lớn thì các anh em trong ngõ càng rạch ròi về giới tính. Quá trình phát triển của con trai và con gái lại càng khác biệt làm cho suy nghĩ và tính cách của họ thay đổi rất nhiều. Có rất nhiều trò họ được chơi còn cô thì không, chỉ bởi vì là con gái.

Đơn cử là việc tụ tập ra quán net chơi điện tử. Anh trai mà thấy cô đi theo nhất định sẽ đuổi cô về với câu nói bắt hủ: “Con gái không được đi vào mấy chỗ đó.”. Những người còn lại đều coi anh cô là đại ca, đương nhiên sẽ học theo anh cô đuổi khéo cô về. Hoặc như việc họ đi đá bóng. Tất cả đều là nam, chỉ có cô là nữ. Tuy từ nhỏ cô đã tích cực hoạt động nhưng do vóc dáng tròn quay ngẩn tũn, đối lập hoàn toàn với những cơ thể cao gầy nhanh nhẹn của những người còn lại nên không linh hoạt bằng họ, làm vướng tay vướng chân họ. Và sau một lượt chơi cô liền bị đuổi ra khỏi sân, không bao giờ được quay lại nữa.

Cứ như thế, cô dần dần bị tách ra khỏi đám đông. Cô không còn được tham gia vào các cuộc vui mà chỉ có thể đứng ngoài theo dõi và ước ao. Nhưng từ nay cô đã có bạn rồi, người bạn này rất tốt với cô, nhất định sẽ không bỏ rơi cô. Cô sẽ không cần theo sau đám con trai trong ngõ nữa, cũng không cần năn nỉ họ cho chơi cùng. Cô sao có thể không vui đây?

Nghĩ lại thì... Tay cậu ấy thật ấm! Đến giây phút này cô vẫn còn nhớ rất rõ khoảnh khắc cậu nắm tay cô, cái nắm tay vội mà chặt cho người ta một câu trả lời chắc chắn. Gang bàn tay dày dặn, ngón tay thon dài, hình như móng tay cũng rất đẹp. Không biết so với tay anh trai cô, tay ai đẹp hơn nhỉ?

Liên Kiệt đi học thêm về, đi qua phòng em gái lại buồn bực không thôi. Trước mặt cô bé rõ ràng để sách vở, nhưng tâm hồn thì chắc chắn đang bay ở nơi nào rồi. Anh thấy em gái vừa chống cằm cắn đầu bút, vừa cười ha ha một mình trông rất ngốc. Bình thường chỉ khi nghĩ đến đồ ăn ngon cô bé mới

bày ra bộ dạng này. Nhưng hôm nay không thấy nước miếng của cô bé đâu cả, tức cô bé không phải đang nghĩ đến đồ ăn và cũng có nghĩa cô bé đang nghĩ đến thức khác.

Thứ khác? Hai từ này vừa thoáng qua liền khiến Liên Kiệt liên tưởng đến thằng nhóc cùng lớp với em gái. Ánh mắt sáng rực kia, bộ dạng ngốc nghếch kia... so với giờ thể dục hôm đó đều không sai biệt. Em gái anh bị thằng nhóc đó bỏ bùa rồi sao? Không – thể – nào!

Anh – không – chấp – nhận!

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Chương 3: Đến Chơi Nhà

Kể từ ngày xác lập quan hệ bạn bè với Hoàng Bách, Thảo Ngân không còn đi học muộn nữa. Cô luôn giải quyết bữa sáng nhanh nhất có thể, sau đó đục anh trai đưa đến trường để được gặp bạn sớm hơn một chút.

Sau khi trở thành bạn, tình cảm giữa Thảo Ngân và Hoàng Bách phát triển theo hướng tích cực hết sức nhanh chóng. Nguyên nhân chính ở đây là do cô bạn Thảo Ngân ngay sau khi đã gỡ bỏ được rào cản tâm lý ban đầu, liền đem hết tâm can của mình đối đãi với Hoàng Bách. Cô luôn cố gắng bắt chuyện với cậu mọi lúc có thể, hoặc là hỏi bài cậu, hoặc kể với cậu chuyện của mình, đôi khi còn đem mấy chuyện cười nghe được từ bố kể cho cậu nghe.

Tuy Hoàng Bách không nói chuyện, cũng không thể hiện thái độ gì, nhưng càng tiếp xúc, Thảo Ngân càng thấy cậu là một người vô cùng, vô cùng tốt. Nếu cô theo không kịp bài, cậu ấy sẽ đẩy vở cho cô xem. Nếu cô quên đồ dùng học tập, cậu ấy sẽ chủ động đưa đồ của mình cho cô dùng chung. Nếu mọi người bỏ quên cô, cậu ấy sẽ bên cạnh cô. Cũng chỉ có cậu ấy là người ngoài gia đình chịu nói chuyện cùng cô lâu một chút, mặc dù cậu ấy cũng không nói gì, nhưng lắng nghe rất chăm chú. Mà quan trọng nhất là cậu ấy làm bánh rất ngon.

Từ ngày cô bạn nhỏ chủ động trò chuyện với mình, cuộc sống của Hoàng Bách không còn nhàm chán như trước nữa. Mỗi ngày với cậu đều chờ đón những điều mới mẻ, thú vị từ cô bạn nhỏ. Có những khi về nhà tập nói và thể hiện cảm xúc trước gương, nghĩ đến cô bé thì cậu cũng có thể mỉm cười một chút và muốn nói nhiều hơn một chút.

Cậu rất thích nghe cô bé nói. Chất giọng không tính là hay nhưng chứa đầy cảm xúc cứ chít chít chiu chiu như con gà mái mơ ở nhà ông bà ngoại cậu. Mỗi lần nghe, cậu lại nhớ về quãng thời gian chữa chứng trầm cảm sống cùng ông bà, lúc ông bà còn sống.

Để đáp lại tình cảm mà cô bé dành cho mình, Hoàng Bách quan sát thấy cô bé rất thích đồ ăn nên đã nhờ mẹ làm một ít bánh ngọt tặng cô bé. Nhưng những ngày sau đó, khi nhìn thấy ánh mắt mong chờ của cô bé, cậu liền mềm lòng hứa những hôm tới sẽ có bánh. Ngại nhờ mẹ nhiều, cậu bắt đầu học làm bánh, ai ngờ lại có thiên phú trời cho, càng làm tay nghề càng cao. Nhờ đó, cô bạn nhỏ Thảo Ngân mỗi ngày đều có lộc ăn mà Hoàng Bách đích thân làm ra.

Vừa vào lớp, việc đầu tiên Thảo Ngân làm là đảo mắt một vòng nhìn xem bạn cùng bàn của mình đang ở đâu.

Hôm nay, Hoàng Bách không ngồi đọc sách ở chỗ ngồi như mọi hôm mà đang đứng bên cửa sổ hướng ánh mắt ra ngoài. Thảo Ngân nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng quanh năm vẫn chỉ một vẻ ấy, có cảm giác người trước mặt dường như đang ở một nơi xa xôi nào đó, rất xa, rất xa, và rất cô đơn. Thậm chí, cô còn có ý nghĩ, nếu Hoàng Bách mặc thêm bộ quần áo trắng vào thì có thể biến thành tiên bay đi bất cứ lúc nào.

Thảo Ngân rón rén lùi lại, tính cứ như vậy đi ra ngoài. Cô cố gắng không gây ra tiếng động vì sợ làm phiền đến thế giới riêng của bạn. Nhưng cô vừa xoay người thì Hoàng Bách nhìn tới. Thấy cậu đi về phía mình, Thảo Ngân vội thu bàn chân đang hướng ra cửa về, ngẩng đầu tươi cười:

“Hi! Hôm nay chúng ta lại đến sớm nữa rồi.”

Hoàng Bách không để tâm đến thái độ thay đổi nhanh như trò tay của cô bạn nhỏ. Cậu từ tốn đi đến, nắm cổ tay cô bé kéo về chỗ ngồi. Hôm qua, cậu đã học được thêm một loại bánh mới làm từ bột gạo nếp. Cậu rất muốn cho cô bé nếm thử, rất muốn nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc như đang thưởng thức sơn hào hải vị mỗi lần ăn đồ cậu làm của cô bé. Cô bé khiến cậu có cảm giác rất thành tựu, rất tự hào.

“Woa, nhìn bánh này ngon quá! Cho tớ há?” Nhìn thấy bánh trong hộp, Thảo Ngân vui sướng vô cùng, ngược đời mắt đầy mong chờ nhìn Hoàng Bách. Chỉ cần cậu gạt đầu thôi, cô sẽ có thể ăn bánh rồi. Nhìn ngon như vậy, chắc chắn ăn vào cũng sẽ rất ngon đây!

Hoàng Bách chăm chú quan sát biểu cảm của Thảo Ngân, nhẹ gạt đầu một cái. Liền thấy cô bé nhanh như chớp bỏ một viên bánh vào miệng, tí mắt nhai ngon lành, hai má phúng phính hết sức đáng yêu. Tiếp đó từng cái từng cái bánh cứ như vậy chui vào bụng cô bé. Trong lúc ăn, cô bé còn không quên đoán vị nhân bánh rồi hỏi cậu có đúng hay không, thỉnh thoảng cũng ép cậu ăn một hai miếng.

“Ôi, no quá! Bánh thật ngon!” Ăn hết cái cuối cùng, Thảo Ngân xoa mấy vòng trên cái bụng căng tròn của mình, thở một hơi hết sức thỏa mãn.

“Uống đi.”

“Cảm ơn cậu.” Đón chai nước từ tay Hoàng Bách, Thảo Ngân mở nắp uống, vẫn không quên nhìn lên người ngồi bên cạnh. Nhớ lần đầu tiên nghe cậu ấy nói, cô đã thực sự rất sốc. Bởi trước đó cô vẫn luôn cho rằng cậu ấy không thể nói được.

Hôm đó trong giờ lịch sử, cô giáo đang giảng về buổi đầu lịch sử Việt Nam, Thảo Ngân vừa nghe cô giáo giảng, vừa lẩm bẩm đọc theo vừa để nhớ vừa để chép bài cho kịp. Bỗng có tiếng nói không nhỏ không lớn, trầm khàn vang lên bên tai cô:

“Bằng đá. Không phải đồng.”

Thảo Ngân quay trái phải, trên dưới, chỉ thấy mọi người đang chăm chú chép bài, duy nhất người ngồi bên cạnh thì đang nhìn cô không chớp mắt. Cô ngờ vực hỏi:

“Cậu, cậu vừa nói à?” Ai ngờ người bên cạnh lại “Ừ...” rất tự nhiên, làm cô sợ hết hồn, thiếu chút là hét ầm lên luôn. Phải mất đến hai ngày sau đó, Thảo Ngân mới có thể quen với việc thỉnh thoảng bạn của mình lại lên tiếng, và thường thì cô chỉ nghe thấy cậu bạn nói những từ đơn hay những câu ngắn cụt lủn mà thôi.

Trong lớp đã có thêm nhiều học sinh tới. Thảo Ngân ăn uống no nê, ôm bụng ngồi một bên vừa thở vừa tranh thủ ôn lại bài cũ trong tiếng ồn ào huyên náo của lớp học. Chỗ nào không hiểu, cô liền quay sang nhờ Hoàng Bách chỉ giúp.

“Cuối tuần đến nhà tớ không, Hương? Tớ mới mượn được mấy tập Doremon mới phát hành của anh hàng xóm. Tớ xem qua một ít rồi. Hay lắm!”

“Có, có chứ! Hay lắm hả? Vậy tớ sẽ mang theo đồ ăn...”

“...”

Thảo Ngân đang lẩm bẩm đọc bài, nghe được cuộc nói chuyện của hai cô bạn cùng lớp thì dừng lại, bỏ vở xuống bàn rồi nhìn sang Hoàng Bách. Hình như cô và cậu ấy vẫn chưa biết nhau thì phải? Nếu cô mời đến nhà chơi, liệu cậu ấy có đồng ý không nhỉ?

“Hoàng Bách.”

“Hử?”

“Cuối tuần này, cậu rảnh không?”

Thấy Hoàng Bách nhìn mình thắc mắc, Thảo Ngân đột nhiên lúng túng.

“À, tớ, cậu muốn đến nhà tớ chơi không?” Thảo Ngân cúi đầu nói, len lén xem biểu hiện của bạn mà trống ngực đập thình thịch. Mỗi lần Hoàng Bách nhìn mình, cô đều không dám nhìn lại, không dám đối diện trực diện với cậu. Cô sợ nếu lỡ rồi, cô sẽ lại ngây ngốc nhìn người ta không dứt ra được, sẽ làm người ta sợ chạy mất dép mất.

“Được!”

Để chuẩn bị đón bạn đến chơi, Thảo Ngân đã bỏ ra cả buổi sáng thứ bảy. Trong khi mọi người tập trung vào làm đồ ăn đồ uống theo thông lệ của gia đình thì cô chạy quanh nhà, dọn dẹp mọi thứ thật sạch sẽ.

Bà Hiền thấy con gái hôm nay tự động chăm chỉ đột xuất, đẩy vai chồng hỏi:

“Ông xã, mau đoán xem lát nữa sẽ có mưa to hay bão lụt?”

Ông Đạt một bên phụ vợ gói chả đa nem, một bên nhìn con gái đang cầm giẻ lau, ống quần một thấp một cao, chổng mông lên trời chạy ngược chạy xuôi lau nền phòng khách, bỗng nhớ ra, quay sang gọi vợ:

“Bà xã, tôi quên mất. Tối qua, con gái có nói hôm nay bạn con bé đến chơi.”

“Cái – gì?” Bà Hiền trừng mắt lên nhìn chồng, ném luôn cái chả nem đang gói dở xuống mâm, vội lau tay đứng lên, đi nhanh về phòng ngủ. Chuyện quan trọng thế mà chồng bà lại quên được. Con gái từ trước đến giờ chưa từng dẫn bạn về nhà, chuyện lớn như vậy sao có thể qua loa được. Cũng may hôm nay là cuối tuần, chợ giờ này chắc vẫn còn nhiều đồ.

Thảo Ngân nghe tiếng mẹ, dừng việc lau nhà lại, ngồi bệt trên nền gạch vừa thở vừa nhìn, đã thấy mẹ cô lao nhanh ra cửa như một con gió, còn bố cũng đang vội vàng dọn dẹp mấy thứ trong bếp lại. Bố mẹ cô sao thế nhỉ? Vừa rồi còn đang làm chả nem rất chuyên tâm cơ mà.

Trong khi đó, ông anh nào đó dường như bị coi như không khí, vẫn ngồi trong bếp gói chả nem như mọi chuyện đang xảy ra không hề liên quan đến mình. Nhưng kì thực trong đầu anh đang tức đến mức sắp nội thương rồi. Bình thường anh nhờ em gái quét nhà hộ anh cô bé cũng không làm. Ấy vậy mà hôm nay vì thằng nhóc kia, em gái anh lại dốc hết sức làm việc nhà như thế. Còn bố mẹ anh nữa, sao lại coi trọng thằng nhóc còn chưa biết mặt mũi kia như thế? Vậy anh ở trong nhà này đứng thứ mấy?

Càng nghĩ, Liên Kiệt càng tức. Cái chả nem đang gói trong tay anh không tránh khỏi bị liên lụy, cứ rách hết đầu bên này đến đầu bên kia, phải gói lại

mấy lần mới xong, mặc dù anh vốn đã gói “Không được đẹp lắm”.

Chưa đầy hai mươi phút sau, trong bếp nhà Thảo Ngân đã có thêm một con gà, nửa cân cá quả, ba lạng thịt ba chỉ, rau củ các loại cùng những gia vị kèm thêm khác.

“Sao lâu thế nhỉ?” Thảo Ngân đứng trước cổng, hết ngó trước lại ngó sau. Chờ mãi chẳng thấy Hoàng Bách đâu, cô vừa lo cậu không tìm được đường, càng lo cậu gặp chuyện hơn. Rõ ràng cậu ấy hẹn mười giờ mà, sao mười rưỡi rồi vẫn chưa đến?

“Mày nhìn này giờ không thấy mồi mắt à? Mau vào đây giúp anh một tay!” Liên Kiệt vừa cầm vung nồi che chắn mờ trong chảo bắn tới, vừa buồn bực nói với ra ngoài. Cái nhà này loạn hết cả rồi! Mẹ anh thì bận tìm quần áo để thay, bố anh thì đang vật lộn với con gà ở sân sau; em gái thì cứ thấp thòm ngó nghiêng ngoài cổng; còn duy nhất người mù tịt bếp núc là anh đây là bình thường, không có ai quan tâm đến, phải tự mình ra tay vào bếp để có thể ăn món chả nem nhân tôm yêu thích.

“Á! Em – gái, mau đến giúp anh...” Thăng nhóc kia là sao chửi ám anh chặc? Từ lúc nó xuất hiện, anh liên sống không yên thế này.

Thảo Ngân nghe tiếng kêu thảm thiết của anh trai, biết anh đang vật lộn với món chả nem trong bếp, dù trong lòng đang thầm oán anh ngày thường không chịu học tay nghề bếp núc của bố nhưng vẫn chạy vào giúp anh.

Thảo Ngân vừa đi được vài bước thì thấy Hoàng Bách đến. Thế là cô quên luôn đang muốn làm gì, chạy vội ra đón bạn.

“Hoàng Bách! Cuối cùng cậu cũng đến. Có phải cậu bị lạc đường không?”

“Không phải. Tớ làm bánh.” Thấy Thảo Ngân vui vẻ như vậy, Hoàng Bách liền đem hộp đựng đồ ăn làm từ nhà đưa cho cô bé. Thật ra cậu đã chuẩn bị đi từ rất sớm, nhưng mẹ cậu nói đến chơi nhà người khác thì không thể đi tay không được. Cậu phải lui thời gian đi lại để làm một ít bánh ngọt trắng miêng nên mới đến muộn như vậy. Dĩ nhiên cậu không hề lạc đường, bởi nhà cậu cách đây cũng chỉ hai con phố mà thôi. Cậu đã khá quen với đường phố ở đây rồi.

“Cái gì vậy?”

“Bánh ngọt.”

Thảo Ngân cầm hộp đồ ăn, cười tít cả mắt. Cô vừa kéo Hoàng Bách vào nhà, vừa cất tiếng gọi:

“Bố, mẹ! Hoàng Bách đến rồi.”

“Ông xã, bạn của con gái đến rồi.” Bà Hiền nghe vậy, vội vàng chỉnh trang lại một lần nữa rồi đi nhanh ra ngoài, không quên lên tiếng gọi chồng.

Bố mẹ Thảo Ngân nhìn thấy Hoàng Bách đầu tiên là ngẩn ra. Con gái họ đúng là có chút khác biệt, thế nên nó chọn bạn cũng rất khác biệt. Ông Đạt quay sang vợ, hai vợ chồng nhìn nhau một cái rồi cùng niềm nở chào đón bạn của con gái. Nghĩ kĩ thì bề ngoài có chút đặc biệt như thế mới hợp với con gái nhà họ.

Trước khi Hoàng Bách đến, Thảo Ngân đã kể hết những gì cô biết về cậu cho cả nhà nghe. Ông Đạt biết cậu đối tốt với con gái mình nên hiển nhiên cũng đối với cậu y như vậy. Còn bà Hiền nghe đến Hoàng Bách rất có tay nghề nấu nướng, lúc này lại nhìn cậu đứng trong bếp giúp đỡ con trai rán chả nem trông rất chuyên nghiệp, từ nhận thức liền chuyển sang quý mến đứa nhỏ này luôn. Vấn đề Hoàng Bách ít nói cứ như vậy đã hoàn toàn không còn là vấn đề của buổi đến chơi nhà này.

Lúc ăn cơm, hai vị phụ huynh liên tục gấp thức ăn cho bạn của con gái. Cô con gái cũng rất tích cực gấp thức ăn mời bạn. Nhưng cô cứ định gấp miếng nào ngon ngon là anh trai cô lại cướp mất.

Lần thứ n bị anh trai tranh cướp đồ ăn, Thảo Ngân bắt đầu kêu lên:

“Anh Kiệt, trong bát anh đã chất đầy một núi rồi kìa. Anh có thích mấy món này đâu. Anh thích chả nem cơ mà.”

Liên Kiệt liếc em gái một cái, lại liếc nhìn đĩa chả nem một phần chấy đen cộng chưa chín hẳn do anh rán, một phần vàng ươm ngon lành do bạn của em gái rán, “Hừ...” lạnh một tiếng rồi giả bộ chuyên tâm ăn cơm. Em gái đúng là không còn hiểu người anh này nữa rồi! Trước đây chưa cần anh biểu hiện thái độ ra mặt là cô bé đã hiểu ngay anh nghĩ gì. Vậy mà từ này tới giờ, anh liên tục tỏ thái độ không vui, em gái anh vẫn thờ ơ chẳng để tâm, lại còn gấp thức ăn cho thăng nhóc kia nữa chứ. Lớn đến bé, em gái còn chưa gấp thức ăn cho anh quá ba lần đâu.

Sau buổi đến chơi nhà đó của Hoàng Bách, Liên Kiệt càng lúc càng thấy vị trí của mình bị đe dọa và từ đó ghét cậu hơn. Anh cảm thấy, so với nhóc Quân, thằng nhóc này còn mưu mô, ranh mãnh hơn nhiều. Nấu ăn giỏi thì có gì hay chứ? Anh cũng có thể học được! Cũng chỉ là mấy cái bánh thôi mà. Thế nhưng bố mẹ và em gái anh lại rất thích. Mẹ anh còn kêu em gái sau này thường xuyên mời bạn về chơi nữa chứ.

Liên Kiệt đang quét nhà, nhìn em gái lại chạy đi gọi điện tán gẫu với thằng nhóc “Bạn thân” của cô bé, tức muốn học máu ra ngoài. Anh rõ ràng đứng trình ĩnh trong nhà thế này mà em gái không thèm nói chuyện với anh, lại tìm đến thằng nhóc đáng ghét cách cả mấy con phố kia. Bảo anh không tức giận sao được? Không thể chịu nổi thêm một ngày nào nữa! Anh phải làm gì đó, trước tiên phải đoạt em gái lại mới được!

Cắt tóc? Đúng! Chính là cắt tóc! Ha ha, để xem sau khi cắt tóc rồi, còn ai muốn chơi với em gái anh không? Anh đúng là quá thông minh mà!

Thảo Ngân đang kể chuyện anh trai hàng xóm nhà mình tới qua đi chơi điện tử về muộn bị đánh cho Hoàng Bách nghe, bỗng thấy sau lưng ớn lạnh. Cô quay đầu nhìn quay, chỉ thấy bóng lưng anh trai đang đi vội vào nhà kho ở sân sau, cùng với tiếng cười man rợn nhẹ lướt qua trong gió.

“Em gái, anh thấy tóc mày dài rồi đấy. Mau ra đây anh cắt cho.”

Ngân đang cười vui về tiếp tục câu chuyện đang dở với Hoàng Bách, nghe thấy thế cả người liền cứng đờ, chậm chạp quay đầu nhìn anh trai. Cô thấy tay trái anh cầm lược, tay phải cầm kéo, bên cạnh chân là cái ghế gỗ có tựa quen thuộc. Cô nói vội lời chào tạm biệt với bạn, nuốt nước bọt xuống và chuẩn bị tinh thần. Nửa giây sau, Thảo Ngân hai tay ôm lấy đầu, vừa chạy thật nhanh về phòng vừa hét lên thất thanh:

“Không...” Cắt tóc gì chứ? Anh trai chính là muốn đem cô ra làm chuột bạch để anh thử nghiệm mấy kiểu tóc quái đản của anh thì có. Lần trước, tóc cô đang dài đến ngang vai, sau khi bạn anh trai đến nhà chơi về, anh liền kéo cô ra sân, nói là sẽ tạo cho cô kiểu tóc như Mỹ Tâm. Ai ngờ Mỹ Tâm thì không thấy đâu, lại thành ra Mỹ Linh. Mái tóc xinh đẹp của cô bị anh cắt cho te tua không khác gì cỏ dại. Sau đó, mẹ phải đưa cô ra tiệm sửa lại mấy lần mới thành ra kiểu tóc lần đầu gặp Hoàng Bách, lúc đó tóc mái vẫn còn chút nham nhở đấy. Mỗi lần anh trai nói muốn cắt tóc cho cô thì chính là cách nói lái mang ý “Không muốn cô ra đường” đó thôi. Bây giờ tóc cô còn chưa dài bằng lần trước, bị anh trai cắt nữa thì Hoàng Bách còn muốn chơi với cô chắc? Cô nhất định phải bảo vệ mái tóc của mình!

Ngày hôm sau, vừa vào lớp, Thảo Ngân chạy như bay về chỗ ngồi, mặt nhăn mày nhí tháo mủ đang đội trên đầu xuống, kêu lên đau khổ:

“Bách ơi, Bách ơi... Ô, ô... Cậu nhìn này! Anh Kiệt cắt tóc của tớ rồi. Cậu xem có xấu lắm không? Tớ có cần đội mũ cho đến khi tóc dài ra không? Cậu nhất định không được không chơi với tớ nữa đấy nhé!” Hôm qua cô đã chồn lâu như vậy rồi, cứ nghĩ rằng anh trai sẽ không đội. Ai ngờ vừa ló đầu ra khỏi phòng, cô liền bị anh trai túm ra sân cột vào ghế cắt tóc. Nhìn tóc cô bây giờ so với Songoku còn xấu hơn ấy.

Hoàng Bách vừa thấy Thảo Ngân đã buồn cười, giờ nhìn cô bé như vậy lại càng buồn cười hơn. Không kiềm chế được, khoe miệng cậu bắt giắc cong lên mà chính cậu cũng không biết. Cho đến khi Thảo Ngân ngừng kêu khóc mà chăm chăm nhìn cậu một cách ngây ngốc, cậu nhón mày thắc mắc:

“Chuyện gì?”

Thảo Ngân vẫn ngây ngốc nhìn cậu, và rồi tiếp tục ngây ngốc thốt lên:

“Cậu, cậu, vừa rồi cậu cười.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 4: Mẹ Là Trung Tâm Của Vũ Trụ

Mẹ của Hoàng Bách cảm thấy quyết định cho con trai theo học trường thường của mình là hoàn toàn đúng đắn. Bà thực sự rất vui mừng khi thấy tình trạng bệnh của con trai ngày càng khởi sắc. Con trai bà bây giờ đã nói nhiều hơn trước, cũng thỉnh thoảng cười một chút chứ không cả ngày mang một khuôn mặt cứng nhắc như tượng gỗ nữa. Chỉ có điều, mỗi lần bà hỏi nó về chuyện trường lớp thì nó liền chìm vào thế giới riêng rồi mỉm cười một cách vô thức, chẳng chịu nói cho bà nghe gì cả.

Vì thế, mẹ của Hoàng Bách – Lê Hoàng Lan, một người phụ nữ đã gần bốn mươi tuổi rồi nhưng hôm nay, sau khi đưa con trai đến trường thì không đến cửa hàng ngay như mọi ngày mà quyết định cải trang thành một cô gái trẻ toàn thân kín mít, đi theo dõi con trai của mình. Ai kêu con trai bà kín tiếng như vậy, bà chỉ còn cách này mà thôi!

Bà Lan cẩn trọng, rón rén đi sau con trai lên đến lớp học rồi núp ở bên cửa nhìn lén. Khoảng gần mười phút sau, bà thấy một người đi đến, dù mái tóc không được cắt cẩn thận và có phần hơi ngắn nhưng vẫn có thể nhận ra là con gái. Đó là một cô bé có thân hình hơi mũm mĩm một chút, nhưng đôi mắt vừa to vừa sáng, vừa gặp con bà đã reo lên rồi chạy đến ngồi cạnh thằng bé. Tiếp đó con trai bà đem hộp đựng thức ăn mà sáng sớm nay bà thấy thằng bé đã làm mở ra, rồi cả hai cùng nhau ăn rất vui vẻ. Cô bé đó vừa ăn vừa khen lấy khen để, còn không quên kể chuyện gì đó với con trai bà, điệu bộ trông rất đáng yêu. Còn con trai bà trong lúc ăn vẫn luôn chăm chú quan sát và lắng nghe cô gái nhỏ, còn rất phối hợp lên tiếng vào thời điểm cần thiết. Cả hai hoàn toàn không hề để ý đến bạn học xung quanh thỉnh thoảng nhìn ngó chỉ trò chuyện bằng thái độ không lấy làm thiện cảm cùng ánh mắt như nhìn những kẻ lập dị.

Đến đây, bà Lan đã có thể khẳng định chắc chắn rằng người có công lớn nhất trong việc cải thiện tình trạng của con trai bà là cô bé đang cùng ăn sáng với thằng bé kia. Và người làm cho thằng nhóc nhà bà ra tay vào bếp cũng chính là cô bé. Nghĩ đến đây, bà Lan cảm thấy con trai đúng là đã lớn rồi, không còn đặt mẹ ở vị trí đầu nữa. Mỗi lần con trai làm đồ ăn đều chỉ cho bà nếm thử một ít. Thật là một thằng nhóc keo kiệt!

Con trai bà hình như rất để ý đến cô bé đó, mà qua quan sát thì cô bé đó cũng có vẻ rất quan tâm đến con trai bà. Được rồi, vậy thì bà phải tìm cơ hội để chính thức gặp mặt, trò chuyện với cô bé mới được. Nghĩ vậy, bà Lan xoay người rời khỏi lớp học của con trai, trong đầu nghiêm túc suy nghĩ cách tiếp cận bạn của con trai sao cho vừa gây được ấn tượng tốt, vừa không làm cô bé hoảng sợ.

Hôm nay, mười chín tháng mười, cũng chính là thời điểm sát nút Ngày Phụ nữ Việt Nam. Không biết người khác thế nào nhưng nếu không tính thời gian cùng ăn sáng với Hoàng Bách thì Thảo Ngân nhà ta thì có vẻ buồn bức lắm. Cô chẳng thể nào tập trung học tập được, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến nên mua quà gì tặng mẹ – cái vấn đề làm cô và anh trai đau đầu suốt mấy hôm nay.

Bố cô thì không cần bàn rồi. Năm nào ngày này bố cũng mua tặng mẹ một bộ đồ mới, cộng thêm cả ngày hôm đó bố cô sẽ đích thân xuống bếp chuẩn bị đồ ăn thay mẹ. Còn anh em cô thì thật đau đầu! Năm ngoái, cô và anh trai đã phải tích góp tiền tiêu vặt suốt mấy tháng mới có thể mua cặp tã mới tặng mẹ đi làm. Nhưng mẹ cô vì chiếc cặp cũ vẫn còn dùng được nên đem cái mới cất vào tủ. Món quà của anh em cô cứ như vậy trở thành đồ vô dụng. Vì thế, năm nay anh em cô muốn mua thứ gì đó thật thiết thực mà mẹ có thể sử dụng được ngay. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, nghĩ đến đâu cả đầu mà cô gái nhỏ vẫn không thể nghĩ ra. Cuối cùng, trọng trách này được ném lên vai Hoàng Bách.

“Tớ nên tặng mẹ cái gì bây giờ? ...” Thảo Ngân vừa nói vừa thờ dãi, úp sấp trên mặt bàn ôm đầu giả chết. Mấy phút sau, cô mới lộ mặt ra, tỉ mỉ vào mặt bàn, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh:

“Hoàng Bách, cậu tặng mẹ cái gì?”

“Một chuyến đi.”

Thảo Ngân nghe đến, phấn chấn hẳn lên. Cô bật dậy, đôi mắt mở to phát sáng:

“Cậu với mẹ đi du lịch sao?”

“Không phải! Mẹ đến chỗ bố, tớ ở nhà.”

Thảo Ngân nghe mà chẳng hiểu gì, nghiêng đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ... bố mẹ cậu ấy không sống cùng nhau? Chẳng lẽ...

Hoàng Bách biết cô bé này thế nào cũng nghĩ nhiều nên giải thích ngay:

“Bố tớ đang đi công tác.”

“À, vậy cậu ở nhà một mình hả? Hôm đó có muốn đến nhà tớ chơi không? Bố mẹ tớ mong cậu lắm đấy.”

“Còn có bác giúp việc nữa. Tớ và bác ấy định cùng nhau nấu ăn.”

“Bác ấy may mắn thật!” Thảo Ngân hăm mộ thốt lên. Bác ấy được ăn đồ Hoàng Bách nấu đó. Cô cũng muốn nữa. Nhưng cô không thể không ở bên mẹ hôm đó. Ôi, cô còn chưa nghĩ ra quà phù hợp nữa đây. Thật là đau đầu quá!

Một đầu không nghĩ ra được, Thảo Ngân liền bắt thêm một cái đầu nữa hợp lực.

“Hoàng Bách, tớ nên tặng mẹ cái gì? Cái gì mà mẹ tớ có thể dùng ngay được ấy. Giống như bố tớ tặng quần áo vậy.”

“Khăn quàng.” Hoàng Bách bị Thảo Ngân lay tới lay lui, một lát sau mới trả lời.

Khăn quàng ư? Đúng rồi! Sao cô không nghĩ ra nhỉ? Bố cô tặng mẹ quần áo, vậy anh em cô tặng khăn quàng có thể phối hợp cùng bộ đồ đó thì hay quá rồi!

“Hoàng Bách, cậu đúng là cứu tinh của tớ đây.” Nói rồi, Thảo Ngân liền chạy đi bàn bạc với anh trai qua rào sắt, đến hết giờ ra chơi mới trở lại lớp học.

Chiều hôm đó hai anh em cô liền chạy đi mua khăn. Cãi nhau một hồi mới mua được cái hợp ý cả hai. Lúc thanh toán, Thảo Ngân tự biết mình không khéo tay nên tính nhờ chị bán hàng gói quà giúp. Nhưng anh trai cô lại cương quyết từ chối mà muốn hai anh em tự tay làm. Thế là buổi tối, hai anh em trốn mẹ đóng đồ trong phòng, lén lút cắt cắt, gói gói.

Thành quả cuối cùng tuy không được đẹp lắm, nhưng miễn cưỡng cũng có thể ra hình dáng cái hộp. Một cái hộp, rõ ràng hình chữ nhật nhưng lại méo mó, được bọc một lớp giấy hoa đỏ nền hồng, bên trên còn được gắn một cái nơ hình con bướm cũng màu hồng nốt.

Liên Kiệt còn đích thân ra tay, sáng tác một bài thơ tặng mẹ yêu dấu viết lên thiệp.

Thảo Ngân nhân lúc anh trai quay đi lấy thiệp, lén đọc bài thơ anh viết nháp ra giấy, thiếu chút nữa thì ngã lộn ra đất. Anh trai cô đúng là có “Tài năng” quá! Tài năng đến mức cô mới đọc được ba câu đã muốn ôm bụng bò cười, mặc dù bài thơ cũng chỉ có bốn câu.

“Con bé này, cười cái gì hả? Ngồi sang một bên để anh viết thiệp nào.”

Thảo Ngân bị anh trai đá vào mông một cái, bất mãn nhích sang một bên mới ngồi cẩn thận nhìn anh viết. Nếu so ra thì chữ Hoàng Bách không đẹp bằng chữ anh trai cô, nhưng về góc độ nào đó, cô vẫn thích chữ Hoàng Bách hơn – vuông vức ngay ngắn, là một người thẳng thắn tốt bụng. Còn chữ anh cô lại mềm mại uốn lượn, giống hệt con người mưu mô, khó lường của anh. Cô cứ ngồi nhìn nét chữ lên lên xuống xuống của anh, hai mắt mỏi thật mỏi rồi dần dần khép lại.

Liên Kiệt bỏ quà và thiệp tặng mẹ vào túi xong, quay ra đã thấy em gái ngủ lịm ra từ lúc nào. Anh cất túi đi rồi bế cô bé về phòng. Lúc trở ra, anh phát hiện bố đang ngồi ngoài phòng khách. Hôm nay mẹ anh rất phấn khích, mong chờ ngày mai đến nên đã đi ngủ từ sớm rồi. Bố anh sao lại vẫn chưa ngủ,

còn hút thuốc nữa?

“Bố, sao bố còn thức?”

“Lại đây đi!” Ông Đạt thấy con trai đi đến, vỗ vị trí bên cạnh mình nói.

Liên Kiệt thấy bố có vẻ mệt mỏi nên không nói gì liền làm theo. Bố anh bình thường luôn luôn tỏ ra vui vẻ, anh rất ít khi nhìn thấy bố như lúc này.

“Bố, có chuyện gì vậy?”

Ông Đạt hít một hơi khói thuốc dài, chậm rãi nhả ra:

“Cơ quan muốn bố chuyển công tác đến nơi khác, chức vụ cao hơn, tiền lương cũng cao hơn. Mẹ con thì có thể chuyển công tác theo bố được, nhưng cả nhà ta sống ở nơi này đã mười mấy năm rồi, bạn bè hàng xóm đều ở đây... Con xem em gái con, con bé khó khăn lắm mới có bạn. Nhìn con bé vui như vậy, nếu bây giờ nhà ta chuyển đi, con bé rồi sẽ thế nào? ...”

Liên Kiệt không đành lòng nhìn bố thở dài khó xử, nhẹ giọng lên tiếng:

“Bố, để mấy bữa con lựa lời hỏi khéo con bé xem ý kiến của nó thế nào. Bố đừng thức khuya thế này, ảnh hưởng đến sức khỏe lắm”

“Ừ, bố biết. Em gái thân thiết với con nhất. Nếu con bé không muốn đi, bố sẽ nói lại với cơ quan.”

“Con hiểu mà.” Nói rồi Liên Kiệt liền cười hi hi, trộm điều thuốc đang cháy dở trên tay bố dụi xuống gạt tàn trên bàn rồi kéo ông đẩy về phòng ngủ:

“Nào, nào, bố bỏ thuốc xuống đây rồi vào với vợ yêu đi. Nếu không mẹ con không tìm lấy lại mộng du đi ra đây bây giờ.”

“Thằng nhóc này...” Ông Đạt buồn cười, cuối cùng bị con trai đẩy vào phòng ngủ.

Liên Kiệt tiến bố xong, bước chầm chậm về phòng. Anh đứng trước cửa, nhìn cửa phòng đối diện của em gái, trong đầu bắt đầu tính toán nên hỏi chuyện cô bé thế nào. Đúng như bố anh nói, em gái khó khăn lắm mới có được một người bạn. Mặc dù anh rất ghét thằng nhóc kia nhưng anh vẫn phải công nhận từ ngày thằng nhóc đó xuất hiện, em gái anh lúc nào cũng cười rất vui, tính tình lại càng dễ bắt nạt hơn trước, không còn cố gắng so đo đến cùng với anh nữa. Bây giờ chuyển đến nơi ở mới, với tính cách của nó thì đến bao giờ mới lại kết bạn được?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Chương 4.2

Hôm sau, sáu giờ bốn mươi lăm phút, đồng hồ reo lên lần thứ tư. Một cánh tay ngán ngán, tròn tròn thò ra khỏi chăn, ngay lúc chuẩn bị chạm đến đồng hồ thì cánh tay ấy dừng lại, sau đó một tiếng hét chói tai vang lên:

“Thôi chết! Mẹ – oi... Sao không ai gọi con dậy?”

Sau tiếng hét, trong nhà xuất hiện một con lóc, cuộn từ phòng ngủ của cô gái nhỏ đến phòng tắm rồi bay ra cửa.

“Anh Kiệt, nhanh lên, nhanh lên! Em sắp muộn học rồi!”

Liên Kiệt dắt xe ra cửa, nhìn thấy em gái đang nhảy loạn như con chơi chơi trước cổng, miệng thì liên tục thúc giục, anh cau mày lên tiếng:

“Từ từ! Có phải lần đầu mày muộn học đâu hả.”

“Anh còn nói nữa, tại anh không gọi em dậy đấy.” Thảo Ngân thấy anh trai vẫn chậm như rùa, vội chạy lại đứng sau xe, ra sức đẩy cả xe lẫn anh trai ra khỏi cổng rồi leo tót lên phía sau.

“Rồi, rồi, anh mau đạp đi!”

“Cái gì mà tại anh chứ. Anh gọi mày cả chục lần, mày xem có lần nào mày không bảo “Em biết rồi!” sau đó lại ngủ tiếp không hả? ...” Liên Kiệt đạp xe phóng vù vù, vẫn không quên phản pháo lại em gái.

Thảo Ngân ngồi phía sau, vừa lo lắng bị muộn học, vừa nghe anh trai cằn nhằn, mặt nhăn nhó đau khổ. Đúng là không có cái khổ nào như cái khổ này! Hôm qua, cô đã đặt chuông sớm hơn mọi ngày những mười phút để sáng nay có thể chạy sang chúc mừng mẹ một bài thật hay. Thế mà hôm nay lại ngủ quên, chúc thì không kịp chúc, còn bị mẹ giáo huấn cho một bài, số cô thật khổ quá!

Kết quả thi anh trai Liên Kiệt dù có công mông đập đập thế nào thì cô em gái nhỏ vẫn bị muộn học. Nhưng may mắn cho cô bé, hôm nay cô giáo chủ nhiệm vì nhận được hoa và quà từ học sinh nên tâm trạng rất vui, mấy lỗi nhỏ của học sinh đều mắt nhắm mắt mở bỏ qua hết.

Các bạn trong lớp đều bàn luận rất sôi nổi về quà tặng mẹ của mình, ngay cả Thảo Ngân cũng rất đặc ý trong lòng về món quà của hai anh em. Chỉ có Hoàng Bách là không thấy tỏ thái độ vui về gì cả. Cô vừa nghĩ đến mẹ cậu không có nhà thì cũng hiểu được phần nào biểu hiện của cậu. Cô rất muốn cậu ấy đến nhà mình chơi, nhưng cậu ấy đã nói ở nhà còn có bác giúp việc nên cô lại đành thôi. Cô chợt nhận thấy ngoài con người cậu ấy, cô chẳng biết gì về gia đình cậu ấy cả. Không biết bố mẹ cậu ấy thế nào? Họ có thích cô không nhỉ? Các bạn trong lớp chơi với nhau có ai là không biết về gia đình nhau đâu. Vậy mà cô lại không biết.

Thảo Ngân cứ nghĩ mãi về vấn đề đó cho tới tận lúc tan học. Cô yên lặng đi sau Hoàng Bách xuống cầu thang, nhìn bóng lưng cậu mãi cuối cùng mới quyết định lên tiếng:

“Hoàng Bách!”

Hoàng Bách bước xuống bậc thang cuối cùng, xoay người đối diện với Thảo Ngân, chờ đợi cô bé nói tiếp.

Lúc này, hai người gần như đứng ngang nhau. Thảo Ngân đứng cách mặt đất hai bậc thang, chỉ cần hơn ngược mắt một chút là có thể nhìn thấy mặt Hoàng Bách, làm cô lại lúng túng rồi.

“Tớ, tớ có thể đến nhà cậu chơi một lần không?”

Hoàng Bách gần như bật cười. Cô bạn nhỏ hôm nay lại hỏi những điều ngỡ ngàng rồi. Nhưng cô bé nói vậy cậu mới để ý, đúng là cậu chưa mời cô bé đến nhà chơi lần nào. Cô bé này hay để ý nhiều, thấy mấy người bạn trong lớp thường xuyên qua lại nhà nhau, khó trách cô bé lại suy nghĩ.

“Tớ, chỉ là tớ chưa biết nhà cậu ở đâu. Nếu có chuyện gì cũng không biết tìm cậu thế nào...”

Đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô bé, Hoàng Bách hơi cong môi cười:

“Được chứ. Thứ bảy tuần này nhé?”

Thảo Ngân bị hành động của bạn làm cho chấn động, nhưng sau đó ba giây liền nhảy lên vui sướng.

“Thật hả? Hay quá! Tớ nhất định sẽ đến!...”

Cứ thế hai người vừa đi ra cổng trường vừa lên kế hoạch. Rốt cuộc, Thảo Ngân cũng biết, thì ra nhà bạn cách nhà mình có vài dãy phố, đi bộ cũng chỉ đến mấy phút. Nếu được, sau này nhất định cô sẽ thường xuyên đến chơi nhà cậu ấy.

Trên đường về, anh em Thảo Ngân còn ghé qua cửa hàng hoa gần nhà, mua một bó cẩm tú cầu thật đẹp để tặng mẹ.

Anh trai vừa dừng xe trước cổng, Thảo Ngân đã nhảy vọt xuống, ngó vào nhà. Thấy mẹ đang giúp bố dọn thức ăn ra bàn, cô liền kéo anh trai vào. Hai anh em chạy nhanh về phòng cất cặp sách, sau đó cầm quà và hoa trở ra.

Thảo Ngân chạy đến trước mặt mẹ, cướp lấy bát đĩa trong tay bà, cười tươi khi anh trai đưa đồ tặng mẹ lên:

“Mẹ, con với anh tặng mẹ này.”

Bà Hiền nhìn con trai cùng con gái, đưa tay nhận quà, cười trách yêu:

“Hai cái đứa này, bày vẽ thế làm gì?”

“Mẹ, mau ngồi xuống đây! Hôm nay tắt cả cử giao cho bố và bọn con.”

Bị con trai kéo xuống ghế, bà Hiền bắt đầu đi ngồi một bên nhìn chồng con bận rộn chuẩn bị bữa trưa. Bà vuốt chiếc hộp trong tay, mỉm cười hiền dịu. Một hộp quà như thế này, nhìn thôi cũng biết là do hai đứa con bà tự gói. Tuy không được đẹp nhưng đó là cả tấm lòng của chúng. Đối với một người phụ nữ, bà cảm thấy thế này đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

Bữa trưa hôm đó, bà bị ba bố con lôi ăn đến căng cả bụng, càng đừng nói đến bữa tối. Ai bảo cái nhà này đều quan niệm “Ngày này, mẹ là trung tâm của mọi thứ, không cần làm gì cả, chỉ cần hưởng thụ thôi.”

Sau khi ăn cơm tối xong, thấy mẹ cứ ngồi xem TV mãi, Thảo Ngân rất nóng lòng. Cô rất muốn thấy mẹ mặc đồ bố tặng sau đó quảng khăn anh em cô chọn có hợp hay không? Vậy mà mẹ cô chỉ chăm chăm vào bộ phim đang chiếu trên TV thôi.

Nhân lúc thời gian quảng cáo đến, Thảo Ngân ngồi nhích lại gần mẹ, nhỏ giọng thủ thỉ:

“Mẹ, mẹ xem quà bố con con tặng chưa?”

“Mẹ xem rồi.” Dù là quảng cáo, thế nhưng bà Hiền vẫn không rời mắt khỏi cái TV.

“Vậy mẹ thử mặc chưa? Có đẹp không ạ?”

“Để hết phim rồi mẹ thử.”

“Mẹ thử luôn đi mà. Con muốn nhìn một chút.”

“Con bé này, trật tự để mẹ xem phim. Để lát đi nào!”

“Mẹ, thử đi mà...”

Bà Hiền không thể chịu đựng được sự nỉ nèo của con gái, cuối cùng đành phải bỏ dở bộ phim đang xem, đi về phòng thay đồ.

Thảo Ngân sau khi nhìn thấy mẹ thử đồ, mới gật đầu tỏ vẻ hài lòng, ngồi tựa vào người mẹ cùng bà xem TV.

Đến giờ đi ngủ, ông Đạt thấy con gái đã lăn ra ngủ cạnh vợ từ lúc nào, định bế con về phòng thì bị vợ ngăn lại.

Bà Hiền thay chồng ôm con về phòng trong khi cô bé vẫn bám chặt lấy bà, sau đó cứ bám chặt không chịu buông. Bà không muốn đánh thức con gái nên đành ngủ lại cùng cô bé.

Điều này làm ông Đạt rất buồn bực. Cuối thu cũng rất lạnh rồi, không được ôm vợ khó ngủ biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 5: Có Chuyển Nhà Hay Không?

Buổi tối được ngủ cùng mẹ nên sáng ra tinh thần cô gái nhỏ của chúng ta có vẻ hừng hực lắm! Tỉnh dậy, cô bé tuôn ra một tràng ngôn ngữ nào đó mà không ai có thể phiên dịch nổi, sau đó loạng choạng bước xuống giường đi đánh răng rửa mặt, đi qua ai cũng nhe răng ra cười ngốc nghếch mặc dù trong đầu vẫn chưa định hình được người nào là người nào.

Trái ngược với cô bé, ông bố nào đó mới sáng ra đã đeo bộ mặt ủ rũ như bánh đa nhúng nước, vừa thấy con gái đã ra sức trừng mắt ghét bỏ. Thảo Ngân vừa mới thoát khỏi trạng thái mộng du, chẳng hiểu mình đã đắc tội gì với bố, cứ gắng hỏi mẹ mãi mà vẫn không có đáp án, cuối cùng mang theo tâm trạng buồn bực đi học.

Hôm nay, Thảo Ngân lại như thói quen những ngày gần đây dậy sớm nên anh em cô không phải vừa chạy đua với thời gian vừa đổ lỗi cho nhau nữa. Ngồi phía sau, Thảo Ngân nhón một miếng xôi bỏ vào miệng, rồi lại nhón một miếng khác đưa đến miệng anh trai. Nhìn hai người ăn có vẻ như món xôi này rất ngon.

Ăn đến miếng thứ n, Thảo Ngân mới gật gật đầu đưa ra nhận xét:

“Hôm nay bà Phụng làm xôi ngon hơn mọi ngày anh nhĩ?”

“Ừ.”

Tuy ngoài miệng Liên Kiệt trả lời em như thể anh đang nghe cô bé nói chuyện, nhưng kì thực trong đầu anh lại đang suy nghĩ đến vấn đề khác. Anh vẫn chưa biết phải hỏi em gái về chuyện chuyển công tác của bố thế nào đây. Dĩ nhiên anh thương em gái, nhưng bố anh phấn đấu cả chục năm nay bây giờ mới có cơ hội được thăng chức. Nếu bỏ qua lần này, nhất định bố anh sẽ nuối tiếc lắm!

“Em gái...”

“Dạ?”

“Nếu nhà mình chuyển đến nơi khác sống, mày thấy thế nào?”

Thảo Ngân đang ăn ngon lành, nghe anh trai hỏi thì khựng lại. Sao tự nhiên anh cô lại hỏi đến vấn đề xa xôi này nhĩ? Nhà cô đang sống ở đây rất tốt, vì sao phải chuyển đi nơi khác? Không lẽ...

Thấy em gái im lặng mãi, Liên Kiệt đành nói tiếp:

“Nếu là vì công việc của bố?”

Lần này, người ngồi phía sau hơi rục rịch nhưng vẫn không lên tiếng. Liên Kiệt cũng dừng luôn câu chuyện tại đây. Em gái không đưa ra chủ kiến, anh cũng chẳng biết phải mở miệng tiếp thế nào nữa. Em gái trước giờ luôn rất hiểu ý anh. Anh nghĩ nói thế đủ để cô bé hiểu vấn đề rồi.

Quãng đường còn lại vì câu chuyện vừa rồi mà trở nên yên lặng khác thường.

Thời điểm xuống xe ở cổng trường, Thảo Ngân quên luôn cả chào anh trai như mọi ngày, cứ cúi đầu yên lặng bước đi, anh trai gọi mấy lần cô cũng không quay đầu.

Hoàng Bách thấy cô bạn nhỏ hôm nay rất lạ. Bình thường, cô bé luôn cười cười nói nói, đến một cái là đòi đồ ăn ngay. Vậy mà hôm nay cô bé này cứ ừ ừ, im lặng, ngay cả đồ ăn yêu thích bày ra trước mặt cũng không thấy cô bé đả động gì. Tình trạng kéo dài đến hết tiết thứ ba làm cậu không chịu nổi được nữa.

Giờ ra chơi, Hoàng Bách đem bánh nướng chanh dây cậu đã phải mất gần cả tiếng đồng hồ làm ra đưa đến trước mũi Thảo Ngân. Vậy mà cô bé này vẫn bỏ lơ cậu cùng với cái bánh ở một bên, còn buồn bã thờ một hơi dài.

Lần này, Hoàng Bách nhà ta nổi giận thật rồi! Cậu gần như ném cái bánh nướng trở lại hộp rồi như một cơn gió thu dọn toàn bộ sách vở ra về. Người ta rõ ràng là không buồn để ý đến cậu thì cậu còn ngồi đây làm gì chứ.

Thảo Ngân bị tiếng động làm cho giật mình, thoát khỏi dòng suy nghĩ. Cả lớp đang hướng ánh mắt vào cô, một vài người còn thì thầm to nhỏ với nhau. Cô chẳng hiểu gì cả, nhưng khi nhìn thấy chỗ trống bên cạnh và cả hộp bánh thơm phức trước mặt, rốt cuộc cô cũng hiểu ra vấn đề. Hoàng Bách đi đâu rồi? Đi cũng không nói với cô một tiếng?

Cô gái nhỏ buồn rầu ôm hộp bánh đợi cả giờ ra chơi mà không thấy bạn trở về, càng nghĩ càng cảm thấy buồn, càng buồn lại càng nghĩ. Anh trai cô bình thường sẽ không nói đến vấn đề nghiêm túc như hồi sáng, vậy nên một khi anh đã nói, điều đó cũng có nghĩa đây là sự thật chứ không phải giả định gì cả. Như vậy, cô sắp phải chuyển đi rồi! Nhưng mà... Cô phải làm sao bây giờ? Ngay cả Hoàng Bách cũng bỏ đi đâu, mà theo như cô nghe lỏm được mấy bạn xung quanh nói chuyện thì nguyên nhân là do cô. Cô làm cậu ấy giận rồi! Nhưng chính cô cũng không biết mình đã làm gì sai.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 5.2

Dựa theo địa chỉ bạn cho hôm qua, buổi chiều Thảo Ngân ôm theo hộp bánh hồi sáng đi đến nhà Hoàng Bách. Mặc dù trước lúc đi cô đã xác định trước nhà cậu ấy lớn nhất dãy rồi, nhưng khi đứng trước cổng nhà, cô vẫn không ngăn nổi bản thân sinh ra cảm giác choáng ngợp. Rồi cô lại nghĩ đến vấn đề là bạn vẫn đang giận mình. Lỡ như cậu ấy không muốn gặp cô thì sao? Hoặc là cậu ấy ghét cô rồi, không muốn nhìn thấy cô nữa? Cho đến tận lúc này, cô vẫn không rõ mình đã làm gì khiến anh bạn của mình tức giận.

Thảo Ngân càng nghĩ càng nhụt chí. Chân cô cứ lùi dần, lùi dần cho đến khi bị người khác phát hiện ra.

“Này cháu, cháu tìm ai?”

Nghe tiếng gọi, đôi chân nhỏ như cứng lại. Thảo Ngân chầm chậm quay người, nhìn bác gái có gương mặt phúc hậu qua cánh cổng sắt, thăm nhủ. Đến nước này rồi, cô có muốn cũng không quay đầu được nữa. Mặc kệ có bị ghét thêm nữa, thì cô cũng phải làm xong chuyện cần làm đã.

Thì ra bác gái này là bác giúp việc Hoàng Bách đã nhắc đến với cô trước đó. Bác ấy rất dễ gần lại còn nhiệt tình hiếu khách, vừa nghe cô nói là bạn của Hoàng Bách đã chỉ đường cho cô đến phòng cậu ngay, còn hỏi cô có muốn ăn uống gì không để chuẩn bị nữa.

“Cốc, cốc...” Cô gơ tay gõ nhẹ hai cái, sau đó nhìn chằm chằm cánh cửa, chờ đợi một hồi mới có người mở nó ra.

Trước mặt cô là một Hoàng Bách hoàn toàn khác với lúc ở trường. Cậu ấy mặc bộ đồ thể thao dài tay màu tro nhạt, mái tóc dài được buộc túm lên cao, chân đi đôi dép trong nhà màu xanh nước biển, nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai. Và như thế, cô gái nhỏ nào đó liền bị mê hoặc.

Cả hai cứ đứng nhìn nhau như thế, cho đến khi Thảo Ngân sực tỉnh, ý thức được sự luống cuống của mình. Cô vội vàng cúi thấp đầu, nhưng vẫn len lén quan sát. Hoàng Bách chỉ hừ nhẹ, sau đó liền đi cửa như vậy, quay người đi vào trong, rõ ràng là vẫn rất giận cô.

“Hoàng Bách...”

Tự nhủ với bản thân da mặt mình rất dày, Thảo Ngân vẫn chầm chậm nhích từng bước vào phòng, rụt rè đứng cạnh Hoàng Bách. Dù gì thì cô đến đây để xin lỗi, có thế nào thì cô cũng phải nói xong đã rồi mới đi được.

“Hoàng Bách, sáng nay tớ có làm sai gì thì cậu cũng đừng giận nữa có được không? Cũng đừng ghét tớ nhé. Tớ, tớ sắp đi rồi. Anh tớ bảo nhà tớ sắp chuyển đi nơi khác. Nếu cậu vẫn giận, tớ đi rồi cũng không yên tâm được. Tớ...”

Không dă động thì thôi, vừa nhắc đến lại làm cô muốn khóc rồi. Trưa nay, lúc ăn cơm cô còn không dám nhìn mọi người đâu. Bởi vì cô không muốn rời đi chút nào, cô sợ cô sẽ khóc trước mặt cả nhà mất. Cô không muốn xa những người hàng xóm láng giềng thân thiết, không muốn xa thầy cô bạn bè cho dù họ có phần xa lánh cô đi nữa, cũng không muốn xa người bạn tốt đang ở trước mặt cô đây. Nhưng công việc của bố cô quan trọng hơn, không thể chỉ vì cô mà ảnh hưởng được. Nhưng mà, cô thật sự, thật sự không muốn đi...

“Tớ không giận.” Hoàng Bách đúng là đang rất giận Thảo Ngân. Nhưng khi cô bé nói sắp phải đi, cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà giận nữa.

Thấy mắt cô bé ướt, cậu tiến lên, đưa tay ra lại rút tay về. Cậu muốn an ủi cô bé, lại chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Nhưng hành động đó của cậu lại gián tiếp làm cô bé khóc thật, mà càng khóc lại càng lớn. Còn cậu chỉ biết đứng một bên, nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má cô bé.

Bà Minh – người giúp việc nhà Hoàng Bách lúc này đem đồ uống lên, thấy bạn của cậu chủ đang khóc lớn, còn cậu chủ lại chỉ đứng một bên, liền đặt khay đồ uống lên bàn, chạy lại dỗ cô gái nhỏ.

“Ngoan nào, ngoan nào! Sao lại khóc thế này? Thằng Bách bắt nạt cháu hả? Nói cho bác biết, bác nhất định dạy dỗ nó giúp cháu.”

“Hu hu, bác ơi, cháu không muốn đi đâu! Cháu không muốn đi! Hu hu...” Thảo Ngân vừa ra sức lau nước mắt, vừa đứt quãng nói.

Một bên dỗ, một bên khóc, thế nhưng càng dỗ cô gái nhỏ lại càng khóc, không làm cách nào nín được. Bà Minh hết cách, đưa mắt cầu cứu cậu chủ nhỏ đang dương mắt đứng một bên.

Hoàng Bách bị gọi mới nhắc chân đi đến, theo hướng dẫn của bà Minh, cứng nhắc, gượng gạo để Thảo Ngân tựa vào vai mình, một tay vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô bé, nhỏ giọng bên tai cô bé:

“Đừng khóc!”

Sau đó, tiếng khóc nhỏ dần, tiếng nấc cũng dần biến mất.

Bà Minh không ngờ chỉ một câu nói của cậu chủ lại có tác dụng như thế. Thấy Thảo Ngân đã nín, bà biết ý không quấy rầy đám trẻ nữa, nhẹ nhàng ra ngoài, tiện thể khép lại cửa phòng.

Cho đến khi Thảo Ngân ngừng khóc hẳn, chẳng biết hai người đã ngồi bệt trên sàn nhà từ lúc nào. Cô cúi đầu, dùng tay áo lau mặt mãi không dám nhìn lên. Xấu hổ quá! Sao cô có thể như thế, còn ở trước mặt cậu ấy nữa. Nhất định cậu ấy sẽ nghĩ cô là kẻ phiền phức hay khóc nhè cho xem.

“Được rồi! Không khóc nữa. Tớ không giận cậu.” Hoàng Bách vừa nói, vừa vuốt nhẹ mái tóc ngắn cũn của cô bé khóc nhè. Chính cậu cũng không ngờ mình có thể làm cô bé nín khóc. Cảm giác thành tựu biết bao! Nghĩ lại thì cô bé khóc cũng đáng yêu lắm, tiếc rằng cậu chẳng còn cơ hội để dỗ cô nữa rồi. Thật lòng, cậu rất không muốn cô bé rời đi, nhưng lại không biết mở lời thế nào. Hơn nữa cậu cũng biết rằng có nói ra cũng không thay đổi được điều gì.

“Đi thôi! Xuống nhà ăn bánh.”

Nhắc đến bánh, Thảo Ngân mới tạm thời quên đi buồn phiền, theo sau Hoàng Bách xuống nhà xử lý sạch sẽ hộp bánh hồi sáng chưa ăn. Nếu chỉ còn ở lại một ngày nữa, thì cô cũng muốn có những kỉ niệm đẹp bên bạn bè.

Buổi tối, thấy con gái hai mắt vừa sưng vừa đỏ, ngay cả đồ ăn ngon bày ra trước mặt cũng chỉ động dũa mấy miếng, bà Hiền nhìn thế nào cũng không chịu nổi. Kết thúc bữa tối, bà liền kéo chồng về phòng bàn bạc.

Ông Đạt nghe vợ nói, cả khuôn mặt trầm ngâm suy nghĩ. Tuy ông đã phấn đấu rất nhiều trong công việc mới có cơ hội ngày hôm nay, nhưng nhìn con gái ủ rũ như vậy, mà tình trạng đó có thể kéo dài mãi về sau này, tiếc nuôi gì đó cũng chẳng còn lại nữa phần.

Cuối cùng cả nhà đi đến quyết định thống nhất: Không chuyển đi nữa.

Thảo Ngân sau khi biết tin này thì vui vô cùng, lập tức gọi điện thông báo cho Hoàng Bách, sau đó đem đồ ăn mẹ để phần cho mình, đánh chén no nê.

Tuy nhiên, cô bé đã quên mất bấy giờ đã sắp nửa đêm. Nhưng đó cũng không phải là vấn đề. Bởi vì sau khi biết tin, người vui nhất lại chính là Hoàng Bách. Cô bạn nhỏ không đi nữa, vậy là vẫn sẽ có người mong chờ đồ ăn cậu làm hàng ngày, vẫn sẽ có người lúc nào cũng cười nói líu lo bên cạnh cậu... Cậu còn có cơ hội chọc cho cô bé khóc rồi dỗ. Nghĩ thôi cũng thấy vui mừng rồi!

Và như thế, thiếu niên nào đó mất ngủ.

Mà hậu quả của việc mất ngủ thì không ai lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Chương 5.3

Ba giờ bốn mươi hai phút sáng, bà Lan đang say giấc nồng thì nghe thấy tiếng lạch cạch phát ra dưới nhà. Lẽ nào nhà bà có trộm? Hay là ma? Bà bị chính những suy đoán của mình hù dọa, không dám đi xuống một mình, liền chạy sang gọi chị giúp việc.

Bà Minh mắt nhắm mắt mở, vẫn trong trạng thái mơ mơ màng màng bị bà chủ kéo đi. Cả hai đi rón rén từng bước một, cẩn trọng không để phát ra một âm thanh nào trong khi những tiếng lạch cạch vẫn không ngừng vang lên.

“A..a...a...” Đột nhiên bà Lan túm áo người bên cạnh, hét âm lên, làm cả hai thiếu chút nữa ngã ngửa.

“Bà chủ à, làm gì lớn tiếng như vậy? A..a..a...” Bà Minh vừa đỡ bà chủ vừa cẩn thận, nhưng khi nhìn theo hướng ánh mắt của bà chủ thì cũng hét lên y như vậy.

Trong bếp, một người đang đứng trong ánh sáng mờ mờ hắt lên từ bên dưới, nơi ánh đèn chiếu sáng đôi tay đang thoăn thoắt bay lượn. Người đó cầm dao trong tay, lia như bay trên mình con cá lớn, đánh bay đi lớp vảy cứng, cuối cùng phập, phập, phập, chặt đi hai vây và đuôi của nó rồi mới nghiêng đầu nhìn về phía hai người phụ nữ đang ôm cột nhà tròn mắt nhìn mình. Mái tóc dài của người đó tuy đã được buộc lên nhưng nhiều sợi vẫn không nghe lời, vương trước trán bay bay. Nếu như ánh đèn tối đi một chút, khẳng định có thể dọa ma rất nhiều người đấy.

“Mẹ, bác Minh, hai người đang làm gì?” Cả căn nhà vụt sáng, mọi thứ hiện ra một cách rõ ràng.

Rốt cuộc thì nào có trộm hay ma gì. Người trong bếp hóa ra là Hoàng Bách, còn tiếng lạch cạch mà hai người phụ nữ nghe thấy là do cậu đang chuẩn bị đồ nấu ăn.

Lúc này, hai người phụ nữ mới phục hồi lại tinh thần, vội buông cột nhà ra, vẫy tay cười trừ:

“À, không có gì, không có gì đâu! Đang làm đồ ăn hả? Mẹ và bác chỉ ngó chút thôi, bây giờ đi ngủ tiếp. Con cứ làm đi, làm đi nhé! Để cả điện sáng mà làm. Ha ha...” Nói rồi, bà Lan vội vàng kéo bà Minh rời khỏi hiện trường. Hai người thần thần bí bí vừa đi vừa thì thầm to nhỏ vẻ như đang nói đến vấn đề quan trọng lắm.

Thứ bảy đến, đồng nghĩa với việc thời gian vui chơi cũng đến. Thảo Ngân theo kế hoạch đã bàn với Hoàng Bách, chính thức tới nhà cậu chơi. Tuy rằng hôm qua đã đến một lần, nhưng đó là để xin lỗi, còn hôm nay khác. Hơn nữa hôm nay còn có cả mẹ cậu ấy ở nhà, thế nên cô hồi hộp lắm!

Hoàng Bách luôn đối xử với cô rất tốt. Lần trước, cậu ấy đến nhà cô chơi còn mang theo đồ ăn cô thích. Bây giờ không lí nào cô lại đến tay không? Cũng vì vấn đề này, cô gái nhỏ lại đau đầu rồi.

Cô chạy đi hỏi anh trai, anh trai từ chối đưa ra ý kiến, mặt nặng mày nhẹ với cô, còn nói trưa nay sẽ ăn gà rán mật ong hết phần của cô. Hai anh em ầm ĩ một hồi, sau đó cô đi tham khảo ý kiến của mẹ. Cuối cùng, cô quyết định mua một bó hoa đến. Theo như mẹ cô nói thì phụ nữ rất thích hoa. Mẹ và bác giúp việc nhà Hoàng Bách chắc chắn sẽ thích. Dĩ nhiên, tiền mua hoa là do mẹ cô ủng hộ. Cứ vấn đề nào có liên quan đến Hoàng Bách là mẹ cô nhiệt tình lắm!

Thảo Ngân theo ý kiến của mẹ, đi đến cửa hàng hoa gần nhà mua hoa. Cửa hàng này mới mở cách đây cũng không lâu, nhưng vì hoa rất đẹp mà giá lại rẻ, thêm vào nữa chị bán hàng lại nhiệt tình, nên rất được lòng khách. Lần trước anh em cô mua hoa tặng mẹ còn được khuyến mại giấy gói đấy. Vì thế lần này cô lại đến nữa.

Nhưng lạ là hôm nay không thấy chị bán hàng bữa trước đâu, mà thay vào đó là một cô xinh đẹp. Đặc biệt lạ là cô xinh đẹp lại có đôi mắt và cái miệng rất giống Hoàng Bách. Thảo Ngân đứng nhìn người ta mãi một hồi mới bắt đầu đi chọn hoa.

Do có chút lạ lẫm nên cô chỉ đi quanh cửa hàng nhìn ngó, cho đến khi cô xinh đẹp trong cửa hàng tiến lại hỏi chuyện:

“Cháu cần cô giúp gì không?”

Phát hiện thấy thái độ của cô xinh đẹp so với chị bán hàng hôm trước không những nhiệt tình hơn mà xét về độ niềm nở cũng hơn hẳn, lúc này Thảo Ngân mới mạnh dạn trò chuyện:

“Dạ, hôm nay cháu đến nhà bạn chơi, muốn mua hoa tặng mẹ và bác giúp việc nhà cậu ấy. Cô giúp cháu chọn một ít hoa được không ạ?”

Cô xinh đẹp nghe vậy cười càng tươi hơn, hai mắt sáng lấp lánh như sao:

“Được chứ! Hai cô cháu mình cùng chọn nhé?”

“Dạ, được ạ!”

Cứ như vậy, một nhỏ một lớn đi vòng quanh cửa hàng chọn hoa. Rất nhanh cả hai đã trở nên thân thiết trên mức bình thường. Cho đến khi ra về, Thảo Ngân đã biết thì ra đây là cửa hàng của cô xinh đẹp, còn chị hôm trước chỉ là người được nhờ. Cô còn hứa nếu có thời gian nhất định cô sẽ đến chơi thường xuyên, không chỉ vì người ta có nét giống Hoàng Bách nên cô cảm thấy dễ gần, mà còn vì cô xinh đẹp rất tốt bụng, tiền hoa cũng chỉ lấy của cô có một nửa.

Ra khỏi cửa hàng hoa, Thảo Ngân đi một mạch đến nhà Hoàng Bách. Lần này cô mới có dịp quan sát kĩ. Đúng là nhà cậu ấy rất lớn, sân cũng rộng. Trong sân trồng một cây thị cao thật cao, những quả chín cuối mùa còn sót lại trên cây tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ nhưng không thể giấu được, rất dễ chịu. Dưới vài tán cây chắc khỏe có treo mấy chiếc xích đu được làm từ lớp xe ô tô cũ và dây thừng sợi lớn. Những nơi khác thì đều trồng hoa, đủ các loại đa sắc đa hương. Nếu như không phải Hoàng Bách chạy đến kéo cô vào nhà, nhất định cô đã nghĩ mình đang lạc đến vương quốc hoa rồi đấy.

Rồi nhìn xuống bó hoa trong tay mình, cô lại thờ dãi ảo não. Nếu hôm qua chú ý một chút thì hôm nay đã không mất công thế này rồi! Nhà có nhiều hoa thế này, cô tặng nữa chẳng phải bằng thừa hay sao?

Trong khi Thảo Ngân vẫn tiếp tục ảo não, Hoàng Bách cướp lấy bó hoa trong tay cô bé, tự nhận đó là cô bé tặng cho mình, trực tiếp tịch thu cắm vào lọ mạng vệ phòng, sau đó kéo cô bé đến phòng khách xem phim.

Đến khi Thảo Ngân ý thức được thì hoa đã đi đâu mất rồi, còn trong tay lại có một tập đĩa phim Pokemon, không thiếu phần nào. Hai mắt cô lập tức sáng lên. Phải biết rằng đối với những đứa trẻ ở lứa tuổi của cô, đây là một gia tài rất quý giá đấy. Mỗi tuần trên TV chỉ chiếu có vài tập thôi, bỏ lỡ là không thể xem lại được.

Thấy thời gian còn sớm, nên cả hai quyết định rủ cả bà Minh cùng xem. Ba người một lớn, hai nhỏ tập trung trước TV, bắt đầu xem phim. Ban đầu vốn rất vui vẻ, nhưng càng về sau, Hoàng Bách càng cau có. Cuối cùng thì hôm nay cậu cũng hiểu được vì sao lần đầu tiên gặp mình, anh trai của Thảo Ngân lại nhìn mình như thế. Lúc này đây, cậu cũng đang nhìn mấy “Bảo bối thần kỳ” trên màn hình như thế đấy. Ai bảo cô bé nào đó chỉ biết chăm chăm vào cái TV, cười tí mắt reo lên thích thú mỗi khi chúng sử dụng tuyệt chiêu chiến đấu với nhau, thỉnh thoảng còn “Pika, Pika...” theo con chuột điện màu vàng nào đó, lại dám bỏ lơ cậu một bên.

Thế là đúng thời điểm cuộc chiến đang đến hồi gay cấn, Pikachu chuẩn bị sử dụng tuyệt chiêu phóng điện mười vạn Volt thì TV bỗng rụp một cái tối đen. Thảo Ngân chớp chớp mắt nhìn màn hình đen xì rồi quay sang người bên cạnh. Bà Minh đồng dạng cũng chẳng hiểu gì, đối mắt nhìn cô bé. Một hồi, cả hai chuyển hướng về phía người còn lại. Riêng thiếu niên nào đó sau khi rút phích cắm, đã thần nhiên đi vào bếp bắt đầu chuẩn bị nấu nướng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Chương 6: Đã Thân Nay Lại Càng Thân

“Ôi ngon quá! Hoàng Bách, cậu đúng là đầu bếp chính hiệu đấy!...”

Thời điểm bà Lan trở về, từ ngoài cửa đã có thể nghe thấy giọng nói lanh lảnh của cô bé nào đó đang không ngớt lời khen ngợi một người khác. Cả ngôi nhà như mang một luồng khí mới, tràn đầy sức sống vui tươi.

“Chị Minh, con trai, em về rồi đây!”

Bà Minh thấy bà chủ về, vội bịt miệng bà chủ lại, kéo vào sau cột nhà, nhỏ giọng phân trần:

“Bà chủ nhỏ tiếng một chút. Thăng Bách và bạn nó đang nấu ăn trong bếp. Chúng không cho tôi tham gia vào.”

Bà Lan nhìn theo hướng chỉ, thấy con trai đang mặc tạp dề màu xanh nước biển chỉ đạo cho cô gái nhỏ mặc tạp dề màu hồng bên cạnh đưa đồ cho mình, còn rất thân mật cùng thử thức ăn nữa. Hai mắt bà sáng lên, quay sang kéo người bên cạnh rồi xa khu vực bếp, vừa đi vừa vui vẻ kể chuyện.

“Chị ra đằng này em kể chị nghe. Sáng nay em nói chuyện với cô bé rồi. Ôi, cô bé đáng yêu lắm! Em tính thế này...”

Còn cô bé nào đó vẫn đang chuyên tâm làm chân phụ bếp cho bạn, không hay biết có hai người đang nói về mình rất rôm rả.

Đến giờ cơm trưa, mọi thứ đã được chuẩn bị đầu vào đấy. Thảo Ngân nhận sự giao phó của Hoàng Bách, đi đến chân cầu thang, cất tiếng gọi to.

“Bác Minh ơi, cơm được rồi bác.”

Chưa đầy hai phút sau, hai người phụ nữ cùng bước xuống. Một trong số đó, xinh đẹp đến mức làm cho cô bé chỉ biết đứng như pho tượng, mở miệng to mắt ra nhìn. Ôi đẹp quá! Từ bé đến giờ cô chưa gặp người nào đẹp như thế này đâu.

Thấy xung quanh bỗng yên tĩnh khác thường, Hoàng Bách đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, đi ra ngoài. Cậu thấy mẹ mình mặc một chiếc váy vàng nhạt dài đến đầu gối, chân đi giày trắng, tóc búi cao thanh nhã, miệng cười thật dịu dàng, rõ ràng còn trang điểm nhẹ nữa. Tiếp đó, bác Minh đứng dạt hẳn sang một bên, đang che miệng cười thầm. Còn cô bạn nhỏ của cậu không biết bị sao, chỉ thấy cô bé nhìn mẹ cậu không chớp mắt nửa cái, mang theo si mê, hâm mộ. Đây là tình huống gì?

“Mẹ, về nhà rồi sao mẹ lại mặc thế?”

Thảo Ngân bị tiếng nói làm cho tỉnh mộng. Cô nghe thấy Hoàng Bách gọi người trước mặt mình là mẹ, mắt càng mở lớn hơn. Mẹ ư? Đây, đây rõ ràng là

cô xinh đẹp ở cửa hàng hoa mà. Cô ấy là mẹ Hoàng Bách? Nhưng cô ấy trẻ như vậy, sao có thể có con trai lớn như Hoàng Bách?

Chẳng buồn để tâm đến khuôn mặt đen như đáy nồi của con trai, bà Lan đi về phía cô gái nhỏ đang kinh ngạc trước mặt, nở nụ cười khuyếch đảo chứng sinh, lên tiếng:

“Chúng ta lại gặp nhau rồi! Cô là mẹ của Hoàng Bách.” Ngay từ lúc cô bé đứng trước cửa hàng, bà đã nhận ra cô bé rồi. Nhưng vì chờ đến giây phút này, vì để tìm ra yếu điểm của cô bé, bà đã phải giả bộ như không quen biết. Và bà biết được cô gái nhỏ này rất mê cái đẹp. Thế nên chỉ cần bà mặc đẹp, sẽ có thể mê hoặc cô bé. Sau đó...

Thảo Ngân chưa hết kinh ngạc, chỉ ngậy ngốc “Dạ...” một tiếng.

Bà Lan cười càng thêm xinh đẹp, nắm tay cô gái nhỏ vui vẻ đề nghị:

“Nếu đã có duyên như vậy, cháu làm con gái cô nhé?” Nếu như cô bé trở thành con gái bà, nhất định cuộc đời làm mẹ của bà sẽ không buồn tẻ như trước nữa. Chỉ trông chờ vào đứa con trai mặt lạnh của bà thì thật không biết đến khi nào bà mới có thể cùng con đi dạo phố, mua sắm đồ đạc.

Mất thấy cô bạn nhỏ như bị thôi miên, chuẩn bị gật đầu đến nơi, Hoàng Bách vội đi nhanh đến, cướp bạn từ trong tay mẹ, rất không vui thay mặt bạn từ chối:

“Không được!” Sau đó kéo bạn hướng bếp thẳng tiến. Mẹ cậu như vậy là có ý gì chứ? Mẹ đang muốn dụ dỗ, cướp mất cô bạn nhỏ của cậu?

Bà Lan không cam lòng khi ước nguyện của mình đã sắp thành hiện thực, lại bị con trai thẳng thừng đập tắt. Hình tượng hiền dịu vất vả xây dựng này giờ đều ném sang một bên, bà nhanh chân chạy theo ôm lấy cánh tay còn lại của con nài nỉ:

“Đừng như thế mà con trai! Mẹ thật sự rất muốn có con gái! Không phải con cũng rất muốn có em gái sao? Chỉ cần con gật đầu một cái thôi! Con trai...”

Càng nghe mẹ nói, mặt Hoàng Bách càng đen lại. Đúng là cậu muốn có em gái, nhưng nhất định không phải cô bé này! Mặc dù cậu rất yêu quý cô bé, nhưng cậu không muốn cô bé trở thành em gái mình, một chút cũng không muốn.

Nhận thấy tình hình có vẻ ngày càng không tốt, bà Lan lập tức chuyển hướng, bỏ khó tìm đường dễ, quay sang ôm tay cô gái nhỏ:

“Nếu không thể làm con gái thì con dâu cũng được. Làm con dâu cô nhé? Con dâu à, gọi một tiếng mẹ đi! Gọi một tiếng thôi!”

Thảo Ngân lúc này mới hoàn toàn thức tỉnh. Tuy đã biết đến sự nhiệt tình của cô xinh đẹp từ trước đó, nhưng lúc này cô vẫn bị dọa cho hoảng sợ, nhất là từ “Con dâu” kia. Con dâu? Nhưng cô với Hoàng Bách chỉ là bạn thôi.

“Mẹ!” Tiếng rống to làm dòng suy nghĩ của mọi người đều ngắt quãng.

Tất cả đều dồn ánh nhìn về phía chàng trai duy nhất trong phòng. Hai mày cậu cau có không vui, nhưng cả khuôn mặt lại đỏ bừng. Mọi người đều thầm kinh ngạc. Thì ra chàng trai nhỏ này ngược ngùng lại đáng yêu như vậy. Nhất là bà Lan, thân là mẹ đã bao năm nay, vậy mà giờ phút này mới biết đến bộ mặt đáng yêu này của con trai. Hôn nữa, bà còn có thể khẳng định chắc chắn, tình cảm con trai dành cho cô bạn nhỏ rất đặc biệt. Ha ha, bà đã nắm được điểm yếu của con trai rồi, sau này còn sợ không thu phục được thằng nhóc nhà mình sao.

Tuy nhiên, chàng trai nhỏ lại rất không phối hợp, bỏ lại hai người phụ nữ đang dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm mình, tiếp tục kéo cô bạn nhỏ vào bếp.

Và như thế, bữa trưa vốn là buổi gặp mặt thân tình giữa cô gái nhỏ với mẹ của bạn lại biến thành buổi thu thập thông tin từ con dâu tương lai của bà mẹ xinh đẹp. Dĩ nhiên, chẳng có ai thừa nhận mối quan hệ ấy ngoại trừ bà mẹ của chúng ta.

Sau khi con dâu tương lai ra về, lúc này bà mẹ xinh đẹp mới nhớ đến bó hoa cô bé mua từ cửa hàng, vui mừng đi tìm chị giúp việc:

“Chị Minh, hoa con dâu tặng em với chị dâu rồi?” Bà phải thừa nhận dù mới tiếp xúc không lâu, nhưng bà thực sự rất thích cô bé này. Một cô bé đáng yêu, còn rất biết quan tâm đến người khác. Không như đứa con trai mặt lạnh của bà, muốn nó nói một câu yêu mẹ cũng khó khăn biết bao.

“Lúc Thảo Ngân đến, tôi có thấy cô bé cầm theo hoa. Nhưng hình như thằng Bách mang về phòng rồi.”

Nhận được câu trả lời không hề mong muốn, hai mắt bà Lan tối sầm lại, giậm mạnh gót giày đến trước cửa phòng con trai:

“Nguyễn – Hoàng – Bách! Trả lại hoa cho mẹ!”

“Đó là của con!” Người con nào đó đáp lại một cách khẳng định với thái độ bình thản, trong khi vẫn đang chăm chú nghiên cứu sách nấu ăn mới mua của mình.

Bà Lan nghe con nói xong, nổi giận bùng bùng. Bà đập mạnh vào cánh cửa trước mặt, hét lớn:

“Mau mở cửa, trả lại hoa cho mẹ! Đó là con dâu tặng mẹ và bác. Con muốn thì ra vườn mà hái. Sao lại giành với mẹ? ...”

Mặc cho mẹ ở ngoài lớn tiếng đến mức nào, Hoàng Bách cũng chỉ coi như gió thoảng qua tai, vẫn cứ chuyên tâm với công cuộc nghiên cứu sách nấu ăn của mình. Trong đầu cậu thầm nhủ, hoa đỏ chắc chắn là Thảo Ngân tặng cho mình, tặng cho mình, tặng cho mình!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Chương 6.2

Chưa đầy một tuần sau đó, con dâu nhỏ và mẹ chồng đã trở nên thân thiết trên mức mong đợi. Dĩ nhiên, quan hệ mẹ chồng nàng dâu này vẫn chỉ có một người coi là thật. Bà mẹ chồng nào đó rất muốn có thêm đồng minh. Và cũng vì thế, bà mong muốn nhanh chóng gặp mặt thông gia hơn bất cứ người nào, với hy vọng họ sẽ về cùng phe với mình.

Bà Lan nghe nói bên thông gia cứ cuối tuần lại làm đồ ăn này nọ đặc biệt, nhân cơ hội liền ngỏ lời đề nghị được tham gia cùng. Rất thuận lợi, đề nghị này không hề gặp phải nửa lời phản đối.

Cuối tuần này, bếp nhà Thảo Ngân nhộn nhịp hơn hẳn mọi khi.

Giống như chị em tri kỉ thất lạc đã lâu, nay được hội ngộ, hai bà mẹ vừa cùng nhau rán bánh tôm, vừa trò chuyện rôm rả về những đứa con của mình. Những người còn lại đều ở bên ngoài, bao gồm ông Đạt, anh em Thảo Ngân và Hoàng Bách, bốn người vừa đủ lập thành một bàn.

“Anh Kiệt, lần này anh không được ăn của em đâu đấy! Em quý đã mười một ván rồi.” Thảo Ngân vừa nói, vừa liếc anh trai, e dè đặt quân bài trên tay xuống.

Thế nhưng cô bé vừa ngược nhìn lên, liền thấy anh trai hai mắt lóe sáng, khóe miệng cong hết cỡ khiến cô run rẩy.

Sau đó, cô bé đáng thương của chúng ta khuôn mặt méo mó, đổ rạp ra phía sau, vừa nhìn anh trai chia bài vừa đau khổ hướng vào bếp kêu lên:

“Mẹ ơi cứu con! Chân con sắp gãy rồi...” Đúng là cô bị vận xui ám vào người thật rồi! Từ lúc bắt đầu đến giờ ván nào cô cũng về bết. Đã là ván mười hai, dù mỗi ván cô đều đổi sang một vị trí mới thì cô vẫn thua, vẫn phải quý. Lúc này có nhóc Quân thì tốt biết mấy! Thằng nhóc chơi mấy trò này rất kém. Có nó thì cô cũng sẽ không thua liên tục thế này, hoặc ít nhất thì cô cũng không phải quý một mình. Nhưng không may cho cô là mấy hôm nay bố nó được nghỉ phép, đi học về là nó liền dính lấy bố chẳng thêm sang đây chơi nữa.

“Tự thân vận động đi con gái. Ai bảo ham chơi không vào đây giúp hai mẹ.” Liếc con gái nghiêng ngả quý trên chiếu, lưng tựa vào bức tường phía sau, đang đưa mắt cầu cứu mình, bà Hiền vừa cười vừa nói.

Bà Lan thấy con dâu nhà mình bị mọi người hiệp lực bắt nạt, liền bê mâm đi ra, lấy cớ giải cứu cô bé:

“Nào, nào, nghỉ ở đây thôi. Chuẩn bị ăn được rồi, mọi người dọn dẹp lại đi.” Nếu bà không ra tay, đảm bảo con dâu nhà bà sẽ bị mấy người đàn ông trong đầu không hề có khái niệm thương hoa tiếc ngọc này khi dễ không nương tay mất.

Thảo Ngân nghe đến ăn, không thiết đến chơi nữa, lập tức gạt mấy quân bài sang một bên, xông lên. Nhưng vì quý lâu quá, chân cô tê rần mất cảm giác, đứng cũng không vững, lão đảo thiếu chút nữa thì lao đầu vào tường.

Ba người đàn ông thấy thế, liếc mắt nhìn nhau, cười thập phần vui vẻ. Nếu họ không nói, ai mà biết từ đầu đến cuối họ đều bắt tay nhau lừa cô bé thua chứ, ha ha...

Bà Lan nhìn con trai vui vẻ cười đùa cũng vui lây. Đứa con này của bà từ trước đến nay vốn không thích tham gia vào náo nhiệt, luôn chỉ ngồi một bên quan sát. Nay thấy con phấn khích, hăng hái chơi như vậy, bà chẳng còn ước gì nữa. Thật cảm ơn ông trời đã đưa cô gái nhỏ đáng yêu đến bên con trai bà!

Lại nói đến Hoàng Bách. Ngay đến cậu cũng phải thừa nhận, bắt nạt cô bạn nhỏ rất vui. Cô bé càng đau khổ bao nhiêu thì người đi bắt nạt lại càng hứng thú, càng muốn bắt nạt tiếp theo bấy nhiêu. Và như thế, cậu chính thức theo chân Liên Kiệt, trở thành anh em nối khổ, cùng nhau hưởng thụ cuộc sống vui vẻ khi trêu chọc cô bé đáng thương.

Vậy mới có chuyện, đầu tuần mới, sau khi kết quả thi giữa kì được công bố. Thảo Ngân đang xem hoạt hình yêu thích cùng bố và anh trai trong khi chờ được ăn cơm tối. Mẹ cô đang làm thức ăn, vừa đảo rau trong chảo vừa nhẹ nhàng hỏi chuyện:

“Con gái, mẹ nghe nói đã có kết quả thi giữa kì rồi?”

Cô gái nhỏ đang cười nắc nẻ, nghe mẹ hỏi thì chết sững. Cô buồn bực liếc mắt cau mày với anh trai ngồi bên cạnh, mãi mới chậm chạp đáp:

“Dạ, cái đó... Đúng là có rồi.”

“Có rồi hả, nói bố nghe đi con gái. Điểm của con có cao không nào?” Ông Đạt ngồi bên kia, thấy đề tài là vấn đề học hành của con gái, liền tham gia vào.

“Ngữ văn con được 7 điểm rưỡi, sinh học được 7, tiếng anh được 5 rưỡi ạ.”

Bà mẹ nào đó nhìn con gái, nhướn mày, vẫn rất nhẹ nhàng tiếp:

“Hình như con quên gì đó?”

Thảo Ngân bặm môi, nhìn bố rồi lại nhìn anh trai cầu cứu. Vậy mà cả hai lại vô như không thấy, còn giả bộ chăm chú xem TV, vỗ vai nhau cùng bình luận trong khi đó là phim hoạt hình cô yêu thích. Cô bé càng buồn bực, ấp úng trả lời:

“Còn môn toán... Thực ra, cái đó... Con, con chỉ được bốn điểm.”

“Con biết mình phải làm gì rồi chứ?”

“Dạ...”

Cô gái nhỏ ỉu xiu chia tay bố và anh trai, tiếc nuôi bộ phim đang dở mà trở về phòng. Lấy giấy bút đặt lên bàn, cô bé bắt đầu công việc cần làm, trong đầu thâm suy nghĩ. Rõ ràng hôm qua cô đã xin anh trai đừng nói với mẹ rồi, anh cũng đã đồng ý, vì sao mẹ cô vẫn biết được? Là ai đã nói?

Còn bà mẹ nào đó, vừa tiếp tục xào rau, vừa nhìn con trai, cười đắc ý không thôi. Thằng nhóc này bây giờ không thể tin tưởng được nữa, lại dám vì em gái xin xỏ mà không thông báo tin tức mới cho mẹ biết. Nếu không có Hoàng Bách báo tin thì bà đã bị hai đứa con câu kết qua mặt rồi. Bà nhận Hoàng Bách làm con nuôi đúng là không lầm!

Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

ĐƠN XIN LỖI

Gửi bố mẹ và anh trai thân yêu.

Con là Lý Thảo Ngân, con gái của bố Lý Thành Đạt và mẹ Bùi Thị Hiền.

Hôm nay con viết đơn này để nói lên sự hối lỗi của mình. Mặc dù đã được bố mẹ chăm sóc chu đáo, chu cấp ăn học đầy đủ; anh trai dạy bảo tận tình nhưng thi giữa kì vừa qua môn toán của con chỉ được 4 điểm, điểm tiếng anh cũng không được tốt lắm. Con đã làm bố mẹ và anh Kiệt thất vọng về con. Con cảm thấy rất xấu hổ và áy náy với mọi người.

Con xin chịu hình phạt: quét nhà và rửa bát một tuần. Mẹ cũng có thể tịch thu bộ truyện Conan của con cho đến khi điểm của con tốt lên.

Bằng danh dự của mình và bữa ăn của Bụng Bự, con xin hứa sẽ cải thiện tình trạng học tập của mình bằng cách từ ngày mai, mỗi chiều thay vì xem hoạt hình và đi chơi, con sẽ mang sách vở sang nhà Hoàng Bách nhờ cậu ấy chỉ bài. Khi nào làm xong hết bài tập con mới trở về.

Nếu điểm thi cuối kì các môn của con không trên 6, con sẽ tiếp tục quét nhà và rửa bát một tháng, thêm vào đó sẽ không được nhận tiền tiêu vặt để bỏ vào Bụng Bự một tuần.

Ngày 31 tháng 10 năm 2004

Kí tên

Con gái Lý Thảo Ngân

“Bố mẹ, con viết như vậy được chưa?” Thảo Ngân đọc xong đơn xin lỗi của mình, ngẩng đầu nhìn bố mẹ, chớp mắt hai cái, cười lấy lòng. Nói gì thì nói, cô cũng đã đem cả Hoàng Bách vào rồi, bố mẹ cô còn có thể không hài lòng sao? Từ thời điểm hai nhà cùng nhau kết giao tình cảm thân mật, mẹ cô xem ra còn tốt với con nuôi hơn cả con gái ruột là cô đây. Thế nên, chỉ cần cô có Hoàng Bách làm lá chắn, dù trong hoàn cảnh nào cô cũng nhất định sẽ tai qua nạn khỏi.

“Ừ, nghe cũng không tồi! Thành tâm hơn lần trước rất nhiều.”

Thấy vợ gật đầu hài lòng, còn đang gấp đùi gà vào bát cho con gái, ông Đạt hiểu ý, lên tiếng vỗ con:

“Được rồi, con đặt đơn lên bàn đi. Ăn cơm cái đã! Thử xem gà nhà mình có ngon hơn đi mua không.” Vợ ông ngoài mặt thì tỏ vẻ nghiêm khắc thế thôi, thực tâm lại rất xót con. Nhớ có lần sau khi đánh con trai lần mông vì tội đi chơi không xin phép lại còn về muộn, vợ ông trở về phòng đã khóc đúng hai tiếng đồng hồ, ngày hôm sau liền bắt hai con gà đang thời kì đẻ trứng để tẩm bổ cho con.

Thảo Ngân lập tức ném tờ giấy trong tay đi, nhanh nhẹn ngồi vào mâm chiến đấu. Gà nhà cô nuôi có khác, đúng là ngon hơn đi mua nhiều. Cũng nhờ công cô khi rảnh rỗi nặn cho gà ăn đầy mà!

Liên Kiệt ngồi một bên yên tĩnh ăn cơm, trong lòng thầm khinh bỉ. Sang nhà Hoàng Bách? Hừ, học ít chơi nhiều thì có! Mẹ anh là không nghĩ sâu xa nên mới đồng ý, chẳng khác nào gián tiếp đưa khí về với đàn. Mặc dù không còn ghét Hoàng Bách như trước nữa, nhưng anh vẫn rất không vui về cái khoản em gái và thằng nhóc đó càng ngày càng dính lấy nhau, còn anh thì càng ngày càng bị em gái ngó lơ. Phải chăng anh cũng nên học tập đám bạn, nên yêu đương rồi? Nếu không, cứ theo đà này, sớm muộn anh cũng trầm uất mà chết mất.

Đúng vậy, mùa xuân của anh đã tới thời điểm nên đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 7: Thám Tử Nghiệp Dư

Thời gian trôi rồi lại trôi, chẳng mấy chốc đã gần đến cuối năm.

Mùa đông đến, cô bé nào đó đã tròn, nay được bọc trong lớp quần áo dày dặn lại càng tròn hơn. Mái tóc ngắn của Thảo Ngân nay đã dài đến đầu vai, màu nâu xạm café ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, làm cho anh trai cô bé mỗi lần nhìn thấy chỉ hận không thể cầm kéo cắt bay nó đi.

Còn mái tóc của Hoàng Bách, thực sự thì nó đã dài quá rồi. Thời gian gần đây, cậu từ chối việc mẹ đưa đón, sau khi tìm được xe đạp đã cất trong nhà kho mấy năm nay, liền đạp đi học như mọi người. Tưởng chừng như đó là chuyện tốt, nhưng không phải hoàn toàn. Sở hữu mái tóc dài, lại được thừa hưởng nước da trắng mịn từ mẹ, thế nên ngay khi cậu xuất hiện, liền được bạn bè của Liên Kiệt rất “Chú ý”.

Tệ hại hơn là, ông anh trai biến thái nào đó không những không thêm làm rõ sự tình, còn ép buộc hai em không được hé nửa lời, để đám bạn của mình từ đầu đến cuối vẫn luôn lầm tưởng em nuôi của anh là con gái. Chẳng thế mà có lần cậu em nuôi nào đó còn nhận được cả thư làm quen. Mẹ cậu sau khi biết được tin thông qua con dâu hờ, cứ nhìn thấy con trai lại ôm bụng cười ngặt nghẽo suốt một thời gian.

Ngồi chờ Hoàng Bách soát bài tập cho mình, Thảo Ngân vừa dùng tay nghịch ngợm mấy lọn tóc của bạn, vừa thầm hâm mộ. Tóc cậu ấy không những dày mà còn bóng mượt, nhìn đẹp hơn cả tóc cô nữa. Nhưng dù thế nào thì cậu ấy vẫn là con trai, bị hiểu lầm thành con gái chắc trong lòng cậu ấy cũng không vui chút nào. Chỉ là cậu ấy không thể hiện ra thôi. Cô biết mà!

“Bách này, tớ thấy... hay là cậu cắt tóc đi!” Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn thấy nên đưa ra đề nghị này thì hơn. Tránh trường hợp sau này có thêm người bạn nào của anh trai đem lòng quý mến bạn của cô, rồi lại đau khổ đến tan nát cõi lòng khi phát hiện ra sự thật.

Tiếng nói của cô bạn nhỏ xem ra rất có trọng lượng đối với Hoàng Bách. Thế nhưng, cậu không thích người lạ chạm vào tóc mình. Mọi lần đều là bỏ cậu phụ trách. Nhưng trước khi cậu nhập học lại, ông nhận được một công trình lớn trong Nam. Đợt công tác này kéo dài gần nửa năm, hơn một tuần nữa ông mới trở về. Đây cũng là lý do vì sao tóc cậu đã dài như vậy mà vẫn chưa được cắt.

Cuối cùng, nhiệm vụ cao cả được đặt lên vai Liên Kiệt, người bấy lâu nay vẫn luôn ngứa ngáy tay chân khi không còn được cắt tóc của em gái vì mẹ nuôi của anh em anh cực lực phản đối.

Một buổi chiều đẹp trời tương đối ấm áp so với những ngày rét mướt gần đây, trong sân trước nhà họ Lý, chàng thiếu niên Hoàng Bách ngồi trên chiếc ghế gỗ chuyên dụng cắt tóc của gia đình, choàng vải bạt kín người, chỉ lộ cái đầu ra ngoài, chuẩn bị sẵn sàng để bắt đầu hành trình thay đổi mái tóc của mình.

Cô bé Thảo Ngân ngồi dưới gốc khế cách đó không xa, tiện tay hái mấy quả trên cây xuống, lau qua loa liền gặm luôn. Mặc dù người ngồi trên ghế không phải là cô, nhưng nhìn anh trai dơ lược và kéo lên, trên môi là nụ cười “Bác học điên”, cô liền bất giác nhớ lại những lần ngồi trên chiếc ghế ấy. Trước khi tàn sát mái tóc của cô, anh trai đều cười như thế. Cả người cô bỗng đánh rùng thật mạnh. Hoàng Bách à, cầu trời phù hộ cho cậu!

Thành quả của cả buổi chiều đã được kiểm nghiệm vào ngày hôm sau. Thiếu niên nhà họ Nguyễn đến lớp với một diện mạo hoàn toàn làm cho người khác kinh ngạc, đến mức phải bật thối lên cảm thán. Bởi lẽ, anh chàng quá bánh trai. Ngay đến Thảo Ngân, người chứng kiến quá trình lột xác của cậu từ đầu đến cuối cũng phải trầm trồ khen ngợi, đồng thời cũng âm thầm oán trách anh trai mình. Anh cắt tóc cho cô thế thảm là thế, tại sao đến lượt bạn cô thì ai cũng phải ngược nhìn? Thật không công bằng!

Thế nhưng tất cả đều không hay biết rằng, ý định ban đầu của Liên Kiệt hoàn toàn ngược lại. Anh vốn muốn nhân cơ hội này trả mối thù với Hoàng Bách tích tụ từ trước tới nay, muốn biến mái tóc của cậu thành kiểu đầu xấu xí nhất trên đời. Nhưng rồi cắt mãi cắt mãi, mái tóc dài dần dần ngắn lại, cuối cùng trở thành tác phẩm hoàn thiện đầu tay của anh bấy giờ, làm anh dù muốn cũng không nhẫn tâm xuống tay phá hỏng.

Thảo Ngân liếc mắt nhìn quanh lớp một vòng, đếm được đây là lần thứ (n+1) kể từ sáng nay, mọi người nhìn về phía Hoàng Bách. Còn cậu ấy thì vẫn với bộ mặt lạnh thường ngày, chẳng buồn để tâm đến những ánh mắt ấy. Đến lúc này, cô có thể khẳng định chắc chắn một điều: Bề ngoài quyết định rất lớn đến thái độ của mọi người đối với một người. Mà ví dụ không đâu xa chính là anh bạn thân yêu của cô đây. Nếu là trước ngày hôm nay, mọi người sẽ chỉ lướt qua cậu ấy, hoặc nhìn với ánh mắt không mấy thiện cảm, hoặc là thái độ xa cách.

Cuối buổi học, khi lớp trưởng đem bảng điểm thi cuối kì về, tất cả đều nhao nhao lên. Có mấy cô gái hôm nay lại đột nhiên quan tâm đến anh bạn lớn tuổi trong lớp, không những hỏi thăm điểm số của cậu, mà còn rủ cậu cùng đi ăn mừng như thể họ rất quen biết. Nhưng tuyệt nhiên, tất cả đều bị anh chàng ngó lơ. Anh chàng này từ đầu đến cuối vẫn chỉ quan tâm đến một người.

“Thế nào?”

Cô bé Thảo Ngân trong chiếc áo phao màu xanh đậm nhìn tròn quay, chậm chạp đi từ chỗ xem điểm về phía Hoàng Bách. Nghe cậu hỏi, cô bé ngược khuôn mặt ỉu xiu, buồn bã lắc đầu:

“Tiếng anh chỉ được năm điểm thôi.” Thật là khóc không ra nước mắt! Tất cả các môn cô đều được trên sáu, môn địa lý còn được hẳn tám điểm, ngay cả môn toán lần trước được bốn thì lần này cô cũng được sáu điểm rưỡi. Chỉ có môn tiếng anh, chỉ có nó là không đạt, lần nào cũng như vậy. Kiếp trước cô mắc nợ nó sao? Bụng Bự của cô, một tuần tới phải nhịn đói thật rồi! Lấy tiền đâu mà mua quà sinh nhật sắp tới cho anh trai đây?

Cảm nhận được một bàn tay đang vuốt nhẹ tóc mình, cô gái nhỏ khịt khịt mũi, nghiêng đầu nhìn bạn chăm chăm. Điểm văn của cậu ấy còn chưa được năm cũng không buồn. Thật giống anh trai cô! Dù có được ăn trứng thi thể giới vẫn chẳng có chút thay đổi trong mắt hai người họ.

“Có muốn ăn kem không?” Ngay đến giọng điệu an ủi người khác cũng giống luôn rồi!

Chỉ khác là Hoàng Bách rất lười cười, không như anh cô hề gắp đàn bà, con gái thì đều cười không khép miệng lại được. Chẳng thế mà các bà, các mẹ, các chị, ngay cả mấy em gái nhỏ cũng đều rất yêu quý anh cô. Nếu cậu ấy chịu cười nhiều một chút, có khi còn được yêu quý hơn anh cô ấy chứ.

Không ngờ cô vừa nghĩ vậy, liền thấy người trước mặt mỉm cười dịu dàng với mình, sau đó nắm cổ tay cô kéo đi như vẫn thường làm. Nhưng trước ánh mắt nô đom đóm của các bạn nữ đang nhìn, hành động này chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt thẳng vào những mộng tưởng đầu đời tuổi mới lớn còn chưa kịp chớm nở của họ.

Hôm nay, anh trai tan học sớm nên không về cùng, Thảo Ngân lại được dịp vinh dự ngồi sau xe anh bạn bánh trai. Ngay lúc hai người chuẩn bị xuất phát, từ xa, một thiếu niên vừa vội vã chạy về phía họ, vừa vẫy tay gọi lớn.

“Bé Heo, này bé Heo...” Bạn bè của Liên Kiệt đều gọi cô em gái nhỏ như vậy.

“Anh Phúc. Không phải nay các anh tan học sớm sao, sao anh còn ở đây?” Đối với các bạn của anh trai, Thảo Ngân đều rất quen thuộc. Cô coi họ như các anh của mình nên nói chuyện rất tự nhiên.

“À, cái đó... Anh là muốn hỏi, cô bạn hay đi cùng em đâu rồi?”

Nhìn bạn của anh trai đang gãi đầu gãi tai tỏ vẻ ngại ngùng trước mặt, lại nhìn về mặt đen thui như đáy nồi của bạn mình ở phía sau, cô gái nhỏ không nhịn được cười, phải núp sau lưng Hoàng Bách cười một hồi mới có thể lên tiếng trả lời:

“Anh Phúc, có một chuyện lâu nay em vẫn muốn nói với mấy anh nhưng anh Kiệt không cho em nói. Hôm nay thì có thể nói rồi. Thực ra, người anh muốn tìm... là cậu ấy.”

Thiếu niên nọ nhìn theo hướng tay của em gái nhỏ, thấy một thiếu niên khác hờ hững nhìn về phía mình. Đúng là ánh mắt lạnh lùng ấy, đôi môi luôn mím nhẹ, cả góc nghiêng khuôn mặt cũng không sai. Chỉ là mái tóc... Không lẽ, trước đến nay anh thích một cậu nhóc?

Lại thêm một ông anh xấu số tan nát cõi lòng rồi! Thảo Ngân ngồi ở phía sau, vừa ăn kem vừa nhớ lại khuôn mặt kinh ngạc đến mức cứng đờ, trắng bệch của ông anh xấu số nọ, ôm bụng cười mãi vẫn không thấy chán. Buồn phiền về điểm thi chẳng biết đã bay đến phương trời nào.

Trong khi đó, người đạp xe phía trước thì một mực im lặng, ngoài mặt tuy không tỏ bất kì thái độ nào, trong lòng lại thầm nhủ. Cả đời này cậu sẽ không bao giờ để tóc dài quá năm phân nữa. Chưa khi nào cậu buồn phiền vì thời kì trưởng thành của mình đến muộn so với bạn cùng trang lứa hơn lúc này. Thế có trời, bất kể người bạn nào của anh nuôi còn dám đến tỏ tình với cậu, cậu sẽ đâm cho anh ta sưng mắt đến mức không thể nhìn thấy gì mới thôi.

“Dừng lại, dừng lại!” Tiếng gọi gấp gáp cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng Bách.

Cậu còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cô bạn nhỏ ở phía sau lại kêu lên:

“Hoàng Bách, cậu nhìn xem kia có phải anh Kiệt không?”

Chẳng trách gần đây anh trai cô là lạ! Tính tình dễ chịu hơn, ít bắt nạt cô hơn, ra ngoài cũng nhiều hơn. Hôm qua cô còn thấy anh ngồi cười một mình nữa đó.

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 7.2

“Con có một tin sốt dẻo. Bố mẹ muốn nghe không?” Vừa về đến nhà, cặp sách cũng chưa kịp tháo ra, Thảo Ngân nhảy bổ đến chỗ mẹ, hưng phấn reo lên rồi lại thở hổn hển lấy hơi.

Hôm nay, ông Đạt nhận nhiệm vụ nấu bữa trưa nên lúc này vợ ông đang ngồi xem TV trong phòng khách. Thấy con gái hô to gọi nhỏ, bà mẹ nào đó biết là có tin quan trọng, vội kéo cô bé ngồi xuống cạnh mình:

“Mau nói!”

“Trước tiên, con phải thông báo với mẹ một tin không tốt khác. Đó là điểm tiếng anh của con chỉ được năm. Nhưng con chắc chắn tin tức sau đây rất có giá trị. Thế nên, mẹ có thể vẫn phát tiền tiêu vặt như bình thường cho con không? Con sẽ rửa bát và quét nhà đầy đủ. Đảm bảo không thiếu một ngày!”

“Bố đồng ý. Mau nói vào trọng điểm!” Ông bố nào đó còn bỏ luôn cả nồi thịt gà rang đang nấu dở, chạy đến tham gia.

Cô con gái nhỏ sau khi đã đạt được mục đích chính, nín bố mẹ lại gần, liếc mắt tứ phía, xác định không thấy nhân vật chính của câu chuyện mới thậm thà thậm thụt nhỏ giọng:

“Con nói rồi bố mẹ nhất định không được để anh Kiệt biết là con nói với hai người đâu đấy!”

“Được rồi, mẹ biết phải làm gì mà. Con mau nói đi.”

Nhận được lời đảm bảo từ mẹ, Thảo Ngân thấy lá gan của mình như lớn gấp mười lần. Cô hưng phấn quăng cặp sách trên vai sang một bên, nhưng vẫn không dám nói quá lớn tiếng bắt đầu vào chuyện chính:

“Bố mẹ biết không? Vừa rồi tan học về, con với Hoàng Bách đã thấy anh Kiệt. Anh cùng một chị đang ngồi trên ghế đá trong công viên. Không biết anh nói chuyện gì mà con thấy chị kia cười rất vui vẻ. Sau đó, bọn con định tiến lại gần nghe lỏm. Nhưng...” Cô bé đang kể nhiệt tình, nghe tiếng công sắt va vào nhau bên ngoài lập tức dừng lại, hướng mắt nhìn ra cửa.

Liên Kiệt với sắc mặt xán lạn, tươi tỉnh bước vào nhà, thấy mọi người tụ tập một chỗ, lại đều nhìn mình, liền sinh ra nghi ngờ. Anh vừa tiến lại gần, vừa hỏi:

“Nhà mình có chuyện gì sao?”

“A, anh Kiệt về! Làm gì có gì đâu. Tại nay thấy anh đẹp trai quá ấy mà, bố mẹ nhí?” Hoàn hồn đầu tiên, Thảo Ngân nhanh nhẩu lên tiếng, không quên nhắc nhở vị phụ huynh vẫn đang nhìn con trai chằm chằm tỉnh lại. Anh cô về thật mau. Hoàng Bách đã cố gắng đáp nhanh hết mức, vậy mà cô vẫn không thể kể xong câu chuyện. Thực ra, câu cuối cùng cô muốn nói chính là: cô thấy anh trai đứng lên muốn về nên chuẩn luôn.

“Đúng thế, đúng thế! Bố nó nấu cơm nhanh lên, anh chàng đẹp trai nhà ta đi học về rồi.” Bà Hiền rất nhanh liền hiểu ý con gái, vội kéo chồng đứng lên đi vào bếp.

“Bố sắp xong rồi đây. Hai đứa cũng nhanh lên, vào cất sách vở, thay quần áo rồi ra ăn cơm.”

“Tuân lệnh!” Cô gái nhỏ nháy mắt với bố mẹ, ôm cặp sách lách người qua anh trai, phóng vèo về phòng. Ba người vô cùng phối hợp mỗi người làm một việc, hoàn toàn gạt bay câu hỏi của nhân vật chính sang một bên.

Từ trước đến nay, Liên Kiệt chưa bao giờ đi chơi riêng với người khác giới ngoài mẹ em gái. Cũng vì thế mà các thành viên nhà họ Lý hết sức quan tâm đến sự việc lần này. Tới đó, ông Đạt được giao trách nhiệm giữ chân con trai ở phòng khách. Cùng lúc, bà Hiền và con gái đóng cửa thì thầm trong phòng.

Thảo Ngân đem phần cuối câu chuyện kể lại cho mẹ, sau đó được giao nhiệm vụ vô cùng quan trọng: Theo dõi anh trai. Từ đó, cô gái nhỏ nhà họ Lý kéo theo anh bạn thân, bắt đầu sự nghiệp thám tử nghiệp dư của mình.

Ngày thứ nhất của chiến dịch theo dõi, thông qua mấy người bạn chiến hữu của Liên Kiệt, Thảo Ngân biết được đối tượng hẹn hò của anh trai là bạn cùng lớp học thêm toán với anh, cũng là bạn cùng trường. Tuy nhiên, hai người họ mới qua lại tìm hiểu không bao lâu, cái gì cũng chưa phải. Càng làm mẹ cô thất vọng hơn, con trai bà ngay đến tay người ta cũng chưa dám cảm.

Chiều ngày thứ ba của chiến dịch, một chiều thứ sáu se lạnh đẹp tuyệt vời mùa đông Bắc Bộ. Hai thám tử nhỏ bọc kín mít từ đầu đến chân, cưỡi ngựa sắt lén lút theo sau anh trai.

Được biết địa điểm hẹn hò lần này của anh trai họ Lý là rạp chiếu cách trường học không xa lắm.

Thảo Ngân lúi cúi Hoàng Bách ẩn vào đám đông, dùng những người xung quanh làm lá chắn, cẩn trọng quan sát mục tiêu. Trước khi đến đây, mẹ cô đã hỗ trợ kinh phí tác nghiệp trước, thế nên bây giờ chỉ cần thấy anh trai mời chị gái kia xem phim gì, cô và Hoàng Bách sẽ lập tức đi theo. Thế nhưng, vì có gì anh cô lại chọn phim ma? Không phải là nên tìm cái gì đó lãng mạn, vui vẻ phù hợp con gái xem hay sao?

Trước quầy mua vé, cô bé kéo khẩu trang xuống, níu tay người bên cạnh nói nhỏ:

“Bách này, hay là cậu vào một mình đi, tớ ở ngoài này chờ có được không?”

Hoàng Bách đang lấy tiền trả tiền vé, nghe cô hỏi thì dừng lại:

“Tại sao?”

Cô gái nhỏ cúi đầu, bặm môi mấy lần mới lí nhí đưa ra lí do:

“Tại tớ, tớ sợ ma.”

“Vậy chúng ta ở ngoài này chờ thôi.”

“Không được! Như thế làm sao có thể báo cáo với bố mẹ...”

Lúc này, người bán vé thấy khách phía sau có vẻ nóng lòng, lên tiếng cắt ngang cuộc đối thoại của hai thám tử nhỏ:

“Hai em có mua vé nữa không? Phía sau còn rất nhiều người đang chờ đến lượt đấy.”

“Có ă!” Nghe vậy, Thảo Ngân lập tức ra quyết định. Thôi thì vì tương lai anh trai, cô nhận khó về mình vậy. Cùng lắm thì buổi tối cô lại tranh giành mẹ với bố.

Nhưng khi vào trong, cô gái nhỏ hối hận cũng đã muộn. Cả rạp nhiều ghế như vậy, lại rất tối, cô bé có banh mắt ra hết mức cũng không tìm thấy anh trai ngồi ở đâu, mà vé thì mua rồi, không xem cũng không được. Thành ra suốt từ đầu đến cuối bộ phim, cô bé nào đó một mực yên lặng, cả người co rúm lại, ôm chặt cánh tay người bên cạnh, một giây cũng không rời cho đến tận lúc về. Trong khi đó, nét mặt người ngồi bên cạnh lại cực kì vui vẻ, lòng thầm tính toán. Về nhà nhất định cậu phải kiếm vài đĩa phim ma, đợi lúc cô bạn nhỏ sang chơi cùng xem mới được.

Lại nói về phần Liên Kiệt. Ngay từ lúc bắt đầu chiếu phim, anh liền buồn bực vạn lần vì đã nghe theo đám bạn. Ai nói con gái đều sợ ma? Cô gái đang ngồi cạnh anh đây bề ngoài hiền lành đáng yêu là thế, vậy mà không những không sợ, còn nói anh rất tâm lí, chọn đúng theo sở thích của cô ấy. Anh thật hoài niệm những lần cùng em gái xem thể loại này! Em gái sẽ bám chặt anh không rời, coi anh như thần hộ mệnh, như phao cứu sinh chứ không thích thú đến độ bỏ anh một bên như cô gái này.

Thật sự càng ngày càng chán! Ban đầu, anh vốn không hề biết đến sự tồn tại của cô gái này trong lớp. Cho đến khi thấy cô ấy bị một bạn nam khác trêu chọc đến mức khóc nức nở, anh mới chọn cô ấy làm mục tiêu. Cứ nghĩ rằng tìm một người có thể cho anh hứng thú bất nạt là dễ, thử rồi mới hay, em gái anh vẫn là lựa chọn tốt nhất. Điều mà ai cũng không biết, anh tìm bạn gái chính là theo tiêu chuẩn này.

Anh quyết định rồi. Sau bữa nay, anh sẽ trở về bắt nạt em gái thôi! Yêu đương gì đó, mai này gặp người thích hợp rồi tính.

Đóa hoa đào đầu tiên của anh trai nhà họ Lý, cứ như vậy chưa nở đã tàn. Nhiệm vụ theo dõi của hai thám tử nhỏ cũng kết thúc trong tiếc nuối của bố mẹ Lý.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 8: “Ác Mộng” Trở Lại

Trong một ngày mưa phùn rét mướt của mười hai năm về trước, có một sinh mệnh đáng yêu ra đời. Có điều, bà Hiền sinh con rất tài, sinh nhật hai đứa con vừa đúng một ngày. Và hôm nay, ngày 25 tháng 01 năm 2005 là sinh nhật của Thảo Ngân, cũng là sinh nhật của anh trai cô bé.

Sau khi kết thúc mối tình đầu chưa đầu vào đâu, Liên Kiệt trở về đưa đón em gái đi học như trước. Nhưng cô bé hiện tại đã không cần anh trai chăm sóc kĩ càng nữa rồi. Nói thế nào cô bé cũng không thêm đi với anh, còn nói thích ngồi xe Hoàng Bách hơn, làm cho người anh trai nào đó cảm thấy rất đau lòng. Dẫn đến hệ lụy, cứ khi nào nhìn thấy em gái cùng em nuôi ở chung một chỗ là mặt anh lại nhăn nhó. Cho dù bữa nay là sinh nhật hai anh em, là một ngày đáng ra rất vui vẻ, vậy mà với anh một chút vui vẻ cũng không thấy.

Anh đạp chiếc xe cào cào khung cao của mình, đi phía sau hai đứa em, nhìn chúng cười đùa mà lòng tràn đầy khó chịu. Thế nhưng, anh chẳng thể làm gì. Vì sao? Bởi vì chính anh là người đã tạo cơ hội cho chúng, anh còn có thể oán trách ai. Có trách cũng chỉ trách bản thân anh mà thôi! Nếu anh không vì tìm hiểu con gái nhà người ta, đẩy trách nhiệm đưa đón em gái đi học cho Hoàng Bách thì lúc này cũng đâu đến lượt thằng nhóc đó hưởng phúc.

Thật lòng mà nói, hai đứa trẻ này đúng là rất xứng đôi! Một đứa nấu ăn ngon, một đứa thích ăn ngon. Một đứa thích lắng nghe, đứa còn lại có thể hoạt động cơ miệng liên tục ba ngày ba đêm đều không thành vấn đề. Mà trừ bỏ người thân, hàng xóm thân thiết, hai đứa trẻ này cũng chỉ biết có nhau. Làm sao còn không xứng đây!

Càng nghĩ, anh lại càng buồn bực hơn! Em gái anh là một cô bé nếu như không kể đến thân hình mập mạp thì thật sự bề ngoài không có gì đặc biệt. Thế

nhưng chỉ cần em gái anh nở nụ cười hay cất tiếng nói, đều sẽ làm cho người khác sinh ra cảm giác yêu mến. Ở bên em gái, anh luôn được là chính mình, không cần suy nghĩ xem bản thân không được làm gì, hay phải làm gì, càng không cần lo đến chuyện buồn chán. Anh nói thẳng thắn kia hưởng phúc cũng không quá đâu!

“Anh Kiệt, anh nhớ nhắc tổ game của anh không được đến muộn đâu nhé!”

“Biết rồi, em gái.”

Thảo Ngân nghe anh trai trả lời như vậy mới hài lòng, vui vẻ vẫy tay chào anh trước khi cô và anh bạn già khuất bóng sau cổng trường.

Theo sau Hoàng Bách lên lớp, vừa đi, cô bé vừa thích thú đếm bậc thang rồi hát khê. Thình thoảng cô bé còn bám áo bạn, để cậu kéo mình lên. Tâm trạng xem ra rất, rất vui. Với cô bé, sinh nhật từ trước đến nay chưa bao giờ có bạn cùng lớp của cô tham dự. Mà lần này, ngoài anh bạn lớn tuổi của mình, cô bé nghe theo lời mẹ nuôi, dự tính sẽ mời mấy bạn ngồi gần mình ở lớp đến. Chỉ nghĩ thôi cũng khiến cô bé cảm thấy vui cả buổi rồi!

“Mấy cậu, tớ...”

Kết thúc buổi học, phải mất rất lâu Thảo Ngân mới lên tinh thần, lấy đủ can đảm đi về phía các bạn. Nhưng cô chưa nói được gì thì một giọng nói khác cất lên:

“Mọi – người, tối nay tớ mở tiệc sinh nhật. Ai muốn đều có thể đến nhé.” Một cô bé xinh xắn đứng giữa lớp, tự tin, đồng dục hô to.

Đó là nữ sinh nổi bật nhất trong lớp của bọn họ. Cô bạn này có khuôn mặt xinh xắn, dáng người so với các nữ sinh đồng trang lứa khác ra dáng thiếu nữ trở mĩ hơn rất nhiều. Cô ấy sở hữu mái tóc dài ngang lưng luôn được tạo kiểu, thắt nơ hay đeo bờm điệu đà. Nghe nói gia đình rất khá giả.

Lúc mới vào lớp, Thảo Ngân cũng đã từng ngẩng người nhìn chằm chằm cô bạn này bởi vẻ ngoài công chúa xinh xắn của cô ấy. Nhưng chỉ sau buổi học đầu tiên, cô không thêm để ý đến cô ấy nữa. Vì cô ấy thực sự rất khó gần, tính cách lại có phần hơi kiêu căng. Cô ấy chỉ chơi với mấy người nổi bật trong lớp, những người khác đều không đặt vào mắt. Cô cũng không hiểu lần này vì sao cô ấy lại lên tiếng mời cả lớp, nhưng vì thế mà dự định của cô phút chốc tan theo mây gió.

Gạt người chắn đường trước mặt sang một bên, cô bạn xinh xắn đi đến trước mặt Hoàng Bách, mỉm cười đáng yêu, điệu bộ e thẹn làm duyên, nhẹ giọng lên tiếng:

“Anh Bách, hôm nay là sinh nhật của em. Buổi tối có tổ chức tiệc. Anh có thể đến tham dự cùng mọi người không?”

Từ ngày Hoàng Bách thay đổi mái tóc của mình, hình tượng kì quái được thay thế bằng vẻ ngoài bảnh bao, mấy người trong lớp liền một tiếng “Anh Bách”, hai tiếng “Anh Bách”, thái độ đối với cậu hết sức làm thân, lấy lòng.

Mỗi lần nghe người ta gọi bạn mình như vậy, Thảo Ngân cảm thấy rất gượng gạo. So về tuổi tác, đúng ra cô cũng phải gọi cậu ấy một tiếng “Anh”. Có điều, từ đầu cô đã xưng “Cậu – tớ” với cậu ấy, thành ra bây giờ muốn sửa theo người khác cũng không sửa nổi. Cô vừa vồ vồ hồng bì va vào bàn của mình, vừa nghĩ. Cũng may giờ là mùa đông, mặc nhiều quần áo nên cô không thấy đau chút nào.

Thế nhưng, chứng kiến một màn này, anh bạn lớn tuổi vốn đứng chờ ở cửa, vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của cô lại cảm thấy rất không vui. Cậu cau mày khó chịu, từ cửa lớp đi về phía cô bạn nhỏ ngốc nghếch nhà mình, không nói không rằng, cũng không quan tâm đến bất cứ người nào khác, kéo cô ra khỏi lớp. Cô bé ngốc này bị người khác khi dễ cũng không biết phản kháng lại. Nếu vừa rồi không may bị thương thì sao chứ? Về nhà, cậu nhất định phải rèn luyện lại cô bé ngốc này mới được! Phải làm cho cô bé ghi lòng tạc dạ, không thể để người ngoài bắt nạt mà không trả thù. Người nhà thì có thể.

“Anh Bách...” Cô bạn xinh xắn vội vã chạy theo, hơi níu tay áo cậu lại.

Vốn không thích người lạ đụng chạm mình, cộng thêm sự việc vừa rồi càng làm cho Hoàng Bách bức bối hơn. Cậu giật mạnh tay khiến cô bạn xinh xắn lao đảo ngã bịch xuống đất nhưng chỉ lạnh nhạt liếc mắt, thẳng thừng từ chối:

“Tôi không đi.” Đồng thời, trong bộ nhớ của cậu cũng tự động liệt người này vào danh sách những kẻ xấu cần phải cách li cô bé ngốc nhà mình càng xa càng tốt.

Vì không mời được các bạn, tâm trạng của Thảo Ngân dĩ nhiên chẳng còn vui như trước nữa. Cả quãng đường về nhà, đám bạn trong tổ game, cũng chính là những người bạn chiến hữu của anh trai làm trò chọc cô bé thế nào cũng không giúp tình trạng của cô khá lên là mấy. Mãi cho đến khi về đến trước cổng nhà, trước khi cô vào trong, Hoàng Bách nhẹ nhàng vuốt tóc cô, an ủi:

“Đừng buồn! Tối nay tớ sẽ tặng cậu một món quà đặc biệt.”

“Thật chứ?”

“Thật!”

Nhận được câu trả lời chắc nịch từ bạn, cô bé nào đó vừa rồi còn mang bộ mặt ỉu xìu liền vui vẻ trở lại, cười sung sướng đến độ hai mắt gần như dính vào nhau như hai đường chỉ mảnh. Nhưng cô bé vừa vào đến nhà, nhìn thấy người ngồi trong phòng khách thì cũng đồng nghĩa với việc niềm vui đến chưa được bao lâu lại vỗ cánh bay đi.

“Con gái, đoán xem năm nay ai sẽ ăn Tết cùng nhà mình nào?”

Nghe mẹ nói, Thảo Ngân tròn mắt vòng quanh một lượt, chậm chạp cất tiếng chào mọi người trong nhà, sau đó thẳng hướng phòng mình mà chạy thật nhanh. Ác mộng của đời cô lại đến phá đám rồi!

Kẻ được gọi là “Ác mộng” kia có tên Lý Bảo Nam. Và thực chất, “Ác mộng” chỉ là một thằng nhóc chưa đầy mười tuổi. Còn lý do mà thằng nhóc này lại trở thành ác mộng của Thảo Ngân thì phải quay về thời điểm khi cô vẫn còn đang thơ ấu.

Bắt đầu từ việc cụ nội họ Lý sinh được hai người con trai, ông nội của Thảo Ngân và ông nội của Bảo Nam. Ông nội của Thảo Ngân lấy bà nội của cô, chỉ sinh được một người con là bố cô. Ông nội của Bảo Nam lấy bà nội cậu, khi bố cậu lên hai thì bà mất. Sau đó, trong kháng chiến chống Mỹ những năm đầu, ông nội cậu hy sinh, bố cậu đến sống nhà bác ruột, cũng tức là nhà ông nội của Thảo Ngân. Vì thế, bố cậu và bố cô tuy là anh em con chú con bác nhưng lại được cùng một mẹ nuôi lớn, thân thiết không khác gì ruột thịt. Sau này, bố cô được chuyển công tác ra Bắc rồi gặp mẹ cô rồi kết hôn, sau này sinh ra hai anh em cô. Còn ông bà nội và bố cậu thì vẫn ở lại trong Nam. Hai đầu tổ quốc mỗi năm chỉ gặp nhau vài lần.

Cho đến một ngày, bà nội cô ốm nặng qua đời, ông nội cô sau khi an táng cho vợ ổn thỏa liền đem cháu trai ném ra ngoài Bắc với anh chị, còn mình gia nhập với các chiến hữu cũ, đi khắp các chiến trường xưa, tìm hài cốt những người đồng đội đã ngã xuống vì Tổ quốc.

Ở đây, bố cậu gặp mẹ cậu ở trường đại học. Vài năm sau khi ra trường, họ kết hôn rồi có cậu. Nhưng mẹ cậu do khó sinh nên vừa sinh ra cậu thì mất. Bố cậu vì quá đau buồn, gửi con lại cho anh chị rồi thay đổi công việc. Quanh năm suốt tháng, bố cậu chạy ngược chạy xuôi dọc đất nước, cả năm cũng chỉ gặp con trai vài lần.

Từ đó, trong nhà Thảo Ngân có thêm một đứa em. Đó, cũng là thời điểm “Ác mộng” của cô xuất hiện.

Vì tất cả lý do trên, Bảo Nam được người lớn trong nhà rất mực yêu thương, chiều chuộng. Cũng vì thế, ngay từ bé, thằng nhóc này đã rất bướng bỉnh và khó chiều. Hơn nữa, nó còn rất, rất lưu manh và xảo quyệt!

Nhìn nó trắng trẻo, bé xinh là thế, nhưng bản chất bên trong thì chỉ có anh em Thảo Ngân hay biết.

Nó kém cô ba tuổi. Khi cô vào lớp một thì nó bắt đầu đi nhà trẻ. Nhiều hôm, nó không thích đến lớp, liền giả bộ ốm, hết kêu đau đầu lại kêu đau bụng, có hôm còn cố tình ngủ dậy thật muộn để trốn. Và thế là nó được nghỉ học. Ấy vậy mà một hôm nào đó, cô học theo nó, không những phản tác dụng vẫn phải đi học, còn bị mẹ quát mạnh vào mông đến mức phải bật khỏi giường cấp tốc.

Nhưng điều làm cho Thảo Ngân đau đầu, khổ sở nhất chính là, thằng nhóc này luôn luôn lấy cô làm tâm điểm gây sự. Cái gì cô cũng phải nhường nó, đồ chơi đẹp, đồ ăn ngon tất cả đều phải chia cho nó phần lớn.

Một đơn cử nhỏ, đồ chơi của cô, chỉ cần nó thấy thích sẽ chiếm đoạt bằng mọi cách. Nếu ăn vạ, khóc lóc, đủ trò vẫn không chiếm được, nó liền chạy đi mách tội với mẹ cô, nói rằng cô bắt nạt nó. Sau đó, món đồ chơi đang là của cô sẽ nghiễm nhiên trở thành của nó. Ăn cướp trắng trợn!

Mỗi lần anh em cô cùng đám trẻ trong ngõ đi chơi, nó nhất định bám theo bằng được. Nhưng mới một lúc, nó lại bắt cô dẫn nó về nhà trong khi cô đang chơi rất vui, nó biết đường về lại không chịu tự thân vận động. Rõ ràng, nó chỉ không muốn cô được chơi tiếp mà thôi!

Hay như, biết cô rất thích ôm mẹ khi ngủ, nó luôn tìm mọi cách đẩy cô ra rồi ngang nhiên sà vào lòng mẹ cô làm nũng. Mà mẹ cô thì...

Tóm lại, chỉ cần nó xuất hiện, người duy nhất trong nhà còn đứng về phía cô cũng chỉ có anh trai mà thôi.

Đến năm nó vào lớp một, bố nó ổn định lại công việc rồi đón nó đi. Từ đó, cuộc sống của cô mới khởi sắc. Mấy năm rồi cô và nó không gặp mặt.

Năm nay, ông nội và chú cô sẽ ăn Tết ở nhà cô. Điều này cũng đồng nghĩa, “Ác mộng” đã trở lại, và cuộc sống của cô sẽ trở về đáy xã hội như trước kia...

“Dừng – lại!” Tiếng hét thất thanh làm cả ngôi nhà như lay chuyển.

Người lớn trong nhà vốn đã quá quen với những sự việc như vậy, không ai quan tâm đến chuyện của con trẻ. Còn Liên Kiệt cũng chỉ có thể trơ mắt đứng ngoài. Đây, chính là trường hợp đặc biệt mà ngay cả anh cũng phải bó tay không thể làm được gì.

Trong phòng Thảo Ngân, không sai, chính là “Ác mộng” đáng ghét kia. Nó đang cầm robot Gao Bạc mà anh trai tặng cô vào sinh nhật năm ngoái, chuẩn bị vật chân. Mà xung quanh vị trí nó ngồi, đủ món đồ chơi khác nằm lay lóc. Đúng là tên phá hoại!

“Mau trả lại cho chị!” Vừa đi nhanh vào trong, cô vừa bực bội ra lệnh.

Chỉ thấy kẻ đang ngồi giữa phòng cầm robot kia liếc mắt nhìn cô nửa cái, rồi như không có chuyện gì tiếp tục thừ bẻ cái chân của anh bạn Gao Bạc đến khi nghe thấy tiếng “Rắc...”, sau đó chuyển qua món đồ khác.

Trong niềm thương xót vô bờ đối với đồ chơi yêu mến, cô chị nhỏ lao đến, giằng lại đồ của mình.

“Trả đây!”

“Chị mà lấy đi, tôi sẽ mách bác.”

Nghe đến đây, cục tức dồn nén bao năm của cô chị nhỏ bộc phát, cái gì cũng không màng, giật mạnh đồ chơi lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất gom tất cả đồ quý giá của mình vào túi:

“Mách đi, mách đi. Chị đây cứ lấy đi đấy!” Bây giờ, cô đã có Hoàng Bách làm chỗ dựa vững chắc. Hơn nữa, còn có bố mẹ nuôi. Nó muốn chèn ép cô như trước ư? Không có cửa đâu!

“Oa oa... Bác Hiền ơi, chị Ngân không cho con đồ chơi...”

Thu dọn đồ đạc xong xuôi, thấy Bảo Nam già khóc gọi mẹ, Thảo Ngân không những không sợ, còn chạy đến đá cho nó một cái thật mạnh vào mông, làm nó ngã cắm mặt từ trên giường xuống đất. Giấy sau đó, cô mang theo túi đồ, phóng vèo qua phòng khách, vượt hai dãy phố chạy sang nhà Hoàng Bách giấu nhờ.

Gạt tất cả chuyện ngoài lề sang một bên, sinh nhật vẫn là sinh nhật. Nhận được nhiều quà khiến cho cô gái nhỏ của chúng ta rất vui. Mặc dù, trong đám trẻ nhỏ vẫn chỉ có cô là con gái như mọi năm.

Năm nay, bố mẹ tặng anh em cô mỗi người một bộ khăn, mũ len do chính tay mẹ cô đan. Dĩ nhiên, bố mẹ cô không nói. Nhưng mấy hôm trước, khi vào phòng bố mẹ cất quần áo, cô đã vô tình thấy túi len to đùng nằm ở góc giường. Hiển nhiên là mẹ cô đã len đan trong phòng ngủ vì không muốn anh em cô biết.

Bố mẹ nuôi tặng cho cô một chiếc váy vô cùng xinh, đến mức cô thử rồi liền không muốn thay ra nữa, khur khur mặc trên người chạy qua chạy lại.

Thấy cô xúng xính trong chiếc váy mới, lại được mọi người khen ngợi, Bảo Nam bĩu môi, liếc mắt nhìn cô, nói thầm:

“Béo sắp lặn được rồi còn bày đặt học người ta mặc váy.”

Sau câu nói này, ánh mắt sắc lẹm từ góc phòng lập tức phóng đến khiến thằng nhóc lạnh gáy.

Hoàng Bách từ đầu đến cuối bữa tiệc luôn yên lặng không lên tiếng, nhưng không có nghĩa là cậu đứng ngoài cuộc chơi. Mọi hành động của mọi người, tất cả đều không lọt qua mắt cậu. Ngay cả việc người bạn của anh nuôi lần trước tỏ tình với cậu, thỉnh thoảng lén lút liếc nhìn cậu, cậu cũng biết. Vì thế, cậu mới nghe thấy câu nói với âm lượng vốn không lớn còn bị lẫn trong tiếng ồn kia.

Nhìn cô bạn nhỏ đang hào hứng bóc quà giữa trung tâm của đám đông, cậu cảm thấy câu nói của thằng nhóc vừa rồi hoàn toàn sai sự thật. Cô bé đúng là hơi to ngang một chút so với người khác, nhưng rõ ràng vẫn rất đáng yêu, nào có béo! Nghe cô bé nói, thằng nhóc này từ nhỏ đã ăn hiếp cô bé. Thời gian tới, cậu phải bảo vệ cô bé tránh xa nó mới được!

Trong khi đó, Thảo Ngân vẫn đang chìm ngập trong những món quà, dù lớn dù nhỏ, ai tặng cô cũng đều rất thích. Cho đến khi hộp quà cuối cùng được mở ra, cảm giác thất vọng tràn ngập trong cô. Cô đặc biệt để riêng chiếc hộp này để mở cuối cùng, vì nó chính là quà Hoàng Bách tặng cô. Cô đã háo hức, mong chờ biết bao. Vậy mà bên trong, lại hoàn toàn trống rỗng.

Thấy con dâu bỗng lặng đi, bà Lan ngó lại, chỉ thấy con dâu nhà bà nhìn chiếc hộp rỗng trong tay đến ngẩn người. Bà cầm lấy xem xét, chợt nhận ra đó là hộp quà mà con trai đã chuẩn bị mấy ngày trước. Hường về phía con trai, bà neho mắt nghi hoặc:

“Con trai, mẹ thấy con chuẩn bị mấy ngày cơ mà. Thế quà tặng con dâu mẹ đâu rồi, sao lại không có gì?”

Nghe vậy, mọi người đều dồn mắt nhìn về phía cô gái nhỏ duy nhất trong phòng. Tiếng thì thầm loáng thoáng nổi lên.

Hoàng Bách không trả lời. Cậu đi đến lấy lại hộp quà từ trong tay mẹ, đóng lại, nắm tay Thảo Ngân rồi cẩn thận đặt vào tay cô bé.

Thảo Ngân ngược mắt nhìn cậu. Mọi người ai cũng tặng quà cho cô. Ngay cả nhóc Quân đã về quê chuẩn bị đón Tết với ông bà cũng gửi quà lại cho cô. Cậu ấy đã nói sẽ tặng cô món quà đặc biệt, vậy mà chỉ có chiếc hộp rỗng. Còn cậu ấy thì lại làm như đó là thứ rất quý giá mà nâng niu đặt vào tay cô. Từ trước tới nay, cậu ấy đều rất tốt với cô. Vì sao lần này...

Tiếng thì thầm của mấy anh em trong ngõ và bạn của anh trai ngày càng nhiều. Càng nghe, cô càng cảm thấy ảm ức. Hai mắt cảm giác cay cay, ôm chiếc hộp rỗng, cô xoay người về phía phòng ngủ, vừa chạy nhanh vừa lau nước mắt.

Mọi người vội đuổi theo, nhưng cô đã khóa trái cửa, gọi thế nào cũng không trả lời, càng đừng nói đến chuyện mở cửa.

Sinh nhật của anh em họ Lý, cứ thế kết thúc theo cách mà chẳng ai ngờ tới. Và ngày bước qua ngưỡng cửa tuổi mười hai, sẽ là ngày mà cả đời Thảo Ngân, mãi mãi không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Chương 9: Sau Chiếc Hộp Rỗng

Sáng ngày sau sinh nhật, Thảo Ngân thức dậy trong trạng thái vật vờ như xác sống. Lúc soi gương, chính cô còn phải giật mình khiếp sợ với hình ảnh phản chiếu của mình. Đầu tóc rối như tổ quạ, vài sợi tóc ướt nước mắt dính bết vào mặt. Hai mắt sưng húp chẳng khác nào người ta úp hai quả trứng gà vào, viền xung quanh mắt còn hơi mang sắc đỏ. Thật sự rất dọa người! Không nói quá, nhưng thời điểm cô bước ra khỏi phòng, Bảo Nam đi ngang qua còn phải dừng lại nhìn chằm chằm một hồi, sau đó cong mông chạy mất dạng. Những người khác thì giả bộ như không có chuyện gì, cười nói với cô như bình thường.

Đúng sáu giờ bốn mươi lăm phút, Hoàng Bách đến đón cô bạn nhỏ đi học như mọi ngày. Cậu vẫn dừng xe ngay dưới giàn hoa giấy trước cổng nhà, bấm hai hồi chuông không hơn không kém.

Hôm nay, cậu mặc một chiếc áo khoác màu than đen, quần khăn len màu tro lạnh, đứng bên chiếc xe màu bạc của mình. Nhìn xa xa, rất có phong thái của một “Liên Kiệt mặt lạnh” phiên bản nhỏ.

Liên Kiệt dắt xe đạp ra trước, nhìn thấy em nuôi đứng đó, không khỏi lắc đầu thờ dài. Thằng nhóc này càng ngày càng cứng đầu! Tối qua, anh có khuyên thế nào, nó vẫn sống chết không chịu nói ra sự thật đằng sau chiếc hộp rỗng đó, nhất định muốn thực hiện kế hoạch đến cùng.

Mà lần này, em gái anh có vẻ giận thật rồi. Từ sáng tới giờ, nó vẫn không chịu mở miệng nói chuyện. Mọi người hỏi cái gì, nó ngoài gật đầu cũng chỉ lắc đầu. Cho nó nghỉ học một bữa ở nhà đi chơi với ông nội, nó không những không vui mừng, liền khoác cặp sách kéo anh ra cửa.

Lại thờ dài một hồi, người anh trai nào đó đưa mắt nhìn vào trong nhà, quyết định leo lên xe, phóng đi mất dạng. Thời thì vì tương lai không bị người ngoài bắt nạt của em gái, thân là anh trai như anh chấp nhận đóng vai người xấu vậy.

Thảo Ngân mới quay vào nhà lấy khăn len không bao lâu, trở ra liền không thấy anh trai đâu. Mà chờ đợi cô lại là người mà giờ phút này cô chỉ muốn đá cho một cái thật mạnh.

Nhìn cô bạn nhỏ lúc này, Hoàng Bách thấy được rõ ràng cô bé đang rất tức giận. Cô bé đứng đó, thờ phi phi, trừng cậu bằng đôi mắt sưng húp. Chắc chắn tối qua cô bé đã khóc lâu lắm. Cậu có thể tưởng tượng được bộ dạng vừa khóc vừa nức hết sức đáng yêu của cô bé. Thế nhưng, toàn bộ cũng chỉ là phản kháng trong lòng mà không chịu hành động, khiến cậu vừa buồn cười vừa đau lòng, lại càng thêm quyết tâm thực hiện cho bằng được kế hoạch của mình.

“Lên xe đi!”

Trùng đến khi nghe được câu này, cô gái nhỏ mặc dù rất không tình nguyện, nhưng bắt buộc đã vẫn chậm chạp đi đến, leo lên vị trí của mình. Bởi vì nếu không lên, cô sẽ phải đi bộ tới trường. Mà như thế thì kiểu gì cũng sẽ muộn học.

Xe bắt đầu chuyển bánh.

Cô gái nhỏ ngồi phía sau, ban đầu còn khăng khăng bám vào dưới yên xe, tự nhắc nhở bản thân nhất định không được tiếp xúc với người đã khiến mình khóc suốt tối qua. Nhưng được một lúc, xe đến đoạn đường rẽ thì đôi tay nhỏ lại quen đường quen lối, nín lấy áo người phía trước.

Chàng thiếu niên nào đó vì hành động này mà bất giác mỉm cười. Với hiểu biết của cậu về cô bạn nhỏ, đặt dưới biểu hiện này của cô bé cho thấy hai điều.

Thứ nhất, cô bé dù rất giận nhưng vẫn chưa đến mức không màng quan tâm đến cậu nữa. Lần nào đi đến đoạn đường này, cô bé cũng sẽ nín áo cậu lại, nhắc cậu chú ý an toàn, giống như vừa rồi.

Thứ hai, kế hoạch của cậu có vẻ chưa đạt được hiệu quả mong muốn. Cậu cần phải cố gắng nhiều hơn.

Hôm nay, lớp học rất kì lạ. Từ lúc Hoàng Bách và Thảo Ngân đi ngoài cửa đến khi vào chỗ ngồi, rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào họ.

Thảo Ngân vốn luôn cúi đầu đi nên không để ý. Đến khi ngồi ngay ngắn vào vị trí của mình, vừa ngước mắt lên, cô liền bị dọa giật mình. Ánh mắt tò mò của mọi người giống như muốn đâm thủng vài lỗ xuyên qua người cô vậy. Nếu như không phải đang giận Hoàng Bách, chắc chắn cô đã chạy đến trốn sau lưng cậu rồi.

Bị cô phát hiện, những ánh mắt ấy mới dần tản đi. Nhưng sau đó, cứ vài giây cô lại có cảm giác ớn lạnh một lần, thẳng đến khi ra chơi cũng không dừng lại. Đây lòng bé nhỏ uất ức không nói nên lời. Những người này có vẻ như muốn hỏi cô điều gì, nhưng lại không lên tiếng mà chỉ nhìn cô như thế. Cô đã làm chuyện kinh thiên động địa gì sao? Mọi người như thế là có ý gì chứ? Cùng lắm thì mắt cô hôm nay so với ngày thường sưng to hơn một chút thôi mà. Nhắc đến đôi mắt sưng của mình, cô lại không thể nào không liếc người bên cạnh một cái oán giận. Suy cho cùng thì đều là lỗi của cậu ấy.

Mà người ngồi bên cạnh này chỉ chờ cô để ý đến mình, liền đem hộp đựng đồ ăn lấy từ trong cặp đặt lên bàn, nhưng không đưa đến vị trí trước mặt cô bé như mọi lần.

Nắp hộp vừa mở ra, mùi bánh bông lan cuộn thơm hương lá dứa xông đến, vòn quanh chớp mũi cô gái nhỏ. Chỉ thấy cô cử động cánh mũi, hít một hơi

dài, sau đó lập tức quanh đầu về phía khác. Có trời mới biết cô đang phải đấu tranh tâm lý dữ dội đến mức nào.

Ăn? Không ăn? Hai câu hỏi này nối tiếp nhau lặp lại trong đầu cô vô số lần. Theo lý thuyết mà nói, cô đang giận người ta thì nhất định không được ăn đồ của người ta. Vì như thế chứng tỏ cô đã tha thứ cho người ta rồi. Thế nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, con sâu ham ăn trong bụng cô đang kêu gào rất có khí thế, làm cách nào cũng không chịu ngủ yên. Cũng chỉ có thể trách cô bữa sáng nay ăn không được bao nhiêu đã bụng đói.

Nhìn người nào đó quay mặt vào tường, đang tự lẩm bầm một mình, Hoàng Bách không khỏi buồn cười. Lấy một miếng bánh, cậu chậm rãi đưa nó lên mũi, giả bộ hít nhẹ thưởng thức. Sau đó, cậu từ tốn cắn từng miếng nhỏ, còn cố tình phát ra âm thanh khiêu khích thính giác.

Ngay giây kế tiếp, bên cạnh cậu liền có thể nghe thấy những tiếng hít thật mạnh cùng tiếng lẩm bầm ngày càng lớn phát ra từ người nào đó.

“Không ăn! Không ăn! Không ăn! ...” Hai từ này lặp lại vô số lần.

“Không thể chịu được nữa!” Tiếng lòng ai đó hét lên.

Dưới sự tra tấn khốc liệt, thính giác vô cùng tàn khốc cùng với trí tưởng tượng phong phú của bản thân, cuối cùng Thảo Ngân cũng bị con sâu tham ăn trong bụng đánh bay lý trí.

Lần thứ n mùi bánh bay đến, cô quay phắt lại, dùng tốc độ sét đánh đoạt lấy, ngay cả miếng bánh đã bị Hoàng Bách ăn hơn phân nửa kia cũng không ngoại lệ. Sau đó, mặc kệ người ta có nói bánh đó là cho cô hay không, tất cả đều chui vào bụng nhỏ bé của cô. Tốc độ có thể so sánh với một con sói bị bỏ đói ba ngày.

Xử lý xong xuôi đầu vào đấy, lúc này, cô bé nào đó thật thỏa mãn thở ra một hơi, trên mặt đều là vui vẻ hưởng thụ. Bất thành linh, một bàn tay vurun đến muốn chạm vào mặt cô nhưng nhanh chóng bị né tránh.

Chàng thiếu niên nhìn điệu bộ co người, rụt cổ của cô bạn nhỏ, bật cười thành tiếng. Cậu chậm rãi thu tay về về không sao, còn tốt bụng nhắc nhở hai tiếng:

“Vụn bánh.”

Nghe vậy, Thảo Ngân “Hừ...” nhẹ, dùng tay xoa mặt một vòng, vụn bánh dính trên má liền rơi xuống. Cô lại liếc người bên cạnh lần nữa. Được rồi, cô phải thừa nhận một điều: Cái người này làm bánh thực sự rất ngon! Thế nhưng, không biết từ khi nào đã nhiễm tính xấu của anh trai cô. Sự việc tối qua còn chưa tính, bây giờ cậu ấy lại còn cười nhạo cô nữa. Đáng ghét!

Mà cả nửa buổi học về sau, người bên cạnh vẫn luôn giữ bộ mặt gió xuân tươi mát, khiến cho đám con gái cứ chốc chốc lại bắn trái tim màu hồng về phía góc lớp. Vì thế mà oán giận của cô bé nào đó tích tụ ngày một nhiều, ngày một nặng. Rõ ràng cái người này thấy cô thì thâm như vậy mới bày ra bộ mặt vui vẻ đó. Không những thế còn tranh thủ tán tỉnh con gái nhà người ta. Ngày càng đáng ghét!

Tan học, Thảo Ngân không đợi Hoàng Bách đi cùng, không nói một lời liền chạy thẳng ra cổng trường chờ anh trai.

Hoàng Bách đạp xe đi đến, vừa đúng lúc Liên Kiệt phóng vèo qua. Cậu thấy anh nười đi với tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn kín đáo nháy mắt với mình. Còn cô bạn nhỏ của cậu, vì bị anh trai bỏ rơi mà tức giận đến không nói nên lời, đứng cứng ngắc tại chỗ, trơ mắt nhìn theo bóng xe của anh trai đi xa.

“Về nhà thôi.” Cậu đến gần, nhẹ giọng gọi.

Cô bạn nhỏ quay đầu, hí hóp mắt trừng gà liếc cậu. Nhưng tuyệt nhiên vẫn không hé răng nửa chữ. Ba giây trôi qua, cô bé xốc lại cặp sách một cái liền nhấc chân bước đi.

Cậu cũng không miễn cưỡng cô bé, chỉ đạp xe chậm chậm theo sau. Cậu biết cô bé vẫn luôn lên quan sát mình. Chỉ cần cậu đến gần hơn một chút thì tốc độ đi của cô bé sẽ nhanh lên gấp đôi. Mà tốc độ này đang có xu hướng ngày một nhanh hơn.

Nhận thấy tình hình ngày thêm xấu, cậu vội nhảy xuống xe, dựng chân chống, đi nhanh đến chắn trước mặt cô bé. Một loạt hành động được thực hiện trong nháy mắt.

“Lên xe đi! Tớ đưa cậu về.”

Cô bé vẫn không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cậu một cái rồi hơi cúi người muốn lách qua cậu để đi tiếp. Cậu vurun tay, ý định bắt cô bé nghe lời. Nhưng cậu còn chưa chạm đến tay cô bé, đã thấy cô bé lùi lại hai bước lớn, đem hai tay của mình giấu vào túi áo, trầm giọng.

“Không được chạm vào tớ!”

Cậu nhìn điệu bộ bặm môi, ánh mắt lạnh tránh như ghét bỏ của cô bé, lại nhìn xuống bàn tay bị từ chối của mình, trong lòng thoáng qua một tia mất mát. Mọi thứ dường như đang đi lệch khỏi tính toán của cậu.

Đối diện với ánh mắt chột lạng của Hoàng Bách, Thảo Ngân không tự chủ rũ mất xuống, đáy lòng mềm nhũn. Sao cô lại có cảm giác mình vừa làm tổn thương cậu ấy thế? Rõ ràng người nên cảm thấy uất ức là cô cơ mà.

“Tớ, tớ đang giận cậu đấy...” Thật lâu sau, cô yếu ớt nhăn mũi, giọng lí nhí như đang nhận lỗi.

“Ai bảo cậu không tặng quà cho tớ, còn cười nhạo tớ, còn tranh thủ tán tỉnh mấy bạn nữ trong lớp...”

Nghe đến đây, khuôn mặt mới rồi còn lạnh băng bỗng nở nụ cười tươi sáng như bầu trời sau cơn mưa. Cuối cùng thì cô bé gốc nhà cậu cũng chịu nói ra buồn bực trong lòng mình rồi. Kế hoạch của cậu coi như đã thành công. Không đợi cô bé nói xong, cậu đã kéo cô bé lên xe.

Trước khi chia tay ở cổng nhà, cậu lấy món quà thật sự mà mình đã chuẩn bị từ lâu trong cặp ra, đưa đến trước mặt cô bạn nhỏ.

Thảo Ngân đón quà mà mặt ngẩn ra chẳng hiểu gì.

Thấy cô bạn nhỏ nhìn mình thắc mắc, Hoàng Bách chỉ cười mà không giải thích.

“Vào nhà đi!” Sau đó lên xe đi mất.

Thảo Ngân nhìn theo bạn đến khi bóng cậu khuất sau ngã rẽ, rồi lại nhìn xuống hộp quà trong tay. Thật lâu sau như hiểu ra điều gì, đôi môi nhỏ chột cong lên.

Cho đến khi nghe thấy tiếng “E hèm...” phát ra từ phía sau, cô mới thoát khỏi trạng thái bất động.

Bảo Nam thấy cô chị nhỏ xoay người lại, còn hướng mình nhe răng cười thì hừ mũi một cái, hai tay khoanh trước ngực, vừa đi vào nhà vừa nói:

“Chị còn muốn đứng ngoài đó đến bao giờ? Mọi người đều đang chờ chị vào ăn cơm đây.” Sáng nay, bộ dạng còn như cá chết trôi, người ta nhường cho cả quả trứng còn không thèm ăn. Thế mà chưa bao lâu, được trai tặng quà đã vui vẻ như vậy. Thật đúng là bà chị hám trai còn ngốc nghếch. Cười cũng ngốc nghếch!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 9.2

Tớ biết trước khi nhận được món quà này, cậu chắc chắn giận tớ nhiều lắm. Hy vọng sau khi nhận được nó, cậu sẽ hết giận tớ.

Sau này, bất kể là ai chọc giận hay làm cậu buồn, đừng giữ trong lòng. Hãy nói cho họ biết, hoặc nói với tớ. Tớ sẽ giúp cậu một tay. Nhất định không được để cho người khác bắt nạt, biết không?

Dù đã muộn, nhưng vẫn chúc cô bạn nhỏ sinh nhật vui vẻ!

Gấp lại tấm thiệp với tâm trạng không nói nên lời, Thảo Ngân ghi chặt món quà ai đó tặng cô vào lòng.

Cả nửa ngày sau đó, cô bé luôn luôn ôm một chú gà bông tròn vo màu vàng, có thắt nơ đỏ trên đầu. Kích thước của chú gà không vượt quá một gang tay. Bất kể là xem TV hay ăn cơm, chú gà cũng đều được mang theo. Chỉ đơn giản vì đó là quà mà Hoàng Bách tặng cho cô, là món quà sinh nhật mà cô thích nhất.

Xong bữa tối, cô ôm gà bông chuẩn bị về phòng học bài, thấy Bảo Nam đang chơi điện tử với ông nội thì chợt nhớ ra điều gì, quay sang hỏi anh trai đang rửa bát bên cạnh. Sau khi nhận được câu trả lời, hai mắt cô tròn lớn, ôm đầu mà có cảm giác choáng váng, vội chạy đi tìm mẹ.

“Mẹ, con cũng muốn ngủ ở phòng anh.”

“Đang yên đang lành, con lại muốn náo loạn gì đây?” Mẹ cô đang lật giờ giấy tờ trên bàn, nhìn cũng không nhìn con gái một cái.

“Tại sao em Nam được ngủ cùng anh?” Điều này làm tâm hồn nhỏ của cô bị đá kích hết sức nặng nề. Anh trai của cô, sao có thể để thằng nhóc kia độc chiếm làm của riêng.

“Không như thế thì con muốn thằng bé ngủ ở đâu nào?” Bà Hiền lật sang trang mới, bấm bút viết xuống.

Lời vừa nói xong, cô gái nhỏ liền nhăn mày nghĩ ngợi. Nhà cô cũng chỉ có bốn phòng ngủ, hai cỡ vừa, hai cỡ nhỏ. Bố mẹ cô một phòng. Hai anh em cô hai phòng nhỏ. Phòng còn lại trước kia vốn là của chú, nay ông nội và chú sử dụng. Tính đi tính lại cũng chỉ có thể xếp Bảo Nam vào phòng của một trong hai anh em cô mà thôi.

“Con có thể nhường phòng cho em. Con sang phòng anh.” Dù thế nào thì cô cũng nhất định phải bảo vệ anh trai khỏi nanh vuốt của “Ác mộng”.

“Không được!”

“Tại sao chứ?”

Đến đây, bà Hiền mới đóng bút, gấp giấy tờ đặt sang một bên, nhìn con gái nghiêm giọng.

“Con gái lớn rồi, cứ dính lấy anh thế thì bao giờ mẹ mới có con dâu.”

“Chuyện đó đâu có liên quan đến con. Mẹ thật không công bằng! Con mặc kệ. Con muốn sang phòng anh. Mẹ cho con sang phòng anh đi!” Cô con gái nhỏ nhăn mặt giậm chân, kéo tay mẹ mè nheo.

“Có về phòng học bài đi không hả? Còn nói nữa ngày mai đừng mong mẹ cho đi sắm đồ Tết.”

Cô con gái nhỏ nghe vậy, hai mày nhú lại không cam lòng nhìn mẹ. Sao mẹ cô có thể nhẫn tâm như vậy chứ? Lại lấy chuyện sắm đồ Tết ra ép cô.

Qua mấy phút mà mẹ vẫn không đổi ý, cô gái nhỏ quay đầu chạy ra ngoài tìm bố. Bố cô đang chơi cờ tướng với bố Bảo Nam. Cô hỏi một đằng bố cô lại nói đi một nẻo. Chú cô cũng không khác gì. Còn ông nội cô thì đang vui vẻ chơi điện tử với “Ác mộng”. Cô đã nói mà, “Ác mộng” trở lại thì địa vị của cô trong nhà liền rơi xuống đáy vực.

Đứng giữa nhà, ôm gà bông trong tay, cô bé nào đó ngửa mặt lên trời thở dài, cuối cùng quyết định mang sách vở qua phòng anh trai để có chỗ ở lại.

Hai mươi hai giờ hai mươi ba phút, bà Hiền trước khi đi ngủ mới để ý không thấy con gái âm ỉ nữa. Thấy lạ, bà qua phòng con gái xem xét.

Quả nhiên, cô bé không có trong phòng.

Mà bên phòng đối diện, giữa chiếc giường đơn vốn đã không lớn của anh trai, cô bé nào đó nằm ở vị trí chính giữa, dang tay dang chân chiếm hết diện tích, bên cạnh là em họ đang ra sức kéo chân cô bé.

“Thảo Ngân béo, mau về phòng của chị đi! Tôi muốn đi ngủ.”

“Không về!” Liếc mắt nhìn em họ, thân hình tròn tròn lại nhích sát vào phía trong giường, trở về vị trí vừa bị xê dịch.

Không làm cách nào giành lại chỗ ngủ, Bảo Nam ném bịch bàn chân trong tay xuống, thờ phì phì tức giận.

“Không về thì nằm gọn vào cho người ta ngủ với. Chị có biết mình sắp béo bằng cái giường rồi không hả?”

“Chị đây béo khỏe béo đẹp, còn hơn cái đồ cò hương.”

“Cò hương còn hơn bị thịt.”

“Bị thịt còn hơn cái que.”

“Cái que còn hơn...”

Lời này còn chưa nói hết, cửa phòng bị kéo ra. Từ bên ngoài, mẹ Lý ló đầu vào, cười như không cười nhìn hai đứa trẻ đang tranh cãi trên giường.

“Bị thịt, mau trở về phòng đi ngủ. Cái que, từ ngày mai mỗi bữa ăn thêm một bát.” Phân phó xong liền rời đi.

Thảo Ngân và Bảo Nam nhìn chằm chằm hướng cửa. Sau ba giây bất động, cả hai quay ra, dùng ánh mắt tóe lửa trừng nhau.

“Tại chị đấy!”

“Tại em đấy!”

“Hai đứa còn không thôi đi.”

Lúc này, Thảo Ngân mới miễn cưỡng nhảy khỏi giường, nhưng vẫn không quên chạy đến bên anh trai còn đang ngồi học bài mà nhỏ giọng dặn dò:

“Anh Kiệt, anh nhất định không được để Bảo Nam ôm anh đấy nhé!”

“Được rồi, mau về phòng ngủ đi.” Liên Kiệt thuận theo em gái gật đầu một cái nhưng ánh mắt lại liếc về phía nhóc em họ, khoe miệng khê nhếch.

“Anh nhất định...” Cô gái nhỏ còn chưa nói hết, đã bị mẹ lôi ra ngoài.

Không cam lòng trở về phòng, cô gái nhỏ ôm gà bông trong ngực, thầm nhủ nhất định ngày mai phải kể khổ với người đã tặng gà bông cho cô.

Ngoài trời, không khí lạnh đổ bộ kéo nhiệt độ xuống thấp. Gió vờn qua khe cửa, rít lên từng hồi không ngừng. Trong phòng, ai đó quần chặt chân bông tạo thành kén sâu khổng lồ. Hơi ẩm từ chăn bông bao phủ, đôi mắt của ai đó chậm chậm khép lại, dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 10: Bí Mật Của “Ác Mộng”

“Trời sáng rồi, cả nhà mau dậy đi thôi...” Sáu giờ kém hai mươi phút sáng, trong ngôi nhà nhỏ nằm trong ngõ X, phố X của gia đình họ Lý, bỗng nghe một tiếng hét như trời long đất lở.

Cô bé nào đó ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, trong tay ôm một chú gà bông nhỏ tròn vo màu vàng, giờ phút này đang đứng giữa phòng khách trong nhà, bộ dạng hưng phấn vì bản thân vừa làm một chuyện vĩ đại đáng tự hào.

“Lý – Thảo – Ngân... Hôm nay, con muốn ăn cháo lươn có phải không?...” Chưa đầy ba giây sau, một tiếng hét khác của phụ nữ, vẻ như vừa bị đánh thức từ trong giấc ngủ say, đáp trả đầy tức giận.

Thảo Ngân nghe đến cháo lươn thì hoảng sợ, vội vàng ôm gà bông nhỏ, phóng vèo vào phòng anh trai, một mạch chui thẳng vào chăn.

Cậu bé cò hương sau hai tiếng hét liên tiếp làm phiền vẫn ôm anh họ ngủ ngon lành, cho đến khi có cảm giác cơ thể bị một trọng lượng không nhỏ dồn nén mới khó khăn tỉnh dậy.

“Thảo – Ngân – béo, chị làm cái gì thế hả?”

“Kêu cái gì mà kêu. Cho chị ít chăn nào! Ngoài này rét quá!”

“Chị...” Nói được nửa chữ, liền bị khối tròn tròn bên cạnh đẩy một cái mà thờ không nổi.

Trên chiếc giường đơn thiếu thôn diện tích, Liên Kiệt nằm phía trong cùng, cả người nép sát vào vách tường, yên lặng giả chết. Thảo Ngân chen lấn phía rìa ngoài, vừa ra sức nhích vào trong vì sợ rơi xuống đất, vừa tranh giành chăn bông mà âm ỉ kêu gào không ngừng. Bé Bảo Nam tội nghiệp bị kẹp ở giữa như lát pa-tê nằm giữa hai nửa của chiếc bánh mì, khó khăn vận người, vừa thở vừa quay sang anh họ, giọng thều thào:

“Anh Kiệt, chúng ta mau dậy đi thôi. Em sắp chết ngạt rồi.”

Liên Kiệt mặc dù vẫn rất buồn ngủ, nhưng lại không đành lòng đẩy dọa bản thân phải chịu cảnh khổ sở này lâu hơn nữa. Anh nhìn em họ đầy đồng tình cùng thấu hiểu mà gật đầu một cái. Tiếp đó, hai anh em người trước, người sau nối đuôi nhau đi ra khỏi phòng.

Mùa đông ngày ngắn, đêm dài. Hai chàng trai nhỏ nhà họ Lý vừa đánh răng vừa nhìn sắc trời lúc này vẫn còn hơi lơ mờ tối, trong lòng không khỏi oán thán kẻ đã phá đám giấc ngủ của mình. Cái người này được nghỉ Tết rồi còn không tranh thủ ngủ nướng, sáng sớm tỉnh mơ, gà vừa mới gáy không được mấy hồi đã lớn tiếng khua mọi người dậy, sau đó chính mình lại chiếm giường của người khác tiếp tục ngủ lản quay.

Thảo Ngân cảm thấy bản thân thật sự sắp trở thành heo rồi. Cô rõ ràng chỉ muốn trốn mẹ một chút, thế nhưng không biết thế nào liền ngủ mất. Khi cô thức dậy lần thứ hai, nhà cửa đã được dọn dẹp đầu vào đấy, trong chậu nước đã có ba con cá chép nhỏ, còn cả nhà thì đang tập trung làm cơm cúng. Ai nấy đều có việc để làm ngoại trừ cô.

“Mẹ ơi, con qua mẹ Lan lấy hoa giúp mẹ nhé?” Dĩ nhiên, cô không thể một mình ngồi không được.

“Ừ, mang hoa về rồi sang đó giúp mẹ nuôi con một tay đi.”

“Dạ, con đi đây.” Vẫn tay chào mẹ, cô bé nào đó cất lại gà bông trong phòng mới chạy đi.

Đừng nhìn Thảo Ngân béo béo tròn tròn mà nghĩ cô bé chậm chạp. Kì thực, cô bé chạy cũng nhanh lắm, vèo cái đã mang hoa trở về rồi lại chạy đi. Trước khi đi, cô bé còn không quên dặn dò anh trai.

“Anh Kiệt, anh Kiệt... Em ra cửa hàng phụ mẹ Lan bán hoa cùng Hoàng Bách. Lát anh đi thả cá nhớ gọi bọn em cùng đi nhé!” Cô bé vừa vội vàng chỉnh khăn quàng trên cổ, vừa chạy như bay nhưng vẫn không quên ngoái đầu lại nhắc nhở.

“Đi với trai rồi còn cần anh Kiệt làm gì?” Cậu bé nào đó chạy ra theo, đứng trước cổng nhà, đôi mắt nhỏ trừng lên, hai mày cau lại, hai tay trống không, tạo hình thành một bà cô bán cá chanh chua tiêu chuẩn, hướng theo bóng người tròn trịa đang chạy đi xa, rướn cổ hét lớn.

Tiếng hét này có cao độ ngang ngửa còi tàu, ước chừng cả khu phố bên cạnh cũng có thể nghe thấy. Vậy mà vẫn không đủ sức lay động cô bé tròn trịa nào đó. Chỉ thấy bóng người ấy lao đi thật nhanh, phía sau đất cát bụi mù, để lại xa xa chủ nhân của tiếng hét tức giận giậm chân thờ phỉ phỉ.

Liên Kiệt trang bị quần áo, khăn quàng, mũ len, giày ấm chống rét đầy đủ, đi ra vẫn thấy em họ ngồi một chỗ buồn bực từ lúc em gái anh rời đi, cảm thấy rất buồn cười. Mà lí do khiến anh buồn cười thì phải kể đến thời gian cách đây vài ngày.

Trước đây, Bảo Nam còn bé, lại ở phòng cũ của bố nó nên không có gì đáng nói. Nhưng lần này, do có thêm ông nội và chú anh cùng đến, thiếu chỗ ngủ nên thằng nhóc được phân vào phòng anh. Cũng nhờ thế mà anh biết được một vài bí mật rất hay ho.

Thằng nhóc này mặc dù đang nghỉ Tết nhưng buổi tối vẫn luôn thần thần bí bí, hí hoáy viết lách gì đó. Ban đầu, anh còn nghĩ rằng đó là bài tập của nó. Cho đến một tối của ba ngày trước, khi em gái anh bắt đầu được nghỉ Tết.

Buổi chiều ngày đó, thằng nhóc này không hiểu vì sao đột nhiên nói thích gà bông yêu quý của em gái anh. Mà em gái anh lại coi gà bông đó không khác gì bảo vật trấn quý, nào có chuyện nó để lọt vào tay người khác. Thế là hai đứa bắt đầu tranh giành.

Rồi một tiếng “Xoẹt” như tiếng vải bị xé rách vang lên làm gián đoạn cuộc giành co đang hồi kịch liệt.

Gà bông “gãy cánh”.

Ngay tức khắc, em gái anh giờ chân, đập một cái làm em họ ngã lăn ra đất, sau đó ôm gà bông chạy sang nhà Hoàng Bách tìm người chữa trị cho vết rách. Nghe bác Minh bên đó kể lại, em gái anh vừa đến cổng đã lớn tiếng gào khóc, ngay cả Hoàng Bách ra tay cũng không đỡ nổi. Mãi cho đến khi gà bông được sửa lại toàn vẹn cô bé mới chịu nín.

Khi em gái anh ôm gà bông trở về, luôn luôn dùng ánh mắt thù hận cùng cảnh giác nhìn nhóc em nhà mình.

Tối đó, anh lại thấy Bảo Nam lôi cuốn sổ thân cận của mình ra. Thằng nhóc ngồi cặm cụi, nắn nót từng chữ, trong khi miệng không ngừng lẩm bẩm nói gì đó mà anh không thể nghe rõ, vẻ mặt không khác gì trúng thối đang bị lên men phân hủy.

Thằng nhóc ngồi viết thật lâu, rồi ngủ gật luôn ở bàn, sổ cũng quên không đóng lại. Khi anh đến cho nó về giường thì “vô tình” nhìn thấy nội dung bên trong.

“Minh ghét hần! Cái đồ xấu xa! Cả con gà bông tròn quay đó nữa.” Đó là dòng cuối cùng nó viết.

Tò mò trời dậy, dù sao anh cũng chỉ xem một chút rồi sẽ đóng lại, sau đó coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

...

Hôm nay, mình cùng bố lại về thăm hai bác. Sau bao ngày xa cách như thế, vậy mà Thảo Ngân béo chỉ thích thú với món quà bố mình tặng chị ấy, còn hớn hờ chạy đi khoe với tên hàng xóm đối diện, không buồn để ý đến mình, cũng không chơi với mình. Thật đáng ghét! Mình sẽ lấy bobot của chị ấy, xem chị ấy có không thêm quan tâm đến mình nữa không?

...

Hôm qua, bố mình gọi điện hỏi thăm gia đình bác, có nghe bác nói Thảo Ngân béo bị ốm, lại không chịu uống thuốc, kêu vì đắng. Cuối cùng, anh Kiệt phải chạy đi mua mấy cây kẹo mút về dụ dỗ, chị ấy mới chịu uống. Đúng là heo tham ăn!

...

Hiện tại, Thảo Ngân béo đã có bạn rồi. Mớ miệng ra là chị ấy nhắc đến hần, đóng miệng lại thì chạy đi tìm hần. Mình đến đã hai ngày rồi mà chị ấy vẫn chưa chơi cùng mình chút nào. Con gà bông! Mình sẽ cướp con gà bông hần tặng chị ấy, để chị ấy khỏi phải ôm khư khư nó đi khắp nơi trong nhà nữa.

...

Và thế là, ai đó biết được bí mật to lớn của người khác. Thì ra, thằng nhóc nhà anh là đang ghen tị với người ta.

Lại liếc mắt nhìn nhóc em lúc này vẫn còn đang buồn bực, Liên Kiệt đi đến, vỗ vai đứa em nhỏ.

“Thằng nhóc này, muốn đi thả cá thì mặc quần áo ấm vào. Hay là muốn ở nhà?”

“Em đi!” Trả lời dứt khoát, bóng người nhỏ nhẩn thoát cái chạy về phòng, không bao lâu sau đã mũ áo chỉnh tề trở ra.

Ngày hai mươi ba tháng Chạp âm lịch, Tết ông Táo, ngày tiễn Táo Quân về trời. Đây là một phong tục gắn liền với Tết Nguyên Đán đã được lưu truyền từ bao đời nay trên đất Việt.

Người Việt quan niệm, ba vị Táo Quân không những định đoạt may, rủi, phúc, họa của gia đình, mà còn ngăn cản sự xâm phạm của ma quỷ, giữ bình yên cho mọi người trong nhà. Vì thế, cứ vào ngày này, người dân sẽ làm com cúng, bên cạnh là chậu cá chép làm phượng tiện đi lại, đưa tiễn Táo Quân về trời bẩm báo mọi chuyện tốt xấu của con người với Ngọc Hoàng. Sau đó, cá chép sẽ được phóng sinh ra sông, hồ, kênh, rạch thông ra biển.

Những gia đình ở đây cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 10.2

“Thảo Ngân béo... Đi thả cá thôi. Chị mà lần lâu là tôi với anh Kiệt đi trước đấy.” Trước cổng lớn nhà người khác, Bảo Nam không ngại dùng chất giọng có độ lớn vô biên của mình hét lên.

“Bình tĩnh, ra đây!” Trong nhà lập tức có người đi ra.

Người này bê theo chậu nước cỡ nhỏ. Bên trong chậu nước có vài chú cá chép. Chúng bị người này lắc qua lại đến mức hoa mắt chóng mặt, đang không ngừng khua vây, khua đuôi, choáng váng đến độ đâm đầu vào nhau.

Người này không ai khác chính là cô bé Thảo Ngân.

“Hoàng Bách, cậu lấy xe nhanh lên!” Cô bé chạy đến trước cổng, quay đầu thúc giục người phía sau, không hề liếc mắt nhìn hai người đứng ngay bên cạnh nữa cái.

“Cẩn thận đấy! Cá mà chết là ông Táo nhà tớ không về châu trời được đâu.”

“Yên tâm đi! Tớ giữ chắc lắm. Cậu nhanh lên.”

Đội hai người Hoàng Bách, Thảo Ngân ngồi vững vàng trên xe, bắt đầu xuất phát rồi, Liên Kiệt mới nghiêng đầu nhìn Bảo Nam lại đang buồn bực ở phía sau, chậm rãi đạp xe theo, miệng nhỏ giọng như nói một mình.

“Ghen tị cái gì? Anh mày còn chưa có lên tiếng đâu.”

Anh không phải không để tâm chuyện em gái càng ngày càng thân thiết với cậu bạn của mình. Chỉ là, anh đã chấp nhận sự thật rằng em gái một ngày nào đó cũng sẽ rời khỏi vòng tay gia đình rồi mà thôi. Con gái lớn sẽ là con nhà người ta mà.

Khi hai xe, bốn người đến được con sông chảy qua địa phận thành phố họ sống, hai bờ sông đã có rất nhiều người cũng đến thả cá.

Thảo Ngân nhìn cảnh tượng tấp nập như vậy, trong lòng cảm thấy Tết Nguyên Đán dường như đang đến rất gần. Điều này làm cô bé vô cùng hưng phấn, mặc dù những năm gần đây, năm nào cô cũng đi thả cá cùng bố và anh.

Bê theo chậu cá chép, cô bé chạy nhanh đến chân bờ, cười thích thú. Nhẹ nhàng đổ cả nước và cá trong chậu xuống mặt sông xong, cô bé còn chưa thỏa mãn, liền chiếm đoạt luôn chậu cá Bảo Nam đang bê đến, thực hiện lại động tác nghiêng chậu lần nữa. Xong xuôi tất cả, cô bé mới quay đầu nhìn ba người phía sau, xách hai cái chậu không, nhẹ nhàng cười.

Nụ cười này vô cùng rực rỡ, ai nấy nhìn thấy cũng sẽ vui vẻ lây. Ngay cả cậu bé từ đầu đến giờ vẫn luôn buồn bực, Bảo Nam cũng không ngoại lệ. Trong đầu còn đang suy nghĩ xem về nhà nên làm cái gì mới có thể khiến chị họ chú ý đến mình, nhưng sau nụ cười vừa rồi, ý nghĩ ấy liền tiêu tan.

Chỉ là trên đường về, Thảo Ngân ngồi phía sau Hoàng Bách, cứ tíu ta tíu tít không ngừng, làm cho vẻ mặt của hai người phía sau một đường từ bờ sông về nhà lại tối tăm mù mịt.

“Anh Kiệt, lát về anh em mình giấu sầu riêng ông nội mua cho chị Ngân đi đi.”

Đang vừa chạy xe vừa neho mắt nhìn chiếc xe phía trước, nghe em họ phía sau đột nhiên nói như vậy, khóe miệng Liên Kiệt không khỏi cong lên đáng ngờ.

“Nhóc con, được lắm!”

Buổi tối đến, cô bé nào đó vừa dùng mũi tìm kiếm mùi đặc trưng của sầu riêng, vừa buồn bực không hiểu ai đã giấu sầu riêng yêu thích của mình đi đâu rồi. Thật khó khăn cô mới có thể ăn món ngon một lần, vậy mà lại có người nhấm nháp với cô như thế. Cô thật rất đáng thương mà!

Những ngày giáp Tết Nguyên Đán, mọi người bắt đầu rục rịch mua sắm đồ đạc, trang hoàng nhà cửa. Đường phố rực rỡ sắc màu tươi sáng của hoa cỏ

mùa xuân.

“Bố, bố... Minh mua cành này đi!” Trong đám đông khu chợ cây cảnh, một cô bé vận trang phục xanh rêu, khăn len màu trắng kem, vừa kéo tay người đàn ông trung niên bên cạnh vừa chỉ tay vào một cành đào bích chi chít nụ lớn, nụ nhỏ, không ngừng reo lên.

“Ông nội, mình mua cây quất này đi!” Bên này, một cậu bé toàn thân đỏ rực, ngay cả khăn và mũ len cũng mang sắc đỏ, lôi kéo một người đàn ông lão niên đến khu bán quất, chỉ vào một cây trầu quả vàng ươm.

Hai đứa trẻ không thấy bố và ông nói gì, chạy đi tìm người đàn ông còn lại trong gia đình xin ý kiến.

“Chú Thành ơi, mình qua bên này mua đào đi chú.” Thảo Ngân nắm tay chú kéo về phía bán đào.

“Bố ơi, mua quất.” Bảo Nam cũng chạy đến, kéo tay bên kia của bố theo hướng ngược lại.

Lập tức hai ánh mắt trừng lên, gặp nhau giữa không trung, tóe lửa.

“Mua đào!”

“Mua quất!”

“Mua đào!”

“Mua quất!”

...

Người đàn ông bị một bên là con trai, một bên là cháu gái lôi kéo, không biết phải làm sao, đưa mắt nhìn bác và anh họ tìm người giải vây. Thế nhưng, hai đứa trẻ không ai chịu nhường ai, giống như hai cực của nam châm luôn đẩy nhau. Cuối cùng, họ quyết định mua cả hai.

Liên Kiệt đang giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa, thấy bố và chú người vác cành đào, người ôm chậu quất trở về, liền biết ngay là hai đứa em nhà mình lại chành chợ. Anh không khỏi thở dài, lắc đầu nhìn chúng rồi nhanh nhẹn đi đến giúp đỡ bố và chú một tay.

Trang trí xong cây cối, cả ngôi nhà như tràn ngập trong không khí Tết rộn ràng.

Thảo Ngân đứng giữa phòng khách ngắm nhìn tác phẩm được trang trí bằng bóng bay và đèn nháy của mình, cười thỏa mãn. Tết thật đúng là đang đến rất gần rồi!

Bà Hiền vừa lúc đi chợ mua sắm nguyên liệu nấu ăn cho mấy ngày Tết trở về, nhìn thấy con gái đứng thất thần như vậy, lo lắng hỏi:

“Con gái, có chuyện gì thế?”

Cô gái nhỏ lúc này mới bừng tỉnh, vội “A...” một tiếng, quay đầu nhe răng cười nhìn mẹ.

“Mẹ về! Có chuyện gì đâu mẹ. Con đang chờ mẹ về thôi mà.” Vừa nói, cô bé vừa đi tới giúp mẹ xách đồ vào nhà.

Bảo Nam nãy giờ đứng một bên quan sát, bĩu môi, hừ lạnh rồi cũng đến giúp bác một tay.

Từ nhỏ đến lớn, đây không phải lần đầu Bảo Nam thấy người khác chuẩn bị những món truyền thống dịp Tết. Nhưng trước kia, cậu còn quá nhỏ. Vậy nên hiện tại, cậu rất háo hức. Cậu ngồi một bên nhìn bác làm thế nào muối dưa hành, thỉnh thoảng còn rất hiếu học đặt câu hỏi.

“Bé Heo... Đi gói bánh chưng thôi.”

“Các anh qua bà Phụng trước đi. Một lát nữa bọn em qua ngay.” Thảo Ngân cũng đang ngồi nhìn mẹ, nghe thấy tiếng gọi thì lập tức đứng lên đáp trả, tóm Bảo Nam cùng đi tìm anh trai.

Gói bánh chưng là hoạt động thường niên đám trẻ trong ngõ X tham gia vào dịp Tết Nguyên Đán. Chiều hai mươi chín Tết năm nào cũng thế, đám trẻ sẽ kéo nhau đến ngôi nhà đầu ngõ của ông bà Phụng, hò reo tung bừng phụ giúp đôi vợ chồng già gói bánh chưng. Một số rửa lá rong; một số tước lát buộc; lớn tuổi hơn thì có thể chẻ củi... Riêng cô bé duy nhất thì được theo sau nữ chủ nhân của ngôi nhà đi chuẩn bị nguyên liệu làm bánh.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Lúc này, trong sân của ngôi nhà đầu ngõ X, những đứa trẻ năm nào giờ đã trở thành những thiếu niên có vóc dáng, sức khỏe. Bảo Nam tuy không được tính vào nhóm cao lớn có sức khỏe, nhưng so với thời gian trước sống tại đây cũng đã lớn hơn rất nhiều. Chỉ riêng cô bé nào đó là vẫn một mẩu tròn tròn bám theo đuôi người phụ nữ lớn tuổi đi tới đi lui.

“Bé Heo vẫn chẳng lớn lên chút nào mọi người nhì?” Một người trong đám thiếu niên đang ngồi bên bể nước rửa lá rong đưa ra nhận xét.

“Mày thật chẳng có mắt gì cả. Anh rõ ràng thấy bé Heo có lớn mà. Mày không thấy chiều ngang rất phát triển đó à?” Một người khác kiểng nỏi lớn đi

đến, đập vào gáy người vừa nói một cái.

Câu nói này làm cả đám cười rộ lên.

Liên Kiệt ngẩng đầu nhìn em gái đang lon ton chạy quanh, khoe miệng cũng không khỏi cong cong. Đúng là rất phát triển, nhưng tâm hồn thì vẫn thế. Anh chỉ mong em gái sẽ mãi mãi hồn nhiên, vui vẻ như lúc này, không bao giờ bị tổn thương hay buồn rầu nữa. Nếu có kẻ dám tổn thương em gái anh thì kẻ đó chính là kẻ thù không đội trời chung với anh.

Cô bé nào đó bê theo một chiếc rổ mây đi đến thêm nhà, thấy đám anh em của mình kẻ nói người cười liên cật cao giọng nói:

“Các anh lại lười biếng rồi. Còn ngồi đó cười nữa là tối không được bà Phụng cho ăn khoai nướng đâu đấy. Phải chăm chỉ như em đây này.”

Cô bé nói xong còn rổ đậu xanh trong tay ra làm bằng chứng.

“Nghe thấy gì chưa? Mấy đứa mau mau nhanh tay lên, nếu không khoai nướng sẽ bị bé Heo của mấy đứa ăn hết đấy.”

Sau câu nói này của Liên Kiệt, cả đám lại cười ầm lên. Cô bé Heo tuy bấu môi liếc anh trai nhưng vẫn không tránh khỏi phản ứng cười dây truyền từ họ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 11: Tết Nguyên Đán Kinh Hoàng

Gói bánh chưng là một công việc nói phức tạp thì có vẻ hơi quá, nhưng nếu nói đơn giản thì quả thực không đơn giản chút nào. Ít nhất, với Thảo Ngân là vậy.

Trước hiên nhà của đôi vợ chồng già đầu ngõ X có trải hai cái chiếu cói khổ lớn sát nhau. Trên chiếu đặt bốn cái mâm nhôm. Trong mỗi mâm là một khuôn gỗ vuông. Bên cạnh mâm là đậu xanh đã nấu chín, giã nhuyễn, được chia ra từng phần rồi nắm thành những quả cầu nhỏ có kích cỡ bằng nắm tay người lớn, lá rong, gạo nếp, thịt lợn đã được xử lý sơ lược cùng lạt để buộc bánh. Mỗi mâm có hai người ngồi đối diện nhau. Một người gói bánh, một người giúp đưa cái này, lấy cái kia. Quang cảnh vốn rất yên bình, hòa hợp như vậy, thế nhưng cố tình lại mọc ra hai nhân tố phá hoại nào đó.

“Chị phải dàn gạo đều ra rồi mới cho đậu vào chứ...” Một cậu bé, thân hình nhỏ gầy, khoác trên mình áo bông xanh thẫm, ra sức gào lên với người trước mặt.

Người trước mặt là một cô bé tròn trịa. Dĩ nhiên, cô bé không chịu yếu thế, đập mạnh cái muôi trong tay xuống, quát:

“Em trật tự cái coi! Không nhìn thấy chị đang làm đây sao?”

“Như thế mà gọi là đều à? Gói thế ai dám ăn.” Cậu bé nhỏ gầy chỉ vào thứ nằm giữa vị trí hai người, lại gào lên.

“Không ăn thì thôi. Ai bắt em ăn đâu.” Cô bé nói xong, hừ lạnh.

Cuộc chiến bằng miệng đến đây chấm dứt. Thảo Ngân tiếp tục gói bánh chưng tí hon của mình. Cô bé vừa bỏ đậu lên lớp gạo nếp nhấp nhô, vừa nghiêng răng. Bảo Nam đáng ghét này, một ngày nó không đối đầu với cô thì nó sẽ chết chắc? Cô biết rằng mình không được kéo tay lắm. Nhưng ít nhất cô vẫn giỏi hơn anh trai đây. Anh cô chỉ biết đun nước sôi và úp mì mà thôi.

“Oh yeah, xong cái thứ tám.” Ai đó bỗng reo lên.

Nghiêng đầu, neho mắt nhìn ông anh nhà ở cuối ngõ đang không ngừng lắc vai, lắc đầu, vẻ mặt vui sướng xếp bánh vừa gói xong lên chông, Thảo Ngân chợt có ý nghĩ đánh cho anh ta bất tỉnh. Gói được tám cái thì giỏi lắm sao? Cô cũng gói được ba cái rồi đấy, mặc dù không được đẹp lắm, cũng chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay. Nếu Hoàng Bách có ở đây, cậu ấy nhất định sẽ gói cho cô thật nhiều bánh tí hon xinh xắn mà không kêu ca nửa lời.

Ông anh vừa rồi hò reo bị ánh mắt sáng quắc của Thảo Ngân dọa cho rùng mình, lảng lảng kéo người ngồi bên làm lá chắn rồi núp sau lưng người ta. Thẳng cho đến buổi tối trông nồi luộc bánh, ông anh này cứ thấy cô bé nhìn mình lại lập tức núp sau người khác.

Công việc trông coi nồi luộc bánh chưng thực chất rất đơn giản. Khi nào lửa nhỏ thì cho thêm củi vào, hay lửa quá to thì rút bớt củi ra, đảm bảo luôn giữ cho lửa to đều, đồng thời tiếp nước khi cạn. Thế nhưng, đám người trẻ tuổi vẫn rất thích. Bởi, quá trình trông coi mới thú vị.

Lôi mấy củ khoai trong đám than củi ra ngoài, Bảo Nam lấy củ đã chín đưa cho mọi người, sau đó đẩy những củ chưa chín trở lại đám củi. Tuy cậu bé là đứa trẻ nhỏ tuổi nhất, thế nhưng tay nghề không hề thua kém đàn anh.

Khoai lang nướng nóng hổi, bốc khói nghi ngút, tỏa ra mùi hương thơm phức. Đừng nói là Thảo Ngân vốn ham ăn, ngay đến anh trai cô bé bình thường ăn uống điềm đạm là thế, lúc này cũng phải ra tay tranh giành, cướp đoạt mới có phần.

Sau ba lần, bảy lượt tranh đoạt nhưng vẫn trở về tay không, cô bé nào đó không cam lòng, nhìn đám anh em đánh chén ngon lành mà nuốt nước bọt. Cố ép buộc bản thân quay mặt hướng đồng lửa đang cháy bập bùng, cô bé buồn bực thờ phì phì. Các anh lớn rồi mà không biết nhường cô chút nào, không những thế còn hùa nhau bắt nạt cô. Không nhường khoai nướng cho cô cũng thôi đi, cướp được rồi còn cố tình vừa ăn vừa cười rúc rích, vui sướng. Nếu Hoàng Bách ở đây, cậu ấy nhất định sẽ giúp cô giành được củ khoai ngon nhất.

Nói đến Hoàng Bách, Thảo Ngân lại càng buồn bực nhận ra đã là lần thứ n trong ngày hôm nay cô nghĩ đến cậu ấy rồi. Khi con người ta thiếu vắng một điều gì đó quen thuộc, phản ứng đầu tiên chính là như vậy.

“Thảo Ngân béo, cho chị này.” Đang trong lúc cô bé mải mê suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nói.

Bảo Nam thấy cô quay lại, liền nhe răng cười đáng yêu, đưa cho cô một củ khoai đã bóc sẵn vỏ đang chậm chậm tan ra từng làn khói trắng khiến người ta phải ứa nước miếng.

Không nghi ngờ gì, cô bé lập tức đón lấy, nhìn củ khoai đến phát ngốc.

Màu vàng mật của khoai chín như mê hoặc lòng người, mùi thơm tỏa ra cũng thật quyến rũ. Thảo Ngân cắn liền mấy miếng đầy cả miệng. Vị ngọt bùi khó tả tan trên đầu lưỡi, lấp đầy vị giác khiến ai đó có cảm giác rất mãn nguyện.

Mọi người lúc này đều đang quan sát cô bé. Thấy cô bé sau khi tiêu diệt nhanh gọn củ khoai, chậm chậm thở ra một hơi thỏa mãn, liếm môi vè còn thèm thường, cả đám không nhịn được liền phá lên cười nghiêng ngả. Vài người vì không khống chế được bỏ cả ra chiều, đập tay bình bịch mà cười.

Nạn nhân vẫn còn rất ngây thơ không biết điều gì vừa xảy ra với mình, khó hiểu nhìn đám người vô duyên vô cớ lại lên cơn kia. Cho đến khi em họ tốt bụng giải thích.

“Thảo Ngân béo, nói cho chị biết một chuyện rất hay. Củ khoai vừa rồi đã rơi xuống đất một lần.”

Nghe xong câu này, khóe miệng nạn nhân giật giật mấy cái. Đồ của kẻ thù đúng là không nên nhận mà! Mấy giây sau, nạn nhân cả người bốc hỏa, vọt dậy đuổi theo kẻ ám hại mình.

“Lý – Bảo – Nam, lần này chị sống chết với em...”

Cũng may thời gian này cận kề Tết Nguyên Đán, mọi người ban ngày không phải đi làm, đi học nên buổi tối thức khá muộn, nếu không sau tiếng hét của Thảo Ngân chắc chắn sẽ có thêm hàng tá tiếng nạt nộ đầy tức giận.

Qua sáng ngày hôm sau, bánh chưng được vớt khỏi nồi, ép nước. Đến buổi chiều thì phần nhà nào đã về nhà nấy. Riêng phần bánh tí hon Thảo Ngân đã tốn công sức cả buổi để gói, trong lúc cô bé lăn ra ngủ đã bị đám anh em không có lương tâm của cô bé triệt hạ gần như toàn bộ, chỉ để lại cho cô bé đúng một cái. Họ nói, đó là cái duy nhất có hình dáng ra hồn. Những cái xấu xí khác, họ đã giúp cô bé cho chúng ra đi rồi.

Sau cùng, Liên Kiệt vỗ vai em gái, nói với cô bé không cần cảm ơn họ, rồi lấy cớ phải hẹn bạn tối đi xem pháo hoa, chạy mất. Để lại trong sân cô em gái đáng thương, tay cầm bánh chưng nhỏ mà hai mắt đỏ hoe, muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt.

Lúc này, Bảo Nam cầm theo hai bịch giấy trong tay, đi từ ngoài đường vào, nhìn thấy chị họ như vậy, cất tiếng gọi.

“Thảo Ngân béo, mau vào nhà thôi. Xe bánh bao vừa qua đây, tôi có mua cả phần cho chị đây này.” Vừa nói, cậu bé vừa giơ đồ trong tay ra.

Chị họ của cậu vẫn đứng bất động, hai mắt bi thương nhìn chằm chằm bánh chưng nhỏ của mình, không lên tiếng.

“Con gái, thằng Bách gọi điện về này.”

Thế nhưng sau tiếng gọi của phụ huynh từ trong nhà vọng ra, khối tròn trịa trong sân lập tức biến mất như một con gió. Sự việc khiến cho cậu bé nào đó có cảm giác bản thân vừa rồi bị thần kinh mới có thể thấy bà chị heo nhà mình đáng thương. Đã vậy, mình cậu sẽ ăn hết bánh bao, không chia sẻ với ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Chương 11.2

Hai năm trở lại đây, thời gian ngay trước đêm giao thừa, các gia đình trong ngõ X thường tề tựu trước TV, cùng nhau xem chương trình “Gặp nhau cuối năm” phát trên sóng truyền hình VTV. Mà ở đây, người ta thường gọi ngắn gọn hơn là “Táo Quân”.

“... Có học sinh còn làm bài văn tả bà tiên trong giấc mơ của mình như sau ạ. Bà tiên khoảng bốn mươi tuổi, nặng gần bằng con bê nhà em. Mắt bà như hai hòn bi ve. Mũi bà có hai lỗ. Bà có đáng đi khoang thai...”

Chương trình phát sóng được gần 30 phút, ngay trong lúc mọi người đang cười ngặt nghẽo vì bài văn mà vị Bắc Đẩu trong TV vừa thuật lại, một tràng tiếng “Ừ...ừ...” vang lên tuy không lớn lắm nhưng hoàn toàn lệch tông với điệu cười, vô cùng gây chú ý.

Bị mười hai con mắt nhìn chăm chăm, kẻ vừa gây ra tiếng động bất thường chậm chạp rút cổ, lấy tay chỉ chỉ bụng, nghe răng cười ngượng ngùng.

“Bụng con lại đói rồi.”

Bà Hiền nheo mắt, lườm con gái một cái rồi trở lại xem chương trình của mình. Mấy người đàn ông chỉ biết lắc đầu cười. Anh trai Liên Kiệt còn mở lời khen em gái có hệ tiêu hóa vô cùng tốt. Duy nhất cậu bé Bảo Nam là còn xót lại chút lòng tốt, không lớn không nhỏ, không nhanh không chậm nói với chị họ:

“Trong nồi com có bánh bao để phần cho chị đấy.”

Thảo Ngân vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên, lắc mình chạy vào bếp.

Trong nồi com quả thực có một chiếc bánh bao trắng trẻo, béo tròn. Vì nhà cô bé mới ăn com không lâu, nồi vẫn còn ấm, com trong nồi cũng còn ấm, vậy nên dĩ nhiên, bánh bao cũng vẫn còn ấm.

Cầm bánh bao đang tỏa mùi thơm ngọt ngào của sữa quỳen cùng mùi com trắng thanh nhẹ, cô bé nào đó mắt lấp lánh ánh sao, từ từ đưa bánh đến gần mũi, hít một hơi dài rồi thở ra thỏa mãn.

Ngay lúc Bảo Nam cho rằng bà chị nhà mình sẽ chỉ cầm bánh như vậy mà hít hà chờ sang năm mới thì vèo một cái, bà chị nhà cậu đã cắn gọn một phần ba cái bánh, hai má phồng to, quai hàm hoạt động hết công suất, nhai bánh mà hai mắt tít lại.

Tốc độ hoạt động của quai hàm bỗng chậm lại rồi dừng hẳn, Thảo Ngân thấy đầu lưỡi mình tê tê, một chút hăng hăng, rồi vị cay xè lan khắp khoang miệng, cổ họng. Khuôn mặt cô bé thoáng chốc đỏ bừng.

Vội nhà miếng bánh trong miệng ra, cô bé vừa há miệng thở, vừa không ngừng đập tay trong không trung, khó khăn lắm mới thốt ra được mấy từ.

“Nước... Nước... Cay quá...”

Em họ cô bé thấy tình hình diễn ra theo đúng dự tính, nhanh nhẹn đem cốc đồ uống đã chuẩn bị sẵn trước đó đưa cho cô bé, sau đó khoanh tay, đứng một bên xem trò vui.

Thảo Ngân lại một lần nữa không chút nghi ngờ nhận lấy cốc nước em họ đưa, ngửa cổ uống cạn. Cảm giác cay xè liền biến mất, nhưng thay vào đó, vị giác bỗng chìm trong hương vị chất đắng, bỏng rát. Ngay cả bên trong dạ dày cũng cảm thấy như ai đó đang đốt lửa. Cô bé nhắm tịt mắt, nhắm mặt, nhắm mũi, cả người co rúm lại, qua một lúc lâu mới mở mắt ra, sắc mặt tái mét.

Nhìn trên trán nhân bánh bao, lại nhìn cái cốc rỗng trong tay, giờ phút này, cô con gái duy nhất nhà họ Lý thực sự rất muốn đem kẻ đang không ngừng cười to bên cạnh mình ném xuống sông làm mồi cho cá ăn. Bình thường, nó không giành ăn với cô thì cũng ngang nhiên cướp đoạt. Hôm nay bỗng trở nên tốt bụng, vậy mà cô lại chẳng hề cảnh giác một chút.

Trong bánh bao, nằm ngay giữ lớp bánh bông mềm là nửa quả ớt mang sắc đỏ chói mắt với những hạt ớt rơi tăn xung quanh. Cốc thủy tinh trong suốt, thể nhưng không phải là nước mà lại là rượu trắng. Ai đó còn nhớ rõ, buổi sáng anh trai mình mới đi mua giúp ông nội một chai lớn.

Chạy nhanh vào nhà vệ sinh, nạn nhân hướng bồn cầu, không ngừng nôn mọi thứ trong bụng ra ngoài.

Qua vài lượt chạy qua chạy lại, mệt phờ phạc, nạn nhân mềm nhũn người nằm vật trên ghế, đầu gối trên đùi mẹ, tay chân buông thõng chạm xuống nền nhà, đôi mắt lơ đãng nhưng đầy tức giận nhìn chăm chăm hung thủ vẫn còn vui vẻ cười bên phía đối diện, buồn bực đưa ra ba kết luận.

Thứ nhất, cô bị lừa.

Thứ hai, cô bị lừa hai lần liên tiếp.

Thứ ba, cô bị lừa hai lần liên tiếp bởi cùng một người, ác mộng của đời cô.

Một lần nữa, cô càng thêm thấm thía lời dạy của người xưa. Đồ của kẻ thù, ngàn vạn lần cũng không thể nhận. Từ nay, cô sẽ nhớ thật kỹ câu này. Gì nữa nhỉ? Đúng rồi, Hoàng Bách có dặn cô, không thể để người khác bắt nạt mà không phản kháng. Thế nhưng cô chẳng thể làm gì thắng nhóc “Ác mộng” kia khi mà bố mẹ cô còn thương nó hơn cả cô. Đợi Hoàng Bách trở lại, cô sẽ kể mọi chuyện với cậu ấy. Cậu ấy nhất định sẽ giúp cô trả thù!

“Chị Ngân có làm thêm chén nữa không?” Cậu bé nào đó nhìn chị họ, giọng điệu tỏ rõ quan tâm, thể nhưng lại cười đến trêu người người khác.

Những lần trước, chỉ cần Bảo Nam hỏi câu này, Thảo Ngân nhất định sẽ bưng miệng hướng nhà vệ sinh mà chạy. Nhưng lúc này, cô chỉ có thể cảm thấy miệng đắng, lưỡi khô, người nhão ra như cọng bún. Trong bụng có lẽ đã trống đến không thể trống hơn. Dù cô muốn chạy cũng không đủ sức để chạy

nữa rồi.

Rượu ngày một ngấm sâu. Canh giải rượu lại có tác dụng quá chậm. Thảo Ngân nằm trên ghế, thỉnh thoảng nấc lên thật mạnh. Hình ảnh trước mắt cứ quay vòng vòng, mọi thứ lẫn lộn với nhau. Cơ thể giống như đang lơ lửng trong không trung, bồng bênh, trôi nổi. Tiếng mọi người nói chuyện cùng tiếng TV hòa lẫn vào nhau. Cô không thể phân biệt được là ai đang nói cái gì hay nghe hiểu mọi người nói về vấn đề gì. Ngay cả ánh sáng từ đèn nháy trên cảnh đào cùng chậu quất hai bên cửa cũng trở nên đặc biệt lung linh, huyền ảo.

Đêm giao thừa, người người đổ ra đường, cùng nhau đến địa điểm bắn pháo hoa. Dĩ nhiên, lớp trẻ chiếm đa số. Trong số đó, không thể nào thiếu những đứa trẻ trong ngõ X và đám bạn bè của chúng.

“Anh Kiệt... (hức) Em cũng muốn đi...” Vừa nắc, Thảo Ngân vừa nín tay anh trai, giọng nói thều thào.

Nhìn em gái như bong bóng xi hơi, Liên Kiệt thực sự không muốn cô bé ra ngoài lúc này, nhưng lại chẳng thể từ chối đề nghị của cô bé. Ai có thể nhẫn tâm bỏ lại em gái đang dùng ánh mắt đáng thương như cún con cầu xin mình được cơ chứ.

Thế là, người anh trai nào đó tự biến mình thành xe thồ, cõng em gái trên lưng, hòa vào dòng người trên đường phố.

Thảo Ngân chẳng thể nhớ nổi pháo hoa lần này có đẹp như năm trước hay không. Còn chưa đến được địa điểm bắn pháo, cô bé đã lăn ra ngủ ngon lành mất rồi.

Sớm ngày mừng một Tết, không khí lạnh bao phủ khắp mọi nơi. Cuộc hành xác chính thức bắt đầu.

Trời còn chưa sáng rõ. Vì còn chịu ảnh hưởng của rượu tối qua, nên theo lẽ thường, Thảo Ngân hẳn là không muốn thức dậy. Thế nhưng, mặc cho cô vẫn còn đầu văng, mắt hoa, chân loạn xạ, ác mộng cuộc đời cô nhất quyết đánh thức cô, sau đó kéo cô lên sân thượng cùng nó ngắm bình minh.

Mùa đông đâu có mặt trời mọc. Nó muốn ngắm bình minh cái gì đây?

Tiếp đó, trong khi cả nhà cùng nhau đi chùa xin quẻ đầu năm, nó lôi kéo cô chạy khắp nơi không rõ mục đích. Đợi đến khi cô không còn sức để thờ, nó đột nhiên buông tay ra, chạy mất, để lại cô đứng bơ vơ một mình trong sân sau không một bóng người của ngôi chùa.

Mẹ có dặn, khi vào những nơi linh thiêng không được làm ồn. Cô vô cùng nghe lời mẹ, khóc cũng không dám khóc, kêu cũng không dám kêu, đi cũng không dám đi, chỉ có thể cắn môi, ngồi xồm xuống ôm gối, chờ đợi người nhà đi tìm mình.

Tiếng người đi lại từ phía xa vọng đến nho nhỏ. Cây cối xào xạc trong gió. Bỗng trên vai có cảm giác nặng nặng. Thảo Ngân không ngừng run lên, nuốt nước bọt mấy lần mới tìm lại được giọng nói.

“Ai, ai đó?”

Không có tiếng trả lời. Không nghe thấy hơi thở.

“Ai...” Bên vai còn lại cũng có cảm giác nặng nặng.

Giây phút này, cô gái nhỏ không thể tự kiềm chế nỗi sợ được nữa. Cô đứng bật dậy, tay bịt miệng, một mạch chạy thẳng về sân trước của chùa.

Thời điểm nhìn thấy gia đình, cô mừng đến phát khóc, vì thế mà không để ý đến sự thiếu vắng của một người. Có điều, khi cô kể chuyện gặp ma với mọi người, không một ai tin cô, còn nói cô vẫn còn say rượu nên sinh ra ảo giác.

Chưa đầy nửa phút sau khi Thảo Ngân gặp được mọi người, Bảo Nam cũng trở lại.

Liên Kiệt nhìn sắc mặt tươi như hoa, vui vẻ đến mức muốn nhảy múa của em họ thì biết ngay thủ phạm của mọi chuyện là ai. Nhưng vì sau sự việc đó, em gái liền bám lấy anh một bước cũng không rời. Sự thật ngay lập tức trở thành bí mật của riêng hai chàng trai nhỏ.

Thế nhưng, chuyện chưa dừng lại ở đó.

Suốt ba ngày đầu của năm mới, tối nào Thảo Ngân cũng nghe thấy tiếng gõ cửa, đúng ba nhịp không hơn không kém ngay thời điểm cô chập chờn chìm vào giấc ngủ. Nhưng ngoài cô ra, không một ai khác nghe thấy.

Cô bé thực sự nghĩ rằng mình đã bị ma ám.

Ban ngày, anh trai đi một bước, cô bé theo một bước, luôn luôn dính lấy anh. Ngay cả khi về quê ngoại chúc Tết ông bà và các bác, anh chị họ rủ cô đi chơi cùng, nhưng dù dẫu cách nào cũng không tách cô ra khỏi anh trai được.

Còn buổi tối, cô bé sẽ nằm nặc đòi mẹ ngủ cùng. Nếu bố phản đối, cô bé liền mang thêm gối, nhảy vào vị trí chính giữa giường của bố mẹ đóng đố.

Cứ như vậy cho đến khi Hoàng Bách trở lại từ nhà ông bà nội, mỗi tối đều kể chuyện trấn an qua điện thoại, tinh thần bất ổn suốt những ngày đầu năm của cô bé mới dịu xuống.

Hết kì nghỉ Tết, ông nội cùng bố con Bảo Nam lại rời đi. Thảo Ngân không còn nghe thấy tiếng gõ cửa hay cảm thấy bất kì sự khác thường nào nữa. Tất cả chứng minh điều gì, cô bé hoàn toàn không nhận ra. Mà việc trả thù Bảo Nam, vì vụ ma ám cũng bị cô bé quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Chương 12: Mùa Hè Năm Ấy Ta Bên Nhau (1)

Nhờ sự kèm cặp sát sao của Hoàng Bách, bảng điểm học tập của Thảo Ngân được cải thiện trông thấy, nhất là những môn tự nhiên. Duy chỉ có một điều khiến các bậc phụ huynh vô cùng bất mãn. Đó là điểm văn của Hoàng Bách làm cách nào cũng không vượt qua con số sáu. Mà lí do của việc này thực sự khiến người khác chỉ có thể bất lực thở dài.

Chuyện kể rằng, Nguyễn Hoàng Bách là một cậu bé có vẻ ngoài lạnh lùng, luôn xa cách mọi người. Ngoài người thân, cậu bé sẽ không để người khác vào trong mắt. Khi sinh ra, cậu không cất tiếng khóc như những đứa trẻ khác. Phải đến khi y tá vỗ mạnh vào mông vài cái, cậu mới chịu mở miệng gào lên. Ai cũng nói sau này, cậu sẽ không dễ dàng nghe lời người khác. Và sự thật đã chứng minh, dự đoán đó hoàn toàn chính xác. Cậu bé lớn lên vô cùng cứng đầu, thường xuyên làm cho giáo viên của mình phải tức giận đến bốc khói.

Diễn hình như năm học lớp hai, trong một lần kiểm tra môn tập làm văn, giáo viên có ra đề “Hãy miêu tả con vật em yêu thích”. Trong khi, cả lớp cầm cuì viết lách miệt mài, có người sang cả tờ đôi thứ hai thì Hoàng Bách chỉ đặt bút viết rất nhanh, sau đó nộp bài ra về.

Buổi học sau đó, giáo viên trả bài và gọi cậu bé lên nói chuyện riêng.

Chính giữa bài làm, chỉ có vền vền duy nhất một câu.

“Em không yêu thích con vật nào.”

Vị giáo viên này là một cô gái trẻ mới vào nghề vài năm, rất tâm huyết với nghề. Sau khi chỉ dạy một hồi về văn học, cuối cùng cô giáo cho cậu bé vài gợi ý để cậu có thể giả sử đó là con vật mình yêu thích và miêu tả, còn cho cậu cầm bài về nhà làm lại.

Lần thứ nhất, khi cậu bé nộp lại bài, bài làm vẫn y nguyên, nhưng có thêm một dòng chữ thật to, nét bút nấn nót ở mặt sau trang giấy.

“Mẹ em dạy không được nói dối.”

Giáo viên vẫn rất kiên nhẫn chỉ dạy lại một lần nữa, tiếp tục cho cậu bé mang bài về làm lại.

Lần thứ hai, không có gì thay đổi.

Lần thứ ba, hoàn toàn không có gì thay đổi ngoài việc tờ giấy viết bài ngày càng nhăn nhúm.

Tục ngữ có nói “Quá tam ba bận”. Lần thứ tư, khi giấy viết bài đã bị dầy vò đến thâm thắm, cô giáo trẻ không thể làm gì khác hơn là mời phụ huynh đến trao đổi về tình trạng học tập của học sinh cứng đầu này.

Thế nhưng, tình hình không hề có chút cải thiện. Cậu bé Hoàng Bách vẫn cứ làm theo chính kiến của bản thân, khiến cho cô giáo trẻ tuổi kia sau nhiều lần bị chọc giận, cuối cùng do không chịu nổi áp lực tâm lí nặng nề, phải xin đổi lớp dạy.

Nói đi nói lại, Hoàng Bách chính là một người không có hứng thú với văn học. Vậy nên, dù làm cách nào thì cậu bé và văn học cũng không thể xích lại gần nhau. Cũng giống như việc một con mèo không thích ăn rau. Nếu bắt buộc nó ăn rau, nó nhất định sẽ tuyệt thực và không bao giờ có chuyện nó nghe lời ăn hết chỗ rau đó.

Mẹ cậu bé hiểu điều đó. Vì thế, bà chưa bao giờ tức giận về điểm số môn văn của cậu bé, hay những môn học khác. Và dĩ nhiên, bà sẽ không phản đối chuyện con cháu tương lai của mình xin phép cho con trai cùng về quê ngoại cô bé nghỉ hè, ngay cả khi kết quả học tập của cậu không hẳn rất tốt.

Trước khi rời nhà ra bến xe cùng bố, Thảo Ngân chạy lại ôm anh trai, thật lâu sau mới buông tay luyến tiếc:

“Anh Kiệt, anh thực sự không đi cùng bọn em sao?”

“Ừ. Năm nay, anh sang cuối cấp rồi, phải học rất nhiều.”

Em gái nhỏ thở ra một hơi buồn rầu, ngược mắt nhìn anh trai.

“VẬY anh ở nhà học chăm chỉ nha. Khi về, em sẽ mang cho anh thật, thật nhiều quà. Anh nhớ chăm sóc mẹ và bản thân thật tốt. Bố đưa bọn em đến nhà ông bà rồi về ngay thôi. Đàn gà con nhà mình đang tuổi lớn, anh đừng quên cho chúng ăn nhé. Khó khăn lắm lửa gà này mới nở. Tối đến, anh nhất định bắt chúng vào chuồng đấy. Ở ngoài là chuột lại bắt mất. Cà chua nhà mình cũng lớn rồi. Khi nào chúng chín, anh nhớ hái sớm. Nếu không là sâu lại ăn hết cho xem. Còn cả su hào...”

Nghe em gái dặn dò hết cái này đến cái kia, như thể thiếu cô bé, mọi thứ trong nhà sẽ loạn hết, Liên Kiệt cảm thấy nếu anh không ngăn em gái lại, nó sẽ đứng nói đến ngày mai mất.

“Được rồi, đi đi! Mây sắp biến thành bà cụ non rồi đấy.”

Bị anh trai nắm vai xoay nửa vòng, Thảo Ngân mới miễn cưỡng đi ra cổng, vừa đi vừa không thôi ngoái đầu lại nhìn như còn muốn nói thêm điều gì. Quá thật, cô bé rất lo lắng cho ngôi nhà của gia đình khi phải đi xa.

Thế nhưng, khi xe khách chuyển bánh chưa được bao lâu, cô bé nào đó dường như đã quên hết tất cả. Thân hình nhoáng bật lên lại bật xuống như lò xo trên ghế ngồi, không ngừng chỉ trỏ, lôi kéo người ngồi bên cạnh nhìn ngắm cảnh vật ngoài cửa sổ xe.

Nếu không phải quen biết lâu ngày, khẳng định, Hoàng Bách cũng sẽ giống như những người khác, cho rằng cô bé đang hết quay ngang, quay ngửa, lại ngó dọc, ngó xiên bên cạnh cậu đây mắc chứng tăng động. Cho đến khi xe ô tô ra khỏi nội thành thành phố, cô bé ấy mới chịu ngồi yên, bắt đầu lìm dìm buồn ngủ.

Rời xa thành phố, dọc hai bên đường, cây cối và đồng ruộng dần thay thế cho những công trình xây dựng bê tông cốt thép, gạch ngói san sát nhau. Không khí trở nên trong lành, tươi mát hơn. Khói bụi, tiếng ồn hoàn toàn nhường chỗ cho mây trắng, nắng vàng, trời cao xanh.

Sau hơn hai giờ ngồi xe, ba bố con họ dừng lại ở thị trấn T, tỉnh N, sau đó bắt xe lam về làng.

Nhà ông bà ngoại của Thảo Ngân nằm trong một ngôi làng nhỏ cách thị trấn T khoảng mười lăm phút đi xe máy. Tốc độ của xe lam cũng không chậm hơn bao nhiêu. Thời điểm ba người họ đặt chân đến cổng nhà, trời cũng đã giữa trưa.

Vai khoác balo, tay xách túi lớn, túi nhỏ, cô cháu gái nhỏ lâu ngày không được gặp ông bà, giờ phút này kìm nén không nổi kích động, đôi chân thoăn thoắt chạy như bay xông vào sân trước nhà.

“Ông bà ơi... Cháu về rồi...”

Gần như cùng thời điểm giọng nói lanh lảnh vang lên, từ trong nhà, một bà lão lưng hơi cong, mặc áo nâu, quần đen vải sa tanh, miệng nhai chóp chép, chống cây gậy trúc màu ngà vàng đi ra.

“Bé Ngân về rồi đấy à?”

Thảo Ngân thấy nụ cười hiền hậu nhuộm màu đỏ bả trầu của bà, vội bỏ mấy túi đồ trong tay xuống đất, sà đến ôm bà, vừa dụi vào người bà, vừa chu chu miệng nhỏ nhắn.

“Bà, cháu nhớ bà lắm, lắm luôn...”

“Con bé này, chỉ được cái dẻo miệng.” Bà lão vuốt tóc cháu gái, nựng yêu.

Cô cháu gái nhỏ cười hi hi, quay đầu nhìn anh bạn lớn tuổi của mình. Thấy cậu cũng nhìn mình, cô bé liền chạy lại phía cậu, lôi kéo cậu đến trước mặt bà ngoại.

“Bà, đây là Hoàng Bách. Cậu ấy là bạn tốt nhất của cháu. Cậu ấy nấu ăn rất ngon!” Vừa nói, cô bé vừa liếc mắt qua lại quan sát biểu hiện của hai người.

Chỉ thấy Hoàng Bách hơi cong môi, cúi đầu chào một cách lễ phép:

“Cháu chào bà.”

“Ừ. Mấy đứa mau vào nhà đi. Rửa mặt mũi, chân tay rồi ăn cơm thôi. Thức ăn dọn lên hết rồi.”

“Dạ!” Cô bé nào đó vui vẻ hô thật to, nhanh nhẹn xách đồ dưới chân lên.

Hoàng Bách đi sau cùng, đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh. Cảm giác thân thuộc, gần gũi tràn ngập khắp nơi. Quang cảnh bình dị với những mái nhà ngói đỏ qua thời gian đã ngả sang màu rêu xanh, lấp ló sau những lùm cây cao lớn, xanh mát. Dưới cái nắng đầu hè đã có phần gay gắt, mọi thứ ánh lên màu nắng vàng óng ánh, rực rỡ đến lạ thường. Nơi này so với nhà ông bà ngoại của cậu rất giống nhau. Con người ở đây cũng vậy, thân thiện, nhiệt tình. Ai gặp bố con Thảo Ngân cũng rất niềm nở chào hỏi. Dĩ nhiên, họ cũng không quên hỏi thăm về người lạ mặt, mới tới lần đầu là cậu đây.

Phía trước, Thảo Ngân đang đi bỗng quay đầu dừng lại. Đợi khi cậu bạn nhà mình đi đến, cô bé liền níu tay áo người ta, ghé sát lại, giọng thò thè:

“Hoàng Bách, thấy tớ nói đúng không? Bà tớ rất quý cậu đấy.”

Hoàng Bách cúi đầu, nhìn đôi mắt cong cong, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của cô bé, trên môi cũng bắt gặp mỉm cười.

Q.1 - Chương 22: Chương 12.2

Khác với bên nội, gia đình đằng ngoại của Thảo Ngân rất đông vui. Ông bà ngoại cô sinh được tổng cộng năm người con. Mẹ cô là con út, cùng với bác cả là gái. Ba người ở giữa là trai. Bác cả nhà cô lấy chồng trong nam. Bác ba và bác tư lập nghiệp xa nhà. Chỉ còn bác hai ở lại chăm sóc ông bà. Gia đình các bác cô, nhà nào cũng sinh hai con. Những ngày đặc biệt như lễ, Tết, giỗ chạp, tất cả tụ họp lại, dùng từ “Đồng vui” để hình dung thì quả thật không sai chút nào.

Hiện tại đang là mùa đồng áng, cả nhà bác hai cô đều ở ngoài đồng gặt lúa. Vì vậy, bữa cơm đầu tiên của Hoàng Bách ở nhà ông bà nuôi chỉ có bốn người.

Bà ngoại của Thảo Ngân nghe tin bố cô cho các cháu về chơi, đã chuẩn bị rất nhiều món ngon. Trong khi ba người khác ăn uống rất đầm ấm, từ tốn, thong thả trò chuyện qua lại thì cô bé nào đó hai mắt tỏa sáng lia khắp mâm. Sau khi gắp cho mỗi người một miếng sườn xào chua ngọt, cô bé liền cầm đầu vào ăn. Thình thoảng nghe hai người lớn nhắc đến bạn của mình, người ta còn chưa kịp nói gì, cô bé ấy sẽ chen vào liền thẳng một hồi, khẳng định rằng bạn của mình rất, rất ưu tú, rồi lại tiếp tục chiến đấu với núi đồ ăn trong bát.

Tiền bố trở về cho kịp chuyến xe chiều, lúc này cũng đã qua giờ nghỉ trưa, Thảo Ngân lại lôi kéo Hoàng Bách đi gặp một người quan trọng.

“Hoàng Bách, đây là ông ngoại. Lúc chúng mình đến, ông đã ngủ trưa rồi. Cậu đừng sợ! Ông ngoại rất hiền.”

“Cháu chào ông.”

Giới thiệu người đang ngồi bên giường xong, cô bé liền chạy đến ngồi xuống bên cạnh người này, giọng nói lanh lảnh cất lên:

“Ông ngoại, cháu lại về thăm ông này.”

Ông lão có mái tóc hoa râm, khuôn mặt vuông vức, đôi mày rậm hơi xếch, chậm chậm nghiêng đầu nhìn cô bé.

“Cháu là ai?”

Hoàng Bách không ngờ ông lão lại hỏi câu này, đôi mắt mở to kinh ngạc. Nhưng cô bạn nhỏ của cậu không vì thế mà buồn rầu. Chỉ thấy cô bé ấy dùng hai tay nắm lấy bàn tay nhăn nheo, thô sạm của ông lão, vừa nhẹ nhàng xoa bóp, vừa mỉm cười nói:

“Ông, cháu là Thảo Ngân, con mẹ Hiền và bố Đạt. Lần tới, ông đừng quên cháu nữa nhé!”

“Bé Ngân đã lớn thế này rồi cơ à? Nào thằng Kiệt, lại đây với ông!” Ông lão gật đầu như nhớ ra, rồi nhìn sang Hoàng Bách đang đứng bên cửa, vẫy tay gọi.

“Đi nhà trẻ còn khóc nhè nữa không?”

Thảo Ngân nghe ông hỏi bạn mình như vậy, chỉ có thể nhìn bạn đang đi đến, cười áy náy, rồi hướng ông ngoại giải thích.

“Ông ơi, anh cháu đã học phổ thông rồi, không còn đi nhà trẻ nữa. Năm nay, anh cháu không về thăm ông được. Còn đây là Hoàng Bách. Cậu ấy là bạn tốt nhất của cháu đấy, ông ạ.”

Nhìn hai ông cháu Thảo Ngân nói về những mẩu chuyện nhỏ nhặt không rõ đã diễn ra trong thời gian nào của gia đình, Hoàng Bách ngồi bên cạnh, không hề cảm thấy nhàm chán mà rất hứng thú lắng nghe. Thẳng đến khi trời đã về chiều, hai đứa trẻ mới trả lại ông cho bà, kéo nhau ra đồng.

Vừa đi, Thảo Ngân vừa chậm chậm kể chuyện:

“Hai năm trước, ông bị tai nạn. Bác sĩ nói đầu ông bị va đập mạnh dẫn đến chấn thương, ảnh hưởng đến thần kinh. Trí nhớ của ông từ đó không còn được tốt như trước nữa. Ông rất hay nhầm lẫn thứ này với thứ kia. Có rất nhiều chuyện ông đã quên. Nếu không nhắc ông thì ông sẽ không nhớ được. Nhiều khi, ngay cả các bác và bố mẹ, ông cũng không nhận ra. Ông vẫn cứ nhớ rằng các con vẫn còn nhỏ. Chỉ có duy nhất bà ngoại là ông không bao giờ quên thôi. Trước kia, năm nào tới và các anh chị về đây cũng được ông làm cho mỗi người một con điều giấy thật to. Nhưng tới chẳng bao giờ tự thả được, cứ cầm vào đây là điều liền rơi. Ở nhà, bà vẫn còn giữ mấy cái đấy, có cả cái giấy sáo nữa.”

Đến đây, cô bé ngược mắt nhìn người đi bên cạnh, đề nghị:

“Hoàng Bách, đợi các anh chị đến, chúng mình cùng nhau đi thả nhé?”

Đối diện với ánh mắt trong veo, ngây ngô đầy thuần khiết của ai đó, Hoàng Bách bỗng khựng lại. Giây phút này, cậu cảm thấy nhịp tim chợt dồn dập như trống đánh, hơi thở gia tăng tốc độ, cơ thể không còn chịu sự điều khiển của bản thân, làm cách nào ánh mắt cũng không thể di dời, chỉ theo phản xạ giật đầu đồng ý.

Cậu đứng đó, nhìn theo bóng lưng phía trước, trong đầu tràn ngập hình ảnh ai đó khi khóc, khi cười, khi làm nũng, khi buồn rầu, lúc lại cau mày suy nghĩ hay ngủ gật... Bỏ đi lớp quần áo dày dặn mùa đông, khoác lên mình quần áo mát mẻ mùa hè, bóng lưng ấy so với khi mới quen đã trở nên nhỏ nhắn hơn rất nhiều. Dáng người cũng cao lên chút ít. Mái tóc ngắn ngày nào nay đã dài ngang lưng. Lúc này, mái tóc ấy theo gió bay bay. Từng lọn tóc mềm mại nhẹ trôi trong gió, như từng chút, từng chút một khẽ chạm vào trái tim cậu, khiến nó trở nên kích động, càng đập càng nhanh hơn.

“Hoàng Bách, nhanh lên! Qua ngã rẽ kia là ruộng nhà bác hai rồi.” Đột nhiên, cô bé phía trước quay đầu nhìn lại, nở nụ cười tỏa nắng ngọt ngào như ráng chiều thu, tay giơ cao nón lá của bà ngoại, hướng phía cậu vẫy vẫy.

“Pằng...” Trái tim chàng thiếu niên Hoàng Bách không một lời trắng trời, ngã xuống. Thế nhưng, thời điểm hiện tại, chàng thiếu niên ấy vẫn chưa rõ bản thân mình vì sao lại như vậy.

Lúc này, hai người họ đang đi trên bờ đất ngăn giữa các thửa ruộng. Bỗng nghe “Ừm...” một tiếng. Cô bé nào đó trượt chân, rơi xuống rạch nước nhỏ trên cạnh. Nón lá bay sang bờ đất bên kia.

Hoàng Bách nghe tiếng động, giật mình thức tỉnh, vội chạy đến. Quan sát một chút, không khó để cậu lý giải nguyên nhân của sự việc. Chắc chắn, cô bạn nhỏ nhà cậu lại đi không chịu nhìn, đường chỗ này thì chỉ rộng hơn một gang tay chút xíu. Muốn không ngã cũng khó!

May mắn, rạch nước chỗ này không sâu lắm. Nửa thân người phía dưới của Thảo Ngân chìm trong nước, khuôn mặt méo mó, ngược đôi mắt cún con đáng thương, giơ tay cao hướng người trên bờ cầu cứu.

Trước bộ dáng không thể khước từ của cô bé, chàng thiếu niên nọ hơi cúi người xuống, đưa tay ra. Thế nhưng, ngay tại thời điểm bàn tay bé nhỏ của ai đó nắm lấy, Hoàng Bách nhất thời giật nảy, vội thu tay về. Vì sao cậu lại có cảm giác như bị điện giật thế này?

Cô bé nào đó nhồm người đứng lên được nửa đường, đột nhiên mất đi điểm tựa, cả thân người liền hướng rạch nước, lại “Ừm...” một tiếng, rồi trở lại nước. Lần này, từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong, toàn thân cao thấp, không chỗ nào không ướt.

Thảo Ngân bày ra vẻ mặt bất mãn, vừa nhổ nước bắn trong miệng ra ngoài, vừa ầm ục lên án người trên bờ:

“Hoàng Bách đáng ghét! Sao cậu lại buông tay ra?”

Từ trên cao nhìn xuống, Hoàng Bách có thể thấy ai đó quần áo sũng nước, tóc ướt dính bết vào mặt, tay chân dính đầy bèo tấm. Ngay giữa đỉnh đầu cô bé, hai thân bèo tây xanh mướt rất không có hình tượng, ngang nhiên mọc lên. Bụng dạng cô bé hết sức thâm lại vô cùng buồn cười.

Và thế là, chàng thiếu niên nào đó, trong ánh chiều vàng rực rỡ, ngồi trên bờ đất cạnh một con rạch nhỏ, nhìn người ngồi trong nước, cứ như vậy ôm bụng cười “Ha ha...” không ngừng.

Ngay cả mấy người nông dân đang bận rộn gặt lúa gần đó, trong thoáng chốc nghỉ một buổi thẳng lưng, liếc nhìn thấy cô bé cũng phải dừng lại bật cười.

Thảo Ngân cúi đầu soi bóng mình trên mặt nước, lại nhìn ai đó đang cười như được mùa trên bờ, tức giận kéo đám bèo tây trên đầu mình xuống, ném sang một bên. Có người từng nói với cô: “Nhất định không được để người khác bắt nạt.”. Hôm nay, cô sẽ làm thế.

Từng chút một nhích lại gần bờ, cánh tay ngăn ngắn của cô bé nào đó cân trọng vươn lên, tại thời điểm người trên bờ vẫn đang nhe răng cười, bàn tay ấy nhanh nhẹ túm lấy ống quần của người ta, kéo thật mạnh.

Giây kế tiếp, mọi người lại nghe thấy tiếng “Ừm...” quen thuộc.

Không chỉ có bèo lớn nhỏ dính đầy người, mà trên đỉnh đầu Hoàng Bách, chễm chệ ở đó còn có một con nhái nhỏ với cái cổ đang liên tục phập phồng hết sức sinh động. So với bản thân, Thảo Ngân nhìn thế nào cũng thấy cậu ấy thâm hơn mình rất nhiều.

Hai đứa trẻ mặt đối mặt nhìn nhau. Thẳng cho đến khi con nhái nhỏ ngắm cảnh chán chê, nhảy khỏi đầu Hoàng Bách, rồi tồm xuống nước, lúc này cả hai liền không kìm nén được nữa, cất tiếng cười to.

Buổi chiều hôm ấy, thay vì ra đồng trợ giúp gia đình bác hai mấy chuyện lật vật, hai đứa trẻ nào đó còn chưa đi đến nơi đã phải quay trở về trong bộ dạng chuột mắc mura. Một trong hai chiếc dép của Thảo Ngân bị vùi sâu dưới lớp bùn đất đầy nước, tìm thế nào cũng không thấy, khiến cho bộ dạng trên đường trở về của cô bé lại càng buồn cười hơn, để lại trong lòng bà con, cô bác xóm giềng một ấn tượng vô cùng khó phai. Chẳng thế mà sau này, khi những đứa trẻ đã trưởng thành, nhắc đến cô bé, người ta liền nhớ ngay đến tạo hình kinh điển toàn thân ướt nhẹp, một tay cầm dép, một tay cầm nón lá có một không hai đó.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 13: Mùa Hè Năm Ấy Ta Bên Nhau (2)

“Chiếp... Chiếp...”

Nhìn mấy chú gà con chạy qua chạy lại tranh nhau thức ăn, Thảo Ngân thích thú lấy thêm một nắm cơm nguội, bỏ vào vị trí trung tâm của đám gà.

Ngay lập tức, những chú gà con đang giành giật kia quay ra, lao đầu vào chỗ có cơm mới, mổ lấy mổ để. Trong số đó, có ba chú gà, tuy tuổi còn nhỏ nhưng hoạt động rất có tổ chức và không kém phần mưu mô.

“Thảo Ngân, cậu nhìn ba con gà có nhúm lông đen trên đầu kia đi!”

Thảo Ngân ngó sang. Cảnh tượng lọt vào mắt làm cho cô liên tưởng ngay đến hình ảnh mấy băng nhóm xã hội đen mà cô thường thấy trong phim. Thay vì cầm đầu cầm cổ ăn như những chú khác, ba chú gà này quay một vòng quanh vị trí có nhiều thức ăn. Hai chú canh thì một chú ăn, dùng bạo lực trấn áp, không để bất cứ đối tượng lạ mặt nào lọt qua vòng vây. Cứ như vậy cho đến khi cả ba cùng no căng mới nghênh mặt, ưỡn điều rồi đi, nhường lại vị trí cho những chú khác.

“Chuột! Chuột...”

Đang trong lúc hai đứa trẻ mãi mê quan sát băng nhóm “Hắc mao”, bỗng nghe tiếng hét thất thanh đầy sợ hãi của một cô gái đội tới. Theo phân tích, nguồn âm có thể từ trong nhà phát ra.

Chậm chậm đứng lên, Thảo Ngân lắng tai nghe ngóng. Giây tiếp theo, tiếng hét ấy lại cất lên, nhưng có cao độ lớn hơn, kèm theo đó là âm thanh đồ vật rơi bình bịch liên tiếp. Lần này, cô có thể chắc chắn rằng tiếng hét ấy từ đâu phát ra.

“Tớ vào xem chị Hồng thế nào.”

Bỏ lại một câu, cô bé liền phóng vào nhà.

Trong phòng ngủ, chị họ cô đang nhảy chồm chồm trên giường, vừa ra sức hét lên, vừa hốt hoảng vơ đồ vật xung quanh, ném về phía chân tường.

Dưới chân tường, một khối đen đen di động to chưa bằng hai ngón tay đang không ngừng chạy qua, chạy lại, tránh né con mưa bom đạn từ trên cao giáng xuống. Xung quanh vị trí khối đen đen ấy, nào là sách, vở, gấu bông, lược chải đầu, bút bi...

Thảo Ngân đứng ngay lối ra vào, neho mắt nhìn một người một chuột trong phòng đang hăng say chơi trò “Người tấn công, chuột phòng thủ” kia, khoe miệng dương cao, nhanh nhẹn đóng lại cửa phòng.

“Vèo...” Một chiếc dép với tốc độ tên bay hướng về phía chân tường.

Không trúng.

“Vèo...” Chiếc dép còn lại cùng một đôi với chiếc thứ nhất tiếp tục bay đến.

Vẫn không trúng.

Cô bé nào đó mất lìa về phía chổi quét nhà dựng ở góc tường ngay gần mình, nhanh nhẹn quơ lấy.

Chị họ cô bé với tư thế cầm gỏi chuẩn bị ném, đứng bất động trên giường, mở to mắt nhìn cô em họ bé bỏng nhà mình giờ phút này đang cầm cây chổi quét nhà chiến đấu với con chuột nhất một cách hết sức chuyên nghiệp, dưới chân bắt đầu mền nhũn. Giây lát sau, cơ thể cô gái dựa vào tường, từ từ trượt xuống giường.

Sau một hồi gay cấn, cuối cùng cuộc chiến giữa một người, một chuột cũng kết thúc. Chuột nhất xấu số bị tiêu diệt.

Nhìn con chuột không biết là ngất xỉu do choáng váng hay đã chết, nằm bất động trên mặt đất. Sau đó, nhìn chị họ đang ngồi bất động dựa vào tường giống như hồn phách vẫn chưa trở về. Lại nhìn con chuột. Rồi lại nhìn chị họ. Cuối cùng, Thảo Ngân dùng một tờ giấy lót tay, cúi xuống, cầm đuôi con chuột nhắc khỏi mặt đất, từng bước đi về phía giường.

“Chị Hồng...”

“Chị – Hồng!”

Thấy chị họ giật nảy mình, hốt hoảng đưa mắt nhìn quanh, cô em nhỏ ở bên cạnh, dùng bàn tay còn lại của mình, vừa vỗ nhẹ trên lưng chị, vừa trấn an:

“Chị không cần sợ nữa. Con chuột đã bị em tiêu diệt rồi.”

Cô gái nghe vậy, vuốt ngực thở phào, quay sang định cảm ơn em họ. Nhưng vừa nhìn tới, con chuột nhắt được nghe nói là đã bị tiêu diệt kia, không biết thế nào hiện tại lại đang lừng lững trước mặt. Thế là...

“A...” Cô gái kêu lên một tiếng thảm thiết, ngất xỉu.

Chị họ của cô quả thực còn sợ chuột hơn so với tưởng tượng của cô qua những gì cô được nghe mọi người kể lại. Cầm con chuột lừng lững trên tay, cô bé nào đó vừa đi ra ngoài vừa đưa ra kết luận.

Vừa đi được mấy bước, Thảo Ngân đã nghe ngoài sân ồn ào, huyền não một trận.

“Ôi, đây chính là bạn tốt nhất của bé Heo nhà ta có phải không?”

“Tại sao khuôn mặt thẳng nhóc này lại lạnh lùng thế kia?”

“Đúng là trăm nghe không bằng một thấy!”

...

Thời điểm Thảo Ngân tới trước cửa nhà, lập tức bị cảnh tượng bên hiên làm cho hoảng sợ.

Một đám anh chị họ của cô đang vây quanh Hoàng Bách, hết ngó trước ngó sau lại động tay, động chân một cái. Dọa người nhất chính là, anh cả nhà cô đang dùng tay dầy vỗ khuôn mặt của bạn cô, còn rất thích thú kéo ra kéo vào hai má của cậu ấy. Mà nhân vật trung tâm đang bị chú ý ấy, toàn thân sớm đã đen thui từ bao giờ.

“Mọi người dừng tay lại!” Vừa hét lên, cô gái nhỏ vừa chạy về phía trung tâm, kéo bạn mình ra sau lưng, hai tay dang ra như gà mẹ bảo vệ gà con.

Hoàng Bách ghét nhất là người lạ đụng chạm cậu ấy. Lần này, mức độ tối tăm của da mặt đã xuống đến cực điểm rồi. Cậu ấy chắc là đang rất giận đấy.

“Các anh chị không được bắt nạt cậu ấy!”

“Mấy đứa mau mau nhìn xem! Bé Heo nhà ta bây giờ cũng biết ra mặt bảo vệ người khác rồi đấy nhé.” Vừa nói, thanh niên nọ vừa vỗ vai người đứng bên cạnh.

Nhìn anh cả đang cầm đầu mọi người cười nhạo mình, lại quay đầu đối diện với khối băng di động Hoàng Bách, cuối cùng, Thảo Ngân nheo mắt nhìn con chuột trên tay. Chỉ thấy trên môi cô bé nở nụ cười bác học điển mang thương hiệu “Liên Kiệt”. Sau đó, cô bé chậm chậm đưa con chuột về phía trước, từng bước đi về phía anh cả của mình.

“Chuột...” Ai đó trong đám người bỗng hét lên.

Cả đám người lập tức dừng mọi hành động, trợn mắt nhìn về phía trước.

Không rõ do di truyền hay do nguyên nhân nào khác, nhưng các anh chị bên ngoài của Thảo Ngân ai ai cũng mắc một cái tật không lớn không nhỏ. Đó là sợ chuột, một loài vật được họ cho là vô cùng đáng sợ. Và hiện tại, khi cô em bé bỏng của họ đang xách một con chuột nhắt lừng lững là lừng lững đến gần thì chưa đầy ba giây sau, trong sân đã không còn một bóng người, ngoại trừ một khối băng lạnh và kẻ đang giữ con vật đã khiến anh chị của mình chạy mất kia.

“Hoàng Bách, cậu...” Kẻ đang giữ con vật được cho là đáng sợ xoay người, nói được nửa câu liền bị ngắt quãng.

Khối băng lạnh đã bớt lạnh hơn một chút. Cậu không nhanh không chậm đưa tay, vỗ đét lên mu bàn tay của cô bạn nhỏ, khuôn mặt nghiêm nghị giáo huấn:

“Không được nghịch bẩn!”

Con chuột nhắt từ trên cao rơi xuống đất. Cô gái nhỏ liền được kéo đi rửa tay.

Đám anh chị nào đó trên người vẫn còn khoác bao lớn, túi nhỏ hành lý, từ trong nhà quan sát tình hình ngoài sân qua cửa sổ. Sau khi chứng kiến một màn chàng thiếu niên mặt lạnh áp chế cô em bé bỏng của họ, tất cả quay đầu nhìn nhau một hồi. Cuối cùng, người anh cả đưa ra kết luận:

“Thằng nhóc này đúng là không tầm thường. Mấy đứa, sau này hãy cẩn thận!”

“Cái đám nhóc này, về nhà rồi còn không đi sắp hành lý ra, đứng đó tùm năm tùm ba làm gì thế hả? Đi đường không mệt hay sao?” Đúng lúc này, phía sau họ vang lên một giọng nói già nua, vừa như trách mắng lại đầy quan tâm.

“Ôi, bà yêu quý ơi. Bọn cháu đã về đây!” Vẫn là chàng thanh niên luôn luôn cầm đầu lên tiếng trước.

Sau đó, cả đám liền bủa vây lấy bà của mình.

Có như vậy, hội nghị bình luận về cậu bạn tốt của cô em bé bông mới kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 14: Mùa Hè Năm Ấy Ta Bên Nhau (3)

Đuổi đánh nhau đến hơn 11 giờ đêm, đám anh chị em nhà Thảo Ngân mới chịu ai về phòng nấy đi ngủ.

Sau câu chuyện ma của anh cả, Thảo Ngân không dám ngủ một mình. Cô vốn rất muốn ngủ cùng với bà ngoại. Nhưng ông bà không thể tách khỏi nhau. Thế nên, cô đành phải lôi kéo mấy chị em gái trong nhà tụ tập cùng một phòng.

“Mấy chị nói chuyện tiếp đi!” Lần thứ mười ba nói câu này, cô em nhỏ cuối cùng cũng phải buông tha ý định kéo các chị thức cùng mình.

Trong phòng, có để một đèn ngủ nhỏ, hắt lên ánh sáng xanh mờ mờ. Trên chiếc giường đôi chiều dài hay chiều rộng đều không vượt quá hai mét, ba cô gái với những tướng nham hết sức thoải mái, lúc này đã chìm sâu vào giấc ngủ. Nằm giữa ba người còn có một cô bé nhỏ hơn họ vài tuổi đang ôm một chú gà bông vàng tròn vo, hai mắt mở thao láo nhìn những cây luồng tre nửa dọc, ngang trên xà nhà đến xuất thần.

Đồng hồ đã điểm qua con số mười hai, đôi mắt ai đó vẫn không buồn khép.

Quạt điện bên cạnh giường chạy ro ro, thỉnh thoảng lại rít một tiếng do đầu máy lâu ngày không được tra thêm dầu, các chi tiết cọ sát vào nhau phát ra. Thảo Ngân bị các chị vây ở giữa, nóng đến toát mồ hôi, khó khăn lắm mới xoay người được thì bắt đầu có cảm giác bàng quang căng tức. Địch thị là buồn đi vệ sinh.

Ngoài trời, màn đêm đen đặc. Gió hè thổi nhẹ nhàng theo hơi mát ngoài vườn phả vào trong phòng. Cây táo cạnh cửa sổ đứng qua đưa lại, tạo nên những tiếng xào xạc hòa lẫn với tiếng dế kêu. Chốc chốc, cành táo mọc trời về phía song cửa lại đập vào, phát ra những tiếng cạch cạch theo tiết tấu không đều vào đầu.

Càng nhìn, Thảo Ngân càng nhớ đến câu chuyện hồi tối anh cả kể, trong đầu lại không ngừng tưởng tượng ra những thứ khiến người ta dựng tóc gáy.

Nằm một lúc, vẫn không ngủ được, cô em nhỏ nhồm đậy, lay lay các chị. Nhưng tuyệt nhiên, những cô gái này đã ngủ là không biết trời đất gì nữa, lay thế nào cũng không tỉnh.

Ngoài cửa sổ, gió vẫn thổi, cây cối vẫn xào xạc. Ai đó lại nằm xuống, ôm gà bông, ngửa mặt tiếp tục nhìn xà nhà.

Thời gian chậm chạp trôi như nhích từng chút một. Một giây, hai giây... Một phút, hai phút... Nửa tiếng trôi qua.

Cuối cùng, không nhịn được nữa, cô bé nào đó lấy hết can đảm, với lấy đèn pin đầu giường, ôm theo gà bông, trèo xuống đất, xỏ dép, mở cửa, đi đến trước cửa phòng bên cạnh, gõ nhẹ hai cái.

Vài giây sau, cửa phòng nhẹ mở. Hoàng Bách trong chiếc áo thun lạnh màu xanh nước biển nhạt, tinh thần vẫn còn rất tỉnh táo nhìn người trước mặt, cất tiếng hỏi:

“Sao cậu còn chưa ngủ?”

Thảo Ngân hơi cúi đầu, gà bông kẹp giữa cánh tay và thân người, bàn tay vịn vịn đèn pin, bối rối nói:

“Cậu, cậu có thể ra ngoài với tớ không? Trời tối quá! Mà tớ, tớ...”

Nhìn biểu hiện của cô bạn nhỏ, Hoàng Bách nhanh chóng đoán ra nguyên nhân.

“Đi thôi!” Đón lấy đèn pin trong tay cô bé, chàng thiếu niên dẫn đầu đi ra ngoài.

Cô gái nhỏ bước nhanh theo, rất có ý thức ôm chặt một bên cánh tay của người bảo hộ cùng gà bông, đầu không ngừng xoay tứ phía, bộ dạng hết sức cảnh giác.

Trước khi vào nhà vệ sinh, cô bé giao lại gà bông cho bạn, còn cẩn thận dặn dò:

“Cậu không được vào nhà trước đâu đấy.”

“Tớ chờ ngoài này.”

Nhận được lời đảm bảo của ai đó, cô bé ấy mới dám mở cửa đi vào trong.

Ánh đèn vàng trong nhà vệ sinh không tính là sáng lắm. Những con muỗi thấy có người tới, đang từ trạng thái bất động lập tức vỗ cánh lượn qua, lượn lại như tàu bay.

Thảo Ngân vừa xua muỗi vừa ngồi xuống. Biết rằng có người ở ngoài trông chừng giúp mình, trong lòng cũng không còn sợ như trước nữa. Cũng may người ta mấy bữa nay do lạ giường không ngủ được, nếu không thì cô thật không biết phải làm sao bây giờ. Tất cả chỉ tại anh cả nhà cô. Đang yên đang lành lại giờ chứng đi kể chuyện ma, hại cô thê thảm thế này.

Không gian một mảnh tĩnh mịch. Ai đó còn có thể nghe rõ cả tiếng hơi thở của mình hòa cùng tiếng muỗi vo ve gần xa. Không sợ! Không sợ! Có Hoàng Bách ngoài kia rồi.

Nhưng, ngay thời điểm cô bé đang trà xà bông rửa tay, bên ngoài đột nhiên nghe tiếng xột xoạt cùng tiếng bước chân qua lại hỗn loạn.

Hai mắt cô bé tròn lớn, trong đầu lập tức liên tưởng đến một từ mà chỉ cần nghĩ đến cũng khiến lông tơ trên người cô dựng ngược. Ma?

Từ trong nhà vệ sinh, ai đó chậm chạp ló đầu ra từ sau cánh cửa mà bản thân đang bám chặt vào, cất giọng run run, gọi nhỏ:

“Hoàng Bách... Cậu, cậu còn ngoài đó không?...”

“Bách ơi...”

Không một bóng người. Hoàng Bách không biết đã đi đâu mất. Chỉ có cây cối đang đung đưa theo gió cùng đèn pin nằm lẩn lóc cách cửa nhà vệ sinh năm bước chân, ngay vị trí hồi này cậu đứng.

Lẽ nào... Hoàng Bách bị ma bắt rồi? Ý nghĩ này vừa lướt qua, cô bé nào đó đã sợ đến nỗi hai chân run lẩy bẩy, cả người căng thẳng cứng đờ.

Mẹ nói, ma chỉ trêu chọc người xấu thôi. Từ lúc sinh ra đến giờ, mình sống rất tốt. Không sợ! Không sợ! Hoàng Bách cũng là người tốt. Không sợ! Không sợ!...

Liên tục niệm đi niệm lại trong đầu cả trăm lần như vậy, cô bé ấy cuối cùng cũng thành công thôi miên bản thân, trấn tĩnh lại tinh thần.

Nuốt xuống mấy ngụm nước bọt, Thảo Ngân từng bước tiến tới nhặt đèn pin lên, run rẩy soi xung quanh một vòng.

Giờ lúc này như thôi mạnh hơn, cây cối từng hồi ngả nghiêng càng góp phần tô điểm thêm cho sự tĩnh mịch của đêm tối chốn làng quê.

“Cộc... Cộc...”

“Xột... Xoạt...”

Những tiếng động lạ nối nhau vang lên. Ngay lập tức, ai đó lần nữa dừng hình, thần kinh vừa dịu xuống không được bao lâu lại căng lên, đèn pin trong tay thiếu chút rơi xuống đất.

Dựa vào ánh sáng từ đèn pin, Thảo Ngân có thể thấy xa xa bên gốc bưởi ở góc vườn, bốn con mắt sáng lấp lánh đang nhìn chằm chằm về phía này.

Một giây, hai giây trôi qua. Giây thứ ba, trong không gian yên ắng của đêm hè, chợt vang lên tiếng mèo thét liên hồi cùng tiếng gầm gừ như cắn xé. Bốn đốm sáng lập lòe đuổi theo nhau, vụt qua vị trí cô bé nào đó đang đứng bất động.

Mà cô bé này, hiện tại đang nắm chặt đèn pin bằng cả hai tay, hai mắt tròn lớn vô thần vào bóng đêm trước mặt, dưới chân không ngừng run lẩy bẩy, miệng mấp máy “Mẹ, mẹ...” rất nhỏ. Có vẻ như đã rơi vào trạng thái hôn lìa khỏi xác.

Trở lại thời điểm vài phút trước, khi Thảo Ngân vẫn đang trong nhà vệ sinh.

Hoàng Bách đứng chờ bên ngoài, tay cầm gà bông và đèn pin, hờ hững nhìn trời lại nhìn đất. Có thể dùng một câu chính xác để hình dung thiếu niên Mặt Lạnh lúc này. Ta đây mặc kệ!

Đang trong lúc “Ta đây mặc kệ” như thế, từ phía sau, một bàn tay vươn đến, bịt chặt miệng cậu lại. Sau đó, cậu liền bị kéo đến phía sau bể nước bên hông nhà vệ sinh.

“Là bọn anh. Đừng lên tiếng!” Một giọng nói như thì thầm cất lên.

Hoàng Bách có thể nhận ra giọng nói này. Đây chính là con trai của bác hai nhà Thảo Ngân. Không chỉ thế, bên cạnh còn có thêm mấy người anh khác của cô bé, dẫn đầu là anh cả Việt Anh. Một đám người, kẻ đứng, người ngồi, nhấp nhua nhấp nhòm ầm nấp.

“Trật tự! Giờ anh giao nhiệm vụ thế này. Thăng Khánh rung cây. Thăng Hưng gõ vào tấm gỗ. Thăng Thắng vò nilon. Thăng Hiếu ném đá về phía mèo. Còn lại theo anh. Một lát bé Heo ra thì lập tức hành động. Rõ chưa?”

“Rõ!”

Sau khi nghe anh cả Việt Anh phân công nhiệm vụ từng người, ai nấy trở về vị trí của mình. Riêng đồng chí Hoàng Bách thì chỉ ngồi một bên, ôm gà bông quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Mùa Hè Năm Ấy Ta Bên Nhau (4)

Thảo Ngân từ trong sợ hãi tỉnh lại. Thỉnh giấc lúc này đặc biệt nhạy bén. Cô có thể cảm nhận thấy những tiếng động ban nãy ngày một tiến lại gần mình hơn. Nhất là tiếng bước chân, nghe rõ mồn một. Bố mẹ ơi...

“Thảo... Ngân...” Thanh âm thì thầm như đòi nợ.

Đôi chân ai đó không ngừng run rẩy.

“Thảo... Ngân...” Tiếng gọi càng lúc càng trầm, càng lúc càng gần.

Cơ thể ai đó bắt đầu mất kiểm soát.

“Thảo... Ồ? Ngát rồi?”

Đám anh họ đứng vây quanh cô em út đã bất tỉnh nhân sự trên đất, nhìn nhau một vòng, cuối cùng đồng loạt quay đầu về phía người nãy giờ vẫn ngồi một bên.

“Mặt Lạnh, con Heo nhát gan này giao lại cho cậu. Bọn anh đi ngủ trước đây.” Mấy ông anh vừa nói vừa cười, rất không có tinh thần trách nhiệm với những gì mình gây ra, một đoàn kéo nhau về phòng. Cứ như vậy phui mông, dang tay dang chân ngủ thẳng cẳng.

Đoàn người rời khỏi chưa đầy ba giây, cô bé được cho là đã nhất xiu nào đó lập tức chống tay đứng dậy, tức giận trừng mắt về phía đoàn người vừa biến mất.

Đáng giận! Các anh lại lừa nhau dọa ma cô. Nếu anh trai không dạy cô chiêu giả chết trong tình thế cấp bách vừa xong, nhất định cô đã bị họ giày vò thê thảm đến không sống nổi rồi.

“Gà Mái.”

Nghe thấy tiếng gọi, ai đó vừa rồi còn hùng hục khí thế mắng người trong lòng, xoay người một cái, khuôn mặt lập tức bày ra bộ dạng đáng thương, hướng đối phương cáo trạng:

“Hoàng Bách, các anh ấy bắt nạt tớ...”

Trong đêm tối, khóe môi chàng thiếu niên không tự chủ nhếch cao, ánh mắt dịu dàng rơi trên khuôn mặt tròn tròn đáng yêu đang nhăn nhó của ai đó.

“VẬY CẬU TRẢ THÙ ĐI.”

Cầm đèn pin lên, nhờ gợi ý tốt của Hoàng Bách, ai đó như được khai sáng, hít mạnh một hơi, nhanh chóng đưa ra quyết định trọng đại.

“ĐỪNG VẬY! Trả thù! Tớ nhất định phải trả thù!” Lần này, cô sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi thêm nữa. Nhất định!

“ĐƯỢC RỒI, VÀO NHÀ THÔI! Ngày mai, chúng ta còn phải đi dỡ lác nữa.”

Đến đây, ai đó lại từ trạng thái khí huyết sôi trào thoáng chốc như bong bóng xì hơi. Các chị đều đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự, hơn nữa sau sự việc vừa rồi, có lẽ cô nên chuẩn bị tinh thần nghênh đón một đêm thức trắng thôi.

“Hoàng Bách, cậu có buồn ngủ không?”

“Không nhiều lắm.”

“VẬY CHÚNG MÌNH NGẤM SAO ĐI!” Ai đó vừa đưa ra ý kiến, vừa vui vẻ ra mặt. Quả là một ý kiến không tồi! Như vậy thì cô sẽ có người thức cùng rồi.

Hoàng Bách không nói gì, không nhanh không chậm đi đến bên hiên nhà, ngồi xuống bậc thềm.

Ai đó rất nhanh liền hiểu ý, chạy đến ngồi bên cạnh, đặt đèn pin xuống đất, đón gà bông từ Hoàng Bách, một tay hướng lên bầu trời đầy sao:

“Hoàng Bách, cậu có biết tên mấy ngôi sao kia không?”

“Không biết.”

Nghe vậy, ai đó lập tức ừ ừ.

“Nhưng bố có kể cho tớ nghe câu chuyện về sao Ngưu Lang – Chức Nữ.”

Hai mắt ai đó liền sáng lên.

“Cậu nhìn về phía bắc đi. Ngôi sao sáng thứ hai đó là Chức Nữ. Ngay đằng kia là Ngưu Lang.”

Thảo Ngân theo hướng tay bạn chỉ, bắt đầu xác định hai nhân vật chính của câu chuyện.

“Ngưu Lang là vị thần chăn trâu của Ngọc Hoàng Thượng đế, vì say mê một tiên nữ phụ trách việc dệt vải tên là Chức Nữ nên bỏ bê việc chăn trâu, để trâu đi nghênh ngang vào điện Ngọc Hư. Chức Nữ cũng vì mê tiếng tiêu của Ngưu Lang nên trễ nải việc dệt vải. Ngọc Hoàng giận dữ, bắt cả hai phải ở cách xa nhau, người đầu sông Ngân, kẻ cuối sông...”

Vừa kể, Hoàng Bách vừa chậm rãi quan sát cô bạn nhỏ. Chỉ thấy cô bé rất có ý thức, ngồi ngoan ngoãn, ôm gà bông chăm chú nghe kể chuyện.

Thế nhưng, chuyện còn chưa đến hồi kết, Hoàng Bách bỗng thấy trên vai nặng dần. Giây tiếp, đầu của ai đó chậm chậm trượt xuống tay cậu, cọ cọ mấy cái tìm vị trí thoải mái, sau đó siết chặt gà bông trong tay, hé miệng nhỏ, thở ra nhẹ nhẹ. Bộ dạng chính là ngủ say không chút phòng bị.

Hoàng Bách hơi nghiêng người, dịch chuyển cánh tay để ai đó trượt vào lòng mình.

Dưới bầu trời đêm lấp lánh những ngôi sao xinh đẹp, lần đầu tiên, chàng thiếu niên ấy cảm thấy sinh nhật là một ngày đáng nhớ. Thế giới của cậu trước kia chỉ bao gồm ông bà, bố mẹ, bác Minh và bản thân. Nhưng từ khi quen biết cô bé này, mọi thứ đều thay đổi. Cuộc sống của cậu trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Cúi đầu nhìn gương mặt đang say ngủ trong lòng, chàng thiếu niên yên lặng vờn tay, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc mềm, sâu trong đáy mắt dần trở nên dịu dàng.

Gió vẫn thổi, cành lá vẫn rung, đêm vẫn tĩnh mịch. Trong không khí thanh mát chậm rãi tản ra mùi vị ngọt ngào.

Sáng hôm sau, khi người lớn đang lục đục chuẩn bị bữa sáng, đám anh họ ác độc nào đó vẫn còn đang say giấc nồng, cô em bé nhỏ không biết kiếm đâu hai con chuột nhắt, mỗi tay cầm một con, xông vào phòng các anh.

Một cước đạp các anh xuống đất, cô bé ấy ném một con chuột về phía các anh, con còn lại giờ về phía trước, mở cổ họng hét công suất, hét lên:

“Chuột...”

Trong phòng lập tức loạn thành một đoàn.

Thiếu niên nào đó đứng dựa vào hông cửa, yên lặng mỉm cười.

Cuộc sống náo nhiệt những ngày hè cứ như vậy tiếp diễn.

Kết thúc kì nghỉ hè, Thảo Ngân và Hoàng Bách tạm biệt những ngày vui chơi, trở lại với đồng bài tập chất cao như núi đang dang tay chờ đón họ lao vào. Thế nhưng trước khi trở về, cô bé nào đó đã kịp gom đầy một bao tải đồ làm quà cho mọi người ở nhà.

Sau khi phân phát xong quà cho từng nhà hàng xóm trong ngõ, Thảo Ngân đang lững thững đi từ nhà ông bà Phụng đầu ngõ trở về, từ xa xa nhìn thấy anh trai đưa túi gì đó cho nhóc Quân nhà đối diện.

Thấy cô, anh trai liền đẩy nhanh nhóc Quân về nhà của nó, sau đó cũng nhanh chóng vọt lại nhà của mình. Hôm nay có phải cuối tháng đâu, vì sao anh trai cô lại có hành vi bất thường rồi? Thảo Ngân vừa đi vừa gãi đầu suy nghĩ.

“Mẹ ơi, sầu riêng của con mẹ để đâu?” Vào đến nhà, cô bé nào đó liền hỏi ngay đến món yêu thích của mình.

“Không phải con nói không ăn sao? Anh con vừa mang đi rồi.”

Cô? Không ăn? Nói khi nào chứ?

Bước nhanh về phía anh trai, Thảo Ngân đập mạnh vào chân anh, cau mày hỏi:

“Anh Kiệt, sầu riêng của em đâu? Em khi nào thì nói không ăn chứ?”

Anh cô nằm dài trên ghế, mắt vẫn dán vào màn hình TV như trước đó, chậm rãi nhả ra hai từ vàng ngọc:

“Cho rồi.”

Cô bé nào đó tức đến hai mắt trừng lớn, nghiêng người chắn ngang tầm mắt anh trai với cái TV, tức giận giậm chân.

“Sao anh lại cho đi? Đó là bà ngoại để riêng cho em mà. Em không biết đâu, anh phải đền lại cho em.”

“Đền cái gì mà đền. Mày muốn đem cả nhà ngập trong thứ mùi kinh khủng đấy chắc?”

“Em đâu có ăn trong nhà. Em ăn ngoài sân.”

“Ngoài sân cũng không được. Mày nhìn mày xem đã giống cục than chưa? Còn muốn bốc mùi lên nữa mới thích à?”

Cục than? Thảo Ngân cúi đầu nhìn chân tay một lượt, cảm thấy so sánh này cũng không sai biệt lắm. Cả kì nghỉ hè suốt ngày ở ngoài trời, cô muốn không đen cũng khó.

Không có gì để phản bác, em gái nhỏ mới dịu xuống, ngoan hiền ngược mắt nhìn anh:

“Em sẽ đi tắm, rồi đánh răng.”

Anh trai Liên Kiệt chỉ hừ một tiếng, giọng điệu đều đều:

“Cho đi rồi không đòi lại được.”

“Mẹ ơi... Mẹ bảo anh Kiệt đền sào riêng cho con đi...”

“Mếu cái gì? Anh đây không có tiền.”

Sau khi chốt lại cuộc đối thoại ở đó, anh trai Liên Kiệt chậm rãi dùng chân gạt em gái ra khỏi tầm nhìn, tiếp tục xem chương trình thể thao của mình.

Thảo Ngân đứng đó, trừng mắt nhìn anh. Nhưng qua một lúc lâu, mọi sự hoàn toàn vẫn như cũ. Anh trai không chút áy náy, đang nằm trên ghế hưởng thụ xem TV. Mẹ cô ở trong bếp, đang cắt khoai lang và lạc khô cô mang từ quê lên. Còn bố cô thì chưa đi làm về. Cô cứ như thế mà trở thành vô hình trong không khí.

Nhăn mũi hít mạnh một cái, cô gái nhỏ liền xoay người chạy đi.

Một lát sau, trong một ngôi nhà lớn ở con phố cách phố X hai con đường, cô bé nào đó vừa vào đến nhà, mặt mày liền mếu máo. Sau khi cáo trạng với bố mẹ nuôi, cô bé ấy liền chạy một mạch lên phòng ai đó, bộ dạng đáng thương kẻ khổ:

“Bách ơi, anh Kiệt đem sào riêng của tớ cho người ta rồi. Tớ chẳng còn sào riêng để ăn nữa...”

Vậy là chiều muộn hôm đó, có một cô bé trở về nhà với hộp bánh to đùng, miệng cười đến không khép nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Chương 15: Tuổi Dậy Thì

Bước vào năm học mới, Thảo Ngân và Hoàng Bách vẫn như cũ, là một đôi bạn kì lạ trong lớp học. Nhưng mọi người vẫn không thể nào quen với việc, thỉnh thoảng, Hoàng Bách sẽ làm ra một vài chuyện khác người.

Ngày hôm đó, cả lớp đang trong giờ thực hành vẽ mỹ thuật, mọi người ai nấy đều chuyên chú đến bức vẽ của mình. Thiếu niên nào đó đột nhiên dừng bút tô màu, quay sang nhìn chăm chăm cô bé bên cạnh.

Trên khuôn mặt được ví như băng lạnh ngàn năm ấy, chậm rãi xuất hiện hai vệt ửng hồng mờ ám.

Điều này khiến Thảo Ngân vô cùng kinh ngạc.

“Hoàng Bách, cậu bị ốm sao?” Vừa hỏi, cô bé và đưa tay đến sờ trán bạn.

“Không sốt mà...” Sau khi kiểm tra lại trán mình, cô bé đưa ra kết luận.

“Hoàng Bách?”

Thiếu niên nào đó đang trong trạng thái xuất thần.

“Hoàng Bách?”

Thiếu niên ấy hoàn toàn đã quên đi thế giới bên ngoài.

“Bạch Công Tử?”

Ngay lúc Thảo Ngân cho rằng đầu bạn mình có lẽ bị ngấm nước rồi, Hoàng Bách chợt như tỉnh lại, chớp mắt mấy lượt liền tự tay tát cho mình hai cái. Sau đó, dưới ánh mắt mờ mịt của mọi người, bạn học lớn tuổi đột nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Cô bé nào đó bất động nhìn theo bóng lưng bạn đi xa, sắc mặt từ từ đen lại. Đã gần một tuần nay rồi, cái người này bỗng dưng trở nên thật kì lạ. Chủ động giữ khoảng cách với cô cũng thôi đi. Đằng này không chịu nói chuyện với ai, khuôn mặt cả ngày đều lạnh lùng một vẻ, chọc thố nào cũng không cười. Thế nhưng lại thường xuyên ngăn người như suy nghĩ gì đó, sau đó sẽ có những hành động bất thường giống như vừa rồi. Hay là người ta ghét cô rồi? Không muốn chơi với cô nữa?

“Cô giáo có hỏi thì bảo bọn tớ ra ngoài chút nhé.” Bỏ lại một câu với người bạn ngồi bên kế bên, cô bé nào đó nhanh chóng biến mất.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng Thảo Ngân cũng thấy thiếu niên nào đó đang lặng lẽ ngồi trên ghế đá dưới một gốc xà cừ cổ thụ, bộ dáng đăm chiêu, tâm mất phóng về phía chân trời xa xa.

Hôm nay, chỉ có một vài lớp phải học tiết năm như lớp họ. Lúc này, sân trường ngoài hai người nào đó thì chính là không một bóng người.

Cái nắng cuối hè vẫn rất gay gắt. Hơi nóng từ mặt đất bốc lên từng dòng uốn lượn xộc vào người như đem người ta vào một lò luyện đan khổng lồ.

Cô gái nhỏ dùng tay che đầu, băng qua khoảng sân rộng, chạy đến trước mặt ai đó.

“Hoàng Bách...”

Ai đó ngược mắt nhìn lên. Sâu trong con ngươi khẽ động, lại cụp mắt xuống.

Cô gái nhỏ thấy vậy, trong lòng càng thất lại. Đúng là người ta ghét cô rồi. Ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Cho đến khi bóng người trước mặt biến mất, Hoàng Bách mới lại nhìn lên.

Dưới cái nắng bỏng rát, bóng lưng nhỏ bé cúi đầu bước đi chậm chậm, hai tay chốc chốc lại đưa lên quệt ngang mặt. Trái tim chàng thiếu niên theo đó chợt nhói lên, như bị ai hung hăng bóp chặt. Thế nhưng, suy nghĩ trong đầu lúc này lại thông suốt hơn bao giờ hết.

Chỉ thấy chàng thiếu niên ấy vọt đến bên cô bé đang đứng giữa sân trường, vội vàng kéo người vào bóng râm, tức giận trách mắng:

“Cậu là đồ ngốc hả? Sao lại đi dưới nắng như vậy?”

Không thấy người đáp trả, lúc này Hoàng Bách mới dịu xuống, đau lòng nhìn cô bé ngốc đang yên lặng cúi đầu:

“Sao lại khóc?”

Cô gái nhỏ vội đưa tay lên lau mặt, nghiêng đầu quay đi. Trái tim ai đó càng siết lại.

Hít sâu một hơi, trong lòng thầm đưa ra quyết định, thiếu niên nào đó chậm rì rì kéo cô bé ngốc dựa vào vai mình, sau đó lại chậm rì rì đặt tay lên lưng người ta, nhẹ nhàng vỗ về.

Cô gái nhỏ vùi mặt trong lòng thiếu niên, tiếng khóc bỗng trở nên dầm dứ, giọng nói nghẹn ngào lẫn trong tiếng nấc:

“Có phải cậu ghét tớ rồi không? Thế nên mới không thèm để ý đến tớ nữa...”

Chàng thiếu niên dờ khóc dờ cười, bàn tay sau lưng cô gái nhỏ dần chậm lại:

“Sao có thể có chuyện đó. Cậu đừng nghĩ lung tung!”

Cô gái nhỏ nghe vậy, ngược khuôn mặt ướt nhẹp nhìn lên:

“Nhưng mà, nhưng mà cậu có thèm nói chuyện với tớ đâu... Vừa rồi cậu còn, cậu còn...”

Cuối câu nói, cô gái nhỏ còn nấc lên một cái, sau đó nước mắt không tự chủ lại trào ra. Bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương, có bấy nhiêu đáng

thương.

Chàng thiếu niên hơi cúi người, vừa dùng tay giúp cô gái nhỏ lau đi nước mắt nhem nhuốc, vừa dỗ dành giải thích:

“Gà Mái ngoan, nín đi nào! Tớ xin lỗi chuyện mấy bữa nay. Chỉ là tớ có chút chuyện cần suy nghĩ. Nhưng bây giờ thì giải quyết xong rồi. Sau này, cậu không được tự mình suy nghĩ lung tung nữa, biết không?”

Thấy cô gái nhỏ ngưng khóc hẳn, nhẹ gạt đầu, lúc này Hoàng Bách mới thăm thò phào. Trong lòng như vừa trút được tảng đá lớn.

“Được rồi, trở về lớp thôi!” Nắm tay cô bé, khoe môi chàng thiếu niên chậm rãi dương cao, vui vẻ hướng dãy phòng học của hai người bước đi.

Phía sau, cô gái nhỏ bị động bước theo. Ánh mắt từ vị trí hai bàn tay đan vào nhau nhìn lên, dừng lại trên khuôn mặt ai đó. Những đường nét vốn đã trở nên vô cùng quen thuộc, nay giống như có gì đó khác lạ. Vẫn là đôi mày kiếm mỗi lần nhíu lại luôn khiến cô ngoan ngoan nghe lời đó. Vẫn cái mũi cao thẳng, đôi mắt sâu thâm tư khó dò đó... Chỉ là...

“A...”

Theo tiếng kinh hô của cô gái nhỏ, người phía trước xoay người dừng lại:

“Sao thế?”

“Bạch Công Tử, sao cậu lại cao lên rồi?”

Trong tư thế tròn mắt há mồm, bộ nhớ của Thảo Ngân nhanh chóng tua lại thời điểm ngay sau khi kì nghỉ hè vừa kết thúc.

Trở về từ quê ngoại, cô và Hoàng Bách đều bị biến thành hai cục than chỗ đen chỗ trắng. Phần cơ thể nào lộ ra ngoài thì đều không tránh khỏi số kiếp. Thế nhưng, chỉ sau chưa đầy ba ngày ở trong nhà, Hoàng Bách đã lại trắng bóc như xưa. Bộ dáng bảnh bao liền được cô kêu thành “Bạch Công Tử”. Còn cô thì thật lâu sau cũng chỉ có thể khôi phục lại phân nửa.

Cô nhớ lúc ấy bản thân còn đứng đến ngang tai người ta. Vậy mà bây giờ, chỉ sau một tháng mấy ngày, cô có đứng nhón chân cũng chỉ đến đầu vai người ta mà thôi. So ra, người ta đã cao gần bằng anh trai cô rồi. Thật là không công bằng! Tại sao cô một chút cũng không cao lên?

“Bạch Công Tử, mẹ Lan cho cậu ăn cái gì? Tớ cũng muốn ăn.”

Chính nhờ câu nói này, mà từ ngày hôm đó, cô gái nhỏ Thảo Ngân cứ một ngày bốn bữa sáng, trưa, chiều, tối, bữa nào cũng được ưu ái uống một cốc sữa tươi do bố nuôi gửi tặng. Thế nhưng, có vẻ cách này đặc biệt không hiệu quả đối với cô bé ấy. Dáng dấp khiêm tốn vẫn hoàn khiêm tốn.

Cô bé nào đó cứ như vậy dương mắt bắt lực nhìn anh bạn già ngày một gia tăng khoảng cách chênh lệch với mình. Thẳng cho đến khi cô bé ấy ngày càng cảm thấy tự ti về chiều cao của mình, chuyện gì nên đến rốt cuộc cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Tuổi Dậy Thì 2

Vào một buổi chiều bình thường như bao buổi chiều thứ ba khác, trong ngôi nhà số X, ngõ X, phố X, bỗng vang lên một tiếng kêu thất thanh đầy hoảng sợ:

“Mẹ ơi, con bị chảy máu...”

Cô bé nào đó vừa hét, vừa ôm mông, chạy thục mạng ra sân sau tìm mẹ, khuôn mặt nhăn nhó đầy kinh hoàng, trong đầu loạn thành một đoàn. Rõ ràng cô bị chảy máu, nhưng lại không thấy đau chỗ nào, lại càng không tìm thấy vị trí chính xác vết thương ở đâu. Có khi nào cô bị bệnh gì rồi không?

Lúc này, bố cô bé còn đang phải tăng ca ở công ty, anh trai cô bé vẫn chưa đi học thêm về. Trong nhà, chỉ có hai mẹ con.

Mẹ cô bé đang cho gà ăn ở phía sau, nghe tiếng con gái, vội vàng bỏ giá com nguội trong tay xuống, hướng trong nhà bước nhanh.

Hai mẹ con gặp nhau ở ngưỡng cửa, người mẹ lo lắng nắm vai con gái vội hỏi:

“Con chảy máu ở đâu?”

Cô bé ngược mắt nhìn mẹ, chậm chạp xoay người lại, hơi hướng mông lên, cuối cùng mới bỏ bàn tay đang che ở đó ra:

“Nhưng mà con không tìm thấy vết thương.”

Không ngờ, mẹ cô bé không những không khiếp sợ, lại đột nhiên che miệng, cả người rung lên không ngừng. Mãi sau, bà mẹ mới khó khăn nhin cười, kéo con gái vào nhà vệ sinh chỉ bảo.

Sau một hồi lắng nghe, cuối cùng Thảo Ngân cũng biết mình bị làm sao và phải giải quyết vấn đề như thế nào. Chỉ có điều, bắt đầu từ khi ra khỏi nhà vệ sinh, cô gái nhỏ chỉ ngồi im một chỗ xem TV chứ không giống mọi ngày thường hay qua cửa hàng của mẹ nuôi phụ giúp cùng anh bạn già.

Liên Kiệt trở về, nhìn em gái đang ngồi khoanh chân trên ghế, im lặng xem hoạt hình, thấy lạ hỏi:

“Em gái, sao giờ này lại ở nhà? Mẹ đâu?”

“Dạ, mẹ đi chợ rồi.”

Thấy em gái hơi nghiêng đầu trả lời, sau đó không hiểu sao lại thờ ra một hơi dài thườn thượt, người anh trai nào đó bỏ cặp sách sang một bên, ngồi xuống cạnh em gái, vừa vuốt tóc cô bé, vừa quan tâm hỏi:

“Sao thế? Lại tấy mảy cái gì bị mẹ mắng rồi hả?”

“Nào có! Hôm nay, em rất ngoan.”

Trả lời xong, em gái nhỏ lại thờ dài một hơi buồn chán. Cô có nói thì anh trai cô cũng không hiểu được đâu. Anh cô có phải đàn bà, con gái đâu.

“Đừng rồi, em gái anh rất ngoan. Giờ cười một cái anh xem nào!” Liên Kiệt vừa nói, vừa dùng tay kéo hai má của em gái sang hai bên, cùng với đó còn tự mình cười một cái làm mẫu.

Chỉ có điều, cô em gái nhỏ hôm nay thật sự không có một chút tinh thần nào, mặc kệ anh trai có làm gì, bản thân vẫn cứ liên tiếp thờ dài. Cô thật không muốn làm con gái chút nào. Thật khổ!

“Kính coong... Kính coong...” Đúng lúc này, ngoài cổng vang lên hai hồi chuông không hơn không kém. Liên Kiệt mắt hứng buông má em gái ra, đứng lên đi mở cửa.

Vài giây sau, trong nhà có thêm một thiếu niên.

Hoàng Bách xách theo một cặp lồng canh cùng mấy hộp đồ ăn, truyền đạt lại lời dặn dò của mẹ:

“Gà Mái, mẹ bảo canh này cho cậu tắm bổ. Bác Minh cũng làm cho cậu mấy món. Còn có, bánh tở làm.”

Thảo Ngân vừa nhìn thấy đồ ăn, hai mắt liền sáng lên, bỏ lại hai người nào đó một bên, vèo một cái đã chạy vào bếp lấy bát, đũa, muối, thìa trở ra.

Nhìn cô gái nhỏ vừa rồi còn ỉu xiu thiếu sức sống như cá chết trôi lúc này đang đánh chén đồ ăn hết sức hăng say trước mặt, hai chàng trai chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhún vai, rất phối hợp người ngồi xuống, người về phòng cất đồ.

Tốc độ ăn của Thảo Ngân bình thường vốn không tính là nhanh nếu không muốn nói là rùa bò. Thế nhưng, giờ phút này lại phát huy công suất hết sức hiệu quả. Cả quá trình, cô bé ăn vô cùng vui vẻ. Mỗi lần, đôi tay nâng lên hạ xuống, đều có thể nghe được tiếng hút nước cùng tiếng nhai chóp chép phát ra từ cái miệng nhỏ. Âm thanh vô cùng kích thích thính giác. Mà cái đầu thì càng ngày lại càng cúi thấp xuống bàn.

Hoàng Bách ngồi đối diện quan sát, trên môi chậm rãi dương cao nụ cười chiều chuộng, đôi tay cũng không rảnh rỗi mà đẩy đồ ăn đến gần người ta hơn. Kì thực mà nói, cảm giác ăn đồ ăn ngon cũng không tốt bằng nhìn thấy cô bé nhà cậu ăn đồ ăn cậu làm ra với vẻ mặt hạnh phúc như lúc này.

Xử lí xong xuôi chỗ đồ ăn trên bàn, Thảo Ngân vô cùng thỏa mãn duỗi chân, ngồi dựa vào tựa ghế phía sau, bàn tay ờ trên bụng xoa mấy vòng, sau đó, nắc lên một tiếng rất không có hình tượng. Đồ ăn quả thực rất ngon! Rõn cô sắp lòi ra ngoài mắt rồi.

“Ăn ngon không?” Hoàng Bách nhanh nhẹn thu dọn bát đũa, nhìn cô bé nào đó mỉm cười.

“Cậu còn phải hỏi nữa à? Nhìn cái bộ dạng com no rượu say của nó thế kia cũng đủ hiểu rồi.”

Cô bé nào đó nghe anh trai nói, lập tức nắc lên một tiếng, dương mắt nhìn anh, meo meo cười.

Liên Kiệt nhìn em gái đã ăn no đến không thể đi nổi của mình, đón lấy bát đũa trong tay Hoàng Bách, bỏ vào bồn rửa:

“Không bày bộ dạng cá chết trôi ra nữa hả?”

“Mẹ bảo mấy ngày này trong người cậu ấy có thể khó chịu. Chúng ta phải chăm sóc cậu ấy.”

Vừa nghe anh bạn già lên tiếng, hai mắt Thảo Ngân bỗng tròn lớn, nhìn người ta như không thể tin, lắp bắp:

“Bạch, Bạch Công Tử, cậu, cậu biết?”

“Mẹ Hiền nói cho mẹ. Mẹ kể cho tớ.”

Không ngờ người ta sẽ thản nhiên trả lời như vậy, khuôn mặt cô bé nào đó “Bùm...” một tiếng đồ bùm, vội vàng gạt vắn đề cái bụng no căng ra sau đầu, hai tay ôm má, chạy thẳng về phòng.

Giây kế tiếp, từ trong phòng cô bé ấy phát ra những tiếng kêu rất buồn cười, vừa giống như khóc lóc lại giống như ngượng ngùng, làm cho hai người bên ngoài không thể nào không gõ cửa hỏi thăm.

“Em gái, có chuyện gì thế?”

“A a a... Tôi đi chết đây! Tôi đi chết đây!...” Trong phòng lại phát ra tiếng kêu ai oán của ai đó.

“Gà Mái, mẹ bảo cậu không được...”

Cánh cửa trước mặt hai người chợt bật mở. Cô gái nhỏ vội vàng xông đến, bịt chặt miệng của anh bạn già, kích động hò hét:

“Không được nói! Không được nói! Cậu không được nói nữa!”

Nhìn em gái một mẫu của mình đang khổ sở kiễng chân để bịt miệng người ta, khuôn mặt vừa tức vừa ngượng đến đỏ bừng, sau đó liếc người đang bị bịt miệng thế nhưng khóe mắt lại cong cong kia, Liên Kiệt chậm rãi khoanh tay nghiêng người dựa vào tường, nhếch đuôi mày xem kịch vui.

Tiếp đó, chỉ thấy em gái anh chân tay luống cuống, vội vội vàng vàng kéo bạn nó ra ngoài, đẩy thẳng khỏi cửa, gào thét đưa tiễn:

“Cậu mau về đi! Ngày mai, tớ đi học với anh Kiệt. Cậu ngàn vạn lần không cần qua đón tớ đâu.” Nói xong lại chạy nhanh về phòng, đóng cửa, khóa trái.

Người anh trai nào đó, hoàn toàn không được ngó ngang từ đầu đến cuối.

Ngày hôm sau, một sáng trời thu mát mẻ, tươi đẹp, Hoàng Bách vẫn đến đón cô bạn nhỏ đi học như mọi ngày dù cho hôm qua người ta đã rất kiên quyết từ chối.

Thảo Ngân theo anh trai ra cổng, vừa nhìn thấy cậu liền nghiêng đầu không dám nhìn, ánh mắt lảng tránh, vừa đi vừa núp sau bóng lưng anh trai, rón rén như gặp phải chủ nợ lâu năm.

“Qua bên kia!” Cô bé nào đó mới nhấc chân chuẩn bị leo lên xe, liền bị anh trai xua đuổi.

Cô bé ngoái mắt nhìn anh, bặm môi tỏ vẻ đáng thương.

“Hôm qua, xe thằng Đức bị nổ lốp, còn chưa sửa xong. Bây giờ, anh phải qua đón nó đi cùng. Mày vẫn nên đi cùng tri kỉ của mày đi thì hơn.”

Nói xong, cũng không đợi em gái phản ứng, người anh trai nào đó nhấc chân đặt lên bàn đạp, nhanh chóng biến mất khỏi con ngõ nhỏ.

“Gà Mái, đi nhanh thôi! Nếu không chúng ta sẽ muộn học đấy.”

“A, tớ, tớ...” Thấy người nào đó đang đến gần, Thảo Ngân bỗng lấp bắp, đôi chân muốn lùi lại lại không có dũng khí thực hiện. Nếu cô dám lùi lại, người này nhất định dám giật cô. Sau đó, mẹ cô nhất định sẽ đem cô đuổi ra khỏi nhà, bắt đi xin lỗi người ta đấy.

“Chúng ta cũng đâu phải người ngoài, cậu còn ngượng ngùng cái gì?” Hoàng Bách vừa nói vừa cười, bàn tay còn thuận tiện xoa đầu, nhéo má cô bé nào đó rất tự nhiên, lại vô cùng thân thiết.

“Cậu, cậu...” Cô bé nào đó trợn mắt, há mồm, đứng bất động. Người này, người này nhất định là muốn cô chui xuống đất mới chịu buông tha đây mà. Rõ ràng biết cô ngượng thế mà còn đem nói ra miệng. Hay là bây giờ, cô chạy vào viết giấy xin phép nghỉ học một buổi?

Trong lúc Thảo Ngân còn đang phân vân có nên đi học hay không, thiếu niên nào đó đã một đường lôi người lên xe, đưa đi mất.

Ngồi phía sau, cô bé nào đó nhìn chằm chằm tấm lưng rộng lớn của người phía trước, chỉ hận không thể cắn cho người ta một cái thật đau. Cô thế, sau này, nhất định cô sẽ tìm cơ hội trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Chương 16: Thành Viên Mới

Chẳng mấy chốc đã lại cuối năm học.

Năm nay là năm con trai lớn nhà họ Lý đi thi đại học. Đây có thể nói là chuyện trọng đại nhất trong năm của gia đình, ai nấy đều rất mực quan tâm đến. Thế nhưng, nhân vật chính của chúng ta lại tỏ ra rất bình thản. Sau khi kết thúc chương trình học chính thức ở trường, Liên Kiệt chỉ ôn luyện các môn thi đại học mỗi môn một buổi trong tuần. Thời gian còn lại, anh đều dùng để chơi đùa cùng em gái.

Biết rằng sắp tới, anh trai sẽ đi học xa nhà, nên hè này Thảo Ngân không còn thiết tha đến kì nghỉ nữa mà ở lại nhà cùng anh. Nhưng anh trai cô lại không chăm chỉ học hành gì cả. Là em gái, suy nghĩ đến tương lai sau này của anh trai cũng như tương lai sau này của chị dâu và cháu mình, cô không thể nào không hành động.

Vì thế, trong nhà họ Lý từ sáng đến tối đều xuất hiện cảnh em gái nhỏ hò hét, lôi kéo, ép buộc anh trai ngồi vào bàn học bài.

Lần thứ mười lăm trong ngày phải lên tiếng thúc dục anh trai nhưng không đạt được kết quả, Thảo Ngân buồn bực bất lực chạy vào phòng anh trai, đem sách vở của anh ra, đặt lên bàn trong phòng khách.

“Đây, sách vở em cũng mang ra rồi. Anh mau học bài đi!”

Nhìn em gái đang bày ra vẻ mặt nhăn nhó không hài lòng, Liên Kiệt bất đắc dĩ kéo sách vở đến trước mặt, từ tốn lật giở.

“Tốc độ của anh nhanh lên một chút có được không?” Em gái nhỏ thấy vậy, sốt ruột lên tiếng.

Ai đó bật cười, dương mắt nhìn em gái:

“Là anh thi đại học hay mày thi đại học đây?”

“Tất nhiên là anh thi em mới quan tâm như vậy chứ.”

Liên Kiệt đang định nói gì đó thì ngoài cổng, cậu bé nhà đối diện thân hình nhỏ bé, tay cầm theo hộp giấy lớn, không nhấn chuông cửa mà trực tiếp cất cao giọng gọi:

“Ngân ơi... Bố mới mua cho Quân bộ trò chơi điện tử cầm tay này. Sang nhà Quân chơi không?”

Thảo Ngân nghe đến trò chơi điện tử, trong mắt, ánh sáng lóe lên một khắc, sau đó liền vụt tắt. Mặc dù, cô rất muốn chơi, nhưng nhìn đến anh trai lười biếng của mình, cô chỉ có thể miễn cưỡng bản thân từ chối:

“Không chơi đâu! Một lát, chị còn phải nấu mì cho anh Kiệt. Em rủ mấy người anh Trung chơi cùng đi.”

Người anh nào đó không đành lòng nhìn bộ dạng len lén thờ dãi đầy tiếc nuối của em gái.

“Đi chơi đi! Chỉ là đổ nước sôi vào mì thôi mà. Anh làm được.”

Thảo Ngân thôi nhìn nhóc hàng xóm đang chạy qua nhà khác, quay đầu trừng mắt:

“Hôm kia anh lại làm vỡ một cái bát nữa.”

Ai đó nghe vậy, chớp mắt hai cái liền nghiêng đầu giả điếc lật giở sách vở, làm như mọi chuyện không một chút liên quan đến mình, cầm bút bắt đầu làm bài.

Mọi chuyện cứ diễn ra như thế cho đến ngày ông Đạt đưa con trai lên thủ đô đi thi. Cô con gái nhỏ ở nhà vì quá buồn chán, từ sáng đến tối đều chạy ra cửa hàng của mẹ nuôi phụ giúp.

Hôm nay là ngày đầu tiên của kì thi đại học. Buổi sáng là một trong hai thời điểm nhiệt độ dễ chịu nhất trong ngày. Sau khi cùng mẹ khấn vái ông bà tổ tiên phù hộ cho anh trai xong, Thảo Ngân tiễn mẹ đi làm, khóa cửa nẻo chuẩn bị tới chỗ mẹ nuôi.

Trên đoạn đường vài trăm mét quen thuộc, mọi thứ đều diễn ra như thường lệ. Thảo Ngân vừa đi, vừa cầm bắp ngô gặm nhấm. Bỗng, từ đâu, thứ gì đó xông ra.

Nhìn tên trán dô, mắt lồi, lông nâu, chân ngắn, thân hình vừa vặn chỉ bằng nắm com đang nhe răng thị uy, đáng vẻ “Chó cày gần nhà” trước mặt, cô bé nào đó lưỡng lự ba giây, vội cắn bắp ngô vào miệng, cầm đầu chạy thục mạng.

Bị “Trán dô” một đường đuổi tới cửa hàng của mẹ nuôi, Thảo Ngân vội vọt vào trong, bám lấy cứu tinh, thở hổn hển tố cáo:

“Bạch Công Tử... Bạch Công Tử... Có kẻ bắt nạt tớ.”

“Ai?” Đôi mắt thiếu niên nào đó lập tức nheo lại, khuôn mặt trở nên nguy hiểm.

“Nó.” Cô bé vừa nói, vừa dùng bắp ngô trong tay chỉ về phía ngoài cửa.

Thấy mục tiêu truy đuổi đã có người bảo vệ, “Trán dô” nheo đôi mắt lồi, nhe răng hung hăng gừ thêm hai tiếng, sau đó mới ngoảnh lưng bước đi.

Hoàng Bách quan sát một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra đây là con chó nhỏ mà nhà đầu đường mới nhận nuôi hôm qua.

“Trán dô” đi rồi, ai đó vừa găm nốt bắp ngô vừa tự mình đưa ra kết luận:

“Chắc chắn là nó muốn ăn ngô của tớ nên mới đuổi theo dai như vậy!”

Cửa hàng lúc này vẫn đang vắng khách. Bà Lan vừa cầm xong một lẵng hoa mới, nghe con dâu tương lai nói, không khỏi bật cười. Đứa nhỏ này thật đúng là có nhiều suy nghĩ đáng yêu!

“Thảo Ngân, bố Hải có gửi sầu riêng về cho con đấy. Một lát, con về nhà với thằng Bách lấy nhé!”

Nghe đến đồ ăn yêu thích, cô bé nào đó liền vui vẻ hô to:

“Dạ... Bố mẹ thật tốt!”

Thảo Ngân nằm úp sấp trên giường, ôm cún bông bố mẹ nuôi tặng cô dịp sinh nhật vừa rồi, vừa ăn sầu riêng, vừa nghĩ đến tên “Trán dô” hồi sáng. Càng nghĩ, càng thấy nên trả thù. Thế nhưng suy nghĩ một hồi, cô vẫn không thể nào nghĩ ra được cách trả thù nó.

“Gâu... Gâu...” Đâu đó, bỗng có tiếng chó sủa rất khí thế.

Đôi mắt cô gái nhỏ chợt lóe sáng, hướng thiếu niên đang ngồi đọc sách bên cửa sổ, cười đầy sung sướng.

“Bạch Công Tử...” Mon men đến gần, cô gái nhỏ ngọt ngào gọi.

“Hử?” Người nào đó vẫn chăm chú nghiên cứu công thức món ăn mới trong sách.

“Bạch – Công – Tử...” Giọng nói kèm thêm chút nũng nịu.

“Rồi, có chuyện gì?” Người nào đó bất đắc dĩ đặt quyển sách trên tay xuống, nghiêng đầu nhìn kẻ đang âm ỉ bên cạnh.

Chỉ thấy kẻ âm ỉ bày ra bộ dạng hết sức lầy lòng, ôm cún bông ở trước mặt, chớp chớp mắt, cười nịnh nọt:

“Tớ thấy, hay là chúng mình cũng nuôi con gì đi?”

Người nào đó nhìn kẻ âm ỉ thật lâu, cuối cùng phán một câu:

“Nuôi con gà nhé?”

Kẻ âm ỉ nghe xong, mắt hứng đáp người nào đó mấy cái rồi tức giận bỏ đi. Cô rõ ràng đang ám chỉ đến chó con mà.

Vậy nhưng, ngay buổi chiều đó, chàng thiếu niên Hoàng Bách không biết đã tìm đâu được một chú chó nhỏ vài tháng tuổi, ôm nó đi đến nhà người nào đó để đồ dành người ta.

Thảo Ngân nhìn chú chó nhỏ với bộ lông bông xù trắng muốt như tuyết không biết là giống gì đang nằm trong vòng tay Hoàng Bách, trong lòng liền rục rịch, nhưng vẫn giả bộ miễn cưỡng mở cửa rồi đi vào trong.

Cún nhỏ thấy cô bé tròn trịa đang đi phía trước liền nổi lên hứng thú. Sau khi sủa lên mấy tiếng, nó rầy khỏi tay Hoàng Bách, nhảy xuống đất chạy về phía cô bé, dụi đầu vào chân người ta không ngừng.

Dưới chân cảm giác nhột nhột, Thảo Ngân khó hiểu cúi đầu. Chỉ thấy một cục bông tròn đang không ngừng thể hiện sự thân thiện với cô. Ai đó cần môi kiềm chế. Sao trên đời lại có con vật đáng yêu như thế này chứ? Cô thật muốn bế nó chơi đùa. Nhưng như thế thì chẳng phải người kia sẽ khinh thường cô sao? Không được! Lần này cô phải cứng rắn! Nhất định phải cứng rắn!

Ngước đôi mắt tròn, đen láy như bi ve quan sát cô bé tròn trịa một hồi nhưng không được đáp lại, cún nhỏ quay đầu chạy về phía Hoàng Bách, dùng chân trước đập lên mu bàn chân cậu, kêu gọi sự chú ý.

Ôm cún nhỏ lên, Hoàng Bách vừa liếc mắt về phía cô bé nào đó vừa cất cao giọng nói:

“Cậu ấy không cần mày rồi. Chúng ta nên về nhà thôi!”

“Dừng lại!” Một người một chó vừa xoay người, phía sau lập tức vang lên tiếng hô gấp gáp.

“Ai nói không cần?” Vừa nói, ai đó vừa giành lấy cún nhỏ ôm vào lòng, bước chân nhanh chóng hướng trong nhà.

Cún nhỏ giống như một cục bông gòn mềm mại đầy ấp trong vòng tay Thảo Ngân, thích thú gặm gặm ngón tay cô. Mà trên mặt cô bé ấy sớm đã vui vẻ đến không kiềm chế được. Xem ra, hai người này có vẻ rất hợp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Thành Viên Mới 2

Vừa vào đến nhà, cún nhỏ lại nổi lên hứng thú tìm hiểu, nhảy khỏi tay Thảo Ngân chạy quanh nhà một vòng. Ngôi nhà vốn không lớn, cún ta chạy một lát đã hết thấy mới mẻ, liền chuyển mục tiêu đến sân sau.

Lúc hai người Hoàng Bách, Thảo Ngân đi tới, cún ta không biết làm cách nào đã ở trong chuồng gà, đang hăng hái đuổi theo con gà trống đầu đàn, làm những con còn lại trong đàn giẫm đạp lên nhau chạy toán loạn.

Thấy cảnh này, trong đầu cô bé nào đó liền hiện lên hình ảnh bản thân mặc quần áo kín mít, đeo khẩu trang, tay cầm chổi và hót rác trong tiết trời nóng bức, cực khổ dọn dẹp lại chuồng gà. Rất thảm đấy!

Nghĩ vậy, cô bé nhanh chóng chạy đến, mở cửa chuồng gà chui vào trong, tính đem cún nhỏ kéo ra ngoài.

Trong đám hỗn loạn, người đuổi chó, chó đuổi gà, qua một hồi, cuối cùng cũng kết thúc. Thảo Ngân xách theo cún nhỏ chui ra, bộ dạng vô cùng buồn cười.

Cô gái nhỏ mặt mũi bơ phờ, trên người bám đầy lông gà đủ kích cỡ. Cún nhỏ bị xách ngang nách lên cao, bộ lông sạch sẽ nay mảng trắng mảng đen cũng bám đầy lông gà, hai chân sau không ngừng rầy rụa. Khi cún ta sủa lên, lông gà trong miệng cũng theo đó bay ra ngoài.

Đúng lúc này, bà Hiền đi làm trở về, đi qua bếp tới sân sau liền thấy cảnh tượng khiến bà không thốt nên lời. Con gái bà đang xách một con chó nhỏ dính đầy lông gà; con nuôi đứng một lên che miệng nén cười; phía sau chúng là chuồng gà hoang tàn, bên trong, lũ gà túm tụm lại một chỗ run rẩy, lưới quây chuồng còn bị thủng một lỗ vừa vụn lớn bằng thân hình con chó kia.

“Lý Thảo Ngân, con mau giải thích cho mẹ!”

Cún nhỏ nghe thấy giọng nói tức giận của người phụ nữ trước mặt, lập tức ngừng rầy rụa, co người thành một khối, ngước mắt lên cao tỏ vẻ vô tội.

“Mẹ Hiền, bọn con có thể nuôi cún nhỏ này không?”

“Con gái, dọn dẹp lại rồi đi tắm đi!” Dặn dò một câu, bà mẹ nào đó liền tươi cười kéo con nuôi vào nhà.

Thảo Ngân đứng bất động tại chỗ, nhìn mẹ và con nuôi của mẹ vui vẻ mỗi người một câu bồi nhau đi xa, bất mãn xoay mặt cún nhỏ đối diện với mình:

“Mày nói xem, ai mới là con ruột của mẹ tao vậy?”

Cún ta chớp mắt nhìn cô bé, cuối cùng hắt xì một tiếng, toàn bộ lông gà còn trong miệng đều bay đến dính lên khuôn mặt phía trước. Phía sau, đàn gà lại run lên bần bật.

Thảo Ngân dọn dẹp, tắm rửa sạch sẽ cho mình và cún nhỏ xong cũng là lúc trời chạng vạng tối. Mùi thức ăn thơm ngào ngạt bay khắp nhà khiến cho dạ dày của một người một chó réo lên liên hồi.

Trong lúc Thảo Ngân bận rộn ở sân sau, hai mẹ con nào đó đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng cho thành viên mới. Đồ ăn của cún nhỏ được đựng bằng một tô lớn màu hồng, kiểu dáng “Hello Kitty” đáng yêu. Cả buổi chiều đùa nghịch, lúc này cún ta đã đói đến hoa cả mắt, vừa nhìn thấy đồ ăn liền lao đến đánh chén.

Cô bé nào đó nhìn bộ dáng ăn như bị bỏ đói ba năm của cún nhỏ rồi lại nhìn thiếu niên đang trò chuyện vui vẻ với mẹ mình ở phía bên kia bàn, muốn nói gì đó lại thôi, cúi đầu chuyển sự chú ý vào món ăn trên bàn.

Mãi cho đến khi tiễn người ta ra về, cô bé lưỡng lự mãi, cuối cùng cũng lên tiếng:

“Bạch Công Tử, cái đó... Cảm ơn cậu.”

Chàng thiếu niên cười nhẹ:

“Cảm ơn gì chứ. Cậu phải chăm sóc cún nhỏ thật tốt đấy! Đúng rồi, chúng ta còn chưa đặt tên cho nó.”

Cô gái nhỏ gãi đầu một hồi rồi như nhớ ra điều gì, vui vẻ nói:

“Chiều mai, bố với anh Kiệt về rồi. Đến lúc đó để anh Kiệt đặt tên. Cậu thấy thế nào?”

“Ừ. Vào nhà đi! Tớ về đây.”

Cô gái nhỏ đứng nhìn theo bạn cho đến khi bóng cậu khuất sau ngã rẽ, mới thôi cười, khóa cửa, vào nhà.

Cún nhỏ sau khi com no rượu say, lúc này đang nằm trong lòng bà Hiền, hưởng thụ sự vuốt ve cùng gió mát từ quạt điện thổi tới, hai mắt lim dim chống đỡ với cơn buồn ngủ. Có vẻ cún ta khá thích bộ phim đang phát trên TV nên vẫn cố thức cho bằng được, mãi đến khi được ẵm về giường mới chịu khép mắt.

Ngày mai phải dậy sớm để chuẩn bị đón bố và anh trai trở về nên Thảo Ngân tính đi ngủ sớm. Nhưng khi cô chuẩn bị về phòng lại nghe thấy tiếng kêu nhỏ.

Trên chiếc giường được tạo nên từ chiếc nôi mây hồi bé của Thảo Ngân, lót vải bông bên dưới, đặt ngay góc bếp, cún nhỏ giống như ngủ mơ, hai mắt vẫn nhắm chặt, bốn chân khua loạn trong không khí, cổ họng phát ra những tiếng kêu ư ử khiến người ta thương cảm. Có lẽ nó đang nhớ mẹ.

Tình mẫu tử trong người trời dấy, cô bé nào đó sau khi nhìn ngó không thấy mẹ đâu, lập tức ôm cún nhỏ về phòng. Quạt điện thổi gió mát rượi, dưới sự vỗ về của cô bé, cún nhỏ dùng bốn chân quắp lấy cún bông của cô bé, chẳng bao lâu đã lại chìm vào giấc ngủ êm đẹp.

Từ đó về sau, chỉ cần buồn ngủ, cún nhỏ đều leo lên giường của cô bé, chiếm đoạt cún bông của người ta thành gối ôm của mình mà hưởng thụ. Chiếc giường nôi kia cứ như thế bị ghé lạnh không ai ngó ngang đến, cuối cùng bị đem trở lại nhà kho.

Cún nhỏ là con trai, được cậu chủ Liên Kiệt đặt cho một cái tên rất đặc biệt, Tiểu Hắc. Với một chú chó trắng, cái tên này quả thật để lại cho người khác ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Một ngày nọ, sau khi đã nhận được giấy báo đỗ đại học, Liên Kiệt liền tụ tập đám bạn chiến hữu đi liên hoan, em gái nhỏ không được đi theo, lại buồn chán mang theo Tiểu Hắc chạy qua cửa hàng của mẹ nuôi.

Từ ngày xuất hiện anh bạn Tiểu Hắc, tên “Trán dô” ở đâu đường không dám ho he gì nữa. Mỗi lần cô bé tròn trịa đi qua, còn mang theo đôi thù to hơn mình vài lần, “Trán dô” chỉ có thể buồn bực nằm một chỗ, dương đôi mắt lồi nhìn người ta đi qua.

Hôm nay, “Trán dô” có vẻ dư sức hơn mọi ngày, khi Thảo Ngân đi qua, nó đứng sau cửa sắt nhà mình, gầm gừ sủa lên nghe rất khí thế.

Thảo Ngân và Tiểu Hắc dừng lại, nghe cỏ nhìn ngó một chút. Hóa ra, hôm nay, “Trán dô” có thêm đồng bọn, cũng là một tên bé bằng nắm com như nó nhưng lông xù màu trắng.

Sau nhiều ngày được cậu chủ Liên Kiệt đào tạo, Tiểu Hắc đã trở thành kẻ không sợ trời cũng chẳng sợ đất. Nó nhìn hai kẻ đang thị uy sau song sắt cửa một hồi, ngẩng đầu xin ý kiến của cô chủ, sau khi nhận được sự đồng ý, liền xông về phía cánh cổng, dùng hai chân trước lay cánh cổng, nghe răng nạt lại.

Hai kẻ kia lập tức im bật, quay đầu chạy vào nhà.

Tiểu Hắc buông song cửa, neho mắt hừ mũi một tiếng về “Ta đây thiên hạ vô địch!” mới chịu thôi.

“Tiểu Hắc, mày thật lợi hại! Tối nay, tao nhất định sẽ chia cho mày thật nhiều thịt nha.” Ai đó cảm thấy vô cùng tự hào, ôm lấy cún yêu chạy về phía cửa hàng của mẹ nuôi, phấn khích nói.

Hoàng Bách nhìn một người một chó vui vẻ bên nhau đến mức đã quên đi sự tồn tại của cậu, khuôn mặt lại tối sầm. Đáng ra, cậu không nên đưa hai người này đến bên nhau mới phải. Anh Kiệt đã nói gì nhỉ? Đúng rồi, phải tìm cách giành lại sự chú ý. Chính là như thế!

Bắt đầu từ đó, mỗi ngày Tiểu Hắc đều được ăn đồ ngon Hoàng Bách nấu. Chẳng mấy chốc mà cún ta đã bỏ bạn theo đồ ăn, chỉ cần nhìn thấy cậu sẽ quẩn lấy không rời, khiến cho cô bé nào đó vô cùng buồn bực, cuối cùng cũng đem chuyện này nói ra.

“Bạch Công Tử, sau này, cậu đừng cho Tiểu Hắc ăn ngon nữa!”

“Vì sao?” Thiếu niên nào đó đang chơi đùa với cún nhỏ trong sân, nghiêng đầu thắc mắc mặc dù trong đầu đã có sẵn câu trả lời.

“Vi, vì... Cậu làm cho nó ăn mà không làm cho tớ. Như thế là không công bằng.” Ngập ngừng mãi, cô gái nhỏ cũng nghĩ ra một lý do chính đáng.

Thiếu niên nào đó ôm cún yêu đi đến chỗ cô gái nhỏ đang ngồi trên xích đu, từ trên cao nhìn xuống, cười đến vô hại.

“Vậy ngày mai, tớ làm thêm một phần cho cậu nhé?”

Cô gái nhỏ chỉ có thể tỏ ra vui vẻ gật đầu, sau đó khuôn mặt liền nhăn nhó. Bởi vì thiếu niên nào đó lại nói:

“Nhưng cậu phải vào bếp phụ tớ.”

Đầu đó phảng phất mùi vị âm mưu đã thành công. Trong bụng thiếu niên nào đó bắt đầu mở cờ ăn mừng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 17: Âm Mưu Của Chàng Trai Ấy

Từ nhỏ đến lớn đã quen với việc có anh trai ở bên, nay anh trai phải đi học xa nhà, ai đó nhớ anh đến mức ăn không ngon, ngủ không yên, trong chưa đầy một tuần đã sụt mất ba cân, khiến cho hai bên bố mẹ và cậu bạn thân vô cùng lo lắng.

Vì thế, mỗi bữa, Thảo Ngân đều bị bố mẹ ép buộc ăn thêm một bát cơm. Không những thế, cậu bạn thân còn rất tích cực bồi bổ cho cô bằng tay nghề của bản thân. Vậy mà, đã gần một tháng trôi qua, cơ thể tròn trịa ngày nào vẫn không có dấu hiệu hồi phục, ngược lại, ngày càng gầy đi, khiến mỗi lần Liên Kiệt về thăm nhà đều lôi cậu em nuôi ra quở trách một hồi vì không chăm sóc em gái cẩn thận.

Tình trạng kéo dài cho đến khi mọi người giật mình nhận ra cô bé nào đó nay đã cao lên không ít, những nơi cần lười cũng lười, cần lười đều lười. Thì ra, tất cả đều là do hoóc – môn thay đổi. Cô gái nhỏ đã trở thành thiếu nữ.

Trải qua kì thi chuyển cấp với sự cố gắng vượt bậc từ phía bản thân và gia đình, hai bạn trẻ nào đó đều rất vui vẻ khi vẫn được học cùng một lớp, ngồi cùng một bàn. Ngày ngày, cả hai vẫn đi học, về nhà rồi làm bài tập cùng nhau. Mọi chuyện diễn ra êm đẹp cho đến một ngày nọ.

Chuyện kể rằng, vào một buổi sáng cuối thu đẹp trời, trường học nơi Thảo Ngân và Hoàng Bách đang theo học đang diễn ra hoạt động hội trại kỉ niệm 50 năm thành lập trường. Những quầy hàng đồ lưu niệm, đồ ăn tự làm của học sinh rất đông khách. Đặc biệt là quầy đồ ăn của một lớp nào đó.

Với tay nghề đã được rèn luyện, nâng cao nhiều năm nay, chàng trai trẻ Hoàng Bách không mất nhiều công sức để đánh bật các đối thủ, đem quầy ăn của lớp trở thành điểm thu hút nhất của hội trại.

Vừa bận phụ giúp, vừa quan sát vẻ mặt lạnh tanh của anh bạn nhà mình, Thảo Ngân âm thầm cười trong lòng. Dù biết rằng người ta không có hứng thú gì với những hoạt động thể này, cô đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể lôi kéo người ta. Nhưng nay hai người đã cuối cấp rồi, cũng nên có chút kỉ niệm với trường lớp để sau này nhớ về chứ.

Bên ngoài, nhóm phụ trách bày bán của lớp bị khách hàng bủa vây thành một vòng, khó khăn lắm, cô bạn lớp trưởng mới lọt qua vòng vây, chạy vào thông báo:

“Lại hết hàng rồi. Hai vị đầu bếp, nhanh tay lên một chút!”

“Đây, cậu mang chỗ này ra trước đi. Còn mẻ cuối cùng nữa thôi, một lát tớ mang ra sau.” Thảo Ngân nhanh nhẹn đặt bánh vào tay cô nàng.

Cô bạn lớp trưởng này của họ là một người mê tiền chính hiệu, nghe vậy liền kéo tay Thảo Ngân, giọng nói ngọt ngào, dụ dỗ:

“Sao đã mẻ cuối cùng rồi? Thảo Ngân yêu quý à, cậu nói với anh Bách nhà cậu làm nhiều thêm một chút nữa được không? Lớp mình đang bán rất chạy đấy. Lần này quỹ lớp mình chắc chắn sẽ đầy ắp, cuối năm tha hồ mà liên hoan.”

Thảo Ngân bị lôi kéo, buồn cười nhìn cô bạn:

“Cậu nhìn xem! Chúng ta đã cướp hết khách của những quầy khác cả buổi sáng rồi. Nếu còn tiếp tục, e rằng bọn họ sẽ coi lớp mình thành kẻ thù không đội trời chung đấy. Hơn nữa, Hoàng Bách cũng mệt rồi.”

Cô bạn lớp trưởng nghe vậy, đánh ánh mắt về phía Hoàng Bách đang đứng cạnh lò nướng, đẩy vai Thảo Ngân, chọc ghẹo:

“Xem cậu thương người ta chưa kìa. Thôi đành vậy! Không làm một tri kỉ của cậu nữa, bằng không một lát chắc tớ hết đường về luôn.”

Mặc dù đã quen với việc mọi người thường hiểu lầm về quan hệ của mình và cậu bạn thân, nhưng bị trêu chọc ngay trước mặt người ta thì lại là vấn đề khác. Thảo Ngân len lén liếc nhìn Hoàng Bách, thấy cậu không để ý phía này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, vội đẩy cô bạn lớp trưởng ra ngoài.

“Cậu còn muốn ở trong này đến bao giờ, bên ngoài đang chờ cậu kia kìa.”

Đội cô bạn rời khỏi, Thảo Ngân lại quay đầu nhìn về phía Hoàng Bách, trong đầu bắt đầu suy nghĩ miên man. Nhớ ngày nào cô và người này chỉ mới quen biết, cậu ấy là một người vô cùng kì quái, tóc dài ngang vai, bộ mặt cả ngày lạnh lẽo không nói, không cười. Vậy mà chớp mắt họ cũng đã ở bên nhau 6 năm. Bây giờ, cậu ấy đã là một chàng trai cao lớn, dáng vẻ khôi ngô, đầy sức quyến rũ. Tuy vẫn lạnh lùng như trước nhưng tính tình này lại là điểm khiến con gái yêu thích. Ở trong trường, có rất nhiều nữ sinh thầm mến cậu ấy.

Ban đầu, một vài người rất mạnh dạn, đến thẳng trước mặt cậu ấy bày tỏ tình cảm. Ai ngờ tên tâm thần ấy không một chút thương tiếc, không đón nhận tình cảm của người ta cũng thôi đi, lại kéo cô ra làm lá chắn bằng câu nói kinh điển:

“Tôi có Gà Mái nhà tôi rồi.” Không những thế, còn dùng ánh mắt ép buộc cô im lặng một cách công khai.

Từ đó, những cô gái đều tin vào lời đồn cô và cậu ấy là một đôi uyên ương tri kỉ, mặc dù họ vẫn thầm mến, nhưng không còn ai đến nữa.

Nhớ đến lời đồn ấy, Thảo Ngân lại buồn bực.

Hồi đó hai người mới vào cấp ba. Ngày đầu tiên ở trường mới, Thảo Ngân xúng xính áo dài trắng, tung tăng cùng Hoàng Bách đi dự lễ khai giảng. Hai người đang yên lành bước đi, Thảo Ngân không biết thế nào va phải mấy người khóa trên, rồi rít xin lỗi. Chuyện tưởng thế là xong, ai ngờ mấy người kia lại lấy đó làm cớ trêu ghẹo cô gái nhỏ.

Hoàng Bách nhanh nhẹn kéo người ra sau lưng, nheo mắt nguy hiểm, hơi cúi đầu nhìn mấy người trước mặt, không hiểu nghĩ gì lại buông một lời đe dọa rất kinh thiên động địa:

“Từ nay, người nào dám đến gần cô ấy, con trai chúng tôi nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.”

Thảo Ngân nghe về trước thì gật gù tỏ vẻ hài lòng, đến khi nghe về sau thì không trụ vững nổi liền mất thăng bằng ngã về phía sau. Cô gái nhỏ vội vàng đứng lên, trừng mắt nhìn kẻ vừa nói dối trắng trợn kia:

“Nguyễn – Hoàng – Bách... Tớ có con trai với cậu khi nào chứ?”

Chàng trai nào đó mặt không đỏ, mắt không chớp, bình tĩnh hỏi ngược lại cô:

“Tiểu Hắc không phải con trai chúng ta sao?”

“Tiểu Hắc là ai?” Ai đó trong đám người phía trước nổi hứng tò mò.

Cô gái nhỏ không buồn để ý đến mấy người dư thừa nọ, vắt tà áo buộc qua một bên, sau đó xắn tay áo, chuẩn bị sẵn sàng hành quyết người nào đó.

“Bạch Công Tử thần kinh kia... Tiểu Hắc là cún yêu của chúng ta, sao cậu có thể nói thành con trai được? Cậu muốn tớ trở thành bà cô già, sau này trông con miễn phí cho cậu có phải không?”

Ai đó dĩ nhiên biết cô muốn làm gì, tốc độ vô cùng nhanh, hai giây sau đã cách xa cả chục mét, đứng bên đó nhón mày nhìn cô:

“Yên tâm đi! Nếu cậu trở thành bà cô già, tớ chịu thiệt một chút lấy cậu là được chứ gì?”

Cô gái nhỏ bị đá kích nghiêm trọng, tức giận bùng bùng đuổi theo chàng trai. Cái người này, càng lớn càng bậy bạ giống anh cô. Cái gì mà chịu thiệt chứ? Cô còn không thêm đâu.

Vì vậy, giữa sân trường trước giờ bắt đầu buổi lễ khai giảng liền xuất hiện cảnh một cô gái nhỏ trong tà áo dài trắng thướt tha, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, vừa chạy vừa la hét đuổi theo một chàng trai cao lớn, anh tuấn, bộ dáng thành thoi đạo bước, vừa chạy còn vừa cố ý dừng lại trêu chọc người ta mấy câu, khi người ta gần đến nơi lại tăng tốc, miệng cười vô cùng vui vẻ.

Kể từ đó, không ai là không biết, hai kẻ này là một đôi. Dù Thảo Ngân đã tốn bao nhiêu nước bọt giải thích, thanh minh thì vẫn không có mấy ai tin tưởng cô và tên bạn tâm thần của mình là loại quan hệ bạn bè trong sáng. Cũng vì vậy mà cả tuổi thanh xuân tươi trẻ đó giờ ở trường cấp ba, không có lấy một mối khác giới nào có ý đồ mon men đến gần cô gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nội Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Âm Mưu Của Chàng Trai Ấy 2

Bên này, cô gái nhỏ đang mãi mê hồi tưởng. Bên kia, chàng trai nào đó mặc dù đang rất chuyên tâm với chuyên môn của mình, thế nhưng khóe miệng lại

cong lên rất đáng ngờ. Đừng nói là lời kia của cô bạn lớp trưởng, toàn bộ cuộc đối thoại từ đầu đến cuối, cậu đều nghe không sót chữ nào đâu.

“Thảo Ngân... Thảo Ngân...” Đang đắm chìm trong hồi ức, Thảo Ngân bị tiếng gọi gấp gáp kéo giật trở về thực tại.

“Thảo Ngân, có người muốn đánh nhau với anh Bách kia. Cậu mau ra ngoài xem thế nào đi!”

Vừa nghe đến vấn đề có liên quan đến người nhà mình, cô gái nào đó vội ba chân bốn cẳng lao nhanh ra ngoài. Ra đến trước cửa trại, trước mắt cô xuất hiện cảnh tượng khiêu chiến kinh điển vẫn thường thấy trong phim. Một nam sinh nào đó đứng đối diện với Hoàng Bách, bộ dạng hung hăng, trừng mắt nhìn kẻ đối diện, buông lời thách thức:

“Tôi với anh đấu lại một trận! Lần này tôi nhất định sẽ thắng.”

Kết nối với sự việc cách đây nửa tháng, Bạch Công Tử nhà mình bỗng nhiên về nhà với những vết bầm tím trên mặt, trên người, khoe miệng còn bị rách, rỉ đầy máu tươi, lúc này Thảo Ngân hoàn toàn có thể khẳng định, lần đó chắc chắn là người này đánh Bạch Công Tử nhà cô.

Hoàng Bách nhìn nam sinh nọ một cách lạnh nhạt, xoay người hướng về phía vườn trường phía sau dãy phòng học, ngụ ý chấp nhận lời thách thức. Thế nhưng cậu mới đi được vài bước, cánh tay liền bị ai đó giữ lại.

“Cậu không được đánh nhau với người ta!” Cô gái nào đó vẻ mặt lo lắng, nghiêm túc nói.

Nhẹ nhàng rút tay lại, Hoàng Bách xoa đầu ai đó, mỉm cười trấn an:

“Ngoan, không sao đâu. Chỉ là chuyện giữa đàn ông với nhau thôi.”

Mọi lần chiêu này rất hiệu quả, luôn khiến cô gái nhỏ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lần này thì lại khác. Cô gái nhỏ vẫn một mực ôm lấy cánh tay chàng trai, thể hiện ý chí thà chết cũng không buông của mình.

“Không! Không cho cậu đi!”

Nói rồi, cô gái nhỏ quay đầu trừng mắt nhìn nam sinh nọ đang đứng một bên ghen tị:

“Tại sao cậu muốn đánh Hoàng Bách? Lần trước có phải cũng là cậu không?”

“...” Nam sinh nọ hoàn toàn á khẩu, muốn biện hộ cũng không biết nên nói gì cho phải.

Cậu ta thích cô gái nhỏ có cái tên Thảo Ngân. Đó vốn là chuyện hợp lý, phải tình đến cỡ nào khi một chàng trai rung động trước một cô gái xinh xắn, đáng yêu như thế ở độ tuổi này. Và thổ lộ dĩ nhiên là điều rất cần thiết. Thế nhưng, khi cậu ta chuẩn bị đi gặp cô, người tình tin đồn của cô liền xuất hiện, đề nghị cậu ta đánh nhau một trận, nếu cậu ta thua, sau này không được đến gần cô nữa bước. Lần đó, cậu ta đã thua. Muốn phục thù thì có gì sai? Và chuyện nay lại trở thành cậu ta muốn đánh người. Đây là đạo lý gì chứ?

“Đừng quậy! Tớ đi một lát sẽ về.”

Mặc kệ cho người ta nói gì, cô gái nhỏ vẫn nhất quyết không buông tay.

Nam sinh nọ sau khi chứng kiến một màn này, xoay người lảng lạng bỏ đi. Trước khi đến đây, cậu ta vốn vẫn cho rằng tin đồn kia chỉ là từ phía đối thủ của mình mà ra. Nhưng thực tế đã chứng minh, đó hoàn toàn không phải tin đồn. Đó là sự thật, một sự thật vô cùng tàn nhẫn. Giữa hai người đó, còn có khoảng trống cho bất kì người nào xen vào sao?

Và như thế, đóa hoa đào đầu đời của một nam sinh nào đó vừa chớm nở đã phải nói lời vĩnh biệt cõi đời.

Ở trường cấp III, những chuyện thế này chẳng thiếu gì. Đám đông nhanh chóng hết hứng thú, tò mò, dần dần tản đi. Trước cửa trại chỉ còn lại thân dân của lớp cùng cặp đôi nào đó.

“Gà Mái, cậu muốn ôm tớ đến bao giờ?”

Cô gái nhỏ lúc này mới ý thức được tư thế giữ người của mình rất chi là có vấn đề, vội vàng buông tay, chạy một mạch vào trại lớp. Phía sau, có một chàng trai nhìn theo bóng hình cô, cười đến dịu dàng.

Dọn dẹp lại đồ đạc, cả lớp tụ tập tham gia mấy trò chơi buổi chiều rồi liên hoan, chụp hình kỉ niệm. Ngày hội trường cũng nhanh chóng kết thúc. Nếu bỏ qua sự việc nam sinh nọ, ngày hôm nay có thể nói là một ngày vô cùng vui vẻ.

Sắc trời dần ngả về chiều muộn, trên con đường đến trường, về nhà quen thuộc bao năm nay, Thảo Ngân vẫn ngồi phía sau Hoàng Bách như ngày nào, ngắm nhìn từng làn cây, ngọn gió, bỗng có cảm giác lòng đầy luyến tiếc. Chẳng mấy mà họ sắp phải xa trường rồi. Rồi đây mỗi người một ngả, ai nấy đều có cuộc sống mới của riêng mình, chẳng thể sớm tối bên nhau được nữa.

“Bạch Công Tử, cậu đã quyết định thi trường gì chưa?”

“Bố muốn tớ thi Y.” Chàng trai phía trước không nhanh không chậm, nhip chân đều đều đạp xe, giọng nói bình thản.

“Vậy còn cậu?”

Lần này, chàng trai không lên tiếng, chỉ yên lặng đạp xe. Quãng đường về nhà bỗng trở nên nặng nề, chỉ có tiếng xích xe chạy đều hòa vào đường phố ồn ào xung quanh.

Nhìn bóng lưng rộng lớn cô đơn trước mặt, Thảo Ngân chợt thấy trái tim mình thất lại. Cô hiểu rõ Hoàng Bách. Cậu ấy không muốn học đại học. Ước mơ của cậu ấy là tự do đi khắp nơi, tìm hiểu về văn hóa ẩm thực của các vùng miền trên thế giới, chứ không phải trở thành một bác sĩ. Cậu ấy là một Hoàng Bách không thích sự gò bó, luôn làm theo ý mình, đôi lúc lại rất kì lạ. Người ngoài có nghĩ gì, nói gì, cậu ấy cũng không để trong lòng. Nhưng với người thân, cậu ấy luôn tỉ mỉ quan tâm, chăm sóc cẩn thận và có thể làm tất cả vì họ.

Bố muốn cậu ấy thi Y, cậu ấy nhất định sẽ thi.

“Bạch Công Tử, chúng mình đến công viên chơi đi! Một lát nữa hãy về.”

Đứng xếp hàng trước cửa quầy kem gần cổng công viên, Thảo Ngân không ngừng đếm đi đếm lại số người đứng trước, háo hức chờ đợi đến lượt mình. Kem ở quầy này vẫn là ngon nhất! Mỗi lần đi công viên, trước khi về cô đều phải ăn được vài cây mới chịu.

Hoàng Bách vốn không thích ăn, nhưng vì quầy này quy định mỗi người chỉ được mua nhiều nhất năm cây, mà cô gái nhỏ lại muốn ăn thật nhiều, nên bất đắc dĩ, cậu cũng bị lôi kéo ra nhập hàng ngũ xếp hàng.

“Bạch Công Tử, sắp đến lượt chúng mình rồi. Cậu nhớ phải mua 5 cây nhé!” Mắt thấy phía trước chỉ còn vài ba người, cô gái nào đó phản kích quay đầu nói với người xếp ngay sau mình.

Một lát sau, ai đó vui vẻ xách túi kem lớn đi ra, vừa bóc một cây ra ăn, vừa thỏa mãn suýt xoa trong tiết trời đã hơi se lạnh.

Chàng trai đi bên cạnh vẫn yên lặng như trước, yên lặng ngắm nhìn ai đó, yên lặng dõi theo bóng hình cô.

“Này Bạch Công Tử, cậu cũng ăn một cái đi!”

Nhìn cây kem đột nhiên chìa về phía mình cùng ánh mắt chờ mong của ai đó, chàng trai Hoàng Bách chậm rãi nở nụ cười, nhận lấy cây kem, sau đó lại nhanh tay tóm cây kem ai đó mới ăn được phần đầu, cắn hai miếng thật to, cuối cùng bỏ chạy thật xa.

Thảo Ngân sững sờ tròn mắt với cây kem đáng thương chỉ còn lại một mẫu trong tay. Một hồi sau như ý thức được điều gì, cô gái nhỏ tức giận ném cây kem trong tay vào thùng rác cách vài bước chân, hướng về phía người nào đó, vừa đuổi theo, vừa hét lớn:

“Tên thần kinh kia, cậu mau đứng lại cho tớ! Buổi sáng không được đánh nhau nên bây giờ cậu ngứa máu rồi có phải không?”

“Tên thần kinh” quay đầu chạy giật lùi, cười ha ha sung sướng:

“Kem đúng là ngon lắm!”

Ôi, tức chết mất thôi! Hôm nay, không cho tên này một trận, Thảo Ngân cô thế không mang họ Lý. Cô gái nào đó vừa thờ hồng học đuổi theo, vừa tự nhủ trong lòng.

Bỗng mục tiêu truy đuổi đột ngột dừng lại, đứng một chỗ dang hai tay ra như chào đón. Cô gái nhỏ phanh không kịp, cứ như thế đâm đầu thẳng vào lòng người ta. Cái mũi bị va đập mạnh truyền đến cảm giác tê rần.

“Không ngờ Gà Mái lại thêm muốn tở đến thế đấy. Cậu đâu cần tốn công sức đuổi theo như vậy. Chỉ cần nói một tiếng, tớ nhất định sẽ để cậu tùy ý sử dụng mà.”

Khuôn mặt cô gái nhỏ không tổn đến một giây đã đỏ bừng như quả táo chín. Cũng may chỗ này không sáng lắm, khu vực hai người đang đứng lại vắng người, nếu không thì cô thật sự phải đào một cái hố mà chui xuống đấy. Thèm muốn? Cái từ này sao có thể dùng lung tung như thế được. Vậy mà người này lại nói ra không một chút ngượng ngùng như vậy. Cô khi nào thì thèm muốn cậu ấy chứ? Cùng lắm thì...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Chương 18: Rung Động Đầu Đòi

Mùa hè năm ấy, hai người vừa mới thi chuyển cấp xong xuôi. Các gia đình trong ngõ nhà Thảo Ngân cùng gia đình Hoàng Bách đặc biệt thuê một chiếc

xe du lịch cùng nhau đi biển. Buổi tối trên bãi biển, mọi người đốt lửa trại, nướng hải sản. Đám người trẻ thì chơi trò chơi. Thảo Ngân còn nhớ rõ đó là trò hai người kẹp quả bóng giữa trán chạy đua với những đội khác. Mọi người chơi đều rất sôi nổi. Nhưng đến lượt cô thì quả bóng bỗng nhiên nổ, dọa cô ngã ngửa trên cát. Anh bạn già thấy thế, vội bụng đưa tay trợ giúp. Ai ngờ, cô vừa nắm lấy, chuẩn bị đứng lên thì cậu ấy lại rút tay về. Cái mông đáng thương của cô lại một lần nữa tiếp xúc thân mật với mặt cát yêu dấu.

Vì thế, cô gái nào đó bực mình, túm vào ống quần kẻ đang đứng bên cạnh cười nhạo mình, kéo mạnh một cái.

Xong! Quần short caro xinh đẹp của chàng trai cứ như vậy chạm đến mắt cá chân. Nhưng lúc đó trời tối, chàng trai có hàng phòng vệ bên trong, cộng thêm động tác kéo lên cũng rất nhanh, mọi người còn mãi để ý đến đội thắng cuộc, chưa ai kịp nhìn thấy, nên chuyện này cũng chỉ có nạn nhân và hung thủ hay biết.

Thảo Ngân thế có trời đất chứng giám, lúc đó cô thật sự không hề cố ý. Cô chỉ muốn kéo người ta ngã cùng thôi, ai mà ngờ cái quần đó lại tụt. Lỗi là tại chủ nhân của nó không mặc cẩn thận đấy chứ. Vậy mà người ta lại đội cho cô cái mũ hắc sắc thật to trên đầu. Chuyện cũng đã trôi qua vài năm rồi nhưng vẫn thường xuyên khơi gợi lại để trêu chọc cô, giống như lúc này. Cô không có hắc sắc, càng không thêm muốn người ta. Cô rõ ràng là một cô gái rất thuần khiết, rất trong sáng đấy. Cô bị oan mà...

“Ai thêm muốn cậu chứ? Mau thả tớ ra!” Ngày hôm nay đã chơi quá nhiều, vừa rồi lại chạy mệt như vậy, lúc này cô gái nhỏ chẳng đủ sức để vùng vẫy nữa, chỉ có thể dùng miệng kêu la.

“Không phải cậu muốn đánh tớ sao? Tớ mà thả ra thì sẽ bị ăn đòn đấy.”

“Tớ không đánh cậu nữa là được chứ gì. Thả tớ ra đi!”

“Không thả!” Chàng trai nào đó vô cùng đắc ý, hai cánh tay giống như gọng kìm cứng rắn vây quanh người trong lòng.

“Cậu mà còn không thả, tớ sẽ...”

Chàng trai nào đó bị đe dọa, thế nhưng vẻ mặt lại hết sức bình tĩnh, chậm chậm ghé sát lại, nhón mày cười lưu manh:

“Cậu sẽ thế nào?”

“Tớ sẽ... Tớ... Tớ...” Mắt thấy khuôn mặt ai đó ngày một gần, cô gái nhỏ lắp bắp một hồi, cuối cùng im bặt, ánh mắt không tự chủ dán chặt vào khuôn mặt gần kề. Rõ ràng vẫn là đôi mắt ấy, cái mũi ấy, khuôn miệng ấy... Cô nhìn bao năm nay đã quen thuộc lắm rồi, có sao lúc này chúng lại thu hút cô đến thế?

“Gà Mái...” Chàng trai nào đó cất giọng trầm ấm thì thầm như dự dõ, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc trước mặt cô gái ra sau vành tai. Ánh mắt dịu dàng ấy hoàn toàn có thể làm tan chảy bất cứ trái tim băng giá nào.

Thảo Ngân cảm thấy cơ thể căng thẳng cứng đờ của mình bắt đầu nóng lên, dưới chân như nhũn ra, tim bỗng đập dồn dập không theo quy luật, hơi thở ngắn quãng, từng tế bào trong người nhiệt huyết sôi trào như muốn nhảy ra ngoài. Cô bị làm sao thế này? Không lẽ, cô, cô bị bệnh rồi?

“Gà Mái...”

Cái tên này, cái tên này lại chớp mắt với cô. Biết mất cậu đẹp rồi, đâu cần thiết phải khoe khoang như thế. Định quyền rũ người khác chắc?

“Gà Mái...”

Cậu tiến sát lại đây làm gì? Cậu muốn làm gì? Tớ với cậu là anh em cùng chung chiến tuyến đấy. Cậu không thể làm hại tớ được! Nếu cậu dám, anh Kiệt nhất định sẽ không tha cho cậu.

“Gà Mái...”

Đã kêu cậu không được lại gần rồi cơ mà. Lại còn thổi hơi lên mặt tớ nữa. Cậu có dừng lại không thì bảo? Tớ sẽ đánh cậu, không những đánh, còn cắn nữa đấy.

Cô gái nào đó hung hăng cảnh cáo. Thế nhưng, tất cả hoàn toàn chỉ là suy nghĩ trong đầu. Còn thực tế, cô gái ấy vẫn đang bất chấp bất giác nhìn chăm chăm khuôn mặt gần kề đến ngây ngốc, một chữ cũng không thốt nên lời.

Hoàng Bách vô cùng hài lòng với biểu hiện say mê của cô gái nào đó đối với mình, lúc này mới miễn cưỡng buông tay, thích thú véo má người ta, vui vẻ cười lớn:

“Ha ha... Gà Mái, đùa cậu vui thật đấy! Đi thôi, chúng ta về nhà nào.” Sau đó, nắm tay người ta kéo về nhà.

Thảo Ngân cứ như vậy rơi vào trạng thái hôn lìa khỏi xác, thẳng cho đến khi chuẩn bị lên giường đi ngủ, bị Tiểu Hắc quấy rầy mới tỉnh lại. Cô gái nhỏ ôm cún yêu nằm trên giường, bắt đầu tổng kết lại những điều kì lạ xảy đến với mình trong thời gian gần đây.

Khi ở gần cậu ấy, cô nhất định sẽ có chút khẩn trương, lại không hiểu vì sao thường nhìn lên cậu ấy.

Nhìn thấy có người muốn bắt nạt cậu ấy, cô nhất định sẽ tức giận.

Khi không gặp nhau, hình như có chút nhớ nhưng, làm chuyện gì cũng không xong.

Cậu ấy đánh nhau, người bị thương rõ ràng không phải cô, nhưng cô vẫn thấy đau.

Cậu ấy buồn, cô cũng không thể nào vui vẻ nổi.

...

Đột nhiên, Thảo Ngân vùng người ngồi dậy, xoay mặt cún yêu đối diện với mình, cẩn trọng đặt một câu hỏi không đầu không cuối:

“Tiểu Hắc, có lẽ nào... Tao, tao thích cậu ấy rồi?”

“Gâu...” Cún yêu nào đó sủa lên một tiếng như trả lời.

Tiếng sủa này rơi vào tai cô chủ của nó lại như một lời khẳng định chắc nịch.

Chỉ thấy cô gái ấy hai mắt dần dần banh lớn.

Vì sao cô nhất định không chịu chuyển chỗ ngồi khác? Vì sao cô lại ngoan ngoãn nghe lời cậu ấy như vậy? Vì sao cô luôn lo lắng cho cậu ấy? Rất nhiều câu hỏi vì sao khác...

Giờ thì có câu trả lời rồi.

Giây kế tiếp, cô gái đột ngột úp mặt xuống gối, hai tay bịt chặt tai, lẩm bẩm như niệm chú:

“Không! Không thể nào! Mình không thích cậu ấy! Mình không thể thích cậu ấy! Mình hoàn toàn không thích cậu ấy! Mình chỉ coi cậu ấy là bạn! Đúng vậy, đó là tình bạn! Là tình bạn... A a a...”

Cô gái nào đó sau một hồi niệm chú lại vùng lên, dùng hai tay vỗ vỗ mặt mình, hít sâu, thở mạnh mấy lần:

“Bình tĩnh, bình tĩnh... Mình thích cậu ấy? Cái này tuyệt đối không có khả năng! Chẳng qua, chẳng qua mình đã coi cậu ấy là người thân, nên mới quan tâm, mới nhớ nhưng, mới lo lắng. Mình đối với cả nhà đều vậy mà...”

Cô gái tự trấn an đến đây, tinh thần đã bình tĩnh hơn phần nào.

“Nhưng mà, lúc cậu ấy đến gần, sao tim mình lại đập nhanh? Cảm giác đó...” Ôi, tim lại đập nhanh rồi.

Bàn tay đặt lên ngực trái, cảm giác rất rõ ràng trái tim đang điên cuồng loạn nhịp, cô gái nào đó lại lâm vào trạng thái hoảng hốt:

“Không! Không... Mình không thích cậu ấy! Mình không thích cậu ấy! Mình không thích cậu ấy! Mình không...”

...

Cứ như vậy, trong một đêm trời thu mát mẻ nào đó, có một cô gái cả đêm mất ngủ, liên tục ôm đầu niệm chú, cố gắng tự thôi miên bản thân mình khiến cho cún yêu nào đó cũng cả đêm mất ngủ theo.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Rung Động Đầu Đồi 2

Chủ nhật lại đến. Nếu như bình thường, sau khi ngủ dậy, Thảo Ngân nhất định sẽ lại ôm Tiểu Hắc chạy đến cửa hàng của mẹ nuôi. Nhưng hôm nay mặt trời đã lên đến lưng đèo rồi mà cô chủ và cún yêu nào đó vẫn chưa có động thái muốn tỉnh dậy. Vì sao? Bởi vì tối qua hai kẻ đó đều bị mất ngủ và bây giờ đang phải ngủ bù.

“Em gái, sắp 10 giờ rồi. Mau tỉnh dậy đi thôi!”

Trong phòng cô em gái nhỏ hoàn toàn yên ắng. Ông anh Liên Kiệt hôm nay không hiểu vì sao tốt bụng đột xuất, mở cửa đi vào, thấy em gái vẫn còn đang ôm cún yêu ngủ thẳng cẳng liền dùng chân hẩy vào người cô bé:

“Dậy nhanh lên, anh dẫn đi mua quần áo.”

Cô em gái nhỏ vẫn nằm bất động, chỉ thấy hai cánh môi mấp máy cất giọng nói ngái ngủ như sắp hết hơi:

“Em buồn ngủ lắm...”

“Thế mẹ mua sầu riêng về rồi có ăn không?”

Kẻ nào đó nghe đến đồ ăn mới miễn cưỡng ngóc đầu dậy, hé đôi mắt ra hai khe nhỏ đủ nhìn thấy mặt anh trai, chép chép miệng:

“Anh cất đi cho em! Một lát dậy, em ăn.” Nói xong liền ngã trở lại vị trí cũ, nhấc chân gác lên khối bông di động thân yêu.

Giây kế tiếp, tiếng thở của kẻ nào đó lại đều đều. Bên cạnh, khối bông di động bị đè nặng cũng chỉ lắc mình mấy cái chỉnh lại tư thế, mắt cũng không buồn mở, lại tiếp tục cắn chân cún bông của mình, ngủ.

Nhìn em gái cùng cún yêu ngủ ngon đến bất tỉnh nhân sự, người anh nào đó cũng không đành lòng đánh thức chúng nữa. Nhưng, ngay khi anh từ bỏ ý định, dưới nhà bỗng vang lên tiếng cậu em nuôi cùng mẹ anh trò chuyện:

“Mẹ Hiền, để con giúp mẹ một tay!”

“Để mẹ làm được rồi. Lại sang tìm em gái hả?”

“Vâng. Hôm nay, bọn con hẹn làm bài tập mà không thấy cậu ấy sang nên con qua đây.”

“Con bé này, không chịu chăm chỉ học hành gì cả. Anh con đang đánh thức nó trên phòng đấy. Con lên giúp anh một tay đi!”

“Vâng.”

Liên Kiệt đứng bên giường, quan sát xong một màn vừa diễn ra trong phòng, chằm chằm vuốt cằm suy tư.

Em gái anh vốn đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự, vừa nghe thấy giọng cậu bạn thân thì như bị điện giật, bật người dậy hoảng loạn nhìn một vòng. Sau khi chỉ thấy mỗi anh trong phòng, nó yên lặng như suy tư gì đó, sau đó liền nằm xuống, trùm chăn phủ kín người, chỉ lộ ra cái đầu hướng anh dặn dò:

“Anh Kiệt, hình như em bị ốm rồi. Em thấy mệt lắm! Cậu ấy vào thì anh bảo cậu ấy về đi nhé!”

Nói xong, cái đầu đó cũng chui luôn vào chăn, nằm yên không nhúc nhích, vừa kịp lúc người bên ngoài đi vào.

“Anh Kiệt, Thảo Ngân đâu anh?”

Liên Kiệt nhìn người vừa bước vào một lượt, lại nhìn Tiểu Hắc bị tiếng ồn làm phiền đang dùng hai chân trước kéo tai cụp xuống nằm ở góc giường, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở khối chăn nhô lên giữa giường, chậm rãi kéo ghế đến ngồi xuống, mới lên tiếng trả lời:

“Nó bảo nó bị ốm, đang chui trong chăn kia kìa.”

Hoàng Bách nghe vậy liền lo lắng, bước nhanh đến bên giường, kéo góc chăn trên đầu ai đó xuống:

“Gà Mái, cậu bị ốm làm sao?”

Bệnh nhân nào đó “A...” lên một tiếng, vội vàng kéo chăn trùm lại lên đầu, từ trong chăn nói vọng ra:

“Tớ không sao, chỉ mệt chút thôi. Ngủ một lát sẽ khỏe lại. Cậu với anh Kiệt mau ra ngoài đi!”

Hoàng Bách lại cầm góc chăn, muốn kéo ra:

“Có phải hôm qua ăn nhiều kem quá mới bị ốm không? Cậu bỏ chăn ra để tớ xem có sốt không nào.”

Thế nhưng, bệnh nhân nào đó rất không phối hợp, nhất quyết không chịu thỏa hiệp, một mực giữ chặt góc chăn:

“Không cần! Tớ không sốt. Tớ chỉ muốn ngủ thôi.”

“Gà Mái, ngoan, bỏ chăn ra!”

“Không!”

“Để tớ xem, buổi chiều tớ làm gà sốt mật ong cho cậu.”

“Không cần!”

“Vậy thì tôm nướng phô mai nhé?”

“Không cần!”

“Thế còn xôi sầu riêng?”

Im lặng một chút.

“Không cần!”

Ông anh Liên Kiệt sau khi ngồi xem chán chê mới đi đến túm cổ cậu em nuôi, kéo ra ngoài:

“Thôi để nó ngủ. Anh với cậu sang ngõ bên xem bố chơi cờ nào!”

“Nhưng...”

“Nó không sao đâu. Đi thôi!”

“Em...”

...

Cô gái nào đó nằm trong chăn, lắng tai nghe ngóng.

Một giây, hai giây trôi qua... Không gian đã trở về yên tĩnh.

Hé chăn nhòm ra ngoài, sau khi xác minh trong phòng thật sự không còn ai nữa, cô gái mới vùng chăn chui ra, vừa dùng tay quạt lấy quạt để vừa than thảm. Nóng chết cô!

Trải qua một đêm dài đằng đẳng mất ngủ, cuối cùng thì cô gái nhỏ cũng phải thừa nhận sự thật rằng mình thích người ta. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một vấn đề lớn hơn kia. Cô phải đối mặt với người ta thế nào đây?

Giả bộ như không có vấn đề gì bất thường? Làm sao cô có thể làm được trong khi rõ ràng là cô có tình cảm với người ta được chứ. Chỉ cần cậu ấy đến gần, cô nhất định sẽ khản chương đấy. Cậu ấy hiểu rõ cô như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ phát hiện ra nguyên nhân thôi. Phương án này... Loại!

Nói ra? Tuy hai người cùng nhau lớn lên, lại thân thiết như người một nhà, nhưng ngộ nhỡ người ta không thích cô, chỉ coi cô như em gái thì sao? Lúc đấy thì mối quan hệ của hai người đâu còn có thể như trước nữa. Hoặc cậu ấy sẽ tránh mặt cô, hoặc cậu ấy sẽ vì không muốn cô buồn mà giả bộ cũng thích cô. Cả hai cái đó cô đều không muốn xảy ra. Vậy nên, phương án này... Cũng loại!

Đường nào cũng không được! Cô phải làm thế nào đây?

...

Cứ như vậy, thiếu nữ lần đầu tiên lọt lút tình nào đó lại một lần nữa ôm đầu vật lộn hết cả buổi sáng trong phòng, ồn ào đến mức cún yêu nào đó mặc dù rất muốn ngủ tiếp cũng phải bỏ giường mà chạy ra ngoài tìm yên ổn.

Giờ cơm tối, Liên Kiệt giúp mẹ dọn đồ ăn ra bàn đầu vào đấy xong xuôi vẫn chưa thấy em gái ló đầu ra ngoài. Anh thở ra một hơi không rõ là vui hay buồn, hướng cầu thang bước đi.

Cửa phòng em gái vẫn đóng, nhưng anh nghe thấy bên trong không hề yên tĩnh chút nào. Một lát là tiếng làm bầm buồn bực, một lát lại là tiếng kêu khóc thảm thiết, nhưng lại không hề nghe rõ là người bên trong đang nói cái gì.

“Em gái, xuống ăn cơm nào!”

Tiếng kêu khóc trong phòng lập tức ngừng lại, giây sau đó, em gái anh cất cái giọng nghệt mũi ồm yếu mà anh biết thừa là nó dùng tay bịt mũi giả bộ trả lời:

“Em mệt lắm! Cả nhà ăn cơm trước đi. Lúc nào đói, em ăn sau.”

“Thằng Bách về rồi.”

Không đầy nửa phút sau, cửa phòng chậm chậm mở ra. Cô em gái nhỏ nhìn anh trai bằng ánh mắt dò xét một vòng, sau đó nhẹ nhàng bước chân về phía cầu thang, cẩn thận ngó xuống dưới nhà.

“Con còn đứng ngó? Có xuống ăn cơm không thì bảo?”

Bị mẹ đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, Thảo Ngân thiếu chút nữa là lộn cổ xuống dưới, vội vàng ôm tay vịn cầu thang thở gấp.

“Ăn cơm xong rồi anh hỏi chuyện.”

Ai đó nghe vậy liền ngẩn ra, vừa ôm tay vịn cầu thang vừa nhìn anh trai thông thả bước xuống nhà, rồi như hiểu ra điều gì, cơ thể bỗng hóa đá, hai mắt tròn lún găm vào bóng lưng anh trai. Ôi, sao cô lại có thể quên trong nhà có một nhân vật ma quỷ như anh trai mình được cơ chứ? Hôm nay, cô hành động kì quặc như vậy, anh ấy còn có thể không phát hiện ra cái gì sao? Chết rồi, chết rồi... Nếu anh trai cô biết thì Hoàng Bách cũng rất nhanh sẽ biết thôi. Cô phải làm thế nào bây giờ?

Không thể cho Hoàng Bách biết được! Làm thế nào bây giờ?

“Anh Kiệt...” Tự giác dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, cô em gái nào đó liền bám theo anh trai, bày ra bộ dáng nịnh nọt.

Liên Kiệt vỗ vỗ vị trí bên cạnh, không hiểu sao lại nở một nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ.

Giờ phút này, Thảo Ngân vô cùng biết điều mà nghe lời chạy đến, nhanh nhẹn ngồi xuống, ngoan ngoãn ngược mắt nhìn anh.

“Có chuyện gì muốn nói cho anh biết không?”

“A... Em, em...”

Liên Kiệt nâng tay, ôm vai cô em gái nhỏ bé đang lúng túng của mình, kéo cô bé dựa vào người, vẫn cười nhẹ nhàng như trước:

“Em gái anh đã lớn thật rồi!”

“...” Em gái nhỏ bĩu môi phản đối. Em gái anh rõ ràng đã lớn từ lâu rồi mà!

“Nhớ ngày nào, mây cao còn chưa tới mép bàn, vậy mà suốt ngày chạy theo đòi anh cho đi chơi, đòi đồ ăn. Nếu anh không cho, mây liền gào khóc ầm ĩ, hại anh bị ăn đòn rất nhiều lần. Thấy anh bị đánh, mây lại còn ở bên cười rất sung sướng nữa chứ...”

“Anh, em nào có như vậy. Anh rõ ràng đang đổ oan cho em.”

Thấy em gái bắt đầu ngắc đầu, người anh nào đó cũng chỉ cười cười:

“Được rồi! Niệm tình hồi đó mây còn nhỏ không hiểu chuyện, anh có thể tha thứ. Sau này, anh tính sổ với thằng Bách cũng không muộn.”

“Chuyện của em thì liên quan gì đến cậu ấy chứ?”

Ý cười trên mặt người anh nào đó càng thêm sâu. Ẩn trong ý cười, tràn đầy yêu thương cùng quan tâm.

“Anh nhìn mây lớn lên cũng gần hai mươi năm rồi. Anh còn có thể không hiểu mây sao? Chuyện tình cảm tốt nhất không nên ép buộc, càng đừng suy nghĩ nhiều. Cứ xuôi theo tự nhiên thôi. Yên tâm, anh sẽ không tác động đến chuyện của hai đứa.”

Thảo Ngân tựa đầu vào vai anh trai, ngược mắt quan sát góc mặt nghiêng nghiêng của anh, bỗng thấy anh mình hôm nay đẹp trai một cách lạ thường, cũng dịu dàng, gần gũi một cách lạ thường. Dĩ nhiên không phải mọi ngày không thể. Chỉ là hôm nay có gì đó đặc biệt hơn thôi.

Ai đó điều chỉnh lại tư thế, xoay người vòng tay qua người anh trai, vừa ôm vừa dựa vào anh giống như lúc bé, bao nhiêu khúc mắc trong lòng lúc này dường như đều tan biến. Ban công nơi hai người đang ngồi là lúc sửa lại nhà anh trai cô đặc biệt thiết kế, hướng đón gió, lại có thể vừa ngắm được bình minh lẫn hoàng hôn, là nơi mọi người thích nhất trong nhà.

Em gái nhỏ hướng ánh mắt về bầu trời thu phía xa xa, ngắm nhìn từng áng mây trắng nhẹ trôi lững lờ, đột nhiên cười tủm tỉm:

“Anh Kiệt, dạo này mẹ hay nhắc đến chuyện sắp xếp cho anh đi xem mắt lắm đấy.”

Khuôn mặt anh trai nào đó lập tức xuất hiện ba vạch đen, khóe miệng giật giật hai cái cứng ngắt. Có vẻ cuộc sống độc thân yên ổn của anh không còn kéo dài thêm bao lâu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Chương 19: Độc Chiếm

Hoàng Bách cảm thấy hôm nay Gà Mái nhà mình rất lạ. Cô bé cúi đầu suốt, cậu có hỏi cũng chỉ trả lời vài tiếng qua loa, ánh mắt tránh né, thỉnh thoảng lại ngẩn người cười một mình, rồi đỏ mặt, rồi úp sấp xuống mặt bàn giả chết. Có lẽ nào...

“Gà Mái, hôm nay cậu đến ngày?” Sau khi tổng kết lại kinh nghiệm từ trước đến nay, chàng trai Hoàng Bách vuốt cằm đưa ra kết luận.

Cô gái nào đó vừa nghe câu này, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, đôi mắt đen tròn lớn nhìn kẻ vừa phát ngôn bậy bạ kia.

Chỉ thấy kẻ phát ngôn bậy bạ ấy sau khi nói xong thì trầm ngâm một chút, rồi đột nhiên đập tay cái bốp, dường như nhớ ra điều gì.

“Nhưng mà, của cậu tuần sau mới... Hự...”

Sau tiếng kêu thảm, bóng dáng nhỏ nhắn chạy vụt đi, bỏ lại phía sau kẻ nào đó đang cong người ôm bụng.

Hai cái người ấy cứ dăm bữa nửa tháng lại bất thường như thế đấy. Mọi người đã chẳng xa lạ gì với những chuyện thế này nữa rồi.

Bỏ chạy một mạch từ lớp học ra vườn trường, Thảo Ngân tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, vừa buồn bực, vừa kích động mắng thảm. Cái đồ tâm thần đó mọi ngày thông minh, sáng suốt bao nhiêu. Tại sao hôm nay lại đầu đất như thế chứ? Cô phải mất bao công sức mới làm cho bản thân có được một chút hương vị dịu dàng, nữ tính. Vậy mà cậu ấy nhìn thế nào lại thành cô đến ngày? Cái tên thần kinh bất định đáng ghét. Cô ghét hẳn chết đi được!

Một đường đuổi theo, Hoàng Bách rất nhanh đã tìm thấy Gà Mái nhà mình đang ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc bàng lảng ngay ngã rẽ mà họ hay ngồi. Khu vực này bình thường đã ít người lui tới, lúc này lại sắp vào học, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có mình cô bé ở đó. Bộ dạng cô bé trông rất ủ rũ, đầu uể oải cúi thấp, buồn chán thờ dãi, rõ ràng là định vô đầu bút tóc, nhưng không hiểu sao lại thôi, còn cẩn thận vuốt lại mái tóc một lượt.

Cậu sai chân đi tới, chậm rãi ngồi xuống mới thoải mái cười một tiếng. Nghiêng người về phía sau tựa vào thành ghế, cậu ngửa đầu nhìn bầu trời xuyên qua những tán cây trên đầu. Thời tiết hôm nay rất tốt. Mới sáng sớm, bầu trời trong xanh, không khí mát mẻ. Cây cối cũng vì thế mà tươi tốt hơn tràn ngập sức sống.

“Cậu đang giận tớ?”

Cô gái nhỏ vốn đang ngẩn người, giật mình tỉnh lại đã thấy người mình vừa nghĩ đến đang ngồi ngay bên cạnh, nhất thời luống cuống giải thích:

“Không có... Tớ, tớ nào có giận cậu chứ.”

“Không có ư?” Chàng trai nghiêng đầu, neho mắt cười nhìn cô gái, khiến cô gái lại ngượng ngùng cúi đầu.

Chàng trai lúc này mới cẩn thận quan sát cô gái một lượt. Hôm nay, cô bé không buộc tóc đuôi gà như mọi khi mà kết kiểu đuôi cá lỏng lẻo đầy nữ tính. Vài lọn tóc nhỏ không nghe lời vương trên gò má ửng hồng. Đôi mắt long lanh ánh nước. Hai cánh môi hồng như trái chín mọng nhẹ mím, run run.

Cô bé của cậu... Đáng yêu quá!

“Gà Mái...”

Nghe tiếng gọi thân quen, cô gái nhỏ ngẩng đầu ngược nhìn. Một cơn gió nhẹ thổi qua. Ánh mắt ngây ngô làm trái tim chàng trai nào đó tung bừng loạn nhịp, vội vàng chuyển đổi đề tài.

“Sao hôm nay cậu lại kết tóc thế?”

“Tóc? A, tớ... Hôm qua, thấy trên tạp chí, tớ làm thử thôi. Không đẹp sao?”

Nhìn bộ dạng khấn trương vắn vẹo ngón tay cùng ánh mắt lo sợ lên quan sát mình của ai đó, Hoàng Bách nhẹ mỉm cười, vươn tay chạm vào bím tóc nâu:

“Đẹp lắm.”

Khoan đã! Dường như cậu đã bỏ qua điều gì đó. Nụ cười trên mặt chàng trai tắt ngúm, trong đầu bỗng xoẹt qua suy nghĩ đáng sợ. Bím tóc mềm trượt khỏi những ngón tay to lớn.

Khi không lại muốn trở nên xinh đẹp, nữ tính hơn. Bắt đầu để ý đến cử chỉ, lời nói. Thường xuyên ngẩn người cười một mình rồi đỏ mặt... Những biểu hiện đó không phải là...

“Gà Mái...”

Ai đó nghiêm mặt, giọng nói lạnh lùng dường như còn đang tàn ra không ít sát khí.

“Cậu để ý tên nào rồi đúng không?”

Thảo Ngân bị khuôn mặt băng lạnh đen như đáy nồi của ai đó dọa đến kinh sợ, nhưng rất nhanh cũng bị nỗi lo lắng sẽ bị người ta hiểu lầm thức tỉnh, vội kéo tay người ta giải thích.

“Không phải. Không phải đâu! Tôi không để ý ai cả...”

“Cậu còn muốn giấu tớ?” Lòng mày ai đó nhúu lại.

“Không phải mà! Tớ, tớ...” Cô làm sao có thể nói người cô đang để ý là cậu ấy cơ chứ?

“Như vậy là sự thật?” Ánh mắt ai đó tối sầm.

Cô gái nhỏ cúi thấp đầu, lí nhí lắp bắp giống như bản thân vừa phạm sai lầm nghiêm trọng không thể tha thứ:

“Tớ, cái đó... Tớ...”

Con gió lạnh chẳng biết từ đâu quét qua, cả cơ thể ai đó chìm sâu trong lạnh lẽo, giọng nói trở nên vô cảm:

“Cậu còn nhớ đã hứa với tớ điều gì không?”

“Nhớ. Không được để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến học hành.”

Ai đó chậm rãi đứng lên, đưa lưng về phía cô gái nhỏ, thanh âm lạnh lạnh, ẩn sâu trong đó là sự chua xót rất khó nhận ra:

“Về lớp thôi! Sắp vào học rồi.”

Bước chân vững vàng. Bóng lưng mạnh mẽ. Thế nhưng, trong tim ai đó lại đang khó chịu, đau đớn như bị dao đâm vạn lần. Cậu từng cho rằng, cả đời này, Gà Mái sẽ chỉ để ý một mình cậu, quan tâm tới một mình cậu, lo lắng cho một mình cậu. Nhưng hiện tại... Gà Mái của cậu để ý đến người khác rồi. Gà Mái của cậu thích người khác rồi. Gà Mái của cậu...

Không được! Gà Mái là của cậu! Ai cũng không thể cướp đi.

“Gà – Mái...”

“Có.” Đang buồn bã nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của ai đó, nghe tiếng rống đột ngột, Thảo Ngân theo phản xạ có điều kiện lập tức hô to.

“Cậu còn muốn ngồi đó đến bao giờ?”

Đội cô gái nhỏ vừa chạy đến, chàng trai bá đạo nào đó liền nắm lấy tay cô, vừa lôi kéo đi về phía trước, vừa dùng giọng điệu người lớn lên lớp:

“Mới bao tuổi đầu đã học người ta yêu đương lung tung. Tôi không đồng ý. Nhiệm vụ của cậu bây giờ là phải chuyên tâm chăm chỉ học hành, có biết không hả? Thi thử lần này mà cậu không được trên hai mươi điểm, xem tớ xử lí cậu thế nào...”

Cứ như vậy, một người với ý đồ quét sạch toàn bộ những gì liên quan đến tình yêu ra khỏi đầu đối phương nghiêm túc giáo huấn, một người im lặng bước theo, buồn bã lắng nghe hết cả đoạn đường.

Kết thúc buổi sáng thứ hai không một chút tốt đẹp, Thảo Ngân đau khổ nhận ra bản thân quả thực là một cô gái vô cùng thất bại. Cố ý trở nên xinh đẹp, nữ tính trước mặt người ta lại bị người ta hiểu thành cô đang để ý đến người khác. Không những thế, người ta còn tỏ thái độ chán ghét chuyện tình cảm rất rõ, hoàn toàn dập tắt hi vọng bé nhỏ của cô. Sáng nay, trước khi bước ra cửa gặp cậu ấy, cô đã phải ôm Tiểu Hắc rất lâu mới có đủ dũng khí đẩy. Vậy mà...

“Tiểu Hắc, mày nói xem. Tao nên làm gì bây giờ?”

Tiểu Hắc đang ăn phần cơm rang trứng của mình, chỉ ngóc đầu lên “Gâu” một tiếng rồi lại cắm đầu ăn tiếp.

Thảo Ngân nhìn cún béo chỉ biết ăn nhà mình, chán nản thở dài, buồn bực dùng cái thìa trong tay hành hạ bát cơm trước mặt. Hôm nay, anh cô bận việc ở công ty nên không ăn trưa ở nhà. Bố mẹ cô được bác hai báo tin bà ngoại bị trúng gió đã cấp tốc đến nhà ông bà từ sớm. Lúc cô tan học trở về, trong nhà chỉ còn lại mỗi Tiểu Hắc cùng tờ giấy nhắn của bố mẹ, dặn cô tự lo liệu. Vừa rồi, bố mẹ gọi điện về báo tình trạng của bà, cũng chỉ dặn dò cô thêm vài câu, nói ngày mai bố mẹ mới trở về mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Độc Chiếm 2

Phía bên này, vừa nhận được điện mẹ nuôi nhờ chăm sóc Thảo Ngân đang ở nhà một mình, Hoàng Bách liền chuẩn bị vô số đồ ăn ngon đem sang cho cô. Nhưng khi cậu sang đến nơi, nhà cửa lại một mảnh vắng không một bóng người. Hiện tại đã qua 12 giờ trưa, có lẽ Gà Mái nhà cậu lại ngủ lã quay ra rồi. Vì thế, cậu không nhấn chuông mà trực tiếp dùng chìa khóa mẹ nuôi đưa cho mình từ mùa xuân năm ngoái để mở cửa.

Nhà dưới đúng là không có ai. Nghe thấy tiếng mở cửa, Tiểu Hắc từ trên lầu mới nghiêng ngả đi xuống, nhìn thấy cậu liền tí mắt vui mừng, vẫy đuôi chạy đến.

“Tiểu Hắc, cô chủ đâu?”

Tiểu Hắc nghe đến cô chủ thì ngửa cổ hướng lên lầu, vừa vẫy đuôi vừa sủa lên mấy tiếng giống như trả lời.

Hoàng Bách đem bánh quy đổ ra bát cho Tiểu Hắc, ngồi chơi với nó một lát mới hướng cầu thang đi tới.

Tướng ngủ của Thảo Ngân từ trước đến giờ không tính là rất xấu nhưng cũng không thể nói là ngoan ngoan, hiền lành được.

Trên giường, cô gái ngủ nằm úp sấp, tay chân dang rộng tạo thành hình ngôi sao. Bộ đồ ở nhà rộng thùng thình, thoải mái bị giầy vò lộn xộn. Vai áo bị kéo xô lệch qua một bên, lộ ra một mảnh vai trần trắng mịn. Cái đầu ngủ nghiêng sang một bên, cánh môi cong cong khẽ chạm vào gà bông bên cạnh giống như đang hôn môi với nó, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười nhỏ hết sức thỏa mãn. Chiếc chăn mỏng kẻ xanh trắng một phần nhỏ đắp trên bắp chân trái của cô gái, phần còn lại kéo lê dưới đất, trạng thái như sắp rơi xuống hoàn toàn. Phía cuối giường có đặt một cái quạt cây. Gió từ đó thổi nhẹ về phía cô gái đang nằm trên giường làm mái tóc nâu bay lượn nhẹ nhàng. Tất cả tạo nên một cảnh tượng không mấy lãng mạn. Nhưng trong mắt kẻ si tình nào đó, cảnh tượng ấy lại cuốn hút đến mê người.

Hoàng Bách ngẩn người đứng ở cửa một lúc lâu mới chậm chạp đi vào, kéo ghế ngồi xuống bên giường. Trong khi đó, ánh mắt lại vẫn thủy chung dán trên mặt ai đó.

Thời gian hai người ở bên nhau mỗi ngày đều nhiều hơn so với những cặp đôi thật sự khác. Ngoài cùng đi học ở trường, hai người còn thường xuyên ôn tập ở nhà cùng nhau, đi học thêm cũng học chung lớp, có thời gian rảnh rỗi cũng đều tìm nhau cùng xem phim hay đi chơi. Ngày ngày đều dính lấy nhau một chỗ. Thế nhưng, chỉ những lúc cô ngủ như lúc này, cậu mới có cơ hội đường đường chính chính mà tỉ mỉ ngắm nhìn cô ở khoảng cách gần đến thế.

Gà Mái của cậu có một gương mặt nhỏ nhắn, chỉ một bàn tay của cậu cũng đủ bao trọn. Mũi Gà Mái không cao lắm, miệng cũng không đẹp lắm, cảm cũng chỉ có thể nói rằng thon gọn. Nhưng môi Gà Mái rất mềm, mắt to, mi dày, tóc dài mềm mượt. Bấy giờ lớn rồi, da cũng được chăm sóc rất tốt, đáng người cũng có một chút, ôm vào rất vừa tay, cho dù là bé hay công cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Lấy con mắt của người đời để bình phẩm, Gà Mái xem như cũng là một cô gái thanh tú, ưa nhìn. Còn trong mắt cậu, Gà Mái mãi mãi là cô gái xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, ai cũng không thể sánh bằng.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Một người ngủ, một người ngắm cũng hết cả buổi chiều.

Cho đến khi người trên giường vặn vẹo lật người, lăm bắm nói gì đó, người đang ngồi bên cạnh bỗng sùng sốt, không dám chắc mà ghé lại gần muốn kiểm chứng. Hình như vừa rồi cô bé nói... Bạch Công Tử? Cô bé gọi cậu?

Nhưng tuyệt nhiên, cái miệng nhỏ nhắn sau khi hé ra mấy từ đó thì không mở ra nữa. Khoảng cách gần như vậy, hơi thở của người trong lòng gần đến thế, hương thơm thanh mát quần quanh chóp mũi, có người đàn ông nào không nảy sinh ý đồ không trong sáng.

Dù hiện tại, Gà Mái của cậu đang để ý đến người khác, một người không phải cậu. Nhưng cậu nhất định sẽ không buông tay. Bằng mọi cách, cậu sẽ giữ Gà Mái lại bên mình. Chỉ cần không để Gà Mái tiếp xúc với tên kia, thứ rung động nhất thời trong cô sẽ sớm phai nhạt, và Gà Mái sẽ mãi là của riêng cậu, của riêng Bạch Công Tử. Tay, chân là của cậu. Mắt, mũi cũng là của cậu. Một sợi tóc cũng là của cậu. Tất cả mọi thứ của Gà Mái đều thuộc về cậu, kể cả hơi thở.

Hơi thở... Miệng?

Ánh mắt cậu dán chặt vào cái miệng nhỏ nhắn. Hai cánh môi hồng ửng rõ ràng còn có ý khép mở nhẹ như trêu chọc. Giống như có một con mèo đang dùng bốn chân mềm mại cào vào lòng cậu, vừa ngứa ngáy, vừa khó chịu.

Chiều nay không phải học thêm, Gà Mái nhà cậu đã ngủ thì còn lâu mới dậy. Hôn một chút, chắc cũng không sao đâu. Trong đầu vừa nghĩ, cơ thể lập tức hành động.

Nghiêng về phía trước. Hạ thấp trọng tâm. Lại nghiêng về phía trước. Lại hạ thấp trọng tâm. Chỉ một chút nữa, một chút nữa thôi...

Đã bao lần cậu muốn làm thế này rồi? Muốn chạm vào cánh môi ấy, muốn mềm thử hương vị ngọt ngào ấy...

Khoảng cách ngày càng gần, chàng trai trẻ cũng theo đó ngày càng hồi hộp. Trên TV cũng không phải chưa từng xem, nhưng bản thân lại chỉ có kinh nghiệm tưởng tượng, hôn người trong lòng cũng phải lén lút lút lút như thế đi ăn trộm, không hồi hộp mới lạ.

“Bốp.”

Đột nhiên sau gáy bị đập mạnh, chàng trai nào đó chậm chạp quay đầu, lập tức bị khuôn mặt nghiêm nghị của người trước mắt đóng băng tại trận.

“Anh Kiệt.” Bị bắt quả tang rồi.

“Nhân lúc anh không có nhà, cậu tính làm bậy đó à?”

“Em...”

“Theo anh xuống nhà!”

Và thế là, hoàng tử bị phù thủy mang đi, để lại công chúa còn đang say ngủ hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra. Khi công chúa tỉnh dậy, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Tuy hôm nay, bố mẹ vắng nhà, nhưng nhờ đồ tiếp tế từ Hoàng Bách đem tới, hai anh em nhà họ Lý cùng với cún yêu vẫn có một bàn đầy ắp thức ăn thơm ngon cho bữa tối. Thảo Ngân chỉ cần đem đồ đi hâm nóng, ba anh em liền có thể ăn.

“Anh Kiệt, Hoàng Bách mang thức ăn qua lúc nào thế anh?”

“Anh vừa về thì nó sang. Thấy mày ngủ say quá nên anh không gọi. Sao? Nhớ nó à?”

“Ài, ai nhớ cậu ấy chứ. Anh mau ăn cơm đi!”

Nhìn em gái hai má đỏ bừng đang cúi đầu ngượng ngùng ăn cơm, Liên Kiệt lại nhớ đến cuộc đối thoại của anh và cậu em nuôi lúc chiều.

Sau khi bị anh bắt quả tang, thằng nhóc đó rất biết điều, ngoan ngoan ngồi đối diện anh, im lặng tỏ thái độ hối lỗi, thật lâu sau mới lên tiếng:

“Anh Kiệt, em... Bọn em...”

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng ấp úng nói không nên lời của thằng nhóc, anh dĩ nhiên vô cùng thích thú, khuôn mặt cười như không cười nhìn thằng nhóc chằm chằm, dọa nó một hồi mới khẽ cười ân xá:

“Được rồi. Cậu nghĩ anh không biết chuyện cậu thích con bé à? Anh còn biết từ khi nào cậu bắt đầu thích con bé nữa đấy. Bây giờ, cậu tính sao?”

“Anh Kiệt, anh giữ bí mật chuyện này giúp em được không?”

“Không định nói cho con bé biết à?”

“Em sợ cô ấy biết sẽ giết mình rồi trốn tránh em. Hôm nay, cô ấy nói với em là đang để ý một tên nào đấy. Nếu bây giờ biết chuyện, nhất định cô ấy sẽ cảm thấy rất khó xử.”

“Con bé nói với cậu, nó thích người khác?”

“Là em đoán được. Cô ấy không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận. Anh Kiệt, anh biết tên kia là người nào không?” Lúc thằng nhóc hỏi đến đây, anh thật sự đã thấy trên mặt nó tràn ngập đau khổ, vẻ mặt trúng thối ngàn năm khó gặp.

Anh làm sao có thể buông tha cho nó dễ dàng như vậy.

“Biết. Nhưng không thể cho cậu biết.”

Nói xong câu này, mặc cho thằng nhóc lẻo đẻo theo sau cầu xin thế nào, anh cũng nhất quyết không hé thêm nửa lời. Vậy mà trước khi về, nó vẫn còn không chịu yên, kéo quần, kéo áo anh một hồi mới thôi.

Liên Kiệt lại đưa mắt nhìn em gái vẫn đang cầm đầu ăn phía đối diện. Rõ ràng, cả hai đều có tình cảm với nhau, nhưng lại sợ này sợ nọ không chịu nói. Thật là đau đầu với hai đứa nhóc này! Thôi, cứ để hai đứa nó như thế cũng được. Về sau, anh còn sợ không có chuyện vui để xem sao?

Thảo Ngân đang ăn, bỗng rùng mình một cái. Ngước mắt lên lại thấy anh trai đang trong bộ dạng vui sướng nhìn mình, cô sợ hãi hỏi:

“Anh Kiệt, anh cười cái gì vậy?”

Anh trai Liên Kiệt càng cười càng tươi, gấp một miếng khoai sọ cho vào miệng, khi nhai vẫn còn cười. Cuộc sống tới đây của anh sẽ không còn nhàm chán ngày ngày bị ép đi xem mặt nữa rồi. Ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 20: Kẻ Phá Đám

Ngay sau đó, chuỗi ngày bị quản thúc giống như trẻ đang thời kì đi mẫu giáo của Thảo Ngân chính thức bắt đầu. Hàng ngày, cô đi đâu cũng sẽ có người đưa đi, đưa về. Chỉ cần bước ra khỏi nhà, phía sau cô sẽ lập tức mọc ra một cái đuôi đeo bám. Không, là bảo mẫu mới đúng.

Vị bảo mẫu này có chiều cao trên một mét tám, cân nặng gấp nghé bảy mươi lăm, da trắng, mũi cao, mắt hẹp dài, tướng mạo bảnh bao luôn được một tầng lạnh lùng bao phủ. Bảo mẫu quản tất cả mọi việc của cô, từ việc học những gì, học như thế nào, cho đến việc hôm nay cô ăn cái gì, mặc đồ ra sao. Chỉ cần vị bảo mẫu này không vừa ý, cô nhất định sẽ thật thảm.

“Gà Mái.” Kèm theo đó là một cái gõ nhẹ vào trán.

Cô gái nào đó đang buồn bực vẽ bậy trên giấy, bị gõ như thế liền ôm đầu, ngược đôi mắt ẩm ướt nhìn lên.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn tới, cô gái ấy lập tức nuốt lại những lời đang muốn bay ra khỏi miệng, kèm theo đó là một tiếng nuốt nước bọt mang mùi vị háo sắc.

Ai đó vì ngồi ngược hướng sáng mà không nhìn rõ nét mặt. Nhưng, cô có thể khẳng định, người ấy đang bày ra một bộ dáng nghiêm nghị trừng mắt với cô, sau đó đôi mày khẽ nheo lại. Bóng người cao lớn chìm trong ánh sáng có chút âm u của ngày đông vẫn toát lên hòa quang ấm áp rực rỡ.

Nếu bây giờ, ánh mắt nghiêm nghị ấy đột nhiên trở nên nhu hòa như hương, dịu dàng, mềm mại như nước nhìn cô, rồi đôi môi ấy nhẹ mím cười với cô, cô nhất định sẽ ôm tim bay lên trời trong niềm hạnh phúc vô bờ.

“Cậu còn nhìn?”

Cảm thấy luồng không khí lạnh bất chợt bao trùm, cô gái nhỏ nhanh chóng thu lại ánh nhìn háo sắc, chớp mắt mấy cái lấy lòng.

“Không chuyên tâm làm bài thì lát nữa phần của cậu chuyển cho Tiểu Hắc.” Chàng trai nào đó nheo mắt, lại gõ lên trán cô gái cái nữa.

Mất thấy khẩu phần ăn sắp bay vào miệng cún yêu, cô gái nhỏ vội vàng kéo tay chàng trai, khuôn mặt đáng thương, mề nheo:

“Đừng mà! Cậu không thể làm thế. Tớ vẫn rất chuyên tâm mà. Làm sắp xong rồi đây.”

“Hừ, tớ xuống chuẩn bị trước. Khi nào làm xong, mang xuống cho tớ xem.” Gấp quyển sách trong tay, đặt xuống bàn, vị bảo mẫu nào đó bỏ lại một câu rồi chậm rãi ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng lưng bảo mẫu, cô gái nhỏ oán giận gào thét trong lòng. Đây, bảo mẫu này lại uy hiếp cô rồi. Cô đáng thương quá!

Nhớ lần trước, cô vì vội đi mừng sinh nhật một người bạn ở lớp nên không chờ bảo mẫu qua đón mà đi trước với một người bạn khác tiện đường qua nhà cô. Ngày hôm sau, bảo mẫu liền làm thật nhiều đồ ăn ngon. Thế nhưng, bao nhiêu đồ ăn ngon ấy lại chui toàn bộ vào bụng Tiểu Hắc, cho dù cô có năn nỉ, chảy nước miếng thèm thuồng thế nào cũng không nhường cho cô một tiếng. Thử nói xem, một người có tâm hồn ăn uống như cô, đồ ăn ngon bày ra trước mắt nhưng lại chỉ có thể ngắm mà không thể ăn, còn phải nhìn chúng từng miếng từng miếng chui vào dạ dày kẻ khác. Đây là loại tra tấn cỡ nào chứ?

Không những thế, bảo mẫu còn giao cho cô mỗi tuần một bài kiểm tra. Nếu kết quả không đạt tiêu chuẩn đề ra, bảo mẫu sẽ đón Tiểu Hắc qua bên đó, cho tới khi kết quả của cô đạt thì mới có thể gặp lại cún yêu.

Còn vị bảo mẫu này, từ đầu đến cuối vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc, luôn dùng lí lẽ muốn tốt cho cô làm cột chống lưng, khiến cho cô gái nhỏ một chữ cũng không thể phản kháng.

Ai kêu bố mẹ cô tin tưởng vị bảo mẫu này như vậy, giao toàn quyền xử lý cô cho người ta, hại cô ngày ngày thật thảm. Cô quả thật là rất đáng thương mà!

Vừa ẩm ức làm bài, vừa âm thầm than thở, ai đó cứ viết vài nét lại ấn mạnh cây bút trong tay xuống mặt giấy để giải tỏa bớt oán giận trong lòng.

Đừng nhìn Hoàng Bách lúc này đang bình thản nhào bột, thái thịt mà lầm tưởng. Kì thực, trong lòng cậu, lo lắng, khẩn trương đã loạn thành một đoàn rối. Gà Mái nhà cậu đã tỏ vẻ bất mãn nhiều ngày nay. Rất có thể, cô đã ghét cậu rồi cũng nên. Nhưng không bao bọc cô cẩn thận như thế lại không được. Cậu làm sao có thể để những kẻ có ý đồ không trong sáng đến gần cô chứ? Vậy nên, cho dù cô có ghét cậu thêm nữa thì cậu vẫn sẽ bao bọc cô thật chặt chẽ, tuyệt đối không thể để bất kì đối tượng khả nghi nào lọt qua vòng vây.

Chàng trai nào đó vừa cẩn thận phân tích đưa ra quyết định, vừa thành thạo chế biến đồ ăn. Tiếng dao thớt, xong nồi leng keng hòa thành bản hợp tấu lúc nhanh, lúc chậm như nổi lòng ai đó không yên.

Chưa đầy một tiếng sau, mùi đồ ăn ngào ngạt vô thanh vô thức lan tỏa mọi ngõ ngách trong ngôi nhà nhỏ. Thảo Ngân rướn cổ hướng phía cửa phòng đang mở tung đón làn khí mang theo mùi thơm nức mũi, hít lấy hít để. Trong đầu cô lập tức liên tưởng đến mùi vị, màu sắc của các món ăn, nước miếng bắt đầu chảy ra, dạ dày sôi lên không ngừng. Chiếc bút trong tay cô múa lượn trên giấy càng lúc càng nhanh. Gà bông nhỏ vốn được cô ôm trong lòng cũng bị ném qua một bên.

“Xong!”

Đặt mạnh cây bút xuống bàn, trên mặt cô gái nào đó lộ rõ vẻ vui sướng, vội vàng mang theo bài làm lao nhanh xuống nhà, vừa chạy vừa không quên gọi lớn:

“Bạch Công Tử, Bạch Công Tử...”

Không bao lâu sau, bóng người nhỏ nhắn chạy vọt vào trong bếp, hướng Hoàng Bách đang cầm đũa nhón mỳ nhìn mình, giơ bài làm ra trước mặt cậu:

“Cậu xem! Tớ xong rồi này.”

Đối với khuôn mặt tươi cười trước mặt, Hoàng Bách vĩnh viễn đều không có cách nào kháng cự. Chỉ mới liếc qua bài làm trong tay cô, cậu cũng đã thấy ba đáp án sai rồi. Khăng định, bài làm lần này cũng không mấy khả qua như mọi khi. Thế nhưng, cậu lại cứ như vậy bỏ qua cho cô, xoay người tiếp tục đảo đồ ăn trong chảo.

“Đề lên bàn rồi đi rửa tay đi. Đồ ăn sắp xong rồi.” Đành vậy thôi. Ai kêu cậu thương người ta như vậy! Nếu bây giờ bị phạt không được ăn, nhất định Gà Mái của cậu sẽ tui thân lắm

Chỉ chờ có vậy, Thảo Ngân lại hớn hờ ném xấp giấy trong tay qua một bên, cấp tốc rửa tay rồi đem bát đĩa chạy lại. Thom quá! Thom chết mất thôi...

“Bạch Công Tử, lát nữa tớ có thể đón Tiểu Hắc về không?” Nhìn chằm chằm từng miếng sủi cảo từ khi được người nào đó vớt khỏi nồi cho đến khi chúng được thả lên đĩa, hai mắt cô gái nhỏ sáng lên, hận không thể một miếng đem tất cả chúng cho vào bụng.

Hoàng Bách sao có thể không rõ suy nghĩ trong lòng Gà Mái nhà mình lúc này. Tuy ngoài miệng, cô tỏ ra sốt ruột muốn đón cún yêu về nhà thế thôi. Chứ thật ra, trong đầu cô chắc chắn là đang nhảy múa vui mừng. Không có người tranh đồ ăn với mình, Gà Mái tham ăn này sao có thể không vui mừng?

Cô gái nhỏ hí hửng bê đồ ăn đặt lên bàn, dùng đũa gấp một miếng sủi cảo nóng hổi, thổi một hồi mới đưa đến bên miệng chàng trai đang tháo tạp dề phía sau.

Chàng trai không một chút lưỡng lự, há miệng cắn một nửa.

Cô gái nhỏ tí mắt vui mừng, đem nửa cái sủi cảo còn lại, rất tự nhiên cho vào miệng nhai ngon lành, sau đó lại gấp một cái nữa, lặp lại động tác như vừa rồi. Nhưng, khi nửa cái sủi cảo thứ hai còn chưa kịp bỏ vào miệng, bên ngoài bỗng vang lên âm thanh gọi hồn mà chỉ cần một tiếng vang thôi cũng đủ làm cho cô đau đầu.

“Thảo Ngân béo, mau ra mở cửa!”

Thảo Ngân béo? Kẻ gọi cô như thế, còn có thể là ai khác ngoài kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: 21: Kết Thúc Một Ngày Dài

Nhà ma này được thiết kế giống như một hang động nhân tạo, đường hầm chạy xoắn quanh những khối đá, lối đi chỗ rộng, chỗ hẹp, gấp ghe, gấp khúc. Trên trần hang, vô số xác chết treo lơ lửng, nhỏ xuống chất dịch nhầy tanh tưởi. Trong góc khuất, thỉnh thoảng lại tràn ra từng đợt khói trắng lạnh lạnh, những đốm sáng chột lóe lên rồi vụt tắt. Ẩn hiện trong màn sáng xanh, đồ nhột nhật là những bóng đen lập lòe bay qua nghiêng lại rên la hừ hừ.

Thảo Ngân nắm chặt góc áo, lòng tràn ngập hoảng sợ. Dù biết những thứ này đều là giả, nhưng... Làm sao bây giờ? Chân cô giống như đang nhũn ra, cả người cũng bủn rủn. Xung quanh đang dần biến thành màu đen, khí lạnh bao phủ. Trước mắt cô một màn tối mịt mù.

Nghe nói, ngôi nhà ma này được xây dựng trên mảnh đất đã từng là nghĩa trang của những người chết vô danh vào thời chiến. Sau này, đất nước hòa bình, thành phố được quy hoạch lại, nghĩa trang được di dời tới một nơi khác để lấy đất xây khu vui chơi. Nhưng, người ta đồn rằng, những linh hồn vô danh kia vẫn còn nán lại nơi đây. Cũng theo lời đồn, nhà ma này chính là nơi những linh hồn ấy tụ tập.

Đáy lòng Thảo Ngân bắt đầu khóc thét. Bạch Công Tử ơi, mau đến cứu tớ đi! Anh Kiệt ơi, bố mẹ ơi...

“Òa...”

“A... A... A...” Cùng với bóng đen bắt ngờ nhảy ra, tiếng hét kinh hoàng của cô gái nhỏ cũng đồng thời vang vọng khắp đường hầm.

Bên ngoài, Hoàng Bách mang theo khuôn mặt lạnh lẽo, trừng mắt nhìn kẻ vừa ra khỏi đường hầm nhà ma nào đó đang nắm tay một cô gái lạ hoắc:

“Gà Mái đâu?”

Bảo Nam còn đang vui vẻ nắm tay cô chị nhỏ, khó hiểu nghiêng đầu nhìn. Á, ai đây? Thảo Ngân béo nhà cậu đâu rồi?

“Cậu còn nhìn. Gà Mái của tôi đâu rồi?”

Bảo Nam nghe tiếng rống của ông anh Mặt Lạnh, vội buông bàn tay đang nắm cô gái lạ ra. Mà cô gái đó lúc này đã sớm bị bộ dạng đen thui, giận dữ của Mặt Lạnh nào đó dọa sợ đến xanh mặt, vừa được thả liền vội vàng xoay người biến mất như một làn khói. Thôi buổi gì vậy chứ? Bị người khác nhận nhầm cũng là một cái tội ư?

“Lý – Bảo – Nam”

Cậu nhóc nhà họ Lý chậm chậm rút cổ lại, ánh mắt đảo qua lại, chột dạ ngập ngừng:

“Hình như, lúc đó đến một khúc cua, chúng tôi bị xô đẩy. Sau đó, vì ánh sáng không tốt lắm nên tôi... Có lẽ, hình như là... Tôi để lạc chị ấy rồi...”

Khuôn mặt lạnh lùng cùng ánh mắt tĩnh lặng thường ngày của chàng trai Mặt Lạnh nháy mắt biến mất không còn dấu vết. Chỉ thấy trên khuôn mặt ấy nhanh chóng bị bao phủ bởi một tầng lo lắng, khẩn trương.

Thờ gấp kiểm chế ý muốn bóp chết thằng nhóc trước mặt, Hoàng Bách xoay người bước nhanh đến quầy bán vé vào cửa trò nhà ma. Gà Mái của cậu có xảy ra chuyện gì, thằng nhóc này xong đời rồi!

Nhìn theo đám bụi bay toán loạn phía sau người nào đó cùng túi kem nằm lăn lóc trên mặt đất, sau vài giây suy nghĩ, Bảo Nam cũng nhấc chân chạy theo. Thảo Ngân béo ơi Thảo Ngân béo, chị ngân vạn lần cũng không được có chuyện gì đấy nhé! Bằng không, đứa em bé nhỏ này nhất định sẽ chết thảm trong tay Mặt Lạnh nhà chị mất thôi.

“Gà Mái...”

“Thảo Ngân béo...”

Trong không gian hẹp dài, uốn lượn, âm thanh hỗn tạp dần dường như biến mất, vang vọng khắp góc ngách chỉ còn tiếng gọi lo lắng, gấp gáp của hai kẻ nào đó.

Hiện tại vừa mới qua Tết âm lịch không lâu, người người du xuân vui vẻ. Sắc trời càng về muộn, trò chơi nhà ma lại càng đông khách.

Lúc này, đoàn người từng đôi, từng nhóm chẳng còn hứng thú với mấy thứ ma quỷ trong đường hầm nữa mà bắt đầu quay ra quan sát hai kẻ đang lục lọi từng ngõ ngách của đường hầm. Ngay cả nhân viên hóa trang làm nhiệm vụ dọa khách trong đường hầm cũng phải đau khổ úp mặt vào tường. Bởi lẽ hai kẻ này không những không bị họ dọa, ngược lại chính họ mới là kẻ nên hoảng sợ đây này. Vào nhà ma là để vui chơi, hai kẻ đó mang theo bộ mặt hung dữ như thế làm gì chứ?

Túm cổ một con quỷ tóc dài, áo trắng, trên mặt một mảnh trắng xóa không hề có mắt mũi, vóc người cao to trong góc cua, chàng trai Mặt Lạnh trầm giọng đe dọa:

“Vừa rồi anh có thấy một cô gái tóc dài ngang lưng, mặc váy trắng ngang gối, áo khoác xanh sẫm, khăn quàng màu kem, cao đến vai tôi đi qua đây không?”

“À... Cái đó... Trong này, ánh sáng không được tốt lắm. Tôi, thực ra...”

“Nói!”

“Không biết đó có phải người cậu tìm hay không. Nhưng cách đây không lâu, có một cô gái bị dọa đến ngất xỉu, mấy đồng nghiệp của tôi đưa cô ấy ra ngoài rồi.” Nói một mạch liền thẳng không dám ậm ừ như vừa rồi, anh chàng quỷ tóc dài mới dám thở ra một hơi.

Kẻ đó, anh ta còn chưa kịp trấn tĩnh lại tinh thần đã bị ném mạnh đến nỗi lao đảo. Đợi khi anh ta đứng vững lại, hai kẻ hung dữ vừa rồi đã không còn bóng dáng, bỏ lại phía sau một đám người vẫn còn chưa hiểu chuyện gì ra chuyện gì.

“Gà – Mái!” Vừa ra đến ngoài, nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của người trong lòng vẫn đang hôn mê bất tỉnh được đỡ dựa vào một cô gái nào đó, Hoàng Bách liền xông đến cướp người, một tay ôm cô vào lòng, tay còn lại vuốt ve mặt cô, không ngừng nhìn ngó xem cô có bị thương chỗ nào hay không. Tốt rồi! Gà Mái của cậu vẫn nguyên vẹn không hề sứt mẻ.

Sau khi cảm ơn vài lời với mấy người nhân viên phụ trách, Hoàng Bách bồng cô gái nhỏ lên, nhanh chóng rời khỏi khu vui chơi. Phía sau, Bảo Nam khép nép bước theo, thờ cũng không dám thở mạnh, hoàn toàn trái ngược với khí thế ông hoàng nhỏ lúc đi vào. Xong rồi, xong rồi! Lần này, cậu hết đường xin ở lại nhà bác rồi. Ông anh Mặt Lạnh này nhất định sẽ không tha cho cậu đâu mà.

Thảo Ngân tỉnh lại đã là chuyện của vài tiếng sau đó. Suốt khoảng thời gian cô bất tỉnh, Hoàng Bách vẫn luôn túc trực bên giường chờ đợi. Thế nhưng, câu đầu tiên cô nói lại khiến cậu rất muốn đánh người.

“Bạch Công Tử, Bảo Nam... Bảo Nam... Nó đâu rồi?”

Thấy khuôn mặt đối diện đen thui, Thảo Ngân càng lo sợ, kéo tay người ta gắng hỏi:

“Cậu nói cho tớ biết đi! Nó... Nó có phải bị ma bắt đi rồi không?”

Mọi người vừa đi vào, nghe thấy cô gái nhỏ hỏi vậy thì không khỏi phì cười. Đứa nhỏ này sợ ma cũng quá trình độ rồi.

Bảo Nam từ phía sau, chậm chậm bước đến bên giường, len lén liếc nhìn khuôn mặt đen thui của ai đó, liền cúi đầu thành thành thật thật nhận sai:

“Thảo Ngân béo, là tại tôi không cẩn thận nhận nhầm người mới để chị lạc ở đó, rồi còn bị người ta dọa đến mức ngất đi. Tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi sai rồi! Sau này, tôi nhất định không ép chị làm những gì chị không muốn nữa, nhất là chơi trò nhà ma đó. Chị không trách tôi chứ?”

Thảo Ngân nghe rồi, ù ù cạc cạc một lúc mới có thể tiêu hóa xong. Bảo Nam nhận nhầm người, rồi cô bị lạc, rồi bị người ta dọa, sau đó ngất đi... A, thì ra là như thế! Vậy mà cô vẫn cứ nghĩ là mình bị ma viếng thăm rồi.

“Thảo Ngân, chị sẽ vẫn giữ lời hứa đúng không?”

“Hứa gì?” Cô chị nhỏ ngần ra.

Nghe cô hỏi lại, cậu nhóc nào đó lập tức sà vào lòng mẹ Lý, cất giọng đau thương gào lên:

“Ôi, tôi thật đáng thương làm sao! Ngay cả chị cũng bỏ tôi rồi. Tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa. Ôi, bác Hiền ơi, đứa cháu bé nhỏ này đáng thương biết bao. Bác không thể không cứu mang con được. Đứa trẻ đáng thương như con biết sống thế nào đây?...”

Thảo Ngân nhìn mọi người một vòng. Ai ai cũng một bộ mặt lắc đầu thờ dài. Lại nhìn chăm chăm nhóc em đang úp mặt vào vai mẹ cô gào khóc kia, cuối cùng cô cũng nhớ ra bản thân đã từng hứa gì với nó, vội vàng thanh minh:

“Này này, chị bỏ em bao giờ hả? Ai nói chị bỏ em chứ?”

Như chỉ chờ có vậy, Bảo Nam liền buông bác gái ra, xông về phía chị họ, vừa ôm cô vừa uất ức tố cáo:

“Chị Ngân yêu quý ơi, chỉ có chị là thương đứa em bé nhỏ này thôi! Trong lúc chị chưa tỉnh dậy, Mặt Lạnh kia đã đem mọi chuyện kể cho hai bác rồi. Anh ta lại còn gọi điện cho bố tôi. Bố tôi rất nhanh sẽ đến đây thôi. Tôi sẽ không được ở đây nữa. Chị Ngân, chị đã hứa rồi. Chị không thể bỏ rơi tôi được. Tôi không muốn về. Tôi muốn ở lại. Chị nhất định phải giúp tôi! Chị nhất định phải giúp tôi!...” Những lời này, thật làm cho người ta khóc cũng không nổi, mà cười cũng chẳng xong.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Chương 21.2

Thảo Ngân nhìn bố mẹ cùng anh trai phía trước, mặt méo xệch. Có người nào cầu xin giúp đỡ như thằng nhóc này không? Hơn nữa, chuyện đó cũng không phải cô quyết định là được. Thằng nhóc này lại đẩy củ khoai nóng về phía cô rồi. Có ai giúp cô một tay không?

“Bố, mẹ?” Cô gái nhỏ dương ánh mắt to tròn, long lanh nhìn bố mẹ.

Bố, mẹ Lý lắc đầu hai cái rồi quay bước ra khỏi phòng.

“Anh Kiệt?” Cô gái nhỏ tiếp tục dùng ánh mắt khẩn cầu anh trai.

Anh trai Lý không cười không nói, xoay người nổi gót nhị vị phụ huynh.

“Bạch Công Tử?” Đến vị cứu tinh cuối cùng, cô gái này còn rất biết điều chớp mắt mấy cái.

Mặt Lạnh đem theo sắc mặt đen thui, đứng đờ đẫn tức giận biến mất.

Cánh cửa khép mạnh. Khuôn mặt méo xệch của cô gái nhỏ càng ù rũ. Đột nhiên, cô cảm thấy nhóc em đang bám bên người giống như khối tạ ngàn cân, chỉ có cô ngốc mới tình nguyện đeo vào người, sau đó lại đau khổ vừa khiêng tạ khó nhọc bước đi vừa khóc không ra nước mắt.

“Bảo Nam...”

“Hử?” Thằng nhóc nào đó đang giả bộ gào khóc lập tức dừng lại.

Hít một hơi dài, Thảo Ngân mới lờ lợ kéo bạch tuộc trên người tách ra, đối mặt nhìn nó, ánh mắt chân thành nhất có thể, mở lời phân trần:

“Bảo Nam, nghe chị nói này. Mặc dù chị cũng rất muốn em ở lại chơi với chị mấy ngày. Nhưng chuyện này chị không quyết định được. Hơn nữa, chú đâu có làm sai chuyện gì. Em đối xử với chú như vậy chị sẽ không đồng ý.”

“Chị...”

Thấy Bảo Nam tức giận muốn bỏ đi, Thảo Ngân vội níu tay nó lại, ôm chặt lấy nó, nói tiếp:

“Bảo Nam, không phải em không biết, bố em yêu mẹ em nhiều thế nào. Cô mất khi vừa sinh em ra. Lúc ấy, chú đã đau khổ rất nhiều. Chú dùng biện pháp trốn tránh để chữa lành vết thương. Nhưng rồi chú vẫn quay về đón em, bởi vì trong thâm tâm chú cũng yêu thương em nhưng người vợ quá cố. Bao năm qua, chú một mình vất vả làm việc kiếm tiền nuôi dạy em. Vừa phải làm tròn trách nhiệm của một người bố, vừa phải đảm nhiệm thêm vai trò của một người mẹ, nhưng chú đâu ca thán một lời. Giờ em đã trưởng thành, cũng hiểu chuyện rồi. Em đâu thể trẻ con mãi như thế. Em không thể chỉ biết sống cho riêng mình mà ích kỉ như vậy. Chẳng lẽ, cả đời này chú cũng không được quyền hạnh phúc sao?”

Nghe đến đây, Bảo Nam mới ngừng giãy giụa, để mặc chị họ đỡ lấy mình, giọng nói trầm xuống:

“Ông ấy có người phụ nữ mới, ông ấy sẽ không còn nhớ đến mẹ nữa, cũng sẽ không còn yêu thương tôi nữa.”

Thảo Ngân ôm cậu nhóc, đưa tay chậm chậm vỗ về:

“Chú sao có thể không thương em nữa chứ? Mọi người sẽ vẫn yêu thương em. Mẹ mới cũng sẽ yêu thương em nữa. Có thêm một người yêu thương, như thế không phải rất tốt sao?”

“Chị nói nghe hay thật đấy!” Cậu nhóc tựa trên vai cô, dụi đầu một cái.

“Cái thằng nhóc này, chị em nói mà em dám không tin ư? Muốn ăn đòn chắc?”

Nghe chị họ dọa nạt, thằng nhóc nào đó không những không sợ mà càng lớn mật hơn, nũng nịu dựa vào người cô.

“Chị Ngân xinh đẹp làm sao có thể đánh em, đúng không? Mà này, chị phải giữ lời hứa của mình đấy nhé! Trước khi tôi lập gia đình, chị nhất định không được lấy chồng đâu đấy. Nếu chị không giữ lời, tôi nhất định sẽ đánh chú rể của chị thành đầu heo xấu xí nhất trên đời.”

“Bốp...” Cùng với bóng đen từ bên ngoài vọt vào, một tiếng va chạm giòn giã vang lên.

Chỉ thấy cậu nhóc Bảo Nam vừa rồi còn đang rất hí hửng với suy nghĩ của mình, lúc này đã chuyển sang trạng thái ngây ngốc, não bộ trở nên tê liệt. Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao đầu cậu lại thấy ong ong thế này?

“Bốp...” Này thì thành đầu heo.

“Bốp...” Này thì xấu xí nhất trên đời. Hôm nay, anh đây không đánh cậu thành đầu heo, sao có thể tiếp tục làm anh cậu.

Cứ một lần đem cuốn sách gỗ lên đầu Bảo Nam, chàng trai nào đó lại tăng thêm một phần sức lực. Nếu vừa rồi cậu không nán lại nghe ngóng, không biết thằng nhóc này còn được voi đòi tiên đến mức nào? Dám có ý định đánh anh nó thành đầu heo, lại còn lờ lợ kéo Gà Mái nhà anh nó không lập gia đình. Không dạy bảo nó một lượt là không được rồi.

“Á... Á...” Trong lúc nhất thời, cậu nhóc nào đó bị đánh đến choáng váng, ôm đầu chạy trốn toát loạn từ lầu trên xuống lầu dưới rồi lại từ nhà trước đến sân sau.

Mà một đoàn người già trẻ, lớn bé trong nhà thấy vậy, ngoài gương mặt nhìn cũng chỉ có thể lắc đầu mỉm cười.

Cậu nhóc Bảo Nam sau khi bị đánh đến u đầu liền trở nên hiểu chuyện một cách lạ thường. Thời điểm ông Thành vào nhà, cậu nhóc còn chủ động cầm cặp giúp bố, ngoan ngoãn cúi đầu nói lời xin lỗi, lúc ăn cơm cũng rất hiếu thuận gấp thức ăn giúp ông.

Tối đó, trong ngôi nhà nhỏ nhà họ Lý vô cùng tung bừng náo nhiệt. Không, chính xác là gà bay chó sủa.

Anh chàng nhỏ Tiểu Hắc đã lâu rồi không được về nhà bên ngoại. Vậy nên, vừa về tới nơi, anh chàng liền tỏ ra rất vui vẻ, cứ chạy qua chạy lại bám theo mọi người đang bận bịu chuẩn bị bữa ăn, chơi mãi vẫn không chán.

Thế nhưng, ngay sau khi cơm nước no nê, không hiểu anh chàng này đã bắt đầu ý thức được việc mình đang lên cân nên muốn vận động hay lại nổi hứng quậy phá. Nhân lúc cả nhà, người dọn dẹp bát đĩa, người tắt bật sắp xếp phòng ngủ, anh chàng này liền phản kích lao tới sân sau.

Chưa đầy một phút sau đó, từ sân sau, một con gà mái cong móng chạy vào trong nhà, cất tiếng kêu tác tác hoảng hốt.

Thời điểm mọi người theo tiếng gà kêu tìm tới, sân sau đã bị kẻ nào đó tàn phá đến thâm thối.

Trong chuồng, gà bố, gà mẹ, gà lớn, gà bé, một đoàn nếu không trốn tận sâu bên trong góc chuồng thì cũng tìm một nơi nào đó cao ráo trú ẩn. Một vài

con có vẻ đã vượt qua rào quây ra ngoài, lúc này đang nằm co cắp trên mấy tán cây quanh sân. Trên mặt sân, nào là lông gà, nào là lá cây trái đầy một vùng xanh nâu lẫn lộn. Mà nổi bật nhất vẫn là cục bông tròn nào đó.

Chỉ thấy ngay bên cửa vào chuồng gà, một khối cầu trắng muốt ngự ở đó. Một chân trước của hân đã lọt qua song cửa, vào bên trong chuồng gà. Dưới móng vuốt cụt lùn của hân, một anh gà trống đang bị chặn họng, từ cổ họng phát ra những tiếng khếch khếch như đang hấp hối.

Thấy mọi người xuất hiện, hân liền buông móng, xoay người, lè lưỡi, vẩy đuôi, sủa lên một tiếng tỏ vẻ đáng yêu vô tội. Còn anh gà trống phía sau, như chỉ chờ có vậy, lập tức vùng lên chạy thẳng vào đám gà trong góc, đứng run bần bật.

“Tiểu – Hắc...” Tiếng rống của mẹ Lý nhất thời vang lên, làm cho cả một góc phố trong một tối mùa đông thăm lạnh bỗng trở nên nóng bỏng.

Chính vì thế, ông anh Liên Kiệt vốn đã được giao cho nhiệm vụ đưa cậu em nuôi đang say đến lác lư nhà mình trở về nay được đổi qua nhiệm vụ giáo huấn tội phạm gia đình, Tiểu Hắc. Mà nhiệm vụ đưa chàng trai say rượu nào đó trở về, dĩ nhiên sẽ rơi vào đầu hai thanh niên còn tỉnh táo khác trong nhà.

Bảo Nam năm nay đã là học sinh cuối cấp II, thân hình so với đám bạn đồng trang lứa có thể nói là phát triển vượt trội. Một mình cậu nhóc đỡ người nào đó dĩ nhiên không thành vấn đề. Thế nhưng, người nào đó lại một mực không thèm đếm xỉa đến cậu nhóc, nhất quyết bám lấy cô gái nhỏ nhà họ Lý, một cánh tay khoác qua vai cô liền đem cả trọng lượng cơ thể dồn nén lên người cô.

Chênh lệch chiều cao cùng sức lực một cách thái quá, cô gái nhỏ vất vả đến toát mồ hôi khiêng vác thân hình cao lớn của người nào đó bước đi từng bước một. Cậu nhóc Bảo Nam bị người nào đó ghét bỏ, lưng từng đi bên cạnh. Một đoàn ba người tạo thành một tổ hợp hết sức rườ rườ trên đường phố vắng vẻ, lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Chương 22: Say Rượu Loạn Tính

“Bác Minh, mẹ Lan... Hai người giúp con với!”

Hai người phụ nữ đang say sưa xem phim truyền hình dài tập trong phòng khách, nghe tiếng gọi, vội xỏ dép chạy ra.

Trước cổng, cô gái nhỏ mang trên mình tảng băng khổng lồ, đang vịn vào song cửa thở phì phì. Bên cạnh cô gái, thiếu niên nào đó khuôn mặt tối thui, cả người tựa bên tường, dùng chân đá qua, đá lại mấy chiếc lá khô trên mặt đất. Mà tảng băng nào đó thì có vẻ đang rất hưởng thụ. Cậu ngã trên đỉnh đầu Gà Mái, hai má trắng mịn vì say rượu, nhiễm một tầng ửng hồng xinh đẹp, hai hàng mi dài như hai cánh quạt, chớp động nhẹ nhàng, thỉnh thoảng khoe môi khẽ nhếch lên như đang mỉm cười.

“Con trai, sao thế này?” Bà Lan vừa gạt tóc mái của con sang một bên, vừa lo lắng hỏi.

Hoàng Bách hơi nghiêng đầu nhìn mẹ, chớp mắt mấy cái, nhoeo miệng cười hi hi, sau đó không nói nửa chữ lại ngã trở về đỉnh đầu Thảo Ngân.

“Hôm nay, cậu ấy uống say mẹ à.” Cô gái nhỏ lập tức thay anh bạn già trả lời.

“Uống say?” Mẹ Nguyễn nhíu mày nghi hoặc. Uống say? Thằng nhóc nhà bà cũng có lúc uống say ư?

Bà mẹ nào đó khuôn mặt trĩu xuống, khăn trương vươn tay muốn giúp đỡ con dâu:

“Mau vào nhà! Nào, để mẹ giúp một tay.”

Thế nhưng, anh con trai nào đó giống như không vừa ý. Chỉ thấy cậu méo mặt kháng nghị nhìn mẹ, hai tay vẫn một mực bám chặt lấy cô gái nhỏ, một phen cũng không chịu buông.

Mẹ Nguyễn thấy vậy liền hiểu ra vấn đề, xoay người nhanh chóng kéo chị giúp việc bước lên trước dẹp chướng ngại vật mở đường. Con trai bà lại đang làm nũng với con dâu đây mà.

Vì thế, Gà Mái bé nhỏ của chúng ta lại tiếp tục cuộc hành trình gian khổ, một mình khiêng vác tảng băng khổng lồ nào đó leo lên từng bậc cầu thang, hướng về phòng ngủ.

Bước vào căn phòng với tông trắng xanh chủ đạo, cô gái nhỏ dường như rất quen thuộc địa hình. Sau khi đặt người nào đó xuống giường, cô bước đến tủ quần áo lấy ra một bộ đồ, chạy vào phòng tắm mở van nước, rồi lại trở ra đỡ người nào đó đi vào.

“Bạch Công Tử, cậu có thể tắm một mình chứ? Có cần tớ gọi Bảo Nam lên giúp không?”

Bạch Công Tử nhà ta vẫn không nói gì. Chỉ thấy cậu nhìn Gà Mái bằng ánh mắt âu yếm, khẽ mỉm cười rồi lác đầu.

Lúc này, Gà Mái nào đó mới tạm yên tâm phần nào, nhẹ thở ra một hơi:

“VẬY cậu tắm nhanh lên nhé! Tớ xuống nhà lấy canh giải rượu cho cậu.”

Dồi theo bóng dáng nhỏ nhắn vội vã đến khi biến mất sau cánh cửa, Bạch Công Tử mới chậm rãi cởi đồ bước vào bồn tắm.

Làn nước ấm áp bao phủ. Từng thớ thịt trên người như đang giãn ra. Ai đó vừa thoải mái hương thụ, vừa nghỉ ngơi, khoe môi vẫn giương cao đó giờ. Nhìn Gà Mái nhà cậu bận rộn như vậy, thật giống cô vợ nhỏ đang lo lắng, chăm sóc cho chồng. Mà người chồng ở đây, dĩ nhiên là cậu rồi!

“Bạch Công Tử, cậu xong chưa?” Thảo Ngân bước nhanh vào phòng, đặt bát canh nóng lên bàn, cất giọng hỏi.

“Cạch...” Từ sau cánh cửa phòng tắm, Bạch Công Tử xuất hiện như một vị thần sáng chói.

Thảo Ngân lén lút nuốt xuống một ngụm nước miếng, ánh mắt vẫn dán chặt vào hình ảnh trước mắt.

Trong không khí bao phủ hương bạc hà thanh mát của sữa tắm, chàng trai ấy đang bước về phía cô, trên người mặc một chiếc quần ngủ màu ghi xám kiểu dáng thoải mái, vừa đi vừa dùng chiếc khăn bông trắng vắt trên cổ lau mái tóc còn đang nhỏ nước của mình. Vấn đề là, người này tại sao lại chỉ mặc mỗi quần mà không chịu mặc áo? Mà vấn đề quan trọng hơn nữa là, từ bao giờ thân hình của người này lại trở nên sinh động đến mức này?

Cơ bắp không lớn không nhỏ, vừa đủ săn chắc. Làn da khỏe khoắn bởi vì mới tắm xong, ánh lên sắc hồng trong suốt. Cô gái nhỏ hơi đưa mắt nhìn lên. Một giọt nước từ sườn mặt nam tính lăn qua yết hầu, sau đó tiếp tục chậm chậm lăn xuống dưới... Ồi, ngay cả bụng cũng có múi rồi.

“Gà Mái, giúp tớ!”

Ngượng ngùng đón máy sấy tóc từ tay Hoàng Bách, cô gái nhỏ vô cùng nhu thuận, bật máy bắt đầu công việc vốn đã không còn xa lạ với mình. Trên khuôn mặt bé nhỏ, sắc hồng từ má, nhanh chóng lan đi toàn thân. Trời đất quý thần ơi! Sao cô lại có thể háo sắc đến mức này? Không có tiền đồ, đúng là không có tiền đồ mà!

Trong tiếng ro ro phát ra từ máy sấy, những ngón tay nhỏ nhắn chìm nổi trong làn tóc mềm mại, bông bênh, cô gái nhỏ đứng bên giường vừa chăm chú sấy tóc, vừa tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của ai đó, bất giác lại ngẩn người.

Thời điểm Thảo Ngân tỉnh lại, máy sấy tóc chẳng biết đã bị đoạt đi từ lúc nào. Cơ thể cô được bao bọc bởi vòng tay ấm áp thân quen, lọt lỏm trong lòng ai đó, áp vào vòm ngực cứng rắn như bức tường thành đang tỏa ra sức nóng hùng hực. Có thể dùng một từ để hình dung tình cảnh lúc này, thân mật. Hết sức thân mật!

Khuôn mặt bé nhỏ nháy mắt biến thành trái cà chua chín mọng.

“Bạch, Bạch, Bạch Công Tử... Cậu thả tớ ra!” Thảo Ngân nhẹ nhích người tách ra, nhỏ giọng yêu cầu.

“Gà Mái...”

Gà Mái bé nhỏ theo tiếng gọi nhìn lên. Khuôn mặt ai đó lập tức phóng đại trước mắt.

Cô gái nhỏ vội vàng rút cổ, sắc mặt ngày càng đỏ, giọng nói ngày càng nhỏ:

“Cậu, cậu muốn làm gì?”

Bạch Công Tử chẳng nói chẳng rằng, một bên vẫn ôm lấy Gà Mái, một bên bắt đầu dùng ngón tay chậm rãi phác họa từng đường nét trên khuôn mặt người trong lòng.

“Bạch, Bạch Công Tử...”

Bạch Công Tử vẫn không nói gì, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đầu hơi cúi xuống, trán chạm trán, mũi kề mũi, dụi qua cọ lại, miệng cười meo meo.

Gà Mái nhỏ như bị thôi miên, cánh môi anh đào khẽ mở:

“Bạch...” Mọi âm thanh kể tiếp, đều bị ai đó dịu dàng nuốt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Chương 22.2

Thảo Ngân có cảm giác như mình đang nằm trên một đám mây trắng bồng bênh. Ở thế giới đó, bầu trời cao xanh, ngập đầy trái tim màu hồng đang bay nhảy, ánh mặt trời óng ánh soi vàng như mật ong, còn có cầu vồng bảy sắc lung linh, ngay cả gió cũng thật đẹp đẽ, nên thơ.

Trên mặt đất, bóng hai người đang ngồi trên giường hòa thành một khối. Hoàng Bách chậm rãi thường thức đôi môi mềm mại, từ từ dụ dỗ cô gái nhỏ rơi vào chằm luan. Môi của Gà Mái rất mềm. Cậu vừa chạm nhẹ, cánh môi ấy dường như liền tan chảy, tỏa ra mùi vị kẹo chocolate ngọt ngào, mê hoặc từng tế bào trong người cậu, khiến chúng kêu gào như muốn bốc cháy. Gà Mái của cậu...

Giây phút này, còn đâu một Bạch Công Tử luôn luôn điềm tĩnh, lý trí. Ở đó, chỉ có một Bạch Công Tử đang chìm đắm trong khát vọng yêu thương cũng với Gà Mái bé nhỏ của đời mình.

“Cạch. Hít...” Âm thanh hít gió từ cửa phòng truyền đến.

Mẹ Nguyễn tay vẫn còn đặt trên nắm cửa, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc dần dần biến thành vui mừng. Phía sau, bác giúp việc dường như không thể tin nổi, hai mắt mở lớn, ngay cả miệng cũng quên khép lại. Bên cạnh, cậu thiếu niên nào đó đứng chết chần tại chỗ, khuôn mặt hết đen lại đỏ.

Nhìn hai kẻ đang dính thành một khối trong phòng, cậu nhóc Bảo Nam vốn còn ngây thơ, lại chưa hiểu chuyện đời, tức giận kèm theo ngượng ngùng, cánh tay run rẩy chỉ về phía trước, hết sức không bình tĩnh mà hô lên:

“Mặt, Mặt Lạnh thối, anh đang làm gì chị Ngân nhà tôi? Tôi liều mạng...”

Cậu nhóc còn chưa dứt lời, đã bị bà mẹ cùng bác giúp việc nào đó bị miệng, cường chế lời đi. Chuyện tốt như thế, sao có thể để thằng nhóc này phá hỏng.

Nhờ âm thanh kích động của cậu nhóc nào đó, Thảo Ngân từ trong mộng đẹp mới chậm chạp tỉnh lại. Trước mắt cô, khuôn mặt của ai đó phóng đại hết mức, ngũ quan tinh tế rõ ràng đến từng chi tiết. Vẫn đó đôi mày kiếm cương nghị, mỗi lần nheo lại luôn khiến cô nghe lời. Hàng mi dài quyến rũ, khẽ lay động nhịp nhàng. Cánh mũi xinh đẹp nhẹ nhàng hít thở, thổi lên da mặt cô từng làn hơi ấm áp. Và còn đôi môi, đôi môi... Môi? Môi ư?

Môi cô giống như, giống như là đang bị ai đó cắn nát. Lúc này, cô gái nhỏ mới chợt nhận ra có điều gì không đúng.

Bạch Công Tử đang hôn cô? Hoàng Bách đang hôn cô? Người cô thầm mến bấy lâu nay đang thực sự hôn cô? Cô không phải đang mơ đúng không?

Linh hồn của cô gái nào đó vì quá đổi hạnh phúc đã chấp cánh bay lên trời xanh, và rồi sau đó không quá vài giây liền rơi xuống địa ngục đen tối. Bạch Công Tử hôn cô? Cậu ấy hôn cô... A, mẹ ơi... Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Dùng hết sức lực còn lại trong người, Thảo Ngân vội đẩy chàng trai nào đó ra xa, nhìn người ta bằng ánh mắt không tin nổi. Cậu ấy hôn cô? Làm sao có thể! Sao có thể có chuyện đó xảy ra! Như vậy là... Có lẽ nào, trong lúc nhất thời, cô vì không kiềm chế nổi bản thân mình, nhân lúc cậu ấy say rượu không tỉnh táo đã, đã... Tấn công cậu ấy rồi? Cô, cô đã làm ra chuyện gì?

“Gà Mái...”

Mất thấy nạn nhân muốn tiến lại gần, tên hung thủ nào đó giống như bị lửa bén đến mông, co giò hốt hoảng chạy nhanh ra ngoài.

Mà nạn nhân nào đó, vì hành động này của cô nàng, cả người như bị dội một gáo nước lạnh, đông cứng tại chỗ. Gà Mái bỏ chạy, sẽ không trở lại nữa. Đùng rồi, người cô ấy thích đâu phải cậu. Người đó đâu phải cậu! Sao cậu có thể hành động ngu ngốc đến thế? Sao có thể vì một phút không kiềm chế mà tổn thương đến cô ấy? Tình bạn của hai người liệu còn có thể giống như trước kia? Cậu đã làm gì, đã làm chuyện gì thế này?

“Nhóc con, còn đứng đây? Mau đuổi theo con dâu cho mẹ!”

Mẹ Nguyễn nhìn con trai bị mình lay mãi vẫn không có phản ứng, tức giận đập mạnh vào vai con một cái:

“Thằng nhóc thối, con thật là vô dụng!”

Nói rồi, bà mẹ nào đó lập tức nhắc chân chạy về phòng tìm kiếm điện thoại. Phải mau chóng gọi điện cho chị thông gia hỏi thăm tình hình mới được. Vừa rồi khi con dâu chạy ra, sắc mặt rất không tốt, chỉ kịp chào bà một câu rồi vội vã ra về, nhất định là tức giận thẳng nhóc vô dụng nhà bà rồi.

“Anh Kiệt, anh đưa em đi học đi mà!”

Sáng sớm, Liên Kiệt vừa bước ra khỏi phòng, đã bị cô em gái bé bỏng giữ chân không cho đi.

Nhìn em gái ngồi xồm trên sàn nhà, chân không đi dép, quần áo, tóc tai rối loạn như vừa chui từ chuồng gà ra đang ôm chặt ống chân mình, khuôn mặt nhăn nhó, tội nghiệp, bộ dạng đáng thương đến không thể đáng thương hơn được nữa, anh trai nào đó chỉ muốn ôm đầu kêu gào.

Từ tối qua, sau khi trở về từ nhà bố mẹ nuôi, em gái anh liền xông vào phòng anh, nói thế nào cũng một mực ôm chân anh, nhất nhất đòi anh đưa nó đi

học. Nếu như mẹ anh không dùng vũ lực đe dọa, rất có thể nó còn phục luôn bên giường anh đến sáng ấy chứ.

“Mau buông tay! Anh muốn vào phòng vệ sinh.”

Em gái nhỏ vẫn một mực ôm chặt ống chân anh trai, cố sức nặn ra hai giọt nước mắt:

“Anh Kiệt, anh đưa em đến đầu đường thôi cũng được, em sẽ tự đi bộ vào.”

“Em gái, anh mày nhấc lại lần nữa. Mau – buông – tay! Mày muốn anh muốn làm đây hả?”

“Anh trai yêu quý... Giúp em đi. Anh là anh trai tốt nhất trên đời mà, anh sẽ giúp em mà, đúng không?” Em gái nhỏ vẫn rất cương quyết ôm chân anh trai.

Anh trai Lý đầu đầy vạch đen, vừa ra sức gỡ tay em gái vừa gào lên:

“Mày có buông ra không thì bảo? Anh sắp ra quần đến nơi rồi đây này.”

“Anh Kiệt...”

“Buông – tay!”

“Anh Kiệt...”

“Buông...”

Mãi mới thoát khỏi móng vuốt của em gái, ông anh nào đó đứng bên trong nhìn cánh cửa phòng vệ sinh đã chốt chặt, nhẹ thở phào một hơi. Cả tối qua bị em gái quấy nhiễu cũng thôi đi. Bây giờ, vừa mới mở mắt ra đã bị quấy nhiễu tiếp là thế nào? Chuyện này chắc chắn có liên quan đến thằng nhóc Mặt Lạnh kia. Chắc chắn! Kiếp trước, anh mắc nợ với thằng nhóc đó sao? Vì có gì anh luôn là người phải gánh chịu hậu quả nó gây ra chứ?

Bên ngoài, em gái nhỏ bị anh trai xua đuổi, đang ngồi bệt trên nền nhà, khuôn mặt méo máo nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ, càng nhìn càng buồn rầu.

“Gâu...”

“Oa, Tiểu Hắc ơi, tao phải làm sao bây giờ? Anh Kiệt không chịu đưa tao đi học. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...”

Phía sau, Bảo Nam đứng nhìn cô chị nhỏ nhà mình hết ăn vạ rồi lại ôm cún yêu gào khóc nãy giờ, cau mày bất mãn hăng giọng:

“Tôi phải về rồi.”

“Oa, oa... Tiểu Hắc ơi...”

“Tôi phải về rồi!”

Mặc cho nhóc em cao giọng nhần mạnh, cô chị nhỏ vẫn ôm khối bông trắng ngồi trước cửa phòng vệ sinh gào khóc “Oa oa...”.

“Thảo – Ngân – béo...”

Lúc này, cô chị nhỏ mới chịu buông khối bông lớn trong lòng ra, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy, cậu nhóc nào đó vai đeo balo, tay xách theo túi lớn túi nhỏ quà hai bác mua tặng vốn đang đứng ở đầu cầu thang bất mãn nhìn chị mình, vừa thấy chị nhìn lại, liền hất cằm lạnh lùng bước đi.

Cô chị nhỏ nhìn theo bóng dáng cậu nhóc khuất dần sau tay vịn cầu thang, sắc mặt buồn rầu đen thui, sao đó “Bùm...” một tiếng đồ bùm rồi lại trắng bệch. Chết rồi, chết rồi! Sao cô có thể quên được vấn đề quan trọng thế này được cơ chứ? Tối qua, thằng nhóc này đã nhìn thấy cô, thấy cô... Cũng may, nó còn chưa ho he gì với ai. Nếu không, cô chỉ có nước chui vào chuồng gà chết già trong đó mất thôi. Không thể để nó lộ ra được!

Nghĩ rồi, cô gái nào đó lập tức bật dậy, phóng theo hướng nhóc em vừa biến mất:

“Bảo Nam, Bảo Nam...”

Bố mẹ Lý đang tiễn bố con Bảo Nam trước cổng nhà, nghe tiếng gọi gấp gáp của con gái liền đưa mắt nhìn nhau.

Vừa xuất hiện, Thảo Ngân lập tức ôm chầm lấy nhóc em, ngoài mặt giống như quyến luyến không muốn rời xa. Thế nhưng, trước khi buông tay, cô gái ấy vẫn không quên mục đích chính mà thì thầm:

“Chuyện tối qua, giúp chị giữ bí mật nhé!”

Bảo Nam trừng mắt nhìn chị mình mấy giây, không nói nửa lời liền xoay người ngồi vào taxi.

Liên Kiệt chạy ra, mấy người lớn nói thêm vài câu, chiếc xe taxi chậm rãi rời khỏi con ngõ nhỏ.

Phía sau, cô gái nhỏ chăm chú nhìn theo, vẫy tay không ngừng:

“Bảo Nam, nhớ giữ lời hứa nhé!”

“Hứa gì?” Âm thanh ma quỷ gần kề.

Thảo Ngân chậm chạp quay đầu. Bố mẹ cô không biết đã vào trong từ lúc nào. Chỉ thấy anh trai cô tựa người bên công, hai tay khoanh trước ngực, đang nheo mắt nhìn cô.

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, em gái nhỏ rụt rè lên tiếng:

“Cái đó, em... Thực ra, chuyện là...”

“Hừ, còn muốn anh đưa đi học thì nhanh lên.” Bỏ lại một câu như thế, ông anh ma quỷ thông thả vào nhà.

Phía sau, em gái nhỏ nghe vậy, lòng vui như mùa xuân trở về, chạy đến ôm chầm lấy anh trai:

“Anh Kiệt, anh thật tốt! Em yêu anh nhất!”

Và như thế, ngày hôm đó, anh trai nhà họ Lý đảm nhiệm công việc đưa em gái đến trường thay cậu em nuôi.

Trong lúc đó, ở nhà cậu em nuôi nọ, một chuyện vô cùng động trời đã xảy ra: Hoàng Bách không muốn đi học.

Chuyện là, sau khi cô gái nhỏ bỏ chạy, chàng trai ấy đã nhốt mình trong phòng, thức trắng cả một đêm.

Buổi sáng, mẹ Nguyễn mãi không thấy con trai xuống, gọi cửa lại không có tiếng trả lời, liền lấy chìa khóa dự phòng mở cửa. Xộc vào mũi bà là mùi thuốc lá nồng đậm. Trước mắt, con trai bà đang ngồi dưới đất, lưng dựa vào bên hông giường, đầu tóc rối bời, bông mắt thâm quầng, vẻ mặt lạnh lẽo, trên tay là điếu thuốc lá đang cháy dở. Xung quanh vị trí con ngồi, bà còn thấy rất nhiều tàn thuốc cùng đầu thuốc đã cháy hết.

“Bà chủ, thằng bé...”

“Chị nấu giúp em bát cháo gà.”

Nhìn bà chủ bước đến ngồi xuống, ôm cậu chủ vào lòng vỗ về, bà Minh nhẹ nhàng khép lại cửa phòng, trở lại bếp bắt đầu nấu đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Chương 23: Hạ Quyết Tâm

Hoàng Bách không đến lớp, đó là chuyện kinh thiên động địa đến mức nào. Theo lẽ thường, chỉ cần Thảo Ngân đi học, đừng nói là sốt gần 40 độ, cho dù có bó thạch cao cả người, anh chàng này vẫn sẽ bất chấp tất cả, vác xác đến trường. Mà hôm nay, Thảo Ngân đã chờ qua tiết đầu, giờ cũng đã gần hết tiết hai của buổi học vẫn không anh chàng đâu. Cậu ấy đổ bệnh liệt giường rồi? Hay là vẫn còn say rượu chưa tỉnh? Không ổn rồi, cô phải về nhà xem cậu ấy thế nào mới được!

Chuông hết tiết vừa reo, cô gái nào đó như chỉ chờ có vậy, vội vàng ôm theo sách vở cùng mớ giẻ thiết hỗn độn trong đầu, cướp đoạt xe đạp của cô nàng lớp trưởng mê tiền, chạy thẳng tới nhà người thương.

"Bạch Công Tử, Bạch Công Tử..."

Hoàng Bách đang lịm đim ngủ trong lòng mẹ, vừa nghe thấy tiếng gọi sốt sắng của cô gái nào đó, lập tức bật dậy. Gà Mái? Giờ này đúng ra cô đang ở trường mới phải, sao lại chạy về đây?

Đáy mắt thanh niên nào đó chợt lóe sáng. Gà Mái tới, Gà Mái vẫn quan tâm cậu. Đây không phải là trời đang giúp cậu sao? Cậu nhất định phải tranh thủ cơ hội mới được.

Vì thế, thanh niên nào đó tích tắc trước còn đang trong trạng thái cá chết trôi ỉu xiu, tích tắc sau đã sức sống bùng bùng, động tác nhanh nhạy, nhảy lên giường liền kéo chăn trùm kín lên tận cổ.

"Mẹ xinh đẹp, lần này, mẹ nhất định phải giúp con. Mẹ nhất định phải phối hợp ăn ý với con nhé. Con trai mẹ hiện tại ốm rồi."

Mẹ Nguyễn nhìn con trai vừa nói vừa dùng tay vò tóc rối loạn, liền giơ tay bẹo má con một cái, vẻ mặt cười gian.

"Thằng nhóc này, mẹ con là ai chứ hả?"

Đội mẹ Nguyễn chỉnh trang lại hình ảnh ốm bệnh của con trai một lượt, cửa phòng vừa khéo bị người ta đẩy vào.

Thở hai cái lấy hơi, Thảo Ngân ném cặp sách trên vai xuống sàn nhà, bước nhanh đến bên giường. Nhìn người nào đó mái tóc rối loạn, sắc mặt mệt mỏi đang nhắm mắt nằm trên giường, đẩy lồng cô quặn lại.

"Mẹ Lan, Hoàng Bách bị sao thế mẹ?"

Bà mẹ xinh đẹp nào đó khẽ cau mày lo lắng nhìn về phía con trai, mới nắm tay con đầu nhỏ, thở dài một hơi:

"Con yêu, con tới thật tốt! Anh con cả đêm qua sốt cao, lại không chịu uống thuốc, cũng không chịu đi bệnh viện. Mẹ và bác thay phiên đắp khăn lạnh đến gần sáng nó mới hạ sốt. Bây giờ, nó vẫn không chịu uống thuốc. Con à, con giúp mẹ khuyên anh nhé?"

Cô gái nhỏ nghe vậy, lòng càng loạn lên. Nắm chặt tay mẹ nuôi, cô thật mạnh gạt đầu rồi tiến đến ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng gọi:

"Bạch Công Tử..."

Người trên giường khẽ động, chậm rãi mở mắt.

Thảo Ngân bị ánh mắt chăm chú của ai đó chiếu rọi, bỗng có chút chột dạ, vội vàng cụp mắt.

Người trên giường đẩy mắt xoay chuyển, lúc này mới dùng giọng khàn khàn lên tiếng:

"Gà Mái, đầu tớ đau quá!"

Bà mẹ xinh đẹp vô cùng ăn ý với con trai, nhìn con trai nháy mắt một cái rồi vừa hướng phía cửa bước đi, vừa hắng giọng:

"Mẹ đi xuống lấy cháo với thuốc. Thảo Ngân ngồi nói chuyện với anh nhé con."

Cô gái nào đó vội ngẩng đầu nhìn theo hướng mẹ nuôi rồi đi mới chậm chạp quay lại nhìn người trên giường. Giây phút chạm phải ánh mắt cùn con cùng bộ mặt cau mày khó chịu của ai đó, mọi ngượng ngùng cùng xấu hổ của cô gái nhỏ chẳng biết đã tan biến tới phương nào. Đúng vậy! Trên đường đến đây, cô không phải đã hạ quyết tâm rồi sao. Phải bày tỏ với cậu ấy!

Không nghĩ thêm, Thảo Ngân bỏ dép ngồi hẳn lên giường, nhích tới gần ai đó, vươn đôi tay bé nhỏ chậm rãi day ấn huyệt thái dương giúp người ta.

"Thế này có đỡ hơn chút nào không?"

Chàng trai nào đó vô cùng hưởng thụ, ngoan ngoãn nằm im, chăm chú thu hết quan tâm, chăm sóc mà ai đó dành cho mình vào đấy mắt, thật lâu sau mới nhẹ giọng hỏi:

"Gà Mái, giờ này, sao cậu không ở trường?"

Ngón tay Gà Mái nào đó hơi dừng lại, liếc ai đó một cái lại tiếp tục xoay tròn.

"Còn không phải tại cậu sao? Nghi học cũng không nói tới biết một tiếng. Tớ phải chán lết xe của bà cô mê tiền chạy về đây đây."

Khỏe miệng ai đó cong lên, nhìn chỉ như một cái mỉm cười thông thường. Thế nhưng đẩy mắt lại thấp phần sung sướng. Gà Mái vì cậu mà bỏ học cũng dám làm đấy! Có khi nào, Gà Mái đối với cậu cũng...

"Gà Mái, tối qua..."

Vừa nghe nhắc đến hai từ "Tối qua", Gà Mái nào đó như bị điện giật, nháy mắt cơ thể trở nên căng thẳng, khăn trương đến độ hít thở không thông. Trời ạ, cô khăn trương cái gì chứ? Không phải cô đã hạ quyết tâm rồi sao, nhưng sao đến thời điểm chuẩn bị hành động thì dũng khí lại đi đâu hết thế này? Không được, không được, hít thở, hít thở...

Nhìn biểu cảm của cô gái nhỏ, sắc mặt Bạch Công Tử nào đó bỗng tối đi. Có vẻ như, cậu nghĩ sai rồi.

"Tối qua đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đã xảy ra chuyện gì ư? Cậu ấy không nhớ? Nháy mắt, bao nhiêu dũng khí vừa gom góp được của cô gái nào đó liền biến mất, khí thế vừa bùng lên cũng như bong bóng xì hơi bay đi. Cậu ấy không nhớ! Nếu cô bày tỏ với cậu ấy, ngộ nhờ cậu ấy lại chỉ coi cô là em gái không hơn không kém, vậy cậu ấy có khó xử không? Hoặc như cậu ấy lại cho rằng tình cảm của cô chỉ là sự bông bột ngộ nhận nhất thời, chỉ là thứ tình cảm con nít, thì cô phải làm sao? Cô

biết đối mặt với cậu ấy như thế nào đây?

Không được, không được rồi! Không thể bày tỏ lúc này được! Cũng may chỉ có nhóc em yêu quý nhà cô biết chuyện này, mà nó lại nhận lời giữ bí mật giúp cô rồi. Vậy nên, bây giờ, điều cô cần làm là phải chứng minh cho cậu ấy thấy cô đã trưởng thành trước đã. Cô phải chăm chỉ ôn luyện, phải cố gắng đổ vào cùng trường đại học với cậu ấy. Dù biết rằng rất khó, nhưng cô sẽ cố gắng hết sức! Đến lúc đó, nhất định cô sẽ nói cho cậu ấy biết.

Sau khi hạ quyết tâm một lần nữa, Gà Mái nhỏ hướng Bạch Công Tử căn dặn một hơi:

"Bạch Công Tử, một lát mẹ mang thuốc lên, cậu nhất định phải nghe lời mẹ ăn hết cháo rồi uống thuốc nhé! Buổi chiều còn có môn học, tớ phải quay lại trường trả xe cho lớp trưởng rồi về nhà chuẩn bị một chút. Tan học, tớ sẽ lại đến thăm cậu."

Nói rồi, chỉ thấy Gà Mái nhỏ hôn nhẹ lên trán Bạch Công Tử một cái, rồi như một con gió biến mất khỏi phòng.

Từ ngày đó, cô gái nhỏ của chúng ta giống như ăn phải thuốc kích thích, bắt đầu lao đầu vào học ngày học đêm, chăm chỉ đến mức ngay cả bố mẹ Lý cũng không dám tin đó là con gái của mình. Đặc biệt làm cho tâm tình của chàng trai nào đó ngày ngày buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Chương 23.2

Xuân qua, hè đến, một năm học nữa lại kết thúc, thời học sinh tươi đẹp của hai đối tượng nào đó cũng đến thời điểm ra đi.

Lễ tổng kết ngày hôm đó diễn ra rất suôn sẻ.

Thảo Ngân hôm nay vẫn mặc áo dài trắng, vẫn ngồi phía sau Bạch công tử nhà mình tung tăng đến trường giống như ngày nào.

Tổng kết dưới sân trường vừa kết thúc, mọi người đã bắt đầu bận rộn trao đổi viết lưu bút, kí tên lên áo cho nhau, rồi lại tùm bên này, tùm bên kia chụp hình kỉ niệm.

Trời cao, gió nhẹ, nắng cũng không quá gay gắt như những ngày đầu hè trước đó. Đây tuyệt đối là một ngày vô cùng thích hợp để người ta bày tỏ tình cảm với người mình thâm thương trọng nhớ bấy lâu nay.

Đứng trên ban công phía trước lớp học, Thảo Ngân tay chống cằm, đôi mắt nhìn những đôi trai gái đang kẻ tấn công, người then thùng dưới sân trường, vừa hâm mộ, vừa tủi thân.

Thời gian qua cô đã suy nghĩ rất nhiều. Bản thân mình thế nào, cô thực sự rất rõ. Cô không quá thông minh, diện mạo cũng chẳng thể nói là xinh đẹp, ưu điểm vốn chẳng có bao nhiêu mà nhược điểm lại chất đầy một núi. Bạch Công Tử biết rõ cô như thế, cô làm sao có thể huyền hoặc bản thân nghĩ rằng cậu ấy cũng có khả năng thích mình. Và càng đừng nói đến chuyện cậu ấy sẽ giống như những nam sinh kia cầm hoa đứng trước mặt cô mà bày tỏ. Khả năng đó... Thực sự thấp đến đáng thương!

Nếu quả thật có ngày chuyện đó xảy ra, chỉ cần cậu ấy đứng trước mặt cô nói một câu kia, không cần hoa, cũng chẳng cần những lời ngọt ngào hoa mỹ, cô có khi sẽ chết vì hạnh phúc trước khi gập đầu đồng ý cũng không chừng.

Đang trong lúc cô gái nào đó mơ mộng hão huyền, đột nhiên bị người ta túm lấy, kéo đi một đường. Chỉ nghe âm thanh ai đó nói bên tai, giọng điệu kiên quyết đầy khí thế:

"Đi! Chúng ta cho đám người đó ghen tị đến chết!"

Chưa kịp hiểu chuyện gì với chuyện gì, Thảo Ngân phát hiện ra mình đã bị ai đó kéo xuống sân trường.

Bạch Công Tử nắm tay Gà Mái bé nhỏ đi xuyên qua đám người nhốn nháo, tìm được vị trí thiên thời, địa lợi, nhân hòa, vẫy tay ra hiệu với người phía xa.

Chỉ thấy người đang đi tới, thân mặc áo ngắn tay mùa hè màu xanh biển có in hình một cốc sinh tố dừa đang tỏa hơi mát lạnh phía trước ngực, phía dưới là quần lửng kẻ đen, chân đi giày thể thao trắng, trên cổ đeo máy ảnh, nhìn thế nào cũng không thấy lỗ bịch, vừa trẻ trung lại vẫn toát lên nét trưởng thành, nam tính. Người này dặt theo một chú chó, bộ lông trắng không biết đã được người nào cải tạo qua, toàn thân đều bị cạo sạch, chỉ còn trơ lại một dọc lông chính giữa chạy từ đầu xuống đuôi, tám phần tương tự với kiểu đầu undercut của người dặt nó. Một người một chó tạo thành một tổ hợp muốn bao nhiêu nổi bật, có bấy nhiêu nổi bật.

"Anh Kiệt, Tiểu... Hắc?" Thảo Ngân tròn mắt há mồm nhìn hai kẻ đang bước tới, muốn nói lại không biết nên nói gì. Kiểu tóc này nhìn qua có vẻ rất hợp với anh trai cô. Nhưng mà kiểu lông này... Là kẻ nào đã biến cục bông gòn đáng yêu nhà cô thành bộ dạng này?

Anh chàng Undercut bước tới, dừng lại trước mặt cô gái nhỏ, vẻ mặt đặc ý:

"Thế nào, em gái? Mày thấy anh tạo kiểu cho Tiểu Hắc đủ sành điệu chưa? Rất mát mẻ đấy!"

Bạn nhỏ nào đó thấy cậu chủ nhìn mình, rất biết phối hợp tiến lên nửa bước, trước mặt bàn dân thiên hạ ưỡn ngực tự tin, đầu ngẩng cao, xoay một vòng, biểu cảm dường như đang muốn nói "Nhìn ta đi! Nhìn ta đi!"

Vì thế, cô chủ nào đó nhìn cún yêu đang khoai chí lắc đuôi ngoe nguẩy trong bộ cánh mới, khóe miệng nhất thời không khỏi giật giật. Cô muốn khóc a! Đáng ra, cô phải sớm biết đây là kiệt tác của anh trai mình mới đúng chứ. Ngoài anh cô ra, ai còn có thể biến Tiểu Hắc đáng yêu nhà cô thành như vậy?

Chưa để em gái nhà mình kịp khôi phục lại cảm xúc, Liên Kiệt đã nhắc chân đá em gái về phía Hoàng Bách, ánh mắt nheo nheo:

"Hôm nay, anh đây đặc biệt dành một ngày nghỉ, làm phỏ nhảy cho hai đứa. Nếu đứa nào không làm theo ý anh. Hừ, đừng trách anh đây không nể tình anh em."

Nói rồi, anh trai Lý đưa máy ảnh lên trước mắt, bắt đầu hô tới hô lui trong vô vàn ánh mắt cùng đủ loại biểu cảm của đám người xung quanh:

"Nào! Em gái, mau nhảy lên lưng thằng Bách cho anh... Đúng rồi! Nhóc con, giữ chặt em gái, hạ thấp trọng tâm một chút... Tiểu Hắc, nghiêng đầu, lè lưỡi, vẫy đuôi lên... Đúng! Chính là như thế!..."

Dưới sự chỉ huy của anh trai Lý, hai kẻ làm em nào đó vô cùng ngoan ngoãn nghe lời phối hợp, cùng cún yêu đáng yêu thích thú làm nền, tùy ý anh trai chỉnh tới chỉnh lui. Cuối cùng, sau nửa ngày cũng hoàn thành bộ ảnh cuối cặp có một không hai để đời.

Nhìn thẳng nhóc ánh mắt đang chăm chú vào màn hình máy ảnh, cười đến thập phần hạnh phúc, thỏa mãn nào đó, trong lòng ông anh Liên Kiệt đã không còn vừa giận vừa tức như trước nữa. Ngược lại, lại có phần yên lòng, vui vẻ. Nói thế nào cũng đều là người một nhà, anh còn ghen tức với thằng nhóc này làm gì kia chứ?

"Được rồi, giờ anh về nhà chỉnh sửa lại một chút, buổi tối sẽ gửi qua cho cậu." Ông anh nào đó vừa trưng ra một nụ cười hết sức vô lại, vừa đoạt đi máy ảnh trong tay chàng trai nào đó, sau đó mang theo cún yêu cùng khóe miệng nhếch cao, nghênh ngang rời đi, để lại chàng trai nào đó ánh mắt thập phần ủy khuất chăm chăm nhìn theo máy ảnh đi xa.

"Bạch Công Tử, Bạch Công Tử..."

Nghe tiếng gọi, lúc này Hoàng Bách mới quay đầu, lập tức liền bị cô gái nhỏ lôi kéo giao nhập vào tập thể lớp, tiếp tục chực hình.

"Sao lâu thế nhì?" Trước sân, cô gái nào đó cứ vừa đi qua đi lại, vừa sốt ruột nhìn đồng hồ rồi nhìn ra phía ngoài, miệng lẩm bẩm như thế.

Thời điểm Thảo Ngân lượn đến vòng thứ n, rốt cuộc cũng đợi được người kia đến.

Cô gái nhỏ hí hửng chạy ra, muốn hỏi thúc người ta mang mình đi mau. Thế nhưng, cửa vừa mở, bóng dáng cao lớn đã phủ xuống, ôm ghì cô trong lòng, giọng nói rất nhỏ như đang kim nén:

"Gà Mái... Để tớ ôm một lát!"

Khuôn mặt Hoàng Bách vui sâu vào hõm vai Thảo Ngân, hít thở nặng nề, tiếng tim đập dồn dập. Cô có thể cảm nhận được từng tế bào dường như đang run rẩy trong cơ thể cậu ấy lúc này. Cô biết, đã có chuyện gì đó xảy đến với người cô thương. Bởi những khi đó, cậu ấy đều sẽ ôm cô thế này.

"Bạch Công Tử, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường. Bên tai cô gái nhỏ, tiếng tim đập rõ ràng điên loạn hơn, hơi thở cũng kìm nén hơn.

Chàng trai không nhúc nhích, cũng không phản ứng gì. Cô gái cũng không lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng đưa tay lên, nhẹ nhàng vòng đến sau lưng chàng trai, khẽ siết chặt như một điểm tựa vững chắc.

Tiệc chia tay tối đó, hai người vẫn đến, nhưng dường như chỉ đến góp mặt mà chưa hề tham gia vào bất cứ trò chơi nào.

Ngồi trên sofa trong góc phòng, Thảo Ngân nhìn đám bạn đang gào rú vào micro, lại lén liếc người ngồi bên cạnh. Cậu ấy vẫn trong trạng thái thất thần như vậy. Những ngón tay đang đan vào tay cô vẫn siết chặt như thế.

Bàn tay còn lại của cô gái nhỏ nắm chặt góc áo. Cô cố gắng cười một cách tự nhiên nhất, kéo tay áo Hoàng Bách để nghỉ:

"Bạch Công Tử, cậu hát với tớ một bài nhé?"

Bạch Công Tử vẫn không nói gì, ngược lên, ánh mắt nhìn cô mang mác buồn pha lẫn chút dụi dằng.

"Có được không?"

Vừa nói xong, cô gái nhỏ lại bị ai đó ôm thật chặt cùng với âm thanh trầm khàn bên tai.

"Được."

Đám người trẻ tuổi đa phần đều đã ngà ngà say, kẻ thì tiếp tục gào rú cổ vũ cho đôi bạn trẻ, kẻ lại bắt đầu dựa vào sofa tìm chỗ tâm sự. Thời gian từ đó về sau của tiệc chia tay chỉ còn lại hai kẻ nào đó đang cùng nhau hòa vào những giai điệu ngọt ngào bên nhau.

Những ngày sau đó, các sĩ tử bắt đầu bước vào giai đoạn ôn luyện nước rút trước kì thi đầy gay go, khốc liệt quan trọng nhất cuộc đời. Thảo Ngân cũng không thể không nằm trong số đó. Và cũng từ đó, ai kia không hiểu vì sao lại dường như đang trốn tránh cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 43: Chương 24: Gà Mái, Đợi Tôi!

"... Người nói yêu anh đi! Người nói thương anh đi! Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy. Hãy đến bên anh đi! Để cho tình trọn vẹn chúng ta. Vì nơi con tim này luôn có... Tình yêu dấu kín cùng thương nhớ... Cho em..."

Trong phòng, tiếng nhạc du dương, giai điệu bay bổng. Trên tầng dưới của chiếc đường tầng sắt sơn trắng, một cô gái đang ngồi ngẩn người nhìn chăm chú vào thứ trên tay, ánh mắt có khi ánh lên những tia sáng rạng rỡ, lúc lại u buồn sầu khổ, hoàn toàn đã thoát khỏi thế giới xung quanh.

Đột nhiên, thứ trong tay cô bị giật đi. Sau đó, một giọng hét chói tai át cả tiếng nhạc từ trong phòng theo hướng cửa xông ra ngoài:

"Chị Hân... Chị Hân ơi..."

Đợi đến khi tiếng hét ngừng lại, kẻ cướp vừa rồi cũng dừng lại trước mặt một cô gái khác đang ngồi thái rau bên bể nước, giờ thứ vừa cướp được ra trước mắt cô gái, vô cùng nghiêm túc đưa lên cáo trạng:

"Chị Hân, chị mau nhìn xem này!"

Cô gái thái rau dừng công việc đang dở lại, chậm chạp ghé sát mắt đến, sau đó ánh mắt bỗng lóe sáng, phi con dao trong tay cắm thẳng vào thớt gỗ, giật vôi thứ trong tay kẻ cướp, lại ghé sát mắt nhìn thật kĩ càng một lần nữa, cuối cùng, hít vào một hơi thật sâu, rống to:

"Lý Thảo Ngân... Mày có bạn trai từ bao giờ? Tại sao không nói cho chị em biết?"

Cô gái tên Thảo Ngân đuối đến cũng không dám tiến lên đòi lại. Nhìn hai người trước mặt, cô vừa vội, vừa cuống lại không biết nên làm gì. Hình kỉ niệm của cô...

Kẻ cướp kia tên Trần Bảo Yến, là bạn cùng lớp đại học với Thảo Ngân. Hai người ban đầu cũng không quen biết nhau, nhưng sau này, qua vài lần làm việc nhóm chung cùng nhau, Bảo Yến lại đâm ra thích tính cách của cô gái nhỏ nhà ta, tiến hành vừa dụ dỗ vừa ép buộc, cuối cùng hai người lại thành thân nhau. Được một thời gian, Bảo Yến phát hiện ra Thảo Ngân rất sợ ma, thế nhưng lại ở một mình, mà phòng trọ của cô có thêm một người nữa cũng không thành vấn đề nên sau khi bàn bạc với người còn lại đã nhất quyết kéo Thảo Ngân về ở cùng mình. Thế là họ trở thành bạn cùng phòng.

Còn cô gái thái rau có tên là Dương Hân, là bạn cùng phòng trước đó của Bảo Yến, lớn hơn cô hai tuổi. Tuy học khác trường, thế nhưng lại cùng quê, cũng cùng luôn thành phố, nhà chỉ cách nhau một cái chợ, hai bà mẹ do đi chợ gặp nhau nhiều nên hai nhà thành quen biết. Mà thành phố ấy lại vừa khoe trùng hợp chính là nơi Thảo Ngân sinh ra và lớn lên. Vì thế, ba cô gái rất nhanh đã trở nên thân thiết, hòa hợp, lúc nào cũng kẻ kẻ bên nhau, có chuyện gì cũng sẽ kể cho nhau biết.

Bởi thế, nên lúc này bị hỏi, Thảo Ngân chỉ dám rụt cổ mà xua tay không ngừng:

"Không phải, không phải! Cậu ấy không phải bạn trai của em."

"Nói dối! Học hành thi cử bù đầu mà vẫn nhớ đến người ta như thế, mày còn chối nữa hả?" Bảo Yến cũng nói thêm vào.

"Không phải thật mà!"

Dương Hân nhìn kẻ đang không ngừng xua tay trước mặt, hai mắt neho lại đầy nguy hiểm, từ tốn trả lại tấm hình cho cô bé, không nhanh không chậm phun ra một câu:

"Nhìn kĩ lại một lần nữa!"

Thảo Ngân dĩ nhiên vô cùng nghe lời nhìn vào tấm hình. Bên cạnh, cô nàng Bảo Yến cũng rất hóng hớt ngó đầu vào.

Trong hình, nổi bật lên hai nhân vật chính là một chàng trai và một cô gái. Chàng trai cao hơn cô gái rất nhiều, đứng phía sau, vòng hai tay ôm cô gái trong lòng, đầu cúi xuống, tựa cằm trên hõm vai cô gái, ánh mắt hơi liếc sang nhìn cô gái. Còn cô gái, hai tay bám vào cánh tay chàng trai, cả người cơ hồ lọt lỏm trong ngực chàng trai, đầu hơi nghiêng. Cả hai đều cười rất tươi, nụ cười vui vẻ, đồng điệu, hòa vào ánh nắng hè rực rỡ, tỏa ra mùi vị ngọt ngào của những cặp tình nhân.

Cô gái đích thị là Thảo Ngân. Còn chàng trai không ai khác ngoài Hoàng Bách.

"Sao? Có nhìn ra cái gì không?" Dương Hân cũng ngó đầu vào, âm thanh dịu dàng hỏi.

Thảo Ngân ngược lên, ánh mắt cún con, mím môi lắc đầu.

Ai ngờ vừa thấy thế, Dương Hân mới rồi còn rất dịu dàng liền bạo phát, gõ lên đầu cô bé một cái rồi giật lấy tấm hình, chỉ vào hai người trong hình, lớn tiếng lên án:

"Ôm nhau thân mật, tình cảm thế này mà mày còn dám chối? Đây mà không phải bạn trai bạn gái thì còn là cái gì? Mày nghĩ mắt chị đây mù chắc. Hay là mày cho rằng não chị là bã đậu?"

Thảo Ngân ôm trán, tủi thân nhìn sư tử rống.

"Em, em nói thật mà. Bọn em chỉ là bạn. Bạn thân từ nhỏ."

Nghe vậy, Dương Hân mới hừ một tiếng dịu lại, ghé sát em gái nhỏ dò hỏi:

"Này, nói thật cho chị mày biết, có phải mày thích người ta không?"

"Em, em... Nhưng mà cậu ấy đối với em cũng chỉ..."

"Tin chị đi. Từ tấm ảnh này, với tư thế ôm ấp này, cộng thêm ánh mắt cậu ta nhìn mày, chị có thể khẳng định: Cậu ta chắc chắn có tình cảm với mày."

"Thật không?" Ánh mắt ai đó bỗng sáng lên hy vọng.

"Mày dám nghi ngờ ánh mắt của chị?"

"Không dám. Không dám... Nhưng mà, từ ngày vào đại học đến giờ, cậu ấy toàn tránh mặt em thôi. Lần cuối em gặp cậu ấy cũng đã gần một năm rồi."

Nhìn em gái nhỏ cúi đầu buồn bã, Dương Hân nhẹ vuốt cằm suy tư, vài giây sau liền nháy mắt với cô em Bảo Yến một cái:

"Bảo Yến, thu dọn đồ đông đồ ăn kia bỏ vào tủ lạnh. Hôm nay, chúng ta ra ngoài ăn. Chị mời."

Cô nàng Bảo Yến nghe đến ăn, vô cùng vui vẻ hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng.

Thứ bảy tuần đó, trời còn chưa sáng rõ, Thảo Ngân đã thức dậy, lục đục chuẩn bị suốt mấy tiếng đồng hồ, xong xuôi liền chạy qua nhà Hoàng Bách.

Nhà này nằm trên tầng 6 của một khu chung cư cách trường đại học Y không xa, là do bố Hải mua năm bọn cô học lớp 12, dự định sau này hai người bọn cô lên đại học liền có thể ở. Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính.

Năm đó thi đại học, Hoàng Bách không cần nói nhiều dĩ nhiên là đỗ ngành bác sĩ đa khoa, thế nhưng kết quả của cô thì lại không được tốt như vậy. Cô thi ngành cử nhân điều dưỡng, thiếu mất nửa điểm. Sau đó, bởi vì quá đau lòng, cô chọn đại một trường đại học vừa tầm, học nguyện vọng 2. Trường học đó cách ngôi nhà này cả nửa vòng thủ đô, đi lại không tiện. Cho nên giấc mộng học cùng trường, sống cùng nhà của cô với cậu ấy cứ như vậy biến thành bong bóng xà phòng tồn tại không bao lâu liền tan biến.

Thực ra, đây không phải là lần đầu Thảo Ngân đến ngôi nhà này. Cô có chìa khóa nhà, muốn đến lúc nào liền đến. Nhưng không hiểu sao, lần nào cô đến, rõ ràng còn gọi điện thông báo trước, Hoàng Bách đều không có nhà. Vì thế, cô mới có suy đoán rằng cậu ấy đang trốn tránh cô. Vậy nên, lần này, cô không hé một câu liền xông đến. Thế nhưng, nhà cửa vẫn một mảnh trống trơn gọn gàng. Nếu không phải trong tủ lạnh có nồi thịt kho còn mới, cô thực sự đã cho rằng cậu ấy vốn dĩ không hề sống ở đây.

Chờ cả một ngày, hết dọn dẹp lại đến đi chợ nấu cơm, thế nhưng trời đã tối đen, Thảo Ngân vẫn không chờ được người kia trở về.

Thu dọn lại bàn ăn, cô đem phần thịt kho còn dư Hoàng Bách để lại đã bị cô ăn gần hết cùng món tôm rang chua ngọt mình mới làm để đền bù lại người ta, cất vào tủ lạnh, nồi cơm để ở chế độ hâm nóng, sau cùng mới đem quần áo đi vào phòng tắm. Cô quyết định, tối nay sẽ ở lại đây, ngày mai tiếp tục ôm cây đợi thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Chương 24.2

Kết quả, cô ở trong phòng ai kia, chìm trong hương vị chỉ thuộc về người đó, ngủ thẳng cẳng không biết trời đất gì. Sáng hôm sau, tôm rang cô để lại trong tủ tối qua đã biến mất, thay vào đó là một hộp sầu riêng đã bóc sẵn được đóng gói kĩ càng, mùi nào mùi nấy béo nức ních chen lẫn nhau, cùng một lời nhắn vồn vện 5 chữ.

“Gà Mái, ăn vui về.”

Bạch Công Tử thối tha, về lúc nào cũng không đánh thức cô dậy. Cứ như vậy mà đi là có ý gì chứ? Đồ thối tha, không có lương tâm... Ô, ô, có biết tớ nhớ cậu thế nào không? Cho nhìn một cái cũng không cho... Ô, ô... Làm sao cô lại học được bản lĩnh mắng người của chị Hân rồi? Cô gái nhỏ ôm quả của ai đó, vừa cúi đầu bước đi như rùa bò ra trạm xe bus vừa âm thầm oán giận, bộ dạng ủy khuất, thương tâm.

Cuối tháng 5, nắng vàng lấp lánh. Thảo Ngân ôm hộp sầu riêng, đứng đợi ở trạm xe bus không bao lâu thì xe đến.

Tuy hôm nay là chủ nhật, học sinh, sinh viên rất thích đi chơi, xe bus cũng thường đông đúc, nhưng tuyến xe qua đây thì lại không nhiều khách cho lắm.

Lúc này trên xe cũng chỉ lác đác khoảng chục người. Vừa thấy cô đi lên, một vài người khách ngồi gần cửa lên vội bịt mũi, tay xua xua trước mặt. Thấy thế, người đàn ông thu vé xe liền tiến đến, vắn vẻ mà nói thì là khéo léo mời cô xuống xe. Kì thực, nhìn thái độ ghét bỏ kia lại chẳng khác nào xua đuổi.

Này, gì chứ? Chỉ là mùi một chút, được rồi, với nhiều người thì là mùi khó chịu, vậy cũng không cho cô mang lên sao?

Cô cắn răng tiêu tiền gọi taxi. Taxi lại không chịu chờ. Sao ai nấy đều không ưa đồ ăn yêu thích của cô thế này? Nó có làm gì nên tội đâu chứ.

Cô gái nhỏ nào đó sau khi chịu đựng vô số sự ghét bỏ, xa lánh của mọi người, ôm hộp sầu riêng đã được đóng gói rất kĩ càng nhưng vẫn tỏa ra mùi hương thoang thoảng, tìm một chiếc ghế đá trống trong sân của khu chung cư, sau đó, dùng hết khí lực cùng bất mãn, đem hộp sầu riêng tiêu diệt sạch sẽ.

Trên lầu, từ khe cửa sổ hé mở, bàn tay người nào đó siết chặt vào khung cửa, ánh mắt luôn dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn dưới kia, mang theo nhớ nhung tha thiết. Gà Mái, đợi tôi! Đợi ngày tôi có thể đường hoàng bảo vệ, chăm sóc em bằng chính khả năng của mình.

Thời điểm Thảo Ngân về đến phòng trọ, trong nhà vắng teo. Bảo Yến nhắn tin báo đang đi chơi với trai. Bà chị Dương Hân lại về quê chưa lên. Cô gái nhỏ chịu hết ủy khuất một ngày, tắm rửa một lượt cũng không buồn ăn cơm tối, chèo lên giường ôm gà bông yêu quý.

Lăn lộn một hồi, vừa chớp mắt không được bao lâu thì chuông điện thoại của cô reo.

“Dạ, em nghe.”

Đầu bên kia, loáng thoáng tiếng mẹ cô căn dặn gì đó.

“Em gái, đang làm gì, sao mãi mới nghe máy?”

“Em đang ngủ. Cả nhà ăn cơm chưa, anh?”

“Ừ, vừa ăn xong, bố mẹ đang xem TV dưới nhà. Mà sao giờ này đã ngủ rồi? Còn chưa tới 7 giờ tối. Sao hả? Làm gì giọng buồn thiu thế? Ai bắt nạt mày, nói anh biết, anh báo thù giúp mày!”

“Anh à, em rất tốt. Không có ai bắt nạt em cả. Em đã lớn rồi, dù người khác có gây khó dễ, em cũng có thể tự xử lí được. Anh không cần lo lắng cho em như vậy đâu.” Cô mà dám nói mình có chuyện, anh cô còn không tức tốc phóng xe tới đây chắc.

Nhớ hồi đầu cô mới lên Hà Nội, cô vừa mới kể bị bà chủ nhà hiền lành nói nặng nhẹ oan uổng mấy câu. Sáng sớm ngày hôm sau, anh cô liền xuất hiện, tức tốc an bài cho cô chuyển nhà mới luôn. Vì thế, nếu không phải chuyện gì quá to lớn, trọng đại, cô cũng sẽ không nói.

Ai ngờ anh cô vừa nghe xong, ở bên kia điện thoại liền trầm giọng xuống:

“Được, được... Em gái anh mới lên thủ đô không bao lâu đã đủ lòng đủ cánh rồi, không cần người anh này chăm lo nữa. Tiểu Hắc, mày mau lại đây xem cô chủ nhà mày này! Biến thành vịt trời bay đi liền không cần người anh này nữa. Thật uống công anh trai nó ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, thương nó một thân một mình xa nhà phải chịu khổ mà bạc cả tóc...”

Đấy, đấy. Anh cô lại bắt đầu bài ca đau thương rồi đấy! Lần này còn kéo cả Tiểu Hắc vào luôn rồi. Thật chẳng khác gì mẹ cô thời điểm vài năm về trước.

“Anh Kiệt, sao anh lại nói thế? Em làm sao có thể không cần anh nữa. Anh trai yêu quý ơi, em sai rồi! Em biết anh thương em mới lo lắng cho em. Từ giờ, anh nói gì đều được. Em nghe anh hết. Nếu bị người bắt nạt, em nhất định sẽ nói với anh đầu tiên. Anh đừng giận em nữa nhé?”

Chỉ nghe đầu bên kia có tiếng hừ nhẹ, qua vài giây mới không nhịn không nhặt lên tiếng trở lại:

“Thế bao giờ mày về?”

“Em còn phải thi nốt 2 môn nữa. Chắc sang tuần em về thôi.”

“Ừ, về thì báo trước cho anh, anh ra bên đón.”

“Dạ. Anh trai em tốt nhất!”

“Hừ, khỏi cần nịnh bợ. Thi cử cũng phải nhớ ăn uống, nghỉ ngơi cẩn thận vào. Không được bỏ bữa, không được thức khuya, học mệt thì phải ra ngoài đi dạo, giải lao, không cần cố quá sức, có biết chưa?”

“Dạ.”

“Được rồi, anh còn có việc cần làm, tắt máy đây.”

“Bye bye anh. Em yêu anh nhất!”

“Mà khoan, thằng Bách có về cùng...”

Nghe đến ai kia, cô gái nhỏ vội vàng dập máy coi như mình không nghe thấy.

Nhìn màn hình điện thoại hiển thị đã kết thúc cuộc gọi, Thảo Ngân không khỏi thở ra một hơi. Anh cô ấy à, chính là ma quỷ đấy. Cô mà hé ra chút gì, anh ấy liền đoán ra ngay. Cô nói thêm vài câu, còn không bị anh tra khảo đến lòng đau, nước mắt rơi chốc. Nếu không phải dạo gần đây mẹ cô hay bắt anh đi xem mặt, anh ấy lại chẳng ngày ngày hỏi tới hỏi lui chuyện của cô với người kia ấy chứ.

“Thảo Ngân yêu dấu ơi, gia đã về rồi đây. Mau mau mở cửa đón gia nào.”

Giọng nói buồn nôn vừa dứt, cửa mở, liền nhìn thấy cô nương Bảo Yên nào đó xách theo một túi lớn đi vào.

“Sao nào, có thấy gia đây tốt với nàng chưa? Mang về rất nhiều đồ ăn cho nàng đây này.”

Đón lấy túi đồ để lên bàn, Thảo Ngân không quên hít hít mũi vài cái, cau mày trông ai kia:

“Mày còn ở đó mà cà nhón. Lại uống rượu đấy à? Đã nói bao nhiêu lần rồi, ra ngoài với đàn ông thì đừng uống. Lỡ mà say ra đó rồi chịu thiệt thì ai có thể đền cho mày chứ.”

“Rồi, rồi. Bà cô trẻ của tôi ơi, tao chỉ uống hai chén xã giao thôi mà. Lần sau sẽ không uống, tuyệt đối không uống nữa. Thế đã được chưa?”

“Hừ...”

Thấy bà cô trẻ vẫn còn bức bối không để ý đến mình, Bảo Yên không ngại mất mặt, vội cời giày, ném túi xách, xông lên lôi kéo ôm lấy cánh tay người ta:

“Chị Ngân yêu quý ơi, đừng không quan tâm đến cô gái đáng thương em đây. Nào, bày đồ ăn ra thôi. Tối giờ, tao còn chưa có cái gì bỏ vào bụng đâu. Thằng cha đó thật là đáng ghét! Thấy tao giả say liền tưởng tao say thật, lại giám động chân động tay.”

“Rồi sao?”

“Hừ, mày nghĩ tao là ai? Hần bị tao đập cho một đập giữa thân, còn không đau đến ba ngày. Tưởng bà đây dễ dãi chắc? Sau này, tao gặp hần một lần liền đập một lần...”

Hai cô gái cứ mày một câu, tao một câu, chậm rãi tiêu diệt túi đồ ăn to dùng cô nương Bảo Yên mang về.

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Chương 25: Đi Xem Mắt

Người ta nói, con cái đến tuổi thì dựng vợ, gả chồng. Ấy thế nhưng, Thảo Ngân cô đây còn chưa qua cái xuân xanh thứ 20, vì có gì cũng bị lôi kéo vào cuộc chiến bán ra ngoài của bố mẹ cô?

Chuyện kể rằng, con trai lớn nhà họ Lý năm nay đã bước sang tuổi 24, vậy mà cả thoi trai trẻ cũng chỉ có kinh nghiệm yêu đương hụt một lần, đến giờ này vẫn độc cô lai vãng. Bố mẹ Lý bởi vì rất lo lắng cho tương lai của cháu nội không biết khi nào mới có thể bước đến thế giới này, lập tức lên kế hoạch cho con trai đi xem mắt.

Lần thứ n sau khi xem mắt thất bại trở về, vừa vào đến nhà, nhìn thấy em gái trong thời gian nghỉ hè đang ôm cún yêu vừa xem hoạt hình vừa ăn bimbim hết sức thành thoi, ông anh trai nào đó trong lúc khai báo lại diễn biến buổi xem mắt cho nhị vị phụ huynh, liền nhân cơ hội không ngần ngại thêm mắm, dặm muối về tình trạng ế ẩm của em gái mình.

Nhìn con gái đang cười như được mùa trước màn hình TV, một tay cầm bimbim, một tay cầm cốc nước nghiêng bên này, ngả bên kia, mẹ Lý hận rên sất không thành thép, buồn bực cắn răng:

"Con gái con đũa, ngần tuổi này còn không có nổi một mống đàn ông theo đuổi, không bằng nổi một góc của mẹ nó hồi trẻ. Ngay cả bố nó cũng có vài mảnh tình vắt vai. Thằng Nam cũng đã bắt đầu yêu đương rồi. Vậy mà nhìn nó xem, cả ngày hết ăn lại chơi, cứ dính lấy anh thì chừng nào mới có người nước? Mẹ nói còn không nghe, cứ lấy luôn thằng Bách có phải tốt rồi không..."

Càng nghe mẹ nói, sắc mặt cô gái nhỏ càng tối đi, thân hình trên ghế cũng càng co lại, thu nhỏ sự tồn tại của mình hết mức có thể, mím môi uất ức lẩm bẩm với cún yêu:

"Nếu cậu ấy dám lấy, tao lại không dám gả chác..."

Vì thế, Thảo Ngân bé nhỏ đang trong tư thế nằm cũng bị trúng đạn, ngay cuối tuần đó liền bị mẫu thân đại nhân dùng đủ loại đe dọa, ép buộc đi xem mắt.

Ban đầu, cô sống chết không đi. Ai ngờ, anh cô vậy mà lại đem Hoàng Bách ra uy hiếp. Anh cô nói, nếu cô không chịu đi, anh sẽ đem bí mật của cô nói cho cậu ấy biết.

Bí mật đó ư? Dĩ nhiên không thể để Hoàng Bách biết.

Rốt cuộc, cô gái nào đó dù không muốn ngàn vạn lần cũng vẫn phải chịu chung số phận với anh trai, vác xác đến những buổi hẹn xem mắt nhàm chán.

Đối tượng xem mắt lần đầu của Thảo Ngân là một anh chàng kỹ sư 23 tuổi, con của bạn của em dâu của chị của mẹ cô, ngoại hình ưa nhìn, tính tình lịch thiệp, chín chắn... Chỉ đáng tiếc, cười không đẹp trai bằng Bạch Công Tử nhà cô.

Đối tượng thứ hai là một quản lý khách sạn cao cấp, 25 tuổi, tiền đồ xán lạn trời cao, nụ cười tỏa nắng... Chỉ đáng tiếc, khuôn mặt khi chuyên chú không thu hút bằng Bạch Công Tử nhà cô.

Đối tượng thứ ba, 24 tuổi, làm đầu bếp tại một nhà hàng năm sao. Anh trai từng dẫn cô đi ăn ở nhà hàng đó một lần. Đồ ăn rõ ràng không ngon bằng Bạch Công Tử nhà cô nấu.

Đối tượng thứ tư, để tóc húi cua không hợp bằng Bạch Công Tử nhà cô

Đối tượng thứ năm, không cao bằng Bạch Công Tử nhà cô.

Đối tượng thứ sáu, da không đẹp bằng Bạch Công Tử nhà cô.

...

Lần này, đối tượng thứ 13, là một giáo viên dạy văn trung học cơ sở, cái gì cũng không sánh được với Bạch Công Tử nhà cô, chỉ được cái nói nửa câu lại chuyển qua đọc thơ, hoàn toàn đem bản thân biến thành một thi sĩ. Nếu như không phải sức chịu đựng của cô đã được tôi luyện qua những ngày tháng sống cùng anh trai, khẳng định cô cũng sẽ giống người khác mà bỏ chạy từ phút đầu.

"Yêu là chết ở trong lòng một ít

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu

Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu

Người ta phụ, hoặc thờ ơ, chẳng biết..."

Nhìn người trước mặt vừa nhìn trái tim rõ to được xếp từ thịt cùng rau củ trên bàn vừa thở ra thơ, khóe miệng cô gái nào đó cứng ngắt gượng cười, cúi đầu âm thầm lệ tuôn rơi. Kẻ nào? Là kẻ nào đã xếp cái trái tim vô duyên nhất trần đời này? Cô với thi sĩ này vốn không hề có quan hệ, một chút cũng không có. Tìm gì mà tìm. Tìm cái con khi ấy. Ô, ô... Cô muốn về nhà.

"... Thảo Ngân, em nói xem, bài thơ này của Xuân Diệu có phải rất sâu sắc hay không?"

Đột nhiên bị gọi, cô gái nào đó thiếu chút nữa liền nghẹn luôn miếng thịt nướng trong cổ họng, ho khan mấy tiếng mới bình thường trở lại, mặt mũi đều đỏ ửng. Thi sĩ đại nhân à, anh làm ơn có thể đừng bất thành linh gọi người khác trong lúc người ta đang rất chuyên tâm vào công việc của mình được không?

Thi sĩ nọ thấy vậy, vội hiến khăn tay, ân cần quan tâm:

"Em không sao chứ?"

"Em không sao. Cảm ơn anh." Thảo Ngân không thể làm gì khác ngoài việc giả bộ tươi cười nhận lấy, khách sáo hai câu.

Ngồi nghe thơ cả tiếng đồng hồ, với cô đã là cực hình rồi. Giờ thêm cả khoản săn sóc như thể quen thân này nữa, cô làm sao chịu nổi. Cô có thể nói, cô không có hứng thú với thơ ca hay không? Được rồi, nói chính xác thì cô chính là không có thiện cảm với thi sĩ này đây. Ai bảo anh ta là giáo viên dạy văn chứ. Hoàng Bách không thích môn văn. Cô cũng không thích. Nếu như có thể bỏ chạy giữa chừng mà về nhà không bị mẹ đại nhân cấm cửa, khẳng định lúc này cô sẽ không ngần ngại mà chạy đâu. Trời cao ơi, làm ơn cứu ai đó đến cứu cô đi..

Nửa giờ sau, tại thời điểm Thảo Ngân dường như sắp không chịu nổi, bất chấp phải sang tá túc nhà bố mẹ nuôi, chuẩn bị tông cửa chạy thoát thân, rồi cuộc ông trời cũng nghe thấy tiếng lòng ai oán kêu cứu của cô. Cứu tinh xuất hiện.

"Nhóc Quân, Anh Quân..." Vừa gọi, cô gái nào đó vừa vẫy tay tươi cười, ánh mắt nhìn người ta tỏa sáng lấp lánh. Cô được cứu rồi, được cứu rồi!

Cách một lớp khói than mù mịt quện mùi đồ nướng, thiếu niên nào đó ngồi trong góc quán, tay cầm thìa, chuẩn bị giải quyết bữa tối một mình, nghe tên mình, chậm chậm ngẩng đầu lên, rồi dưới ánh mắt ngoác ngoác như muốn ăn tươi nuốt sống người của cô nàng nào đó, lập tức đỏ mặt thẹn thùng, lại vội vàng cúi đầu xuống.

Tìm được cớ, Thảo Ngân nhanh chóng kết thúc buổi xem mắt nhàm chán, liền chạy tót sang bàn nhóc Quân, vui sướng bá vai bá cổ cậu nhóc.

"Anh Quân à Anh Quân, hôm nay, may đúng là cứu tinh của chị đây. Thường ngày, chị tốt với may quả không uống. Mà mẹ lại tặng ca à? Sao không qua nhà chị ăn cơm, lại ra ngoài ăn thế này? Mà thôi, không nói nhiều nữa, may mau ăn đi, muốn ăn thêm gì cứ gọi, ăn thật no vào. Bữa này, chị mời. Ha ha..."

Khuôn mặt cậu nhóc nào đó càng đỏ hơn, vừa cúi đầu ăn vừa len lén nhìn ai kia đang nghịch điện thoại bên cạnh, nhỏ giọng lên tiếng:

"Ngân lại đi xem mắt à?"

"Ừ. Một chết đi được. Vừa rồi, may mà chị thấy may. Nếu không, chắc chị điên mất."

"Sao gần đây Quân không thấy ông anh Mặt Lạnh đi cùng? Ngân với anh ta cãi nhau à?"

Lần này, không thấy ai kia trả lời luôn như trước. Qua vài phút, ai kia mới từ từ nâng mặt lên, giả bộ cười nguy hiểm đánh trống lảng:

"Thằng nhóc này, học không lo học, tò mò cái gì chứ hả? May mà không học từ tế thì cứ liệu hồn."

"Ngân, Quân không phải nhóc. Quân đã lớn rồi!"

Thảo Ngân giật mình, mở to mắt nhìn thiếu niên bên cạnh. Thân hình cao hơn cô cả gang, có điều hơi gầy, da thịt không đủ. Khuôn mặt đường nét rõ ràng, mày kiếm, mũi cao, ánh mắt kiên định. Dưới cằm còn có lún phún vài cọng râu. Tổng thể mà nói, ừm, đúng là đã lớn không ít. Thế nhưng, gò má thoang thoang ửng hồng, bên mép dính hai hạt cơm, lại mím môi tỏ ra nghiêm túc như vậy.

"Phi, ha ha... Lớn rồi, đúng là lớn rồi... Ha ha..." Cô gái nào đó không nhịn nổi liền phì cười, vừa cười vừa vươn tay về phía hai hạt cơm nọ.

Thiếu niên nào đó thẹn quá hóa giận, sắc mặt từ hồng hồng chuyển qua đỏ bừng, hung hăng quệt mạnh khóe miệng một cái liền cúi đầu ăn, không buồn để ý đến cô nữa.

Không khí cứng ngắt vừa rồi cứ như vậy bị cô gái nào đó thổi bay.

Bạn đang đọc truyện *Nội Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Đi Xem Mắt 2

"Anh Kiệt, sang tuần, em sẽ rời đi một thời gian."

Dưới ánh trăng, bóng dáng cao lớn phủ lên ghế dài bên ban công, đối với thông tin vừa tiếp nhận từ điện thoại, ánh mắt người này nhìn bầu trời phía xa đầy suy tư:

"Khi nào trở về?"

"Em cũng chưa biết chắc."

"Còn chuyện hai đứa, cậu đã có tính toán gì chưa?"

Trầm mặc một lúc, bên kia điện thoại mới phát ra tiếng hít sâu, giọng nói mang theo sự luyến tiếc, không đành lòng:

"Anh Kiệt, nếu sau sinh nhật 24 của cô ấy, em không trở về..."

"Nếu cậu không về, anh nhất định sẽ giao con bé cho người khác tốt hơn cậu trăm lần."

Một thoáng tĩnh lặng trôi qua, rốt cuộc, Liên Kiệt vẫn không nhận được mà hỏi ra miệng:

"Cậu thật sự không muốn gặp con bé lần cuối?"

Không có câu trả lời.

Thật lâu sau, người bên kia cuối cùng cũng nhẹ giọng lên tiếng:

"Anh Kiệt, cảm ơn anh."

Liên Kiệt nhìn màn hình di động chuyển tối dần rồi tắt hẳn, nặng nề buông tiếng thở dài. Hai đứa ngốc này, sao lại cứ thích tự giày vò bản thân như vậy chứ?

"Anh Kiệt, anh đang làm gì ngoài này vậy?" Thân hình nhỏ nhắn kèm theo tiếng nói lạnh lạnh chậm chậm xuất hiện.

Ánh mắt anh trai nào đó hướng em gái đang cầm theo hai cốc nước đi tới, cong cong mỉm cười.

Thấy anh trai như vậy, em gái nhỏ sắc mặt hơi dịu xuống, kéo anh trai ngồi trên ghế, đặt cốc nước vào tay anh, đau lòng lên tiếng:

"Em pha chút mật ong với nước ấm, anh uống cho dễ ngủ. Đạo này nhìn anh mệt mỏi lắm, mắt cũng có nếp nhăn luôn rồi. Công việc bận lắm hả anh?"

"Đừng lo! Công ty anh vừa nhận dự án mới, nên có chút bận. Qua đợt này lại ổn thôi." Xoa đầu em gái cảm ơn, Liên Kiệt một hơi uống hết nửa cốc mật ong, trong bụng truyền tới cảm giác dễ chịu.

"Hay em nói chuyện với bố mẹ không cần sắp xếp cho anh đi xem mắt nữa nha?"

"Thôi, khó khăn lắm bố mẹ mới hào hứng làm việc gì đó như thế. Cứ để bố mẹ vui vẻ đi. Mà nghỉ hè cả tháng rồi, sao không thấy thằng Bách qua chơi? Mày cũng không qua đó. Hai đứa cãi nhau à?" Vừa hỏi, anh vừa quan sát em gái.

Chỉ thấy em gái nhỏ cứng người vài giây, sau đó trả lời không chớp mắt, giọng bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn:

"Làm gì có ạ. Cậu ấy học y mà anh, bạn học lắm. Nghỉ hè cũng phải tự học thêm nữa. Sáng hôm qua, em qua thăm mẹ Lan, mẹ bảo cậu ấy vẫn ở trên Hà Nội chưa về."

Câu trả lời rõ ràng không che nổi mắt anh trai nào đó. Thế nhưng lần này, anh cũng chỉ cười xòa:

"Ừ, chăm chỉ như thế mới có tương lai. Đúng rồi, buổi xem mắt của mày hôm nay thế nào?"

Quả nhiên, vừa nhắc đến vấn đề này, sắc mặt em gái anh không còn căng thẳng nữa mà chuyển sang đen như đáy nồi. Nó nhấp một ngụm nước mới buồn bực kể lể:

"Anh không biết đâu. Anh chàng giáo viên đó cả buổi lúc nào cũng thơ với ca, hết Xuân Quỳnh lại đến Xuân Diệu, làm em đau hết cả đầu. Cũng may em gặp nhóc Quân, bằng không giờ này có khi em còn chưa lê xác về được nhà ấy. Mà không hiểu sao, gần đây luôn có một số lạ gọi điện cho em. Ngày nào cũng gọi, nhưng em hỏi mấy phút cũng không nói gì. Em gọi lại, lại không bắt máy. Anh, anh thử đoán xem đó là ai. Rảnh hơi hết sức..."

Liên Kiệt vừa nghe em gái một câu lại một câu khoa trương oán thán, vừa chậm rãi uống nước, đáy lòng cũng dần dần buông lỏng. Con bé ngốc này tương cứ như vậy thì có thể giấu được anh sao? Mỗi lần anh hỏi chuyện của nó với thằng nhóc kia là y như rằng nó tìm cớ này, cớ nọ, hoặc giả bộ bình tĩnh lảng tránh sang vấn đề khác. Anh nhìn nó lớn lên, còn không hiểu nó chắc. Đúng là ngốc không chịu nổi! Thôi thôi, ngốc một chút cũng tốt, cứ để em gái anh ngốc nghếch vô tư như vậy đi. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Cùng lắm, đến lúc đó cục diện rồi rã, anh ném lại cho thằng nhóc kia xử lý là được. Lại nói thằng nhóc kia, sao có thể chỉ nghe giọng người thương qua điện cũng có thể thỏa mãn như thế. Không hiểu nổi. Thật đúng là không hiểu nổi!

"À, anh ơi. Anh họ của chị cùng phòng em mới mở quán đồ uống, nhưng hiện tại chưa đủ nhân viên. Chị ấy thấy em rảnh, nhờ em qua đó giúp mấy bữa. Em ở nhà không có việc gì làm cũng buồn. Anh cho em đi nha?"

"Cả ngày?"

"Dạ, khoảng 11 giờ tối đóng cửa. Nhưng anh yên tâm, quán khá gần nhà mình, em cũng không phải nhân viên chính thức nên có thể về sớm."

"Hỏi người ta, nếu đưa Tiểu Hắc đi cùng được thì anh đồng ý."

"Yes, sir!"

"Được rồi, giúp anh rửa cốc. Anh đi ngủ đây. Ngủ ngon."

Nói rồi, Liên Kiệt nhét lại chiếc cốc trống không vào tay em gái, thông dong tiêu sái trở về phòng.

"Anh Kiệt ngủ ngon." Em gái nào đó ở phía sau, mắt nhìn theo bóng lưng anh trai, miệng cười không khép nổi.

Mang theo Tiểu Hắc ư? Ha ha, chị Hân đoán đúng thật đấy. Cô đang cầu còn sợ không xin được anh trai đây, vậy mà anh ấy lại chủ động đồng ý.

Từ sau lần đầu gặp Tiểu Hắc hai tuần trước, ngày nào, chị Hân cũng gọi điện bắt cô đem nó qua nhà chị ấy chơi. Rồi lần nào lần nấy, cứ gặp nhau là hai kẻ ấy liền đá cô ra rìa, mang theo túi lớn, túi nhỏ, tung tăng dắt nhau qua công viên nô đùa. Cũng vì thế, lần này khai trương, chị ấy liền nảy ra ý tưởng biến Tiểu Hắc thành linh vật.

Khai trương hôm đó, Tiểu Hắc trong diện mạo bánh bao với kiểu lông undercut trắng muốt từ đầu đến đuôi, đeo kính mát đen, đứng ở cửa chào khách, thu hút không biết bao nhiêu sự chú ý, cũng kéo đến cho quán không ít khách hàng. Điều này làm ông chủ rất vui, thường riêng cho anh chàng một bữa thịt hầm no nê cùng thù lao không nhỏ. Không những thế, ông chủ còn đặc biệt hẹn lịch làm việc với anh chàng mỗi cuối tuần. Dĩ nhiên, cái lịch hẹn làm việc ấy chỉ những khi Thảo Ngân về nhà mới được thực hiện.

Lại nói đến Thảo Ngân. Cô chủ nào đó bởi vì thấy cún yêu biểu hiện quá mức xuất sắc, thân làm cô chủ cũng thấy hạnh diện thay. Hồi sau, ôm theo phong bì đựng thù lao của mình cùng cún yêu, vừa đi vừa suy nghĩ nên tiêu thế nào, mặt mũi đều một bộ hớn hờ. Ngày mai, cô phải đem Tiểu Hắc đi mua sắm thỏa thích mới được. Đứng rồi, còn phải mua quà cho anh Kiệt nữa.

Đã gần 10 giờ tối, nhưng vì đang là mùa hè, ngoài đường cũng còn khá nhiều người. Thảo Ngân cùng Tiểu Hắc rảo bước trên vỉa hè. Đột nhiên, Tiểu Hắc dừng lại bên một con hẻm nhỏ, sủa lên vui mừng rồi chạy vào bên trong.

Thảo Ngân thấy vậy cũng vội vàng chạy theo, sau đó liền kinh hoảng.

Thì ra, đó không hẳn là hẻm nhỏ, chỉ là một đoạn xây lùi vào giữa hai tòa nhà, sâu chừng hai mét. Bên trong khá tối và ẩm ướt. Từ ánh sáng nhập nhòa của đèn đường hắt vào, Thảo Ngân nhận ra một khuôn mặt quen thuộc.

Người này thân hình cao lớn, tóc húi cua để lộ ra gương mặt nam tính, đôi mắt nhắm chặt dưới hàng mi dài cuốn hút. Có điều, lúc này, hàng mi ấy đang run rẩy, trên gương mặt có vài vết bầm tím, cơ thể thoáng mùi máu tanh, hơi thở ồ ồ không yên ổn.

"Bạch Công Tử, Bạch Công Tử..."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 47: Chương 26: Gặp Lại

Thảo Ngân ấn mạnh trái tim đang điên cuồng đập loạn trong lồng ngực, bàn tay siết chặt vải áo áp chế cảm xúc, nhưng dưới chân vẫn vô thức bước đến gần người nọ.

Bị Tiểu Hắc quấy rối, người nọ vẫn không có chút phản ứng, bất tỉnh ngời trên mặt đất, lưng tựa vào tường, đầu hơi ngửa lên. Quần áo người nọ bám đầy bụi bẩn, áo phông trên người nhăn nhúm loang lổ vài vết máu đã khô từ lâu. Bộ dạng chật vật khiến người ta đau lòng.

Thảo Ngân cảm thấy trái tim như có người đang hung hăng dùng dao khoét sâu từng miếng, từng miếng. Đau xót hòa cùng nhớ nhung tràn ngập trong lòng khiến cô như đứng không vững.

Khó khăn ngồi xuống khoảng trống bên cạnh người nọ, cô gái nhỏ vươn tay, thật nhẹ, thật cẩn thận phủ lên khóe môi đang rỉ máu của người ta, âm thanh trong cổ họng dường như tắc nghẽn:

"Bạch Công Tử..."

Bên cạnh, Tiểu Hắc cũng đang phát ra những tiếng kêu ư ử như tiếng gọi thân thương, không ngừng cọ đầu mũi vào chân cô gái rồi chuyển qua liếm nhẹ bàn tay người nọ.

Trong cơn mê man, người nọ dường như cảm nhận được chất lỏng lạnh lạnh rơi trên da mặt. Hàng mi run run chậm chậm hé mở.

Trước mắt cậu, dáng người nhỏ nhắn dưới ánh sáng yếu ớt đang khẽ sát bên, từng đường nét khuôn mặt hiện ra vô cùng rõ ràng, vô cùng chân thực. Gà Mái nhà cậu đang ở đó, ánh mắt đau thương yên lặng nhìn cậu, mái tóc theo gió bay bay tỏa ra hương oải hương quen thuộc vương trên gò má ướt át.

Trong lòng như có một dòng suối nhỏ ảm áp, dịu dàng xoa dịu bao nỗi nhớ nhung bấy lâu, chàng trai chậm chạp vươn tay, hít vào một hơi thật nhẹ, cẩn thận lau đi thứ chất lỏng trong suốt kia, như chỉ sợ bản thân dùng lực quá lớn, sẽ khiến hình ảnh trước mắt tan vào hư vô.

Bàn tay nhỏ bé trên mặt chàng trai lặng lẽ cảm nhận nhiệt độ ấm nóng, Thảo Ngân nhẹ nhàng khép mi, thần kinh căng thẳng này giờ rốt cuộc cũng được thả lỏng. Cậu ấy vẫn còn sống.

Một giọt chất lỏng trong suốt chậm chạp từ khóe mắt lăn trên gò má, thấm ướt đầu ngón tay chàng trai.

"Gà Mái..."

Bầu trời bắt đầu nổi giông. Gió lướt qua đầu hẻm vun vút. Tiếng gọi ấy rất nhỏ, rất nhỏ, lại lọt vào tai cô vô cùng rõ ràng. Đáy lòng Thảo Ngân ảm ảm đau xót. Gà Mái... Có một người luôn gọi cô như vậy, thanh âm dịu dàng như vậy, thân quen đến thế... Chỉ có một người, một người duy nhất mà thôi.

"Gâu..." Một tiếng sủa này của Tiểu Hắc đã thành công phá hoại bầu không khí lãng mạn, nhớ nhung của hai cô cậu chủ nào đó một cách triệt để.

Gió thổi lá cây tạo ra những tiếng xào xạc gấp gáp. Thảo Ngân chậm chạp ngửa mặt nhìn trời. Chỉ thấy một màu đen bao trùm, gió hun hút qua phía trên đầu. Không khí trong hẻm nhỏ vốn có chút mát mẻ cũng trở nên lạnh lạnh.

"Tách... Tách..."

Cô gái nhỏ vuốt giọt mưa vừa rơi trên mặt, nhanh chóng khôi phục lại tinh thần.

"Bạch Công Tử, cậu đứng lên được không? Tớ dìu cậu đi bệnh viện." Vừa nói, cô vừa nhanh nhẹn quàng tay chàng trai nào đó qua vai, cẩn thận đỡ người.

Ấy vậy mà anh chàng kia lại giống như giật mình, vội vùng tay ra loạng choạng vịn tường đứng lên, bước đi siêu vẹo tưởng chừng sẽ ngã đến nơi. Ngay sau đó, thân hình nhỏ nhắn lại chạy đến, lại kéo tay anh chàng khoác lên vai, kiên quyết giữ chặt, vừa đau lòng, vừa tức giận nói:

"Tớ dìu cậu!"

Thân hình cao lớn thoáng chốc cứng đờ, đáy mắt chớp động.

Vốn dĩ, Hoàng Bách cho rằng bản thân chỉ đang mơ mà thôi. Bởi lẽ, chỉ có ở trong mơ, cậu mới có thể nhìn thấy Gà Mái ở khoảng cách gần đến thế. Không biết đã bao lâu, cậu không dám đường hoàng đứng trước mặt cô? Không biết đã bao lần, cậu chỉ dám lặng lẽ ngắm nhìn mỗi lần cô đến nhà? Cũng không biết đã bao tháng ngày, cậu chỉ có thể lắng nghe giọng cô qua điện thoại? Bởi cậu sợ, sợ bản thân sẽ luyến tiếc cô, không thể đi được nữa. Cậu không thể mang cô theo, càng không thể để cô chịu khổ cùng mình. Cậu chỉ có thể lặng lẽ rời đi.

"Gà Mái..." Thật lâu sau, rốt cuộc cũng có người lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Thảo Ngân nhìn Tiểu Hắc đang luẩn quẩn bên chân hai người, không biết nghĩ gì, mãi mới chịu ngẩng đầu lên. Chỉ thấy mắt cô ngập nước, vội gục đầu vào trước ngực ai đó, giọng nói nghẹn ngào:

"Bạch Công Tử, tớ nhớ cậu lắm!"

Ai đó thoáng nhủ mảy may vì bị chạm vào vết thương, nhưng rồi đau đớn ấy liền bị người ta ném ra sau đầu, rất nhanh vòng tay, ôm siết cô vào lòng. Mặt chàng trai vùi trong tóc cô gái, tham lam hít thở, chỉ muốn cứ như vậy, cứ như vậy trôi qua cả một đời. Gà Mái nhà cậu như thế này, cậu làm sao nỡ đi đây? Gà Mái biết không, tôi cũng rất nhớ em!

Phía dưới, Tiểu Hắc thấy cô cậu chủ mãi không chịu buông tay, cũng chen đến, dùng hai chân trước ôm chân hai người, rú lên một hồi.

Đúng lúc này, trên trời xoẹt qua một tia sét, sau đó sấm nổ vang rền. Cô gái nhỏ giật mình, nép vào bên người chàng trai. Dưới chân, Tiểu Hắc nhà ta cũng rụt đầu co thành một khối, hai tai được hai chân trước kéo xuống, nằm im thín thít.

Tình cảnh như vậy, ai đó không thể tiếp tục màn tình nồng ý mặn với người thương được nữa, cúi đầu đỏ mặt khẽ nói:

"Bạch Công Tử, tớ, tớ đưa cậu đi bệnh viện nhé?"

Bạch Công Tử khẽ hôn lên tóc cô, chậm rãi đáp:

"Vết thương ngoài da thôi. Tìm nhà nghỉ nào nghỉ tạm là được."

"Sao không về nhà?"

"Mẹ và bác nhìn thấy sẽ lo."

Nói rồi, Bạch Công Tử khẽ nâng mặt ai kia, tỉ mỉ giúp người ta lau khô khóe mắt. Thế nhưng, trong cái địa phương bụi đất khắp nơi thế này, cậu càng lau, mặt người ta càng lấm lem, thêm đôi mắt cùng cái mũi đỏ hồng, nhìn y chang một chú mèo nhỏ.

Thấy người đối diện vừa lau vừa cười, mèo nhỏ liền hung hăng trừng mắt, tự mình nâng tay làm việc, xong xuôi còn không quên liếc xéo ai kia một cái.

Ai kia càng được đà vui vẻ, cánh tay khoác ngang qua vai mèo nhỏ như một lẽ dĩ nhiên, thanh âm thấp phần vui sướng trên đỉnh đầu cô:

"Đi thôi!"

Cơ thể cao lớn tựa vào thật gần, dường như muốn bao trùm cả thân hình bé nhỏ. Da mặt thoáng chốc nóng như lửa đốt, mèo nhỏ nào đó đang từ trạng thái hung hăng thoáng cái liền trở nên ngoan hiền, cúi đầu gật nhẹ một cái biểu thị đã hiểu, rồi cẩn thận dìu người bước nhanh ra khỏi hẻm nhỏ.

Trên đường đi, Thảo Ngân may mắn gặp được một tiệm thuốc còn mở cửa, sau đó liền mua nguyên một lô các thứ bán thân cho rằng cần thiết. Lúc này, trong khi chờ ai đó tắm gội, cô liền bày chúng ra nghiên cứu. Nào là bông băng, thuốc sát trùng, thuốc kháng sinh, cao xoa bóp... Ngay cả quần áo mới, đồ ăn, cô cũng chạy đi mua đầy đủ. Thật may là khu vực này vốn náo nhiệt, buổi tối khá đông người, hàng quán cũng mở cửa đến muộn. Vì thế, khoản tiền lương hôm nay của cô và Tiểu Hắc liền được sử dụng có ích như vậy.

"Cạch..."

Nương theo tiếng mở cửa, Thảo Ngân nâng mắt nhìn lên, sau đó liền vội vàng cup mắt xuống, nháy mắt từ đầu đến chân đều đỏ như con tôm luộc.

Nhìn cô gái nào đó hai má đỏ bừng, tay chân lúng túng vờ loạn động đồ trên giường, lại nhìn khăn tắm đang quấn trên người mình, Hoàng Bách nhẹ bật cười, trên mặt mang theo vui vẻ, thông thả từ cửa phòng tắm bước đến. Gà Mái nhà cậu đúng là vẫn đáng yêu như ngày nào! Rõ ràng chính cô yêu cầu cậu không được mặc quần áo để tiện cho việc xử lý vết thương, bây giờ lại thẹn thùng như thế.

"Gà Mái..."

Không để cậu nói thêm tiếng nào, Gà Mái đã kéo cậu ngồi xuống, bắt đầu công tác trị thương. Cả quá trình, Gà Mái đều cúi đầu im lặng, động tác trên tay rất nhẹ, thỉnh thoảng lại ghé miệng thổi vào vết thương, bộ dạng chuyên chú tập trung dường như đang che giấu điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Chương 26.2

Ngoài trời, mưa đã nhỏ dần. Những cơn mưa mùa hạ đến nhanh mà đi cũng nhanh. Trên mái che của cửa sổ, tiếng nước nhỏ tí tách hòa cùng không khí mát mẻ ùa vào phòng. Tiểu Hắc đang nằm cuộn bên chân giường lìm đim khẽ vẩy tai; bóng hai người in trên nệm giường kề sát vào nhau, hợp thành một khối, tạo nên một khung cảnh ấm áp tận đáy lòng.

Thất nốt nút thắt cuối cùng, Thảo Ngân nhìn thành quả của mình, hài lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Thật không uống công trước đây mỗi lần mấy anh em trong ngõ đánh nhau trở về, đều là cô ra tay giúp đỡ.

"Xong rồi! Cậu mặc đồ vào đi rồi ăn cháo, sau đó còn phải uống thuốc nữa."

Bạch Công Tử lúc này vô cùng nghe lời, lập tức đem quần áo vào nhà tắm, sau đó chưa đầy một phút liền chỉnh tề bước ra. Nhìn Gà Mái nhà mình đem thịt tôm bỏ vào bát cháo nóng hổi trên bàn, lấy thêm thìa rồi cẩn thận bê đến trước mặt mình, trong lòng chàng trai nào đó ngọt như ăn mật, chỉ muốn kéo cô vào lòng, hung hăng cắn cho một hồi. Tìm mãi không có quán cháo tôm, vậy mà cô vẫn không bỏ cuộc, liền mua cháo hoa cùng tôm nướng về chế thành đồ ăn cho cậu. Ai có thể không yêu thích cô gái như vậy chứ?

"Bạch Công Tử, hôm nay không tìm được đồ cậu thích, cậu ăn tạm thế này nhé. Ngày mai, tớ sẽ nấu đồ ăn đem đến cho cậu."

Chàng trai nào đó tiếp lấy bát cháo, nhưng không ăn luôn mà đặt lên kệ tủ đầu giường, sau đó ngồi xuống giường, kéo Gà Mái vào trong lòng mình, từ từ tổn tổn tận hưởng cảm giác hạnh phúc bình dị này. Gà Mái nhà cậu thơm quá! Da thịt bởi vì mới tắm trước cậu vài phút, mịn màng, mát lạnh như thạch hoa quả, lại tỏa ra hương thơm dịu nhẹ say lòng người như vậy, Hoàng Bách cảm thấy hít hà bao nhiêu cũng không đủ.

Gà Mái ở trong lòng cậu lại đỏ như tôm luộc, giẫy giụa muốn đứng lên.

"Bạch Công Tử, cậu mau ăn đi. Ăn rồi uống thuốc. Nếu không, vết thương sẽ rất dễ bị mưng mủ."

"Ng oan, để tớ ôm một lát."

Cảm thấy vòng tay ai đó siết chặt, Thảo Ngân lập tức ngồi im, tai áp sát lồng ngực rắn chắc, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của ai đó mà trái tim bản thân lại đập loạn không ngừng. Cậu ấy, cậu ấy đang ôm cô.

Sau một thời gian dài mong mỏi, chờ đợi, nhớ nhung da diết, rốt cuộc cô cũng lại được ở trong vòng tay cậu ấy rồi. Giống như trước kia...

Cô nhớ biết bao vòng tay ấm áp này, lồng ngực rộng lớn luôn chào đón cô tựa vào mỗi khi buồn tủi, cả hơi thở thoảng mùi bạc hà quen thuộc của riêng cậu ấy nữa. Cô nhớ biết bao, ngay cả trong mơ cũng nhớ biết bao, mong mỏi biết bao...

“Bạch Công Tử, đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại bị thương?” Giọng cô rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như hòa vào không khí, chỉ đủ để ai kia nghe thấy.

Bạch Công Tử không đáp lời, chỉ khẽ cọ cằm trên đỉnh đầu cô, hít thở nhẹ nhõm thỏa mãn, đem những rối rắm trong lòng tạm gác sang một bên. Gà Mái, có em bên cạnh thật tốt!

“Bạch Công Tử, thời gian vừa qua... Cậu sống có tốt không?” Có nhớ tới không? Sao không chịu gặp mặt tớ, lại luôn trốn tránh tớ? Có phải cậu đã gặp được cô gái ấy rồi không? Cô gái khiến cậu rung động. Cho nên cậu mới không cần tớ nữa?...

Cảm nhận được sự quan tâm của cô, cánh tay Bạch Công Tử càng ôm siết hơn, như chỉ muốn đem bóng dáng nhỏ bé ấy hòa vào cơ thể mình, ngay cả thanh âm của mình cũng không thể tự kiềm chế được mà trầm khàn run run, lại mang theo mấy phần ưu thương:

“Một chút cũng không tốt.” Gà Mái ngốc! Không có em, mọi thứ thật khó khăn, tôi sao có thể sống tốt được chứ.

Không ngờ sẽ nghe được câu trả lời như vậy, thân hình bé nhỏ chột khựng lại, ngược mắt nhìn lên. Bốn mắt nhìn nhau. Đáy mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô, chứa đựng biết bao tâm tình.

Thảo Ngân cảm thấy nhiệt độ toàn thân đột nhiên tăng cao, trước mắt hoa lên, đường nét khuôn mặt ai đó mỗi một khắc lại thêm phóng đại. Khoảng cách gần dần, gần dần...

“Staring out at the rain with a heavy heart. It's the end of the world in my mind. Then your voice...”

Ngay lúc sự nghiệp cách mạng của đôi bạn trẻ tưởng chừng như sắp thành công, tiếng chuông điện thoại phá hoại nào đó rất không thức thời vang lên.

Thảo Ngân vội đẩy lồng ngực nào đó, lúng túng nhảy xuống tìm điện thoại.

“Dạ, em nghe... Gì ạ?... Xảy ra chuyện gì?... Vâng, em, em về ngay đây...”

Tắt điện thoại, cô gái nhỏ hoảng loạn nhìn ai đó đang ngồi bên giường, rồi lại nhìn điện thoại không biết phải làm sao.

“Ở nhà có chuyện, anh Kiệt không nói rõ. Tớ, tớ phải về ngay...”

Ai đó nhìn cô, biểu tình thoải mái không một tia khó chịu:

“Ừ, cậu về đi. Tớ biết tự chăm sóc mà, đừng lo.”

Thấy vậy, cô gái nhỏ mới vội vàng vợ lấy túi sách, vẫn không quên dặn dò:

“Vậy cậu ăn cháo rồi uống thuốc đi nhé. Xong chuyện, tớ trở lại ngay.”

Sau đó, cô lại hướng Tiểu Hắc đang nằm dưới chân giường:

“Tiểu Hắc, mày ở lại với cậu chủ nhé?”

Tiểu Hắc không nói hai lời, “Gâu...” một tiếng xem như đồng ý. Thế nhưng ai đó lại không nghĩ vậy.

Chàng trai nào đó vỗ hai cái trên lưng nó, đi tới trước mặt cô gái nhỏ:

“Cậu mang Tiểu Hắc theo đi.”

“Nhưng...”

“Một mình cậu đi đường, tớ không an tâm” Ai đó hôn nhẹ lên trán cô, mỉm cười dịu dàng.

Cô gái nhỏ đỏ mặt, nắm chặt tay, khẽ gạt đầu rồi nhanh chóng mang theo Tiểu Hắc rời đi. Bạch Công Tử, chờ tớ! Tớ nhất định sẽ quay lại làm rõ mọi chuyện! Cho dù kết quả có thể nào, tớ cũng sẽ, cũng sẽ... Thoải với cậu. Lần này, tớ nhất định sẽ không để vượt mắt cơ hội nữa.

Phía sau, chàng trai nhìn theo bóng cô biến mất, trên môi vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng đáy mắt lại dần dần không còn ánh sáng. Gà Mái, hẹn gặp lại...

Một đường chạy thẳng về nhà, vừa về đến cổng, Thảo Ngân đã thấy anh trai đang đứng chờ, bên cạnh là bố cô đang không ngừng đi đi, lại lại, về mặt

hai người lộ rõ sự lo lắng, sốt ruột.

“Bố, anh Kiệt...”

Vừa nhìn thấy con gái, ông bố nào đó đi nhanh đến tiếp quản chó cưng, còn anh trai nào đó thì không nói nửa lời đã kéo em gái lên xe máy, nhanh chóng phóng vụt đi.

Thấy vậy, cô gái nào đó càng hoảng sợ hơn, vừa bám chặt anh trai, vừa cố gắng hỏi:

“Anh Kiệt, đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ Lan nhập viện rồi.”

“Sao, sao lại thế được?” Nháy mắt, cơ thể cô gái trở nên chết lặng, âm thanh phát ra cũng thấy khó khăn. Mẹ Lan, mẹ Lan của cô nhập viện? Sức khỏe của mẹ vốn rất tốt, thói quen sinh hoạt cũng rất lành mạnh, vì sao đột nhiên lại nhập viện?

“Anh cũng không biết. Đến viện rồi nói.”

“Em, em phải báo cho Hoàng Bách. Phải báo cho cậu ấy!” Giọng cô gái thì thào nói với anh trai lại như nói một mình, bàn tay run rẩy lần mò điện thoại trong túi sách.

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng...”

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được...”

“Số điện thoại quý khách...”

...

Không... Không gọi được? Mười mấy cuộc liên tiếp đều không gọi được. Nhưng mà, cô vừa mới gặp cậu ấy. Lúc cậu ấy tắm, cô còn dùng điện thoại của cậu ấy mở nhạc Tiểu Hắc thích nghe. Pin còn rất nhiều, sẽ không hết pin, vì sao lại không gọi được? Không lẽ, có chuyện gì xảy ra? Hay cậu ấy biết tin mẹ nên đến bệnh viện rồi?

Đầu óc xoay vòng hỗn độn, thẳng cho đến khi tới bệnh viện, đứng trước giường bệnh của mẹ nuôi, nhìn mẹ sắc mặt nhợt nhạt u sầu thương, một nỗi lắng lặng nằm trên giường trong khi khóe mắt vẫn còn ướt, Thảo Ngân mới tìm lại chút bình tĩnh.

Thấy mẹ mình ra hiệu im lặng, phát tay, Thảo Ngân hiểu ý, đứng ở cửa chờ mẹ đi ra.

“Mẹ, mẹ Lan làm sao thế ạ?”

Sắc mặt mẹ cô có vẻ trầm ngâm, thờ dãi một hơi:

“Mẹ Lan con ngất vì sốc. Bố Hải con có con riêng.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Náy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Chương 27.1: Cậu Ấy Đi Rồi...

"Không thể nào..." Dường như không tin nổi vào tai mình, Thảo Ngân bật thốt lên. Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của mẹ mình, cô lại không thể không tin.

"Vậy Hoàng Bách, cậu ấy có biết không ạ?"

Mẹ cô lắc đầu, lại thờ hất ra:

"Có lẽ là chưa. Mẹ Lan con còn chưa tỉnh lại, mẹ cũng không dám tự ý quyết định mà báo cho nó biết, sợ nó lại hành động bùng nổ."

"Nhưng mà... Bố Hải, bố sao có thể... sao có thể như vậy?"

"Chuyện này nói cho cùng, cũng không thể hoàn toàn trách bố Hải con được..."

Chuyện xảy ra cách đây cũng đã mười mấy năm. Khi đó, Nguyễn Hoàng Hải mới chỉ hơn 30 tuổi, đang là thời kì phong độ nhất của đàn ông. Từ diện

mạo của cậu con trai Hoàng Bách giống ông mấy phần, cũng có thể dễ dàng liên tưởng đến về ngoài của ông. Bởi thế, phụ nữ để mắt đến ông không ít, cho dù nhiều người vốn biết ông là người đã có gia đình.

Hoàng Hải rất yêu vợ và con. Đối với ông, cả đời cũng chỉ cần như vậy, không đòi hỏi nhiều hơn. Nhưng rồi một ngày nọ, trong một bữa tiệc chúc mừng của công ty, ông uống say, khi tỉnh dậy mới biết mình đã làm việc có lỗi với vợ, mà người phụ nữ kia lại là đồng nghiệp của ông. Bởi vì có tình cảm với ông, nên nhân cơ hội này, nữ đồng nghiệp kia đã thiết kế ra mọi chuyện. Ban đầu, cô ta nhất quyết muốn ông chịu trách nhiệm, còn muốn làm lớn chuyện đến tai vợ ông. Nhưng rồi, cuối cùng, cô ta cũng nhận ra rằng trái tim của ông mãi mãi cũng chỉ dành cho vợ mình, mới quyết định buông tay. Sau đó, để tránh gây khó xử cho đôi bên, Hoàng Hải xin điều chuyển công tác, rồi cùng vợ con chuyển đến nơi ở mới.

Mãi đến sáu năm sau, Hoàng Hải mới biết nữ đồng nghiệp kia mang thai và đã sinh được một cô con gái. Bởi vì trong thời gian mang thai cơ thể không được chăm sóc tốt, tình trạng sức khỏe của cô ta ngày một xấu. Lúc này, không còn đủ sức một mình nuôi con nữa, nên cô ta không còn cách nào khác mới liên lạc với ông để con gái nhận bố.

Lúc đó, ông rất hoảng loạn. Ông không thể để vợ biết chuyện, không thể khiến con trai đang mắc chứng trầm cảm xảy ra chấn động tâm lý, càng không thể phá vỡ hạnh phúc gia đình đang có, nhưng ông cũng không thể chối bỏ trách nhiệm của một người cha. Cuối cùng, ông vẫn nhận con, nhưng trong lặng lẽ. Hàng tháng, ông gửi tiền chu cấp cho con gái cùng mẹ của nó, mỗi năm cũng chỉ đến gặp mặt vào sinh nhật hàng năm của cô bé một lần.

Cứ thế cho đến hiện tại, người phụ nữ kia vì bệnh nặng không qua khỏi nên đã qua đời. Hoàng Hải không còn cách nào khác, mới quyết định nói chuyện với vợ để đón con gái về. Nhưng vợ ông vừa nghe xong, bởi vì quá sốc liền bất tỉnh nhập viện.

"...Cho nên mẹ mới nói, không thể hoàn toàn trách ông ấy. Bây giờ, anh con chờ mẹ về, rồi qua chỗ bố Hải con. Tinh thần ông ấy cũng suy sụp lắm, lo cho vợ lại không dám đến thăm, sợ mẹ con tỉnh lại nhìn thấy ông ấy sẽ lại kích động. Một thân đàn ông cũng không biết chăm sóc đứa bé kia thế nào..."

Nói đến đây, mẹ cô lại thở dài, vẫy tay gọi con trai, rồi nhìn cô không quên dặn dò:

"Con về nhà cũng không có việc gì, ở lại cùng bác Minh chăm sóc mẹ nuôi đi. Mẹ nuôi con gần gũi con nhất, một lát mẹ con tỉnh, con nhớ khuyên nhủ mẹ con mấy câu, tránh để mẹ con suy nghĩ tiêu cực. Có chuyện gì thì lập tức báo về nhà ngay, biết chưa?"

Nghe mẹ nói, Thảo Ngân liền vừa cuống vừa rối, bộ dáng muốn nói mà không biết nói thế nào. Nếu cô ở lại, vậy Bạch Công Tử bên kia phải làm sao? Cô còn chưa nói cho cậu ấy biết tình cảm của mình, còn chưa nói người trong lòng cô bấy lâu nay luôn là cậu ấy. Nhưng mà mẹ nuôi của cô, cô sao có thể không quan tâm đến mẹ mà rời đi được?

Xoắn xuyết nhìn mẹ cùng anh trai đi xa, cuối cùng cô gái nào đó chợt thở dài thườn thượt. Thôi vậy, đợi mẹ Lan tỉnh lại, rồi cô đi gặp Bạch Công Tử sau. Dù sao cậu ấy đang bị thương, cũng không chạy đi đâu được.

Điện thoại vẫn không kết nối. Thảo Ngân gửi cho Hoàng Bách một tin nhắn, rồi chấn chỉnh lại tâm tình, suốt một đêm chấp chôn nằm canh gác bên giường bệnh.

Đến gần sáng thì bà Lan tỉnh lại.

Lúc đó, cả dãy phòng bệnh vẫn còn đang ngủ say, Thảo Ngân bởi vì sợ ma, lẫn lộn với cơn buồn đã mấy tiếng đồng hồ, thấy trời đã bắt đầu có tia sáng mới dám đi nhà vệ sinh. Lọ mọ một hồi, khi cô quay lại, liền thấy mẹ nuôi nằm trên giường, hai mắt dường như không có tiêu cự nhìn lên trần nhà, lẳng lẳng rơi nước mắt. Nhìn mẹ như vậy, lòng cô cũng nhói lên.

Khẽ động bước vào, Thảo Ngân nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay xanh xao lạnh lạnh, đồng thời ngồi xuống ghế nằm đặt cạnh giường bệnh.

"Mẹ Lan..."

Người phụ nữ trên giường bệnh vẫn yên lặng nằm đó, một cái chớp mắt cũng không động. Chỉ thấy nước mắt bà không ngừng rơi xuống.

Thảo Ngân nắm chặt tay mẹ nuôi, giọng nói đè nén, trong không gian yên ắng run lên nghẹn ngào:

"Mẹ Lan, mẹ đừng như vậy nữa."

Người phụ nữ lúc này mới hơi nghiêng đầu, chậm chạp đưa mắt nhìn về hướng cô. Trước mắt bà một màn nhạt nhòa, mọi thứ đều hòa quyện vào nhau, ngay cả ánh bình minh đang ló rạng ngoài cửa sổ cũng không len vào nổi.

Thảo Ngân thấy mẹ nuôi nhìn mình, vội vàng dùng tay quệt ngang mặt, vừa cười vừa khóc, càng nắm tay bà chặt hơn:

"Mẹ ơi, mẹ nhìn con này! Con là Thảo Ngân đây, con gái của mẹ đây mà. Mẹ nói gì đi có được không? Mẹ đừng làm con sợ."

Người phụ nữ nở một nụ cười yếu ớt, nước mắt càng rơi càng nhiều, cổ họng khàn đặc phát ra thanh âm nặng trĩu:

"Con ngoan, mẹ không sao."

"Mẹ Lan, nếu mẹ cảm thấy không thoải mái ở đâu, nhất định phải nói cho con biết nhé. Mẹ đừng giấu con. Con lo cho mẹ lắm. Cả nhà cũng lo cho mẹ lắm đó."

Đến đây, Thảo Ngân như nhớ ra điều gì, vội vàng cao giọng gọi người đang ngủ trên giường kế bên:

"Bác Minh ơi, bác ơi, mẹ tỉnh rồi. Minh gọi bác sĩ tới kiểm tra cho mẹ đi."

Bà Minh giật mình tỉnh giấc, thấy bà chủ đã tỉnh thì vừa mừng vừa lo, chưa nói được mấy câu liền lập tức chạy ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai mẹ con. Thảo Ngân vẫn nắm chặt tay mẹ nuôi như trước, một tay dùng khăn ẩm, nhẹ nhàng giúp bà lau đi nước mắt, cười trọc bà:

"Con giúp mẹ rửa mặt, nếu không bác sĩ tới sẽ cười mẹ mất."

Nụ cười trên mặt người phụ nữ vẫn yếu ớt như trước, nước mắt cố kìm ném vẫn không ngừng rơi.

Thảo Ngân vừa lau theo những giọt chất lỏng nóng hổi, lòng vừa đau xót. Mẹ nuôi như vậy, tim cô cũng quặn đau.

"Mẹ ơi, mẹ có thấy đói không, có muốn ăn gì không? Một lát bác sĩ kiểm tra xong, con ra ngoài mua cho mẹ."

Thấy mẹ nuôi lại chẳng nói gì, vẻ mặt mệt mỏi lắc đầu, cô đặt khăn bông sang một bên. Dẫu biết rằng lỗi không hoàn toàn nằm ở phía bố nuôi, nhưng có giải thích thế nào đi nữa thì sự thật vẫn là sự thật. Ông ấy có lỗi với mẹ nuôi. Ông ấy đã làm tổn thương bà. Hiện tại, chuyện cô có thể làm cũng chỉ là ở bên an ủi bà mà thôi.

"Mẹ Lan, con ở đây. Còn cả Hoàng Bách nữa, bọn con sẽ luôn ở bên mẹ."

Nhắc đến con trai, đáy mắt bà Lan lại đầy yêu thương, nước mắt cũng ngưng dần. Đúng vậy, bà còn có con trai.

Buổi sáng ấy trôi qua thật nặng nề.

Sức khỏe của bà Lan không có gì đáng ngại, sau khi truyền thêm bình thì có thể trở về.

Thảo Ngân nhân lúc bà Minh đang dọn dẹp đồ dùng của mẹ nuôi để chuẩn bị xuất viện, tranh thủ gọi điện thoại cho Hoàng Bách, nhưng vẫn không liên lạc được. Lòng cô lại trở nên rối loạn đầy lo lắng. Tại sao cậu ấy vẫn chưa mở điện thoại lên chứ?

"Mẹ Lan, bác Minh, anh Kiệt sắp đến rồi, hai người cứ về nhà trước đi ạ. Con sẽ qua sau."

Thấy cô vợ vội tút xách đi ra cửa, bà Minh thắc mắc:

"Đi đâu mà vội thế cháu?"

"Cháu đi tìm Hoàng Bách."

Nói xong, cũng không biết hai người phụ nữ có nghe thấy không, bóng dáng của cô gái nhỏ đã biến mất theo làn gió.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Chương 27.2

Trời đang nắng gắt bỗng chuyển sang tối sầm. Thảo Ngân vừa từ taxi bước xuống, ngửa mặt nhìn lên, càng thấy âu lo, dự cảm không tốt trong lòng cứ lớn dần, lớn dần.

Quả nhiên dự cảm của cô rất chính xác. Hoàng Bách không thấy đâu. Ông chủ nhà nghỉ nói rằng, ngay từ tối qua khi cô vừa rời đi không lâu thì cậu ấy cũng đi luôn, một lời nhắn cũng không buồn để lại. Mà cô gọi về nhà cũng không ai gặp cậu ấy.

Con giồng kéo đến một cách chóng vánh, gió lốc lôi kéo cây cối ngã nghiêng, cuốn tung bụi đất, mây đen giăng kín bầu trời. Các sạp hàng bên đường khăn trương thu dọn. Dưới lòng đường, người qua, kẻ lại vù vù vội vã. Trên vỉa hè, ai ai cũng bước nhanh.

Lạc giữa khung cảnh hỗn loạn ấy, bóng dáng nhỏ bé lang thang giữa dòng người, ánh mắt như vô hồn, bước từng bước chậm chạp vô lực. Gió thổi vùn vút qua người cô, mang theo ưu thương, hòa vào những giọt mưa đang ào ào đổ xuống.

Thảo Ngân đứng trước con hẻm tối qua, nước mưa bông rớt trên mặt, lạnh lẽo ngấm thẳng vào tim. Cảnh vật hoang vắng chìm vào màn mưa trắng xóa. Không có ai ở đó. Trước mắt cô nhòe đi, không rõ là nước mưa hay nước mắt. Hai chân không còn chút sức lực, cơ thể cô nặng nề đổ sụp xuống đất, khóc rống lên. Cậu ấy đi rồi. Lần này, cậu ấy bỏ cô đi thật rồi..

"Lý Thảo Ngân."

Nghe tiếng gọi, cô gái nhỏ vội vàng ngẩng lên, dụi mắt thật nhanh để nhìn. Nhưng trước mắt cô không phải người đó, không phải người cô đang kiếm tìm.

"Em gái, về nhà thôi!" Liên Kiệt vừa nói, vừa cúi người xuống, ôm em gái đang ngồi sụp trên mặt đất vào lòng.

Em gái úp mặt vào ngực anh, run rẩy thì thầm như đang nói với chính bản thân mình:

"Cậu ấy đi rồi..."

Cảm nhận từng cái vỗ về nhẹ nhẹ, Thảo Ngân cắn môi, nhắm chặt mắt, những ngón tay siết chặt tay áo anh trai nới cả khớp xương trắng. Kí ức tốt đẹp khi cô cùng người ấy ở bên nhau từng cái, từng cái ủa về, hòa cùng tình cảm kim nếm ngân ấy nằm trong lòng, trở thành những giọt nước mắt trong suốt, theo khóe mắt, cứ không ngừng trào ra ngoài.

Đêm ấy Thảo Ngân sốt cao, mê man đến chập tối hôm sau mới tỉnh lại. Hình như trời lại mưa. Cô nghe thấy tiếng rào rào từ ngoài cửa sổ truyền vào. Căn phòng nhỏ cô yêu biết bao, lúc này sao lạnh lẽo thế.

Cũng không biết là mấy giờ rồi, chỉ thấy mẹ cô đang ngủ gục bên giường, bên cạnh là chậu nước nhỏ, trên thành chậu vắt mấy chiếc khăn bông. Nhìn sắc mặt mệt mỏi của mẹ, cô càng đau lòng hơn. Vươn tay, muốn vuốt nếp nhăn giữa hai mày của mẹ thì mẹ hơi động, cô liền lập tức nhắm mắt giả ngủ.

Thảo Ngân nằm im, cảm thấy chân trên người được chỉnh lại một chút, khăn trên trán cũng được thay mới, sau đó tiếng mở, đóng cửa vang lên. Trong không gian chỉ còn lại tiếng mưa mang theo những giai điệu buồn ngoài cửa sổ.

Rất lâu sau đó, cô gái mới mở mắt. Nhưng cô chẳng làm gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn lên trần nhà, cứ nhìn như thế. Chú gà bông trong lòng bị cô siết chặt, ánh mắt dường như cũng đượm buồn.

Mưa ngày càng nặng hạt. Tiếng mưa rơi trên mái nhà như đánh trận bên tai.

Thảo Ngân nhớ mùa hè năm ấy, lần đầu tiên cô đưa Hoàng Bách về quê ngoại chơi, những ngày trời mưa thế này, cô và cậu ấy thường ngồi trước hiên nhà, cô ôm gà bông tựa vào vai cậu ấy, còn cậu ấy sẽ chậm rãi bóc lạc luộc bỏ vào miệng cô, cứ như vậy bình yên ngồi ngắm mưa cả buổi. Rồi những chiều lộng gió, hai đứa theo các anh chị đi thả diều, chạy nhảy trên con đê dài cả buổi không biết mệt.

Cô nhớ những tháng ngày ngồi phía sau xe đạp, được cậu ấy chở đi học, đi chơi mỗi ngày. Mặc dù cậu ấy thường vào hùa với anh trai bắt nạt, trêu chọc cô, nhưng cậu ấy lại luôn là người quan tâm, lo lắng, bảo vệ cô từng chút một.

Cô nhớ những khi cô buồn, cậu ấy sẽ ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ về an ủi. Khi cô vui, cậu ấy sẽ luôn ở cạnh, vui vẻ cùng cô. Khi cô đói, cậu ấy sẽ kéo cô vào bếp, làm đồ ăn ngon cho cô. Những món ăn cậu ấy làm luôn mang một loại hương vị đặc biệt khó tả, mỗi lần cô ăn đều không còn sót một mẩu, thường bị cậu ấy trêu là quỵ dối.

Cô nhớ những lúc hai đứa bị người khác gán ghép, cô sẽ ngượng ngùng phủ nhận, còn cậu ấy lại luôn luôn im lặng im cười, vẻ mặt sung sướng đến đáng đánh đòn, làm cô bao phen tức giận đến xịt khói đầu. Thực ra, trong thâm tâm cô cũng rất hy vọng lời gán ghép của mọi người là sự thật. Nếu điều đó là sự thật, thì tốt biết mấy.

...

Thảo Ngân vén chăn ngồi dậy, lấy khăn bông trên trán bỏ qua một bên, rồi chậm chậm nhích người đến bên cửa sổ.

Chẳng biết từ khi nào mưa đã nhỏ dần, trời cũng đã tối hẳn. Bên ngoài, đèn đường tỏa ra ánh vàng ảm áp, ánh lên những giọt mưa như những bông tuyết nhỏ nhẹ bay lất phất trên bầu trời.

Cửa vừa hé, gió đã lao tới. Cơ thể cô có lẽ hơi yếu, khẽ rung mình một cái, bất giác thu người lại nép sát bên mép cửa. Ánh mắt cô vô tình lướt qua phía dưới giàn hoa giấy trước cổng nhà, cả cơ thể trần động khựng lại. Bóng dáng ấy, là cậu ấy, là Hoàng Bách. Cậu ấy ở đó. Cậu ấy đang nhìn về phía cô, nhưng thấy cô nhìn đến liền xoay người bỏ đi.

Luống cuống nhảy xuống giường, Thảo Ngân vội vàng mở cửa lao ra ngoài. Cô phải thật nhanh. Bởi cô biết, nếu không nhanh, cậu ấy sẽ biến mất. Cô chạy thật nhanh, bước chân lao đảo, suy yếu mà vấp ngã.

Bà Hiền đang tính lên xem con gái thế nào thì thấy nghe rầm một tiếng, thấy con gái ngã sấp bên chân cầu thang, hoảng hốt kêu lên:

"Con gái, sao thế này?"

Vịn tay mẹ đứng lên, Thảo Ngân lại vội vàng muốn lao ra ngoài nhưng bị mẹ giữ lại. Cô quay đầu nhìn mẹ, khuôn mặt mẹ mếu máo đáng thương, cố nói nhanh lại càng vấp:

"Mẹ ơi, cậu ấy, cậu ấy ở ngoài. Cậu ấy nhìn thấy con, nhưng cậu ấy bỏ đi. Cậu ấy... Con, con phải gặp cậu ấy..."

Mẹ kéo cô vào lòng, ôm chặt vỗ về:

"Nào, bình tĩnh lại con. Bình tĩnh nào. Có mẹ ở đây, mẹ ở đây rồi!"

Cô khóc nức lên, nước mắt không kiềm được rơi xuống:

"Mẹ ơi, Hoàng Bách, cậu ấy đi rồi. Cậu ấy không cần con nữa. Cậu ấy không muốn làm bạn với con nữa..." Cậu ấy sao có thể làm thế? Sao có thể cứ thế mà đi? Sao cậu ấy có thể đối xử với cô như thế?

"Ngoan nào, ngoan nào. Không phải như thế, không phải thế đâu con. Ai cũng biết anh Bách thương con nhất mà. Anh sao có thể không cần con nữa chứ." Mẹ Lý vừa nhẹ giọng vuốt tóc con gái, vừa ra hiệu giữ im lặng cho chồng cùng con trai đang lo lắng đi đến.

"Nhưng mẹ ơi, mẹ ơi..." Trái tim con đau quá! Đau như ai đó đang cào xé, từng miếng từng miếng vỡ vụn. Nếu biết cậu ấy sẽ rời đi như vậy, con nhất định sẽ nói với cậu ấy, nói rằng con thích cậu ấy, rất nhiều, rất nhiều, đã nhiều đủ để trở thành yêu. Con yêu cậu ấy.

"Không sao, không sao. Trở về phòng ngủ một giấc nào. Mẹ sẽ đi tìm anh Bách về cho con. Ngoan, về phòng ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ thấy anh Bách thôi." Con gái nhỏ tội nghiệp của bà, sao có thể bệnh đến mức gặp ảo giác thế này.

Bà Hiền cứ một câu lại một câu dỗ dành, cẩn thận dìu con gái trở về phòng. Bố Lý cũng lo lắng thấp tùng phía, theo sát từng bước.

Liên Kiệt nhìn bố mẹ đưa em gái đi lên, hai mày cau lại, xót em gái như đứt từng khúc ruột. Chỉ có anh mới biết, em gái anh không hoang thường. Thăng nhóc cứng đầu kia vừa ở ngoài.

Đám làm em gái anh đau lòng như vậy, xem lần này anh có cho nó một trận hay không. Vừa nghĩ, ông anh nào đó vừa lấy điện thoại ra, tức giận bấm số.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Chương 28: Tìm

Thảo Ngân rất ít khi ốm, nhưng đã ốm thì luôn ốm không hề nhẹ. Thời điểm cô hoàn toàn khỏe lại đã là một tuần kể từ buổi tối cô nhìn thấy Hoàng Bách.

Chuyện của vợ chồng ông bà Nguyễn gần như đã êm xuôi. Bà Lan vốn là một người phụ nữ hiền lành, độ lượng, lại vô cùng thấu hiểu lòng người. Sau khi biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, tuy bà đã tha thứ cho chồng, cũng chấp nhận đứa bé kia mà chăm sóc như con gái ruột thịt, nhưng bà vẫn rất giận ông. Bà giận vì ông đã giấu diếm bà, đã không tin tưởng bà, lại đem mọi chuyện gánh chịu một mình từng ấy năm. Vì thế, hai người vẫn chia phòng ngủ từ bữa đó.

Đứa bé kia tên Linh An, từ khi còn nhỏ đã rất hiểu chuyện. Vốn là một cô bé vui vẻ, hoạt bát, nhưng từ sau khi mẹ ruột mất, cô bé dần dần không còn thích giao tiếp với người khác, cuối cùng đến một ngày thì không còn mở miệng nói chuyện nữa. Bác sĩ nói rằng sức khỏe của cô bé vẫn rất tốt, có lẽ nguyên nhân là do tâm lý. Bởi vậy nên ông Hải mới không còn cách nào khác mà đón cô bé về bên, một phần là để bù đắp những tháng ngày thiếu vắng tình cha cho cô bé, một phần nữa cũng là để chữa bệnh cho cô bé.

Trước khi gặp Linh An, Thảo Ngân đã tưởng tượng rất nhiều, cũng sợ rằng bản thân sẽ vì Hoàng Bách mà không thể tiếp nhận cô bé. Nhưng khi chính thức gặp mặt, cô đã bị đánh gục ngay lập tức.

Cô bé không giống anh trai nhiều về vẻ ngoài, tính cách thì lại như cùng một khuôn đúc ra. Cả ngày, cô bé chỉ yên lặng quan sát khắp nơi, sau đó dùng hành động trả lời, chẳng khác nào anh bạn già nhà cô hồi đầu mới biết nhau. Những khi nói chuyện với cô bé, cô thấy như mình đang trở về những ngày tháng êm đềm cùng cậu ấy sớm tối bên nhau của trước kia. Đường như, chỉ có như vậy mới khiến cô nguôi đi nỗi nhớ trong lòng.

Cô thật sự rất nhớ cậu ấy! Nhớ đến điên dại...

Mấy ngày gần đây, có vẻ Linh An đã dần quen với hoàn cảnh mới. Ngoài những lúc chơi đùa cùng Tiểu Hắc hoặc ngẩn người ngồi dưới xích đu trước sân, thỉnh thoảng cô bé cũng sẽ đi theo người trong nhà, quan sát mọi người làm việc. Chỉ là cô bé vẫn cứ im lặng như trước, nửa chữ cũng không chịu hé miệng.

"Linh An, em muốn ăn há cảo tôm không?"

Bé gái nào đó ngẩng đầu lên từ đám lông trắng muốt trên mặt Tiểu Hắc, ánh mắt trong suốt sáng lên nhìn Thảo Ngân, mạnh mẽ gạt đầu. Phải nói rằng, cô bé này cũng có một niềm đam mê với đồ ăn không hề thua kém anh trai, ngay cả món ăn yêu thích cũng y hệt. Tiếc rằng cô bé không có tay nghề cao siêu như anh trai, chỉ biết ăn thôi.

Thảo Ngân cùng cô bé bận rộn trong bếp cả buổi, đến gần cuối chiều mới xong. Sau đó xách theo hộp đựng đồ ăn, hai chị em lớn nhỏ dắt nhau cùng Tiểu Hắc đem thành quả tới cửa hàng hoa của mẹ nuôi.

Ở cửa hàng, bà Lan nhận được cuộc điện thoại từ số máy lạ.

“Mẹ, là con.”

Vừa nhận ra giọng nói bên kia đầu dây, bà vội ném mấy cành hoa trên tay xuống, cầm chặt điện thoại, cẩn thận hỏi lại:

“Con trai? Có phải con thật không?”

“Mẹ xinh đẹp, mẹ còn có đứa con trai nào khác sao?”

Xác định đúng là con trai mình, bà mẹ nào đó tâm tình nhẹ nhõm hẳn. Không cần lo thằng nhóc này gặp chuyện nữa rồi. Sau đó, bà hít sâu một hơi, liền lên tiếng trách mắng:

“Thằng nhóc hư đốn này, sao giờ này con mới gọi về? Mấy bữa trước con dẫu ốm nặng, con bé đòi gặp con mãi, khóc đến mức hai mắt sưng to như hai quả trứng gà, cứ vừa khóc vừa gọi điện thoại cho con, gọi không được lại khóc nói con không cần con bé nữa, ai dỗ cũng không nghe, nằm viện gần một tuần mới khỏe lại. Không chăm sóc được người ta cũng đành, đằng này con lại còn khiến con bé thương tâm, khổ sở như vậy. Con thế mà dám nói thích người ta sao? Còn nữa, con còn làm gì trên đó mà chưa chịu về nhà? Ai gọi điện cho con cũng không gọi được. Tính bỏ nhà đi luôn có phải không? Hay là bị cô nào bắt hồn rồi? Mẹ nói cho con biết, nếu con dám bỏ rơi con dẫu của mẹ thì cứ liệu hồn. Mẹ nhất định sẽ cho con một trận.”

“Mẹ, con yêu mẹ.” Thanh niên nào đó kiên nhẫn lắng nghe, sau cùng mới nhẹ giọng chân thành nói một câu.

“Con đừng có đánh trống lảng. Đừng nghĩ chỉ cần nói yêu mẹ thì sẽ xong chuyện. Hôm nay còn không giải thích rõ ràng thì đừng gọi mẹ là mẹ nữa.”

“Mẹ, con thực sự rất yêu mẹ.” Đúng là vô cùng chân thành, nếu nghe kĩ còn có thể nghe ra chút ý vị man mác buồn.

Bà mẹ nào đó lúc này mới thấy không đúng lắm, có chút khản trương đổi giọng:

“Này! Thằng nhóc thối, con sao thế? Có phải đang ốm không? Bình thường muốn con nói yêu mẹ một câu cũng khó, hôm nay lại nói những hai lần. Không phải kèm cả sốt chứ?”

“Mẹ xinh đẹp, con yêu mẹ.”

Thanh niên nào đó vẫn dùng một giọng điệu, cùng một tốc độ lặp lại một lần nữa, làm cho bà mẹ nào đó nháy mắt hoảng hốt, lo lắng gặng hỏi:

“Nhóc con, nói thật cho mẹ biết đi. Con ốm thật có phải không? Đã ăn uống gì chưa? Mau đi ăn rồi uống thuốc, sau đó lên giường ngủ ngay cho mẹ. Nhanh!”

“Mẹ, con rất khỏe. Mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe nhé. Con phải tắt máy đây. Yêu mẹ.”

“Con trai, con trai...”

“Tút... Tút...”

Bà Lan đứng bật dậy, cau mày nhìn điện thoại trong tay hồi lâu. Hình như vừa rồi, trước khi kết nối ngắt, bà có nghe thấy gì đó. “Chuyến bay mang số hiệu...” Nơi đó, lẽ nào là... Sân bay? Sao con trai bà lại ở sân bay? Nếu nó muốn về nhà, chỉ cần ngồi ô tô chưa đầy 2 tiếng mà thôi. Hơn nữa, thành phố này cũng không có sân bay, nó muốn trở về bằng máy bay cũng bay không nổi. Như vậy, nó muốn đi đâu chứ?

Luống cuống bấm điện thoại, lòng bà đầy nghi ngờ.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Quả nhiên, không gọi được.

Chưa để bà khôi phục lại tinh thần, người của bưu điện lại giao đến một lá thư. Dù bao thư không đề tên người gửi, nhưng nhìn tên người nhận, bà cũng đã biết là ai gửi. Ngoài đứa con trai bướng bỉnh của bà, còn có ai gọi bà ba tiếng “Mẹ xinh đẹp”?

“Mẹ yêu,

Con phải đi xa một thời gian.

Mẹ, mọi chuyện ở nhà, con đều biết. Chuyện của bố con cũng đã biết từ lâu. Mẹ, con xin lỗi. Ngày đó không nói cho mẹ biết, là vì con sợ mẹ đau lòng. Nhưng cuối cùng, mẹ cũng biết rồi.

Mẹ à, mẹ đừng lo lắng. Con đã không còn giận bố nữa, cũng không hận gì đứa trẻ kia. Dù sao con bé cũng không có tội. Chỉ là bây giờ, con muốn tự quyết định tương lai của mình. Đúng là lúc ấy con đã rất giận bố. Con đã muốn đưa mẹ đi thật xa. Nhưng rồi con nhận ra, nếu rời khỏi nhà, con không có gì cả. Con chỉ có hai bàn tay trắng, con không thể chăm lo cho mẹ một cuộc sống no đủ. Đối với Thảo Ngân cũng vậy, con không muốn cô ấy phải theo mình chịu khổ. Cho nên từ lúc đó, con đã vạch ra con đường của riêng mình.

Con biết từ ngày ông bà ngoại đột ngột mất, mẹ vẫn luôn lo sợ chuyện như vậy sẽ lặp lại với những người xung quanh. Bởi vậy, mẹ mới muốn trong nhà có một bác sĩ. Con biết. Bố cũng biết. Cho nên bố muốn con học y. Nhưng mẹ ơi, tương lai của con không phải là trở thành một bác sĩ. Con phải đi mẹ ạ, đi trên con đường con cần phải đi. Xin lỗi mẹ. Giấc mơ của bố mẹ, con không thể hoàn thành. Nhưng em gái có thể. Mẹ cho phép con gọi thế nhé.

Thật ra một năm này, con đã lén gặp con bé vài lần, ngay cả bố hay mẹ con bé cũng đều không biết. Mẹ à, con bé rất ngoan, cũng rất đáng thương. Con cảm thấy anh trai như con cần làm gì đó để bù đắp cho con bé. Mẹ, con bé ước mơ sẽ trở thành một bác sĩ thật giỏi giang. Có lẽ là vì bệnh của mẹ ruột nên con bé mới có ước mơ như thế. Cho nên mẹ à, mẹ hãy yêu thương con bé thay cả phần của con và cả mẹ ruột của con bé, mẹ nhé. Hãy để con bé thực hiện ước mơ của mình và thay con hoàn thành giấc mơ của bố mẹ.

Mẹ à, mẹ cũng phải tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Mỗi tháng con sẽ viết thư về cho mẹ một lần. Cho nên mẹ đừng lo cho con. Con trai mẹ đã trưởng thành rồi.

Con yêu mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Tìm 2

Vừa bước vào cửa, nhìn thấy mẹ nuôi đang nắm chặt tờ giấy gì đó trong tay, khuôn mặt bởi vì phiền muộn những ngày gần đây mà có chút hốc hác phủ đầy nước mắt, Thảo Ngân vội bỏ hộp đồ ăn lên bàn, lo lắng đi về phía bà.

“Mẹ Lan, có chuyện gì vậy mẹ? Sao mẹ lại khóc?”

Bà Lan nâng mắt, nhìn con dâu đứng trước mặt, nắm bàn tay cô mà lòng nặng trĩu. Đứa nhỏ này đã chờ mong tin tức của thằng nhóc nhà bà đến mức nào. Bà sao có thể, sao có thể nhẫn tâm nói với con bé, con trai bà đã bỏ đi được chứ. Nhưng nếu bà không nói, đứa nhỏ này sẽ còn phải trông ngóng đau lòng đến khi nào?

“Mẹ ơi, mẹ đừng im lặng như vậy. Có chuyện gì mẹ nói cho con nghe đi.”

Bà Lan nhìn con dâu, đầu tranh tư tưởng hồi lâu, cho đến khi bé Linh An đột nhiên nắm ống tay áo của bà khẽ kéo, bà mới khó khăn nói ra từng từ:

“Con ơi, anh con, anh con bỏ đi rồi.”

...

Từ lúc nghe được tin Hoàng Bách bỏ đi, Thảo Ngân lại như người mất hồn, không ăn không uống nhốt mình trong phòng ngăn người. Cô cứ lặng lẽ ngồi trên giường, xếp từng tấm hình của hai người ra ngắm nghía sau đó lại lặng lẽ cất vào tập album, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Nắng vàng dần tắt, hoàng hôn phía chân trời nhẹ buông xuống nhường chỗ cho màn đêm. Thảo Ngân nhìn ánh sáng đỏ rực như máu xa xa qua khung cửa sổ, trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ.

Không quá vài giây sau, cô gái nào đó bình tĩnh đi ra khỏi phòng rồi lại bình tĩnh xuống bếp ngồi vào bàn ăn.

Cả gia đình cô gái đang ù rũ ngồi trước TV ngoài phòng khách, ngoài nhìn nhau thờ dài cũng chỉ có thờ dài. TV đang phát chương trình truyền hình gì cũng chẳng ai quan tâm đến. Thấy cô gái đi xuống, sắc mặt đã bớt nhợt nhạt, buồn bã, lại còn chủ động lấy đồ ăn từ tủ lạnh, ra sức chiến đấu, tốc độ so với thường ngày nhanh gấp mấy lần, đầu tiên ai nấy đều không khỏi kinh ngạc. Nhưng sau đó rất nhanh liền khôi phục, người lấy thêm cơm, người đi làm thêm đồ ăn, ngay cả ông anh trai mù tịt bếp núc nào đó cũng xung phong làm một đĩa trứng rán.

Tối đó, cô gái nhỏ đã ăn một bữa thật no, ngay cả đĩa trứng rán thừa muối của anh trai cũng tiêu diệt sạch sẽ. Không khí trong nhà cũng vì thế mà vui vẻ trở lại.

Chỉ còn không quá vài phút nữa là sẽ sang ngày mới, ánh trăng sáng tỏ ngự giữa trời sao đã ngả về phía tây, chỉ nghe văng vẳng tiếng dế kêu đầu đó trong những góc tường cùng tiếng ve râm ran đầu đó sau những vòm lá. Đêm nay không nóng như mấy đêm trước, khiến mọi người ngủ đặc biệt ngon giấc.

Từ ban công nhỏ trên lầu hai của gia đình họ Lý, một sợi dây thừng to, dài được thả xuống. Bóng người nho nhỏ mượn ánh trăng chiếu rọi, bám vào sợi dây, men theo rìa tường leo xuống khoảng sân nhỏ trước nhà, sau đó nhanh nhẹn bật tường trèo ra ngoài. Cả quá trình kéo dài cũng ngót 15 phút, vậy mà chỉ gây ra vài động tĩnh nhỏ, ngay cả tiếng chó sủa cũng chỉ nghe thấy vài lần.

Từ bên ngoài nhà, bóng người hít thở, xốc lại balo trên lưng, ngược đầu nhìn lên ban công, nhỏ giọng xua tay:

“Tiểu Hắc, mau vào đi. Tao đi tìm cậu ấy đây.” Nhất định, tao sẽ tìm được cậu ấy!

Tiểu Hắc đứng trên ban công, ló đầu qua hai song sắt nhìn bóng người nọ dần đi xa rồi biến mất, lưu luyến hướng về phía đó, sủa lên một tiếng thật to như cổ vũ.

Thảo Ngân đứng ngoài sân nhìn một vòng, trái tim căng thẳng điên cuồng đập loạn trong lồng ngực.

Hiện tại, cô đang đứng trước một ngôi nhà nhỏ cũ kĩ. Mái nhà trải qua năm tháng đã không còn nhìn ra màu ngói đỏ vốn có. Những bức tường cũng đã bị phủ kín bởi rêu xanh. Trước sân nhà có trồng rất nhiều hoa, những bông hoa tươi tắn tràn ngập sắc màu giống như những bông hoa trong vườn nhà bố mẹ nuôi.

Cô đã đi suốt đêm, bắt chuyến xe đầu tiên có thể đến thành phố này mà cô nhìn thấy, hỏi thăm lòng vòng từ sáng sớm, cuối cùng cũng đến được nơi cô cần đến.

Tháng bảy, trời còn chưa sáng rõ nhưng cơn nóng đã bắt đầu kéo đến. Những người dân trong làng để tránh nắng nóng, thường ra đồng làm việc từ rất sớm. Ngôi nhà của ông bà ngoại Hoàng Bách nằm ở giữa làng. Người qua người lại ai ai khi thấy một cô gái lạ đang đứng trong sân cũng lên tiếng hỏi thăm. Nhưng tuyệt nhiên không thấy cô gái trả lời. Cô cứ đứng như vậy, cho đến khi cửa nhà mở ra.

Khoảnh khắc đó, bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt người ở cửa vừa kinh ngạc lại vừa thờ phào. Còn cô gái nào đó thì vô cùng kích động.

Không để người đó có phản ứng, cô gái đã lao nhanh đến, cánh tay ôm gì lấy hông người ta, cả khuôn mặt chôn trước ngực người ta, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Cô biết mà. Cô biết, cậu ấy nhất định sẽ về thăm ông bà ngoại trước khi đi. Thật may là cô đã từng hỏi địa chỉ.

Cô tìm thấy cậu ấy rồi. Cuối cùng cũng đã tìm được cậu ấy rồi.

Hoàng Bách hồi hồn, không nói nửa lời liền ôm chặt cơ thể nhỏ bé đang lay động dữ dội trong lòng, xoay người đi vào nhà.

Cậu ôm cô gái nhỏ ngồi trên giường, tâm tình rất hỗn loạn. Quen biết cô bao năm nay, cũng biết cô thỉnh thoảng cũng sẽ làm ra vài chuyện kinh thiên động địa, thế nhưng cậu vẫn rất khó có thể tin rằng cô vậy mà lại bỏ nhà đi tìm cậu. Vừa rồi anh Kiệt gọi điện báo tin, cậu còn đang lo sợ cô không biết tìm cậu ở nơi nào, lang thang bên ngoài sẽ gặp chuyện. Rồi khi cậu lao ra khỏi cửa để đi tìm cô thì cô lại đứng ngay trước mặt cậu, lao vào lòng cậu không một chút do dự. Tim cậu vừa vui mừng lại vừa trĩu nặng. Thì ra trong lòng cô, cậu lại quan trọng đến thế. Nhưng cô càng như thế, cậu lại càng sợ, sợ mình sẽ luyện tiếc cô, sẽ không kiềm chế được mà đưa cô theo cùng.

Không biết đã qua bao lâu, cô gái nhỏ cũng dần dần bình tĩnh lại. Từ tối qua chạy ngược chạy xuôi, ngồi xe xóc nảy vòng vèo, vừa rồi lại khóc lóc một hồi khiến cơ thể rất mệt, nhưng cô không hề buồn ngủ, đầu óc cô chưa khi nào tỉnh táo hơn lúc này.

“Bạch Công Tử...”

Bạch Công Tử nhìn cái đầu nhỏ ngóc lên từ trong lòng mình, khoe miệng mỉm cười, dịu dàng vuốt mái tóc cô, nhẹ “Ừ” một tiếng, sau đó... Chỉ có thể câm lặng. Bởi vì cô gái nhỏ nào đó, đột ngột rướn người lên, rồi một lần nữa lại không một chút do dự, mạnh mẽ hôn xuống môi cậu.

Nói là hôn, thực ra cũng không phải. Lần đầu chủ động, lại chưa có kinh nghiệm yêu đương, cho nên cô gái nào đó chỉ biết ở phía ngoài, cắn cắn môi người ta tuyên bố chủ quyền, sau đó liền bắt đầu căng thẳng.

May mắn là ngay khi cơ thể cô gái nào đó còn chưa kịp quen với cảm giác căng thẳng thì anh chàng Bạch Công Tử của chúng ta đã rất nhanh chuyển từ khách thành chủ. Nụ hôn ngày thơ trong sáng cứ như thế thay mình đổi dạng thành nụ hôn sâu kiểu Pháp đầy ngọt ngào đủ để nhấn chìm cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 53: Chương 29: Thổ Lộ Cùng Được Thổ Lộ

Hoàng Bách bị cảm giác lạnh lạnh trên mặt kéo ra khỏi nụ hôn nồng cháy. Trước mắt cậu, khuôn mặt cô gái nhỏ ướt đầm nước mắt, ánh mắt cong cong như đang cười nhưng lại chứa đầy mất mát chăm chú nhìn cậu.

"Gà Mái?"

Gà Mái nhỏ nhẹ mỉm cười, chậm rãi dùng ngón tay phác hoạ đường nét khuôn mặt cậu, đôi môi khép mở, khe khẽ thì thầm:

"Bạch Công Tử, tớ yêu cậu." Tớ rất nhớ cậu. Những ngày vừa qua, cậu đã đi đâu? Vì sao không đợi tớ trở lại? Vì sao mẹ lại nói cậu muốn bỏ đi? Cậu muốn đi đâu?

Bạch Công Tử sững sốt, khuôn mặt đối diện bỗng phóng đại, trên môi cảm nhận sự mềm mại khiến tim cậu tan chảy.

"Bạch Công Tử, tớ thực sự rất yêu cậu." Cuối cùng, tớ cũng có thể nói ra rồi. Rằng tớ rất yêu cậu, yêu hơn chính bản thân mình. Yêu, giữa một cô gái và một chàng trai, không phải tình bạn, cũng không phải tình anh em. Tớ yêu cậu, rất yêu cậu..

"Gà Mái, cậu..."

Gà Mái chặn lại cánh môi ai đó, khẽ lắc đầu.

"Không. Không cần cự tuyệt tớ. Không cần chỉ coi tớ là bạn, cũng không cần coi tớ là em gái. Tớ chỉ là một cô gái bình thường. Tớ cũng sẽ biết ghét, biết yêu như bao cô gái khác. Cho nên, cậu không thể ngăn tớ yêu cậu."

Sự nghiêm túc lẫn kiên quyết của cô từ giọng nói đến ánh mắt khiến trái tim anh chàng nào đó tiếp tục rung động thật mạnh, sau đó đột nhiên bật cười.

"Không được cười!"

Quả nhiên, chàng trai liền ngưng cười. Anh chàng dùng ngón tay to lớn dịu dàng giúp cô lau đi nước mắt, rồi ôm lấy khuôn mặt cô, hôn nhẹ vài cái mới lên tiếng:

"Gà Mái, Bạch Công Tử của em cũng rất yêu em."

Kinh ngạc, hạnh phúc lẫn uất ức hòa quyện vào nhau khiến Gà Mái nhỏ không thốt nên lời. Cô mở lớn mắt, nhìn chăm chăm người trước mặt. Bạch Công Tử yêu cô? Cậu ấy cũng yêu cô sao? Nhưng trước đó, chẳng phải cậu ấy không thích nhắc tới chuyện yêu đương? Không phải chính cậu ấy là người phản đối chuyện cô thầm thích ai đó? Thái độ ghét bỏ như vậy, cả điệu bộ tức giận của cậu ấy ngày đó cô còn nhớ rất rõ. Cô còn cho rằng, khi cô nói ra tình cảm của mình, nhất định cậu ấy sẽ không chấp nhận việc cô yêu cậu ấy mà ép buộc cô phải từ bỏ ý định. Cô cũng đã chuẩn bị rất nhiều kiên trì cùng dũng khí để có thể theo đuổi tình yêu này đến cuối cùng. Vậy mà cậu ấy nói, cậu ấy cũng yêu cô...

Hoàng Bách yêu thương hôn lên khóe mắt tình yêu nhỏ, nuốt đi những giọt chất lỏng nóng hổi đang trào ra.

"Ngoan, đừng khóc."

"Cậu, cậu yêu tớ ư? Sao, sao có thể? Cậu đang lừa tớ có đúng không?"

Giọng nói đáng thương cùng biểu cảm không dám tin của cô khiến chàng trai đau lòng. Cậu ôm chặt cô vào lòng, để tai cô áp lên trái tim mình, thấp giọng dỗ dành:

"Gà Mái, tôi yêu em. Đó là sự thật, không phải dối lừa. Gà Mái, em là một cô gái rất đặc biệt, em biết không? Nếu ngày đó, em không xuất hiện, có lẽ tôi đã không thể bước ra khỏi thế giới cô độc của mình. Em đáng yêu, hồn nhiên, đôi lúc nghịch ngợm, thỉnh thoảng cũng hơi ngốc một chút, nhưng em rất tốt bụng, lại rất bao che khuyết điểm của những người em yêu thương. Chính em là người đã giúp tôi hòa nhập lại với thế giới bên ngoài. Rồi từ lúc nào, hình bóng em đã khắc sâu trong tâm trí tôi, chiếm giữ trái tim của tôi. Cho nên em không cần nghi ngờ tình yêu tôi dành cho em, được không?"

Hoàng Bách dừng lại một chút, thấy cơ thể của cô gái trong lòng khẽ thả lỏng, vòng tay ôm cô siết chặt như muốn đem cơ thể bé nhỏ khảm sâu vào cơ thể mình. Cậu cúi đầu, khẽ cắn vành tai cô, có chút hôn giận thấp giọng:

"Thế nhưng, tôi yêu em, ai ai cũng nhìn ra, chỉ có cô gái ngốc là em không chịu để ý. Tôi tốt với một mình em, cười với một mình em, chán ghét tất cả các cô gái khác ngoài em. Ngay cả những món ăn tôi làm ra cũng đều là vì em thích ăn. Rồi đến một ngày, em lại nhẫn tâm nói cho tôi biết, em thích người khác. Lúc đó, tôi đồ kị, ghen tị, cũng hăm dọa kẻ đó biết bao. Thậm chí, tôi còn muốn tìm kẻ đó, đánh cho hắn một trận..."

Hoàng Bách còn chưa nói hết, trước ngực chợt thấy đau nhói.

Gà Mái tức giận cắn mạnh một cái trước ngực ai đó, uất ức ngẩng khuôn mặt nhỏ dẫm nước mắt, trừng mắt nhìn lên.

"Cậu là đồ ngốc. Cậu mới là đồ ngốc đó. Ngày đó, rõ ràng, rõ ràng người tớ thích chính là cậu. Tớ có ý kết một kiểu tóc thật nữ tính cho cậu nhìn, muốn để cậu thấy tớ cũng có thể xinh đẹp như những cô gái khác, muốn cậu để ý đến tớ. Vậy mà, vậy mà, cậu còn tức giận với tớ, thái độ ghét bỏ như vậy, lại còn hiểu lầm là tớ thích người khác. Cậu ngốc, ngốc chết đi được. Đồ đại ngốc..."

Rống to một hơi, cô gái nhỏ có chút thờ gập, khuôn mặt đỏ hồng như trái đào chín mọng. Nước mắt trên mặt cô chảy xuống, lóng lánh làm cho gương mặt càng thêm dụ dỗ người ta đến cắn một miếng.

Hoàng Bách nhìn cô, vừa mừng rỡ, vừa kinh ngạc, nhất thời bối rối không thể đánh úp của cô mà không thốt nên lời. Hóa ra, người cô thích bấy lâu vẫn luôn là cậu? Hóa ra, năm đó, cậu lại đi ghen với chính mình? Hèn gì, anh Kiệt cho dù biết kẻ đó là ai, cũng nhất quyết không chịu nói cho cậu biết.

Cậu đã thấy rồi. Gà Mái của cậu đã không còn là một cô bé nhút nhát, tự ti, luôn cần người bảo vệ như xưa. Cô giờ đã là một cô gái trưởng thành, rất xinh đẹp, cũng rất mạnh mẽ. Xem ra, cậu không cần sợ khi mình không ở bên cô, cô sẽ bị người khác bắt nạt nữa rồi.

Thảo Ngân chớp hàng mi dài ướt át, bắt gặp ánh mắt say mê chứa đầy ý cười của người đối diện, toàn bộ khí thế vừa rồi bỗng mất dấu sạch. Cô không khỏi xấu hổ, lúng túng cúi đầu, đưa mắt nhìn qua hướng khác. Thế nhưng, ai đó dường như không muốn cho cô toại nguyện.

Bàn tay to lớn của ai đó nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, lớp chai sần ở đầu ngón cái miết nhẹ trên cằm cô, rồi chậm chậm di chuyển lên trên, đặt lên môi cô, dịu dàng vuốt ve.

Thảo Ngân chợt thấy căng thẳng, trái tim nhỏ trong lồng ngực vô cùng ngứa ngáy, giờ phút này như nai con nhảy loạn, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng không ngừng, nhiệt độ trên mặt cũng nhanh chóng tăng vọt, nhất là cánh môi đang bị ai đó nghịch ngợm, cảm giác như muốn bốc cháy.

Cô biết rằng hàng động tỏ tình của mình rất to gan, cũng rất bông bột. Cô không hối hận vì điều đó, ngược lại, cô cảm thấy thật may mắn vì mình đã đủ dũng khí để nói ra. Nhưng như thế, không có nghĩa là da mặt cô rất dày có được không? Cô, cô cũng sẽ ngượng ngùng mà...

"Gà Mái..." Tiếng gọi không lớn, khe khẽ như làn gió nhẹ lướt qua trêm da mặt.

Sau đó, Hoàng Bách cúi đầu mút nhẹ cánh môi mềm mại của Gà Mái, lại trần trọc ma sát, tâm tình dần trở nên kích động. Có thể ở bên người mình yêu, có thể nghe cô nói yêu mình, còn có thể ôm cô trong tay, hôn lên đôi môi cậu nhỏ nhưng da diết, cũng cảm nhận sự đáp lại ngây thơ từ phía cô, cậu sao có thể không kích động. Nếu ngày hôm qua cậu không hủy chuyến bay, không trở về thăm ông bà ngoại lần cuối, thì giờ phút này, cậu sao có thể hạnh phúc đến như vậy. Cậu đang rất hạnh phúc! Hạnh phúc đến không nói nên lời. Cậu chỉ có thể dùng nụ hôn mạnh liệt của mình nói cho cô biết, cậu yêu cô thế nào, hạnh phúc thế nào.

"Ọc ọc ọc..."

Bốn mắt mở thật to nhìn nhau không chớp. Khoảnh khắc ấy, thời gian dường như ngừng trôi, ngay cả không gian cũng đột nhiên trở nên yên tĩnh sau tiếng động lạ.

Không quá nửa phút sau đó, rốt cuộc Hoàng Bách cũng không nhịn được nữa, ha ha cười lớn. Cô gái nào đó thì ngượng ngùng không để đầu cho hết, vội up mặt xuống giường, bất động giả chết.

Hoàng Bách nhìn "Xác chết" nhỏ nào đó, cố nén cười vuốt nhẹ tóc cô:

"Nếu mệt rồi thì ngủ một lát đi, tôi xuống bếp nấu chút đồ ăn."

Thấy cậu xô dép muốn đi, "Xác chết" lập tức bò dậy, bám lấy tay cậu thật chặt. Lo lắng trong mắt cô làm tim lặn lại mềm nhũn, cúi người hôn lên trán cô trấn an:

"Ngoan, tôi sẽ không biến mất. Em ngủ một lát đi. Nấu xong, tôi gọi em."

Sau đó mới lưu luyến xoay người ra khỏi phòng.

Thảo Ngân nằm trên giường, nhìn quanh phòng ngủ nhỏ một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc quạt trần có chút cũ kỹ đang xoay tròn phía trên đầu, cảm giác mệt mỏi có kim nén cả đêm bỗng ập đến, chẳng bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ trong làn gió nhẹ nhàng thổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 54: Thổ Lộ Cùng Được Thổ Lộ (End)

Buổi tối, ở vùng nông thôn thường rất yên tĩnh. Chiều tối, trời vừa mưa rất to, trong không khí vẫn còn mang nặng hơi nước, nhiệt độ vô cùng mát mẻ. Trong vườn, đám nhái con từ con mương nhỏ trước nhà mò vào đang kêu kẹc kẹc, đám ếch cũng hòa theo ộp ộp không ngừng, nghe rất vui tai.

Thảo Ngân ngồi hong tóc trước hiên nhà, trong tay cầm một cốc nước hoa quả mát lạnh, chậm rãi thưởng thức, nhìn về xa xa phía ao nhỏ, kênh rạch gần ruộng lúa, thỉnh thoảng có ánh đèn lập lờ của những người đi mò cua, bắt cá đêm. Nhớ lại những chuyện xảy ra hôm nay khiến cô vừa vui vẻ cũng không khỏi ngượng ngùng.

Hôm nay, hẳn là cô đã được thăng cấp rồi, không còn chỉ là cô bạn thân hay em gái nuôi của cậu ấy nữa.

Hồi chiều, cậu ấy dẫn cô đi thăm mộ ông bà ngoại, còn giới thiệu cô là bạn gái cậu ấy. Ông bà ở trong lòng cậu ấy chiếm một vị trí rất quan trọng. Cho nên khi cậu ấy giới thiệu như thế, cô rất vui. Lúc cùng cậu ấy đi chợ mua thức ăn, có người hỏi cậu ấy, cô có phải là vợ của cậu ấy không, cậu ấy thế mà lại nhìn cô trêu mếu, mỉm cười rồi gạt đầu như lẽ dĩ nhiên. Cả quãng đường đi, cậu ấy đều nắm tay cô rất chặt, mãi đến lúc về nhà đi nấu cơm mới buông ra. Lúc nấu cơm, cũng cố ý nấu toàn những món cô thích. Cậu ấy đối xử với cô vẫn tốt như xưa, thậm chí còn tốt hơn.

Nhưng mà... Vì có gì, vì có gì mà cậu ấy lại biến thành da mặt dày như vậy rồi? Động một chút liền hôn loạn, còn nói là phải bù đắp quãng thời gian đã bỏ lỡ, hại cô liên tục mặt đỏ, tim đập, hít thở không thông, luống cuống đến mức chẳng làm được việc gì nên hồn. Còn cậu ấy thì dường như hết sức vui vẻ, mỗi lần hôn xong đều bày ra bộ dáng thỏa mãn cười meo meo đến đáng đánh đòn.

“Gà Mái...”

Anh chàng đáng đánh đòn nào đó vừa tắm xong đi ra, thấy tình yêu nhỏ ngồi bên hiên một mình đỏ mặt, liền tiến đến ôm cô từ phía sau, hôn nhẹ một cái. Sau đó, từ hôn nhẹ liền biến thành say mê quần quýt.

Đợi đến khi được thả ra, Gà Mái nhỏ đã ở trong tình trạng hít thở dồn dập, cả người vô lực, mềm nhũn tựa vào lồng ngực rộng lớn của ai đó then thùng.

Hoàng Bách hôn nhẹ một cái nữa lên khóe môi cô, mới miễn cưỡng hài lòng, kéo cô ngồi trên đùi mình, ôm cô trong lòng mà đứng đưa.

“Gà Mái, ngày mai tôi phải đi rồi.”

Thảo Ngân ở trong lòng cậu, cúi đầu im lặng như suy nghĩ gì đó, lâu sau mới lên tiếng:

“Bạch Công Tử, cậu đưa tớ đi cùng có được không?”

Bạch Công Tử bắt ngờ mắt mấy giây, rồi vòng tay ôm cô càng chặt hơn, tâm tình thoáng vui mừng lại thoáng luyến tiếc.

“Gà Mái, ở lại. Ngoan, chờ tôi trở về.” Mặc dù cậu cũng rất muốn đưa cô cùng đi, nhưng cô còn có tương lai phía trước, cậu không thể để cô vì mình mà phải dở dang học hành, cũng không muốn cô theo mình sống những ngày tháng chạy nam chạy bắc khắp nơi. Trên hết, cậu càng không muốn cô xa gia đình.

“Bạch Công Tử, tớ muốn đi. Cậu đi một mình, tớ sẽ lo lắng.” Cô gái nhỏ bướng bỉnh, xoay người đối mặt với cậu, ánh mắt kiên định. Cậu ấy có ước mơ của mình, cô sẽ ủng hộ cậu ấy, sẽ không giữ cậu ấy lại. Nhưng cô thực sự rất lo lắng. Cho nên, cô muốn đi cùng cậu ấy.

Bạch Công tử của cô mỗi lần ôm sẽ rất trẻ con, không chịu đến bệnh viện, cũng không chịu uống thuốc. Không có mẹ Lan, cũng không có cô, ai sẽ chăm sóc cậu ấy? Tính cách cậu ấy lại khác biệt như thế, cô sợ cậu ấy sẽ lại gặp chuyện, lại bị thương giống lần đó cô gặp cậu ấy trong ngõ hẻm.

Rồi khi cậu ấy mệt mỏi hay chán trường, cô mong rằng mình sẽ là người ở bên cậu ấy, là bờ vai để cậu ấy có thể thả lỏng nghỉ ngơi. Cậu ấy không muốn cô chịu khổ. Nhưng cô không sợ, không sợ khó khăn, khổ sở, cũng không sợ người khác dị nghị. Cô có thể cùng cậu ấy đi đến chân trời góc biển. Cô muốn đi cùng cậu ấy, không quan tâm sẽ đi đến đâu, chỉ cần cùng cậu ấy, như thế là đủ rồi.

Vừa nghĩ, Thảo Ngân vừa nhớ lại mấy bài học mà bạn tốt Bảo Yến từng đặc biệt giảng dạy, khuôn mặt không kiềm chế được liền đỏ bừng.

“Bạch Công Tử, đưa tớ đi cùng, nhé! Tớ hứa sẽ nghe lời, sẽ không trở thành gánh nặng hay làm vướng chân, vướng tay cậu đâu.” Cô gái nhỏ ngả đầu vào trước ngực ai đó, dụi nhẹ mấy cái, ngón tay nghịch ngợm nhảy nhót ở vị trí trái tim, giọng nói ngọt ngào mang theo chút lăm lăm.

Thấy ai đó không có động tĩnh gì, cô gái nhỏ lại dụi thêm mấy, lá gan dường như cũng lớn hơn, hai tay vòng lên cổ người ta, ở trên mặt người ta găm găm khắp nơi. Rất nhanh sau đó, cánh tay ai đó ở bên hông cô mạnh mẽ siết chặt, kéo cơ thể cô kề sát lại, quyền chủ động cũng bị ai đó bá đạo đoạt lấy. Như vậy, có tính là cô đã quyến rũ cậu ấy thành công không?

Hoàng Bách ôm chặt cơ thể bé nhỏ, mặt chôn sâu ở hõm vai cô, bởi vì cố gắng kiềm chế ham muốn đang trỗi dậy trong người mà hơi thở dồn dập gấp gáp. Nếu hiện tại Gà Mái còn làm thêm một hành động khiêu khích nào nữa, sợ rằng kết thúc sẽ không đơn giản chỉ là một nụ hôn kia. Cậu sợ mình sẽ ăn cô mất.

“Bạch Công Tử...” Thế nhưng nàng Gà Mái nào đó lại hoàn toàn không đọc được suy nghĩ trong đầu cậu, ở trong lòng cậu như cố ý trêu chọc nhích qua nhích lại. Giọng nói khe khẽ của cô qua tai cậu giống như dụ dỗ cậu làm bậy vậy.

“Gà Mái, nếu em còn không ngồi im, tối nay em xong rồi.”

Giọng nói trầm đục mang theo hơi thở nguy hiểm phả vào cổ cùng cái mút mạnh nóng rực, Gà Mái nào đó cuối cùng cũng ý thức được bản thân đang nằm trong tay sói đói, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, ngay cả ngón chân cũng không dám động. Hu hu, Bảo Yến đáng chết kia thế mà lại dám lừa cô. Rõ ràng nói cô dùng chiêu này nhỉnh nọt cậu ấy thì nhất định sẽ thành công. Giờ thì hay rồi, thành công đâu còn chưa thấy, chỉ thấy thiếu chút nữa là cô xong rồi. Phải biết rằng, Bạch Công Tử nhà cô nói được thì sẽ làm được đấy. Hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Nồi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 55: Chương 30: Khi Gà Mái Cũng Có Âm Mưu

Lăn lộn thật lâu trên giường, Thảo Ngân vẫn không tài nào ngủ được, rốt cuộc cũng mò điện thoại trong đáy balo ra, bật nguồn rồi bấm số.

"Yến Cô Nương..."

"Mày vẫn còn biết đường gọi cho tao hử? Gặp được tình nhân rồi thì không cần đoái hoài gì đến bạn bè nữa đúng không? Uống công tao còn lo lắng cho mày. Con nhóc xấu xa, trọng sắc khinh bạn. Tao từ mày! Tao từ mày..."

Đối với oán hận của Bảo Yến bên kia đầu dây, Thảo Ngân dĩ nhiên biết đó là sự quan tâm của bạn tốt, vui vẻ mỉm cười, xuống giọng nịnh nọt:

"Chị Yến xinh đẹp ơi, không phải là người ta không quan tâm mày đâu. Người ta mấy bữa nay bị ốm mới không gọi cho mày thôi mà. Chị Yến đừng có từ người ta có được không? Người ta rất yêu mày mà... Yêu nhất luôn!"

"Đừng có mà dẻo miệng. Bị ốm cũng không nói cho tao biết một tiếng. Mày có còn coi tao là bạn không hả?"

"Người ta không muốn mày lo lắng thôi. Đừng có giận nữa mà."

"Hừ... Giờ này còn gọi cho tao có chuyện gì? Mau nói!"

Biết bạn tốt cũng chỉ giận dỗi ngoài miệng, trong lòng ngược lại rất quan tâm mình, Thảo Ngân cười hì hì, trịnh trọng thông báo:

"Bảo Yến, tao tỏ tình với cậu ấy rồi."

Bên kia đầu dây, Bảo Yến vừa nghe tin, lập tức ngã từ trên mép giường xuống đất, ôm mông đau điếng gào vào điện thoại:

"Mày – nói – cái – gì?"

Thảo Ngân đem mọi chuyện ngắn gọn, xúc tích kể lại một lượt cho bạn tốt, cuối cùng không quên hỏi ý kiến bạn:

"Mày nói xem, bây giờ tao phải làm sao? Cậu ấy nhất quyết không cho tao theo cùng."

"Mày xác định muốn theo anh ta? Học hành, tương lai cũng không màng?"

"Đúng vậy."

"Thế thì... Gạo nấu thành cơm đi."

Cái gì gọi là "Gạo nấu thành cơm"? Gà Mái nhà ta cũng biết nhé.

...

Ngôi nhà nhỏ của ông bà ngoại Hoàng Bách có hai gian phòng ngủ. Gia đình Hoàng Bách mỗi năm đều về đây thăm mộ ông bà ngoại vài lần, nên phòng ốc vẫn khá sạch sẽ, ngăn nắp. Đồ dùng cũng không thiếu.

Trong gian phòng nào đó, Thảo Ngân tắt điện thoại cũng tắt luôn cả nguồn, lăn một vòng rồi bật dậy khỏi giường. Cô biết theo lí thì mình nên gọi một cuộc điện thoại về nhà thông báo bình an, nhưng cô sợ anh trai sẽ tìm thấy, sẽ ngăn không cho cô đi. Cho nên, cô chỉ có thể chờ đến khi "Gạo nấu thành cơm" xong xuôi, sau đó thông báo cho anh trai, để anh trai giúp mình một tay, bắt người ta chịu trách nhiệm mà thôi.

Cô gái nhỏ chạy ra mở cửa phòng, ló đầu nhìn bên ngoài một lượt, sau đó thật cẩn thận khép nhẹ cánh cửa.

Loay hoay trong phòng một hồi, rốt cuộc cũng chuẩn bị xong mọi thứ, cô gái nhỏ vỗ má mấy lần mới ổn định lại tâm trạng đang vô cùng kích động, sau đó ôm gối, chạy một mạch sang gian phòng bên kia.

"Cộc cộc cộc..."

Có vẻ ai đó vẫn còn chưa ngủ, không quá vài giây cửa đã được mở ra.

"Không phải em đã ngủ rồi sao?"

Thảo Ngân bị ai đó nhìn chằm chằm bằng ánh mắt xuyên thấu, có chút chột dạ cúi đầu, đưa tay chấm chấm mồ hôi trên trán nhằm đánh lạc hướng.

"Tớ, tớ... Quạt trong phòng đang chạy thì tắt, cũng không biết bị sao. Nóng quá, tớ không ngủ được."

Ánh mắt ai đó xuyên qua vai cô nhìn về phòng ngủ phía sau rồi nhìn cái gối trong tay cô mấy giây, sau đó cũng không nghi ngờ hay thắc mắc gì, lùi lại một bước nhường đường cho cô vào phòng.

Cô gái nào đó cười hì hì ôm gối đi vào, trèo thẳng vào phía trong chiếm một nửa giường.

Ai đó sau lưng vừa khép cửa, vừa nhìn cô mà lẳng lặng nở nụ cười khổ.

Về phía cô gái nào đó thì trong lòng đang rất vui sướng. Ha ha, thế là lừa được cậu ấy rồi. Cho dù cậu ấy có qua bên đó kiểm tra, thì cầu tri điện cũng

đã bị cô phá hỏng, nếu không có đồ thay thế thì chắc chắn là không sửa được đâu. Ha ha...

"Bạch Công Tử, cậu làm gì vậy?" Đang lúc cô gái nào đó còn hưng phấn nằm trên giường cười thầm, lại thấy ai đó không những không nằm cạnh mình, ngược lại không biết lấy ở đâu một tấm chiếu trúc, trải xuống nền nhà chuẩn bị nằm xuống.

"Em ngủ trên giường đi. Tôi sẽ ngủ dưới này."

Nghe vậy, cô gái nào đó thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thế thì chẳng phải kế hoạch của cô liền phá sản trong gang tấc ư? Không thể được!

"Bạch Công Tử, Bạch Công Tử... Cậu, cậu đừng ngủ dưới đất. Sẽ bị lạnh đấy." Cô gái nào đó vừa cuống, vừa vội vàng lên tiếng.

Ai đó nghiêng đầu nhìn cô, lưng đã ngã xuống:

"Giờ đang mùa hè."

Cô gái đuôi lĩ, miễn cưỡng nằm xuống vài giây lại bật lên:

"Dưới đó nhiều côn trùng lắm. Nhất là muỗi, vừa mưa xong, ngoài vườn ẩm ướt như vậy, sẽ có rất nhiều. Cậu làm sao ngủ ngon được chứ."

"Không sao. Tôi da dày thịt nhiều, cho chúng đốt một buổi tối cũng coi như làm việc thiện."

Lần này, cô gái dường như đã sốt sắng lắm rồi, mắt đảo qua lại không gian xung quanh, hết chỉ góc tường lại chỉ hướng của sổ kiếm cốt:

"Nhưng mà, nhưng mà... Nếu có chuột chạy vào nhà thì sao? Cả rấn nữa?"

"Ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Cái đầu nhỏ của em thật khéo tưởng tượng."

Cô gái không cam lòng, nhào người ra mép giường:

"Giường đủ rộng mà. Tớ chiếm ít chỗ lắm, ngủ cũng rất ngoan. Cậu lên trên này đi. Ở dưới đó sẽ không ngủ được đâu."

Ai đó nằm dưới đất, khẽ thở ra một hơi. Gà Mái nhà cậu khẳng định không biết mình đang ở trong tình cảnh nào đâu. Nào có cô gái nào to gan đến mức nửa đêm còn dám mời đàn ông lên giường như thế chứ. Thật không biết nên nói cô ngây thơ hay ngốc nghếch? Cố chấp cũng không ai bằng. Không cần đoán cậu cũng biết cái quạ bên kia là do cô làm hỏng, hơn nữa cũng biết cô làm vậy vì muốn chạy sang bên này ngủ. Được rồi, rõ là cậu cũng rất muốn ôm cô trải qua buổi tối cuối cùng còn lại này. Dù sao tối nay cũng khó lòng ngủ được, chiều theo cô vậy.

"Tớ, tớ sợ ma lắm. Cậu có thể..."

Cô gái nào đó chưa nói hết câu, đã thấy bóng người cao lớn đánh úp xông lên giường, sau đó lúi kéo cô ôm ghì vào trong ngực.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng vàng vạc phủ lên vạn vật một tầng sáng mờ ảo, len qua song cửa vào phòng.

Trong không khí tràn ngập mùi bạc bà tươi mát chỉ thuộc về ai đó. Tiếng hít thở bên tai cùng cánh tay nóng rực bên hông làm cơ thể cô thoáng chốc căng thẳng, trái tim trong lồng ngực thỉnh thoảng như muốn nhảy ra ngoài.

Thảo Ngân hơi co người, khẽ nhích mông ra xa. Trên đầu liền vang lên tiếng cười nhỏ.

"Thế này thì em có thể ngủ được rồi chứ?" Ai đó vừa thấp giọng thổi hơi, vừa khẽ cắn vành tai cô, cuối cùng còn không quên dùng chóp mũi cọ nhẹ vài cái.

Thảo Ngân thấy rung mình, trong cơ thể như có hàng vạn dòng điện nhỏ chạy qua. Phải bình tĩnh, Thảo Ngân à, mây nhất định phải bình tĩnh. Không được then thùng, không được lùi bước, mây phải dụ sắc chứ nhất định không được để sắc dụ. Bảo Yên đã nói rồi, muốn theo cậu ấy thì chỉ có cách này thôi. Mây nhất định phải thực hiện được kế hoạch. Tiến lên, tiến lên...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 56: Khi Gà Mái Cũng Có Âm Mưu 2

Sau khi tự cổ vũ tinh thần cộng thêm chấn chỉnh bản thân, cô gái nào đó hít sâu một hơi, móng cừu bé nhỏ chậm chậm vươn ra, nhẹ nhàng đặt lên trước khuôn ngực rắn chắc của sói già. Đầu cừu nhỏ rướn lên, cánh môi mềm mại run run hôn lên nơi yết hầu đang không ngừng lên xuống của ai đó, khẽ gọi:

"Bạch Công Từ..."

Tiếng hít thở trong không gian nhỏ hẹp nháy mắt trở nên nặng nề. Bạch Công Từ hít mạnh một hơi, cơ thể căng cứng như muốn bùng nổ. Cô gái này, rõ ràng sinh ra là để hành hạ cậu mà.

Giờ phút này, cừu nhỏ nào đó dường như coi trời còn không bằng nửa cái vung, hoàn toàn không biết sợ hãi là gì. Thấy người ta không phản kháng thì cô nàng càng được đà lấn tới, quen việc, quen tay, trức trặc hôn lên khắp mặt người ta, cuối cùng ở trên môi người ta cắn nhẹ hai cái. Hai cánh tay mảnh mai vòng lên cổ người ta kéo khoảng cách giữa hai người gần thật gần, tiếng nói thì thâm mang theo tia đau lòng man mác:

"Bạch Công Từ, cậu còn giận bố Hải không?"

Ai đó vốn đang cứng nhắc, chậm chậm đưa tay ôm chặt cô, nghiêng đầu trên hờm vai cô hít thở nhưng không nói gì.

Gà Mái thu người trong vòng ôm của ai đó, mặt áp bên má người ta, ngón tay luồn qua những sợi tóc ngắn đen nhánh mềm mượt, nhẹ nhàng đu đưa.

"Bạch Công Từ, bố mẹ chúng mình đều khỏe lắm. Công việc của anh Kiệt đang rất thuận lợi. Gần đây, tuần nào, anh ấy cũng bị mẹ bắt tham gia mấy buổi xem mắt, cuộc sống vô cùng sôi động. Tiểu Hắc nhà mình cũng rất khỏe, ngày ngày đều đùa vui bên Linh An. Con bé rất ngoan, tính cách rất giống cậu, đặc biệt thích đồ ăn, còn nói muốn ăn đồ ăn anh Bách nấu một lần đấy. Hai đứa trẻ đó dường như rất hợp nhau. Cả nhà ai ai cũng sống rất tốt..."

Dừng lại một chút, cô đem khuôn mặt đối diện với ai đó, ánh mắt tui thân xen lẫn yếu đuối, long lanh ánh nước như chỉ trực tràn mi.

"Nhưng còn tớ, cậu có biết không? Tớ một chút cũng sống không tốt, không hề tốt chút nào. Học cùng một thành phố, vậy mà cậu không đến thăm tớ một lần, tớ đến nhà thì cậu đều đi vắng. Cậu tránh mặt tớ, không muốn gặp tớ, không còn quan tâm đến tớ, ngay cả gọi điện hay nhắn tin cũng rất tiết kiệm lời. Tớ rất nhớ cậu, lại chỉ có thể nhìn thấy cậu trong hình chụp chung của chúng mình. Rồi bây giờ, cậu nói yêu tớ, nhưng lại không cho tớ theo cùng. Tớ ở lại một mình, biết phải làm sao đây? Cậu muốn tớ phải trải qua cảm giác khổ sở thời gian vừa qua một lần nữa, có đúng không?..."

Bờ môi ấm áp nhanh chóng phủ lên môi cô, cuốn theo những cảm xúc nghẹn ngào. Nụ hôn dịu dàng dỗ dành, như bàn tay vô hình xoa dịu nỗi lòng nóng nảy của cô gái nhỏ, sau đó, bởi vì cô chủ động phối hợp, lại dần dần trở nên nóng bỏng, cuồng loạn.

Thảo Ngân thở hổn hển, nằm úp sấp trước ngực Hoàng Bách, đầu gối trên bả vai cậu, nhỏ giọng níu nài:

"Bạch Công Từ, đưa tớ theo có được không? Đừng để tớ ở lại một mình."

Bạch Công Từ ôm chặt cô, cảm cộ trên đỉnh đầu cô nhẹ nhẹ, phát ra từng tiếng hít thở nặng nề.

"Bạch Công Từ, đưa tớ theo cùng, nhé..." Âm thanh nũng nịu ngọt ngào mang theo tia giảo hoạt khó thấy.

Thảo Ngân ngày càng to gan lớn mật, bắt đầu không chịu nằm im mà nhích tới nhích lui, bàn tay còn rất mạnh dạn chui vào trong áo của ai đó, lướt qua những khối cơ thịt rắn chắc một cách dục hoặc.

"Bạch Công Từ..."

Bạch Công Từ nào đó hít mạnh, đột nhiên lật người, đem cô gái nhỏ áp phía dưới, mắt hai tay cô giờ lên đầu. Máu trong cơ thể như đang sôi trào, từng té bào như muốn bốc cháy, lí trí cũng chẳng còn sót lại bao nhiêu. Cậu cúi thấp người, kề sát khuôn mặt đỏ hồng vừa mang dáng vẻ e thẹn lại vừa tỏa ra quyền rũ khó lòng cưỡng lại, trong đầu lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Ăn cô!

Cô gái nào đó xấu hổ khép mắt chờ mong, nhưng trong lòng thì đã sung sướng cười thầm thiếu chút phát ra tiếng.

Nhưng rồi, nụ hôn cô mong đợi chưa kịp tới, sức nặng phía trên đột nhiên biến mất, sau đó là tiếng mở đóng cửa thật mạnh.

Thảo Ngân bật dậy, tìm kiếm bóng dáng cao lớn nào đó nhưng tuyệt nhiên trong phòng chỉ còn mình cô. Cô nhìn chằm chằm cánh cửa phòng khép chặt, vội đi đến lay lay. Ai ngờ... Không mở được.

"Bạch – Công – Từ... Cậu khóa cửa là có ý gì chứ?"

Đáp lại tiếng rống giận của cô là tiếng nước xối xả từ phòng tắm bên hông nhà truyền đến.

Âm mưu của chú cừu nhỏ cứ như vậy bị sói già đặt dấu chấm hết. Phá sản!

"Anh Kiệt? Anh, anh, anh..."

Vừa mở mắt đã nhìn thấy anh trai ngồi ngay đầu giường đang vừa nhàn nhã uống trà vừa từ tốn nhìn mình chằm chằm, Thảo Ngân mắt nhắm mắt mở giật mình trượt tay, lăn một vòng thiếu chút nữa đập đầu vào thành giường.

Anh trai nào đó ngược lại rất bình tĩnh. Anh cầm theo ly trà trên tay, thông thả đi đến trước mặt em gái, nhấp một ngụm sau đó phun châu nhà ngọc một

câu:

"Anh ra ngoài chờ." Rồi cứ thế trước ánh mắt tròn tròn kinh ngạc của em gái tiêu sái bước ra ngoài.

Em gái nào đó nhìn theo bóng lưng anh trai, sắc mặt nháy mắt chuyển trắng chuyển đen, vô lực đập đầu vào thành giường. Anh cô đến rồi, hết hy vọng thật rồi...

Quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng, Thảo Ngân ủ rũ cúi đầu đi về phía hai người đàn ông đang ngồi đối diện trong phòng khách, ánh mắt dừng lại trên người nào đó tới qua cổ ý nhốt mình vẫn không giảm bớt tức giận.

Liên Kiệt liếc nhìn em gái đang tỏ vẻ giận dữ đứng đó, hơi gật đầu ra hiệu với người đối diện.

"Được rồi, 10h20 máy bay sẽ cất cánh. Chúng ta lên thị trấn ăn qua bữa sáng rồi tới sân bay thành phố."

"Em không đi!"

Liên Kiệt không lên tiếng ép buộc, chỉ yên lặng đi ra ngoài sân, để lại không gian riêng cho hai người trẻ tuổi.

"Gà Mái, tôi phải đi rồi. Có lẽ vài năm nữa mới có thể trở về."

Gà Mái nhỏ cúi đầu giả làm tượng gỗ, không muốn đối mặt với sự việc sắp xảy ra, càng không muốn nghe những lời người đang đến gần sẽ nói.

Cô được kéo vào một vòm ngực rộng lớn, ôm chặt, trên đầu lại vang lên tiếng nói:

"Gà Mái, đáy lòng tôi cũng rất muốn mang em theo. Nhưng tôi làm sao có thể cướp em khỏi gia đình. Bố mẹ nuôi sẽ rất nhớ em. Anh Kiệt cũng không muốn tôi mang em đi. Tôi đi rồi, con trai chỉ còn có thể dựa vào em thôi. Em phải chăm sóc con thật tốt nhé, cũng thay tôi quan tâm bố mẹ, Linh An và cả bác Minh nữa, được không?"

Ai đó hôn nhẹ lên tóc cô một cái, lại tiếp:

"Đừng buồn. Tôi sẽ thường xuyên gọi điện cho em, cũng sẽ gửi thư về cho em. Công nghệ hiện tại rất tiên tiến. Chúng ta còn có thể chat webcam mà."

Gà Mái vẫn không nói gì, đôi mắt nhắm chặt, lông mi run run không dám mở. Cô không muốn nghe! Không muốn nghe nữa...

Đẩy mạnh người đang ôm mình ra, cô gái nhỏ một mạch chạy thẳng khỏi cửa, núp bên góc vườn cắn chặt răng ngăn tiếng nấc thoát ra khỏi cổ họng.

...

Ôm chặt balo trong lòng, mặc cho anh trai lôi kéo, Thảo Ngân vẫn nhất quyết bám trụ trên xe taxi bên ngoài cửa sân bay không chịu vào. Cô không muốn, một chút cũng không muốn tới cái chỗ này. Mặc kệ cho kẻ đáng ghét kia đi. Cô không tiền, không thêm tiền đâu. Hắn muốn đi đâu thì đi, đi đâu cô đây cũng không thêm quan tâm nữa. Cô hiện tại muốn về nhà, cô muốn gặp Tiểu Hắc nhà cô...

Thấy em gái lần này tỏ vẻ cứng rắn đến cùng, Liên Kiệt đành thôi, để cô lại trong xe, xoay người vỗ vai người bên cạnh.

Hoàng Bách nhìn thân hình nhỏ bé mờ mờ đang co người trốn tránh qua cửa kính xe, ánh mắt lưu luyến thoáng qua một tia mắt mát, qua một lúc mới khẽ gật đầu với Liên Kiệt, kéo hành lý đi vào sảnh chờ của sân bay.

Thảo Ngân ngồi trên ghế sau của xe taxi, nhìn bóng ai đó dần đi xa rồi biến mất qua gương chiếu hậu, cắn chặt răng cuộn mình trong góc, nước mắt lặng lẽ rơi.

Từng tích tắc trôi qua dài như hàng thế kỷ.

10h20 một buổi sáng mùa hè tháng bảy nắng chói chang, máy bay từ thành phố B cất cánh tới một phương trời xa xôi.

Trong một chiếc taxi nào đó, cô gái nhỏ gục đầu trong lòng anh trai, khóc rống lên như một đứa trẻ suốt cả đoạn đường rồi khỏi sân bay mãi cho đến tận lúc về nhà gặp cún yêu cũng vẫn không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 57: Chương 31: Năm Tháng Đi Qua

"Ai da, đau chết tôi rồi..." Vừa đứng lên phui bụi trên người, cô gái vừa làm bầm cảm thán.

Phía ngoài không ngừng truyền đến tiếng chó sủa cùng tiếng ho khan nén cười. Cô gái trừng mắt nhìn một người một chó ở phía ngoài, bộ dáng không thèm quan tâm hình tượng, bò dậy từ mặt đất, ôm hông chậm chạp đi đến:

"Anh muốn cười thì cười đi, còn giả bộ kìm nén nổi gì chứ. Hừ..."

Người đàn ông thả chú chó chạy vào nhà trước, vừa giúp cô gái gài lại cánh cổng, vừa giả bộ nghiêm túc khen ngợi:

"Em ngã cũng đáng yêu lắm đấy."

Chỉ thấy cô gái liếc mắt hừ lạnh, xoay người vào nhà.

"Áy, Thảo Ngân, anh nói thật mà. Em phải tin anh chứ." Người đàn ông nhìn phản ứng của cô, lập tức bày ra bộ mặt tươi cười chân thành, bước vội đuổi theo.

Đối với người đàn ông này, Thảo Ngân vô cùng cảm kích nhưng cũng không kém phần đau đầu.

Nhớ lại hơn một năm trước...

Ngày hôm đó, cô cùng Tiểu Hắc đi chơi Trung Thu gặp phải cướp. Tiểu Hắc vì muốn lấy lại túi sách cho cô mà liều mạng đuổi theo. Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của những người đi đường, túi sách không bị mất, nhưng Tiểu Hắc lại bị tên cướp kia đá bị thương.

Không thấy máu, nhưng Tiểu Hắc nhà cô lại nằm im không động đậy. Cô không học ngành y, nhưng trước đây khi thi đại học có tìm hiểu qua một chút. Cho nên cô biết, Tiểu Hắc bị thương ở bên trong. Nhìn cún yêu nằm dưới đất phát ra những tiếng rên đau đớn, cô thực sự rất sợ, sợ nó không qua khỏi, sợ nó cứ như vậy bỏ cô mà đi. Cô không dám tự ý di chuyển nó, chỉ biết vừa khóc vừa hoảng loạn xoa đầu nó, hỏi nó đau ở đâu, hỏi nó muốn ăn gì, hỏi nó có muốn đi tìm bố không...

Đường xá đông đúc, rất nhiều người qua lại, có người an ủi cô, có người giúp cô đưa tên cướp lên đồn công an, giúp cô gọi xe taxi, nhưng họ lại chẳng thể giúp cô cứu Tiểu Hắc.

Đang trong lúc cô tuyệt vọng thì một người đàn ông xuất hiện. Anh ta tự giới thiệu mình là bác sĩ thú y, sau đó kiểm tra qua cho Tiểu Hắc rồi nhờ người giúp đỡ đưa nó về phòng khám của mình.

Tiểu Hắc bị gãy hai chiếc xương sườn bên trái, may mắn trải qua phẫu thuật và điều trị tốt đã hồi phục bình thường. Mà cô, bởi vì báo đáp ân tình, lại vừa mới tới nghiệp chưa tìm được việc, sau khi nghe ân nhân đề nghị tới làm quản lý giúp đỡ này nọ, liền đến phòng khám của anh ta làm việc.

Không... Làm bảo mẫu mới đúng. Mang tiếng làm quản lý, nhưng từ việc sắp xếp lịch khám, mua thức ăn, đồ dùng cho đám vật nuôi đến việc cho chúng ăn, trò chuyện, xoa bóp trị liệu, ngay cả dọn dẹp vệ sinh cho chúng... Không việc nào là không đến tay cô.

Theo giao ước ban đầu, cô chỉ cần ở lại giúp đỡ cho đến khi anh ta tìm được người thích hợp. Ai ngờ người đàn ông này dù tuổi còn lớn hơn cả anh trai cô, da mặt lại dày một cách siêu cấp, không những không chịu tìm người thay thế, lại tới ngày bày ra vẻ mặt đáng thương kẻ khổ với cô. Nào là phòng khám mới hoạt động chưa ổn định, người quen việc làm sẽ tốt hơn. Nào là bản thân yêu cầu rất cao, rất khó tìm được người hợp ý như cô...

Dây dưa đến nay đã qua nửa năm, mặc dù phòng khám đã đi vào quỹ đạo hoạt động ổn định, cũng đã kết nạp thêm một bác sĩ cùng hai y tá vào làm việc, nhưng anh chàng Thú Y vẫn nhất quyết bám chặt cô không buông. Mỗi lần cô vừa nhắc đến chuyện nghỉ việc, anh ta liền ôm đám vật nuôi khóc lóc một hồi: cô đi không ai cho chúng ăn, không ai dọn dẹp chơi đùa cùng chúng; làm cô chỉ có thể dờ khóc dờ cười, cam chịu số kiếp bảo mẫu vật nuôi này mà thôi. Được rồi, ai bảo cô thương chúng nó như vậy, mà Tiểu Hắc nhà cô cũng rất thích đến phòng khám chơi đùa. Lí do ư? Bạn gái của nó ở đó, mà bạn gái của nó lại chính là con gái yêu July của Thú Y, một nàng chó Golden với bộ lông vàng óng xinh đẹp.

Nhìn Tiểu Hắc và bạn gái đang tựa vào nhau ăn bánh quy xương, cùng xem hoạt hình chiếu trên TV hết sức hưởng thụ, Thảo Ngân đặt tách trà mới pha xuống trước mặt anh chàng Thú Y, cười nhẹ cảm thán:

"Hai đứa nhóc này tình cảm có vẻ ngày càng tốt nhỉ?"

Thú Y cũng mỉm cười, chậm rãi nhấp một ngụm trà, ánh mắt nhìn về phía cô.

"Vậy có phải tình cảm của chúng ta cũng nên tiến thêm một bước không?"

"Khụ, khụ, khụ..."

Vừa nghe, cô gái nào đó liền sắc nước, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, đôi môi run run mấp máy:

"Anh, anh..." Theo sự kinh hãi của cô, nước trong cốc trà trên tay sánh cả ra ngoài.

Biểu hiện của cô làm người đàn ông cười phá lên rồi lắc đầu tỏ vẻ buồn rầu:

"Được rồi, được rồi... Anh cũng chỉ nói đùa chút thôi. Em đâu cần nghiêm túc tưởng thật như vậy. Trái tim bé nhỏ của anh tổn thương lắm đấy. Chẳng lẽ anh già lắm rồi sao? Đàn ông lớn tuổi đúng là đồ hạ giá, chẳng còn chút sức hút nào rồi. Ngay cả em cũng ghét bỏ anh. Ôi, tôi mới thật đáng thương làm

sao..."

Nhìn một người đàn ông đã gần ba mươi tuổi lại bày ra điệu bộ ôm tim giả đau lòng, còn rất khoa trương đưa tay lên khóe mắt chấm chầm, cô gái nào đó mới rồi còn hoảng sợ cũng phải phì cười. Vừa rồi làm cô sợ hết hồn, còn tưởng anh ta thật sự đói bụng ăn quàng.

"Này, em cười cái gì chứ? Anh đã đáng thương như thế rồi, em lại cười trên nỗi đau khổ của người khác. Đúng là không có lương tâm!"

"Khụ, xin lỗi, em không cố ý. Anh uống nước đi, uống nước cho bớt nóng."

"Không được, rõ là em cố ý cười nhạo anh già nua, xấu xí. Lòng anh tổn thương. Anh cần bồi thường, bồi thường a..."

Mất thấy người đàn ông nào đó sắp bày ra dáng vẻ oán phụ khóc oan, cô gái nhỏ cũng đành xuống nước chịu thiệt:

"Rồi, rồi, bồi thường thì bồi thường. Như vậy anh đã hài lòng chưa?"

"Oán phụ" nào đó nghe vậy, trên môi nở nụ cười chói lọi, làm cô gái nào đó thiếu chút đánh rơi cốc nước trên tay. Âm mưu, âm mưu a... Cái nụ cười gian trá này so với anh trai cô quả thực là giống nhau mà.

Thực tế chứng minh, linh cảm của cô vẫn còn nhạy bén như ngày nào.

"Thảo Ngân, em có thể chuyên tâm hơn một chút được không?" Giọng nói thì thầm ngay bên tay, cùng với đó một cánh tay cứng rắn vòng qua eo cô kéo nhẹ.

Cả người Thảo Ngân đang yên đang lành bỗng nghiêng ngả dựa vào người bên cạnh. Nếu như không phải ở đây có nhiều người, nếu như không vì lời hứa, nếu như không phải hoàn cảnh của anh ta có phần đặc thù, khẳng định cô đã đem người đàn ông này ra đánh cho một trận rồi.

Hít sâu, thở nhẹ, hít thở, hít thở... Bình tĩnh, bình tĩnh! Mày phải bình tĩnh! Nóng giận là hồng chuyện, nóng giận là ma quỷ. Cứ như thế liên tục nhắc nhở bản thân, sau cùng Thảo Ngân cũng lấy lại nét mặt vui vẻ, nở nụ cười nhẹ tiêu chuẩn của thực nữ, hướng hai vị trung niên trước mặt đi tới chào hỏi.

"Bố mẹ, đây là bạn gái con, Thảo Ngân. Thảo Ngân, đây là bố mẹ anh."

"Cháu chào hai bác." Cô gái nào đó lễ phép cúi đầu, còn giả bộ có chút ngượng ngùng để tăng thêm phần sinh động.

Bố mẹ của anh chàng Thú Y có vẻ rất hài lòng với cô "con dâu tương lai" này, niềm nở hỏi cô hết chuyện này đến chuyện khác, như chỉ hận không thể trở thành người một nhà với cô ngay lập tức. Được yêu mến như vậy, cô thật không biết nên khóc hay nên cười. Cảm giác áy náy càng về sau càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 58: Năm Tháng Đi Qua (End)

"Anh Gia Tuấn, em nghĩ anh nên tìm cơ hội nói rõ với bố mẹ đi. Giấu được mừng một cũng không giấu được ngày rằm. Nhìn hai bác vui như thế, nếu hai bác biết em giả làm bạn gái anh, nhất định sẽ rất buồn."

"Biết rồi, biết rồi mà. Cũng đâu phải anh không muốn. Nhưng em cũng biết đấy, đâu phải cứ muốn là được."

Thảo Ngân vỗ vỗ vai anh ta như an ủi rồi mở cửa xuống xe.

"Em vào nhà đây, anh về cẩn thận."

Gió lạnh thổi tới. Thảo Ngân kéo áo khoác, nhìn chiếc ô tô kia chậm chậm rẽ ra đường lớn, khe thở dài. Người đàn ông này tuy có chút phiền phức, nhiều lúc cô cảm thấy mình giống như mẹ anh ta vậy, nhưng tính cách anh ta rất được, đối xử với mọi người tốt bụng, phóng khoáng, có thể giúp được người nào cần giúp. Cộng thêm vẻ ngoài tuấn tú hào hoa, gia đình học thức gia giáo, công việc tuy không phải kiếm được rất nhiều tiền nhưng tự do tự tại khiến nhiều người ghen tị. Khách quan mà nói, anh ta là một người đàn ông khá hoàn mỹ.

Chỉ có điều... Anh ta không có cảm giác với phụ nữ. Đúng vậy! Chính là không có cảm giác đấy.

Trước kia, anh ta cũng từng quen biết bạn gái. Nhưng cuộc tình nào cũng kết thúc một cách chóng vánh với những lý do lằng nhằng. Nếu không phải vì cô gái nào đó quá âm ỉ, hung dữ thì chính là quá ngoan ngoãn, nhu mì, hoặc quá mạnh mẽ, hoặc quá yếu đuối... Chốt lại, những người đó không mang lại cho anh ta cảm giác thoải mái, ấm áp mà vẫn tự do, tự tại.

Sau lần yêu đương chẳng đi đến hồi kết, một ngày nọ anh ta phát hiện mình không còn cảm giác với phụ nữ. Từ những cô nàng nóng bỏng, quyết rũ đến những cô gái yếu điệu, ngọt ngào. Không còn rung động tim đập chân run, không còn căng thẳng đến mức hít thở cũng khó khăn, càng không bởi vì

thấy mấy hình ảnh hạn chế độ tuổi mà nảy sinh ra suy nghĩ đen tối.

Có một thời gian, anh ta bắt đầu nghi ngờ giới tính của bản thân, thỉnh thoảng sẽ đến quán bar dành cho người đồng tính, cũng thử tìm cảm giác ở người cùng giới. Nhưng không, anh ta khẳng định không thích đàn ông nếu không muốn nói là có chút rùng mình.

Cho nên đi đến kết luận cuối cùng, anh ta chỉ là không còn cảm giác đối với phụ nữ mà thôi.

Chuyện này, trời biết, đất biết, anh ta biết, cô biết, ngoài ra thì không ai biết. Nói cách khác, cô chính là người đầu tiên, cũng là duy nhất biết được bí mật này của anh ta. Được rồi, là anh ta trong một lần ngà ngà say kể cho cô nghe. Sau đó thì cô liền trở thành chiến hữu của anh ta, thỉnh thoảng sẽ bị lừa đi đóng vai bạn gái giúp anh ta đối phó với mọi người giống như tối nay.

Chuyện của anh ta, cô có muốn giúp cũng không giúp được. Chỉ có thể dựa vào sự sắp xếp của ông trời thôi.

"Gâu, gâu..."

"Ồi Tiểu Hắc nhà mình ngoan quá nè, biết tao về nên ra đón hả?"

Cuốn quanh chân theo cô chủ vào nhà, cún yêu nào đó giờ phút này đặc biệt có vẻ vui mừng, không ngừng bật nhảy hai chân trước, cái đuôi xù lông quay tít mù đường như đang muốn thông báo với cô chủ điều gì.

Những ngày gần đây, Thảo Ngân cảm thấy mọi người đều trở nên rất lạ thường.

Trước kia, bố mẹ cô ăn tối xong sẽ ngồi trong phòng khách. Mẹ cô xem phim truyền hình dài tập, bố cô đọc báo, đem cô và anh trai đuổi ra khỏi nhà bắt đi hẹn hò. Thì nay, sau bữa tối, hai người liền về phòng đóng cửa thì thầm to nhỏ chẳng còn mang đến anh em cô. Anh trai cô cũng tự giác dắt xe máy ra ngoài không cần ai nhắc nhở.

Đặc biệt, mọi người còn thường xuyên thâm thụt, lén lút. Có những khi đang nói chuyện, thấy cô đột nhiên xuất hiện, ai nấy liền bày ra biểu hiện tỉnh bơ, tự động tản ra làm việc khác như thể vừa mới đó không có chuyện gì.

Ngay cả Tiểu Hắc nhà cô cũng khác, không còn nhất quyết bám theo cô đến phòng khám nữa, cũng không thỉnh thoảng chạy đến kiếm bạn gái chơi đùa. Cả ngày không biết nó làm gì, mãi đến chiều tối cô tan việc về nhà mới có thể gặp được nó.

Thần thần bí bí như vậy, muốn cô không nghi ngờ cũng không được.

"Bảo Yến..."

"Mau mau, đến giúp tao một tay."

Bị bạn tốt kéo vào làm chân phục vụ, cô gái nào đó cũng chỉ có thể nói ít làm nhiều, để dành sức lực làm việc.

Cái quán đồ ăn vặt của cô nàng này ấy, mới mở cửa chưa đầy hai tuần thôi. Diện tích không quá rộng, lại không phải nằm trên đường lớn, nhưng đồ ăn rất ngon, phù hợp khẩu vị từ già đến trẻ. Cho nên, ngày nào cũng bận đến tối mất tối mũi. Thân là bạn tốt, Thảo Ngân cô đây cũng đành vất vả một phen, hàng ngày tan làm ở phòng khám liền chạy đến giúp đỡ.

May mắn hôm nay không phải cuối tuần, thời gian cơm tối vắng khách, hai cô gái trẻ tranh thủ vừa ăn bữa tối vừa tám chuyện.

"Tiểu Hắc đâu? Sao mấy bữa nay không thấy nó vậy?" Bảo Yến cắn một miếng đùi gà, miệng nhai nhồm nhoàm.

"Ở nhà." Trả lời ngắn gọn, cô gái nào đó nuốt miếng cơm đánh ực.

"Hay là nó ốm?"

Thảo Ngân đem miếng thịt quay đến trước miệng cô nàng nọ, ý đồ lấy thịt lấp miệng.

"Mày khỏi lo. Ngày nào nó cũng ba bữa không thiếu, béo khỏe hơn cả tao rồi."

Cô nàng nọ miệng nhai nhai, đầu gật gật.

Nhìn cảnh hai cô gái càn quét bàn ăn, còn đâu là hình tượng thực nữ nữa.

"Cô Thảo Ngân có đây không?"

Vừa nghe, cô nàng Bảo Yến liền và vội miếng cơm trong bát, vèo một cái đã chạy ra cửa nhận đồ.

"Thảo Ngân, lại có người tặng hoa cho mày này. Sướng nhất mày nhé!" Rõ ràng còn hơn hờ hơn cả người được tặng.

Trước ánh mắt sắc như dao ám chỉ mờ ám từ Bảo Yến đang vừa ôm bó hoa vừa đi tới, Thảo Ngân chỉ có thể im lặng cam chịu. Cô đã làm gì nên tội chứ? Sao có thể nghĩ cô và người tặng hoa này có quan hệ mờ ám gì được?

"Nhìn xem, hoa hồng xanh đó nhé, đầu phải muốn liền mua được. Ngày nào cũng một bó mười bông thế này, không có tiền thì cũng có quen biết. Tao nói mày, bỏ quách chàng Công Tử không biết đang phụng thờ trời nào của mày đi, tóm lấy anh chàng hoa cỏ này cưới liền cho nóng."

Đón bó hoa bạn tốt ném đến, đáy mắt Thảo Ngân thoáng buồn. Người kia đi đến nay cũng đã ba năm có lẻ rồi. Thời gian đầu, ngày nào anh cũng gọi điện về cho cô, nhưng cô vẫn còn đang giận dỗi nên không chịu nghe máy, nhận tin nhắn cũng không nhắn trả lời. Về sau, anh vẫn duy trì mỗi ngày gửi tin nhắn cho cô, hàng tháng cũng sẽ viết thư về. Nhưng gần một tháng trở lại đây, cô không còn nhận được tin tức gì nữa. Tháng trước, anh gửi thư về báo bình an cho bố mẹ cũng không có thư gửi cho cô. Vì thế, cô gái nhỏ nào đó lại giận dỗi. Ngoài mặt, tuy cô không có biểu hiện gì khác thường, nhưng trong lòng thì vừa buồn vừa tủi.

Lại nói về người tặng hoa cho mình, Thảo Ngân thật sự không biết người ta là thần thánh phương nào. Bởi lẽ, người này luôn luôn không gửi thiệp đi kèm, hoa cũng không phải của cửa hàng điện hoa nào mà do những người giao hàng bình thường giao tới, chỉ nói là một người đàn ông gửi cho cô, hỏi cái gì khác cũng không chịu tiết lộ. Ngày nào cũng đúng thời gian cô đến thăm cửa hàng của chị em tốt mà gửi đến.

Chợt ánh mắt cô dừng lại tấm thiệp màu trắng nằm giữa bó hoa. Không họa tiết, không màu mè, chỉ có hình một chú gà nhỏ vẽ bằng bút lông.

Thảo Ngân vươn tay, nín thở, ngón tay bởi vì kích động mà run run, cầm tấm thiệp chậm chậm mở ra.

"Gà Mái, tôi đã trở về."

Thảo Ngân đứng bật dậy, siết chặt tấm thiệp nhỏ trong tay.

Bó hoa trong lòng cô rơi xuống, rơi vào một bàn tay to lớn.

"Gà Mái, tôi đã trở về."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Nào Úp Vung Nấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.